

Chim Sẻ Ban Mai

Contents

Chim Sẻ Ban Mai	1
1. Q.1 - Chương 1: Cuộc Gặp Gỡ Định Mệnh	2
2. Q.1 - Chương 2: Chương 02	7
3. Q.1 - Chương 3: Chương 03	13
4. Q.1 - Chương 4: Chương 04	21
5. Q.2 - Chương 1: Liên Minh Chim Sẻ Hoa Lệ Xuất Kích	25
6. Q.2 - Chương 2: Chương 02	31
7. Q.2 - Chương 3: Chương 03	35
8. Q.2 - Chương 4: Chương 04	41
9. Q.2 - Chương 5: Chương 05	48
10. Q.2 - Chương 6: Chương 06	55
11. Q.2 - Chương 7: Chương 07	57
12. Q.2 - Chương 8: Chương 08	64
13. Q.2 - Chương 9: Chương 09	71
14. Q.2 - Chương 10	78
15. Q.2 - Chương 11	85
16. Q.2 - Chương 12	91
17. Q.3 - Chương 1: Cuộc Sống Lang Thang	93
18. Q.3 - Chương 2: Chương 02	100
19. Q.3 - Chương 3: Chương 03	104
20. Q.3 - Chương 4: Chương 04	109
21. Q.3 - Chương 5: Chương 05	114
22. Q.4 - Chương 1: Vị Khách Không Mời Mà Đến	120
23. Q.5 - Chương 1: Cô Gái Dững Cầm Từ Luyện Ngục Trở Về	126
24. Q.6 - Chương 1: Cô Gái Dững Cầm Từ Luyện Ngục Trở Về	129
25. Q.6 - Chương 2: Chương 02	136
26. Q.6 - Chương 3: Chương 03	142
27. Q.6 - Chương 4: Chương 04	148
28. Q.7 - Chương 1: Hồn Chiến Tranh Đoạt Công Chúa	155

Chim Sẻ Ban Mai

Giới thiệu

Mỗi nàng Lọ Lem đều chờ đợi chiếc giày thủy tinh của chàng hoàng tử, còn cô bé Mã Thu Thu lại tự

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chim-se-ban-mai>

1. Q.1 - Chương 1: Cuộc Gặp Gỡ Định Mệnh

Khoác lên người bộ đồng phục thủy thủ xanh đậm toát ra khí chất tao nhã cùng cao quý

Tôi mơ mộng đeo lên vai túi xách hình bé Gine màu trắng

Người trong gương kia, là tôi sao?

Tuy là có chút tàn nhang nhưng trên mặt một vài cái mụn vẫn không khách khí mọc ra, chết người hơn là lại có một cái mụn ngay chóp mũi

Thân hình có chút mập mạp luôn đánh vỡ giấc mộng làm cô gái xinh đẹp của tôi, nên tôi chỉ có thể nhân lúc đi ngang qua tủ kính vội trộm nhìn mình một cái

Đeo vào một kính mắt to đến dọa người che nửa bên mặt, trông tôi thật giống với loại con gái dễ bảo, biết nghe lời

Nhưng mà.....

Nhưng mà cái biểu tình hạnh phúc mà cái tên kia nói đến tôi vẫn chưa gặp qua a

Tôi thật cẩn thận vờ tay ra trước gương chạm nhẹ.....

“Thu Thu, mau ra ăn sáng đi con!” Giọng nói có chút dịu dàng hiếm thấy của mẹ vang lên khắp nhà

“A....dạ!” Tôi cuống quýt tay lại chạy ra khỏi phòng, thật có chút không quen với lối xưng hô dịu dàng này

Trời ạ! Trong lòng tôi thầm hô lên một tiếng

Một bữa đại tiệc a! Toàn những món tôi thích nhất: ngó sen chưng, thịt bò.....cái gì cũng có. Ba, mẹ ngồi ở 1 bên vẻ mặt sáng lạng, hiền lành nhìn tôi

“Lại đây, Thu Thu, lại đây ngồi! Ha ha!” Ba vui tươi hơn hử chỉ chỉ vào chiếc ghế bên cạnh, nói với tôi

“Không không, Thu Thu, ngồi xuống bên cạnh mẹ này” Mẹ cũng hướng tôi thịnh tình mời mọc

“A.....” Tôi có chút luống cuống chân tay trước sự quan tâm của ba mẹ, tôi bối rối không biết nên ăn cái gì “A, các anh con đâu?”

“À, Tích Xuân và Hạ Sinh sáng sớm đã đi ra ngoài rồi.....” Mẹ tủm tỉm cười vừa gấp cho tôi món đậu hũ dồn thịt tôi thích nhất vừa nói với tôi, ba cũng không chịu thua kém, cũng gấp thức ăn cho tôi

“Ách, cảm ơn.....” Tuy lảng mắt và cử chỉ của họ đã kéo dài được một tháng nay, nhưng cho đến bây giờ tôi vẫn có chút không quen

Dù sao thì hai tháng trước, trong Ma gia trọng nam khinh nữ này, tôi vẫn là một Ma Thu Thu không có chút nào địa vị, một Ma Thu Thu xem nhẹ sự tồn tại của mình, một Ma Thu Thu suốt ngày bị mắng, một Ma Thu Thu hướng về gia đình tuyên bố muốn ghi danh học ở trung học Hayakawa, cả nhà đã nghĩ tôi phát sốt

“Ma Thu Thu, mà hôm nay phát sốt sao? Người như vậy, cũng muốn thi vào Hayakawa?”

Ma Hạ Sinh không cần suy nghĩ nói

“Mày thi đậu vào đó cũng giống như là bọ hung chết đuối trong hồ phân, tuyệt đối sẽ không có khả năng!”

“Này, Ma Hạ Sinh, em là heo a, em mắng nó cũng không cần liên lụy vào chúng ta chứ, tuy rằng anh một chút cũng không muốn thừa nhận một đứa...” Ma Tích Xuân nói đến đây lập tức im bặt, vẻ mặt giống như không cẩn thận nuốt phải một con gián ghê tởm. Dù rằng hắn vẫn không thể không thừa nhận đứa em gái thân thuộc này

“Em.....em.....” Tôi cố gắng giải thích

“Tụi bây sáng sớm mà ỷ cái gì a, các người còn chê mẹ chưa đủ phiền sao? Hạ sinh đang tốt lành tự nhiên muốn chạy đi học cái ngành khảo cổ gì đó, Tích Xuân thì suốt ngày cầm đàn ghita tổ chức dàn nhạc. Ma Thu Thu có chút an phận bây giờ cũng bắt đầu càn rỡ!! Hayakawa! Đó là trường con có thể thi sao? Con ít đi ra ngoài làm mất mặt mẹ đi, an an phận phận ẹ giảm bớt lo lắng, chuyện trong nhà đã quá nhiều rồi, mẹ không rảnh quản con đâu!!” tiếng nói lạnh lùng cao đến quang tám của mẹ vừa xuất hiện đã khiến cả bàn ăn đều im lặng

“Được, được, được rồi, ăn cơm đi!” Ba chậm chậm nói

“Aha...ha...tương lai của mày quả thật đúng là ảm đạm không có ánh sáng.....” Ma Hạ Sinh chợt nhả nói “Mà nếu như thi đậu vào Hayakawa thật thì tao và anh hai sẽ ở trước mặt mày bắt chước tiếng chó sủa.....nhưng mà tuyệt đối không có khả năng đó”

Nhưng mà nói như thế nào đi chăng nữa thì trên đời này không có gì là tuyệt đối. Từ khi tôi hạ quyết tâm thi vào Hayakawa, không! Phải nói là từ cái ngày đầu tiên tôi gặp mặt hắn, thì thần may mắn đã bắt đầu mỉm cười với Ma Thu Thu này.

Một Ma Thu Thu chưa bao giờ được giáo viên điểm danh, bạn học vài năm cũng có thể gọi sai tên mình, một Ma Thu Thu bình thường đến không đặc sắc, tại kì thi tốt nghiệp không ngờ lại có thể đậu vào trường Hayakawa, một trong tám trường nổi tiếng nhất cả nước, vùng đất mơ ước của bao người

Tuy rằng, cho đến bây giờ, tôi vẫn không hiểu được tại sao mình có thể thi đậu! Nhưng mà mặc kệ nguyên nhân là như thế nào, tôi cũng đã rất sung sướng rồi

Có lẽ mọi chuyện xảy ra với tôi thật giống như hắn nói: chỉ cần thi đậu vào Hayakawa, tôi sẽ có thể có được thứ hạnh phúc mà tôi muốn. Và điều này đã được xác thực, trong 16 năm sinh ra trên cõi đời của Ma Thu Thu, không có giây phút nào tôi hạnh phúc hơn bây giờ, khi có thể nhìn thấy nét mặt “Từ ái” và “Hạnh phúc” của ba mẹ nói lời tạm biệt.....

Tàu điện như một con quái thú lớn, rõ ràng trong bụng đã chen chúc đầy người, vậy mà vẫn muốn không ngừng đem người nhét tiếp. Tôi ở trong bụng con quái thú, theo đám người chật chội không ngừng tiến sâu vào bên trong

“Thiếu gia, xuống xe đi! Người ở đây đông quá.....”

Thiếu gia?.....Tôi lặng lẽ nghiêng đầu, muốn nhìn mặt cái người được gọi là thiếu gia kia!

Nhưng một bóng lưng cao lớn đã đem tôi ngăn lại, giọng nói của hắn vọng lại

“Tình thiếu gia, cậu cùng thiếu gia mau xuống xe đi!”

“Tôi không xuống, tôi thích ngồi xe điện, ha ha!”

.....

Trực giác của tôi nói cho tôi biết, tốt nhất là nên tránh mặt đám người này, dù sao thì an toàn vẫn là trên hết! Tôi theo bản năng đi về phía trước, cố gắng duy trì khoảng cách giữ an toàn họ!

“Anh muốn như thế nào đây?” giọng nói dè dặt của một cô gái truyền vào trong tai tôi

Tôi nhìn vào nữ sinh cách tôi một cánh tay, cô ấy cũng mặc đồng phục Hayakawa. Không thể nào? Tôi không có ác ý, tôi chỉ muốn tìm một nơi an toàn!

Tôi vừa định giải thích thì lại phát hiện, căn bản cô ta không có nhìn tôi, mà đầu nàng lại nghiêng về phía bên kia

Nàng không phải là đang nói với tôi! Tôi nhìn nhìn vào người nàng, hình như là có một cái bàn tay to....

không ngờ....không ngờ lại đặt dưới váy nữ sinh ấy.....

Quấy rối tình dục !!? Loạn rồi!!

“Không như thế nào!! Haha!!” Tên kia dày mặt cứ nhiên phát ra tiếng cười thâm

“Anh.....” Cô gái hiển nhiên có chút tức giận nhưng lại không thể làm gì

“Tôi, tôi thế nào? Cũng là em hi vọng.....” Tôi nhìn nhăm nhăm rồi sao? Tên kia làm chuyện xấu vậy mà còn dám kiêu ngạo uy hiếp người

“Anh rốt cuộc là muốn như thế nào?”

“Xuống xe, mang em đến một nơi.....”

“Không được! Hôm nay là lễ khai giảng”

“Chuyện này không phải do em quyết định”

.....

Tôi lặng lẽ nghiêng mặt đi, tránh nhìn thấy bàn tay kiêu ngạo của hắn vô tư chạy trên người cô gái

Đột nhiên cảm giác được ánh mắt của cô bé kia, nàng đang nhìn tôi, trong ánh mắt có chút phức tạp. Tôi liền vội vàng cúi đầu, theo bản năng rút vào một góc sáng

Đừng oán trách tôi, bản thân tôi, tôi còn khó bảo vệ! Dù cho thầy cô có nói thấy người gặp chuyện phải ra tay nghĩa hiệp, nhưng mà ba cũng nói đó là việc làm ngu ngốc a! An toàn vẫn là trên hết! Huống chi, thân tôi cũng không đánh lại cái tên cuồn cuộn cơ bắp kia!

Tiếng động ầm ầm trong xe dường như không chút nào ảnh hưởng đến một người đang đeo máy nghe nhạc, đứng gần cửa sổ, ngủ gà ngủ gật Khoang tàu vừa rồi còn chật chội như hộp cámòi, lúc này hoàn toàn đã trở thành hộp cá muối

Tôi vờ như không thấy “chuyện tốt” ấy nhưng bên tai vẫn không thể không nghe! Tôi chỉ có thể lui dần về phía sau

“Cô đạp (chân tôi).....” Giọng nói của một người đột nhiên vang lên sau lưng

Tôi bối rối xoay người, trước tình huống tôi chưa kịp chuẩn bị tâm lý, một khuôn mặt vô cùng tuần tú đã xuất hiện trước mắt tôi!

Lông mi vừa đen đậm vừa dài, kiêu ngạo cong lên, đôi mắt trong suốt giống như sương mai buổi sớm, chiếc mũi cao thẳng, cánh môi mềm mại tựa cánh hoa hồng, còn thêm làn da trắng nõn..... ngay cả đôi chân cũng rất được

“A.....anh.....xin chào” Bội hình ảnh xinh đẹp như thế đánh vào thị giác khiến cho tôi bối rối, không biết nên nói cái gì

“Hắn nói cô đạp lên chân hắn!!” Một giọng nói bên cạnh có ý tốt nhắc nhở tôi

“A, đúng.....thực xin lỗi.....Bởi vì.....bởi vì chuyện đó.....chuyện đó.....” Tôi khiếp đảm nhìn về nơi phát sinh “chuyện tốt” ban nãy

Hắn theo ý tôi quay về hướng kia nhìn lại, chân mày khẽ cau.....

“Nếu như cô cho rằng hãnsẽ giúp đỡ thì cô đã sai lầm rồi” Giọng nói hảo tâm kia lại nhắc nhở tôi. Tôi nhìn lại chỉ thấy mỗi biểu tượng của Nike đập vào mắt, người này rất cao! Tôi chỉ mới đứng ngang ngực hãns

“Ách.....” Không đợi cho tôi xem rõ diện mạo của người, một cỗ cường lực đã đột nhiên ập đến thân thể tôi khiến tôi bị ngã văng ra ngoài

“Các vị hành khách xin dừng kinh hoàng, bởi vì một tình huống khẩn cấp nên tạm thời tàu phải thắng gấp, hiện tại tàu sẽ chạy lại như cũ” Trong radio truyền ra giọng nói ngọt ngào của phát thanh viên như không bị tình huống ban nãy ảnh hưởng. Thật may mắn, may mắn, may mình phản ứng mau, thuận tay nắm lấy tay vịn, nếu không khẳng định tôi cũng sẽ bị ngã chổng vó

“Ai? Là đứa nào không muốn sống dám cào ông mày?” Giọng nói hung thần ác sát truyền đến sau lưng, theo ánh mắt tôi nhìn lại.....

“Là cô! Nha đầu thối! Dám đem ông mày thành tay vịn” Cái vẻ mặt kia hồng hách, dữ tợn nhìn chăm chăm vào chiếc cà vạt trong tay tôi

“A.....thực xin lỗi, tôi là bạn học của nàng.....” Tôi sợ tới mức nói cũng không rõ ràng, thầm nghĩ muốn nhanh chóng lôi kéo cô gái kia cùng xuống xe

“Bạn học? Ha ha! Chẳng lẽ cô cũng muốn cùng tôi...?”

“Không.....không muốn.....”

“Không muốn?” Ách, cô gái kia sao lại đồng thanh nói giống tôi

“Không muốn? Vậy ra cô muốn chết?”

Đầu quả quýt bắt được đầu tôi, dùng sức đẩy, khi tôi té ngã còn bị hãns đạp một cú

Ba! Mẹ! Cứu mạng a! Nước mắt của tôi không ngừng chảy ra. Con không dám không nghe lời ba mẹ đi xen vào chuyện người khác nữa.

“Ha ha ha ha! Nha đầu thối, cô không phải muốn làm anh hùng sao? Như thế nào? Sợ hãi?”

“Ô ô ô.....” Tôi nghẹn ngào khóc đến một câu cũng nói không được

Đầu quả quýt hung hăng nắm đầu tôi, đau quá! Ba! Mẹ! Cứu mạng a! Con không dám không nghe lời hai người xen vào chuyện người khác nữa. Tôi ngồi dưới đất liều mạng lui về sau, nhưng mà lại bị một cái chân chết tiệt ở phía sau cản lại, khiến tôi không đường thối lui

Đầu quả quýt tựa hồ còn chưa thỏa mãn, hãns dùng sức đập mạnh xuống dưới.....Tôi theo bản năng chạy raphía sau cặp chân kia lẩn trốn.....

“Ê, nhóc, buồn ngủ thì về nhà đi! Đừng đứng vương vứ ở chỗ này! Mau cút!”

Hãns không phải là đang nói chuyện với tôi.....Tôi ngẩng đầu, là nam sinh mặc đồng phục Hayakawa vừa rồi, không ngờ hãns vẫn có thể ở cái thời điểm này ngủ gật.....

“.....”

“Minh, hãns nói cậu biến kia” Giọng nói ôn hòa kia lại vang lên

“Mày là vẹt a! Nghe không hiểu tiếng người phải không? Mau cút”

“Không phải, không phải, không cần”

“Thật sự là bó tay với cậu, hãns cũng không phải tôi, làm sao có thể hiểu được cái cách nói chuyện của cậu?” Giọng nói ôn hòa ánh lên một tia bất đắc dĩ, tựa hồ như đang kiên nhẫn cùng đầu quả quýt giải thích “Ý của hãns là, hãns không phải vẹt, cũng không phải không nghe hiểu tiếng người, còn nữa hãns không cần cút”

“Nhóc con, có bản lĩnh thì xưng tên ra, xem tao làm cách nào để dạy dỗ mày” Đầu quả quýt then quá hóa giận

“Kim Ánh Minh” Nam sinh lạnh lùng ngắn gọn trả lời

“Có dũng khí! Xử lý hần”Đầu quả quýt nói với vài tên bên người rồi cùng nhau tiến lên

Tôi sợ đến mức vội vàngôm đầu lui về một bên, lúc này trong đám người cũng đi ra vài người

“Thiếu gia ,cậu khôngsao chứ!”

Thiếu gia? Hần chính làvị thiếu gia vừa rồi??

.....

“Đúng là phiếntoái.....” Nữ sinh kia từ bên cạnh tôi đi ngang qua , bỏ lại một câu.....

Tôi hoàn toàn không hiểurõ tình huống nữa, vừa bị vài tên gây phiền phức nhưng hai nam một nữ này lạicoi như không xảy ra chuyện gì. Mãi cho đến khi cửa tàu điện khép lại, tôi mớiphục hồi lại tinh thần, chỗ bọn họ mới vừa xuống xe kia chính là.....trung họcHayakawa

Cứu mạng a! Mau quá vừakịp!

Sau khi tôi cuống cuốngchạy + hít sâu lần thứ n, rốt cuộc tôi vẫn còn sống để nhìn thấy cánh cổng to lớn của trường trung học Hayakawa

Cho dù đây là lần thứhai nhìn đến, nhưng trung học Hayakawa vẫn gây cho tôi rung động không nhỏ a!Hai cánh cửa lớn cao đến hai tầng lầu, thêm đường cái rộng lớn cho bốn chiếc xechạy vô , bảng hiệu vắt ngang cổng hình vòng cung với bốn chữ ánh vàng “TrungHọc Hayakawa” rực rỡ cùng huy hiệu của trường Bảng hiệu trường ở cổng lớn nhỉnhhạt khí thế a! Khó trách tất cả mọi người đều nói nơi đây là trường học quý tộc

Cửa trường học hôm nàyđược treo lên hai hàng cờ màu, mặt trên là biểu tượng của trường học. Đứng tiếpcờ màu có hai hàng người, có lẽ là muốn chào đón học sinh mới

Nhìn cảnh tượng này, tôicảm thấy bản thân mình có một chút không tin vào thực tế, không ngờ cũng cóngày tôi xuất hiện ở nơi này, không những thế còn có thể học ba năm ở đây ,thật khó tưởng tượng.....Cổ lên a! Ma Thu Thu!!

Khi tôi đang tràn ngậpniềm tin hướng vào cuộc sống tương lai thì trong đầu tôi đột nhiên lại xuấthiện hình ảnh ở trạm xe điện vừa rồi, không hiểu vì sao nhìn không được, tôikhẽ rùng mình một cái

Chẳng lẽ là dự báo trướccủa điềm xấu? Có lẽ chỉ là một chuyện ngoài ý muốn.....tốt hơn là nên nhanhchân bước vào thôi!! Tôi hít sâu một hơi, hướng vào trong trường học đi tới

.....

“Tránh ra! Tránh ra!” Một giọng nói cuồn cuộn đã từ phía sau lưng tôi vang lên

“A.....cứu mạng a! Thầyơi!!” Phía sau giọng nam cuồn cuộn đã kia là một âm thanh hữu khí vô lực

Tôi, tôi không nhìn lầmchứ? Hơn trăm mét là hình ảnh hai nam sinh đang ngồi trên chiếc ô tô xập xệ,với một tốc độ vô cùng nhanh tiến vào trườngNam sinh phía trước điều khiển xe, người đẩy mồ hôi, cau mày , không ngừng kêu to “Tránh ra” “Tránh ra”nam sinh phía sau ôm chặt lấy nam sinh phía trước, vẻ mặt kinh hoàng, nước mắt, nước mũi tèm lem

“Hừ! Đúng là phản rồi!Dám kêu tôi tránh ra” Một ông chú mang mảnh băng đỏ trên cánh tay lập tức đi raphía trước cửa trường học đối diện với hai nam sinh ngồi ô tô kia quát lớn “Các em là học sinh lớp nào, mau xuống cho tôi!”

Xe ô tô điên không giốngnhư dự đoán của ông chú giảm tốc độ lại, cũng không ngoan ngoãn dừng lại trướcmặt hần mà ngược lại tốc độ còn nhanh hơn , nó hướng cửa trường học chạy đến

“Thằng nhóc, em.....”Ông chú trợn mắt trừng trừng, hai tay chống nạnh, đối với người phía trước chửiâm lên

“Tránh ra, tránh ra”“Cứu mạng! Cứu mạng!”

“.....”

“Rầm!”

“Rầm!”

“Loảng xoảng , loãng xoảng!”

Hết thấy mọi chuyện đều xảy ra quá nhanh, cho nên khiến cho rất nhiều người nhất thời chưa kịp phục hồi tinh thần, bao gồm cả tôi. Toàn bộ quá trình đại khái cũng phải mất sáu bảy giây!

Chờ cho thời điểm tôi phục hồi tinh thần lại thì cũng bị chuyện trước mắt làm cho choáng váng

Ông chú đáng thương với tư thế ngã hình chữ “đại” () nằm trong bồn nước cách tôi không xa, quần áo trắng tinh còn lưu lại một dấu vết bánh xe đen xì rõ ràng từ bụng hấn kéo dài lên mặt . Tuy rằng tôi rất muốn không thừa nhận, nhưng mà nhìn ông chú thật sự rất giống con ếch bị bánh xe cán qua

Từ vết bánh xe này nhìn xuống , miệng của tôi càng mở lớn.....

2. Q.1 - Chương 2: Chương 02

Bể suối phun cách cửa lớn trường mười thước nổi lơ lửng một nam sinh, không biết là còn sống hay đã chết. Xe ô tô kia đã bị vỡ thành 2 nửa, một bánh xe còn dính trên thân xe đã trở thành một cái vòng sắt méo mó . Mà đầu sỏ gây nên chuyện – nam sinh điều khiển xe đang luống cuống chân tay đứng ở bên cạnh hồ phun nước

Một lúc lâu sau, nam sinh kia tựa hồ như đã lấy lại bình tĩnh liền chạy đến chỗ nam sinh đang trôi nổi kho biết còn sống hay đã chết trên hồ kia, rồi một tay đem “xác chết trôi” đáng thương đi ra “Học trưởng, cậu nhất định phải gắng gượng a! Chất lượng xe của cậu cũng quá kém, may là có tôi giúp cậu kiểm tra.....”

Sau đó hấn cẩn thận đi đến chỗ ông chú xem xét hơi thở . Người nằm trên mặt đất rốt cuộc cũng run rẩy giờ tay lên chỉ vào nam sinh điều khiển ô tô nói “Lừa gạt.....lừa gạt.....”

“Em.....em muốn nói rõ, thầy à, em không phải cố ý!” Namsinh điều khiển ô tô lo lắng giải thích “em có nói thầy tránh ra! Nhưng chỉ tại phản ứng của thầy không linh động”

“Em.....” Ngón tay của người run run

“Thầy, thầy không sao chứ?” Hấn ngồi xổm xuống đất quan sát “con ếch bị xe cán qua” , sau đó khấn trương lay động thân thể hấn “Thầy? Thầy còn sống không? Thầy trăm ngàn không thể xảy ra chuyện a”

Tôi căng thẳng rút cổ lại, may mắn tôi kho phải là” con ếch ” không hay ho kia a, nếu không cho dù không có chuyện gì mà bị người lay động như thế kia cũng mất nửa cái mạng

“A! Mau giúp đỡ bạn học ở bể phun nước đi, hấn hình như là hotboy Đăng Khải Da năm hai câu lạc bộ bóng đá.....”

“A, hấn không bị thương, chỉ bị ngã xủ thôi! Mau, hô hấp nhân tạo!”

“Ngưi Xuân Hoa câu lạc bộ đẩy tạ, ai nhờ cô phí công hô hấp !”

“Ừ, hấn đã tỉnh lại, vémặt có điểm ngây ngốc, khiến cho xe ô tô ở cạnh bên cũng phải rơi lệ!”

Ông thầy và bạn học vừa mới ngây người cũng lập tức tỉnh lại, trước cửa trường học nhất thời trở nên rối loạn

Sau khi được vài giáo viên khác, ân huyệt nhân trung, xoa xoa bụng.....Rốt cuộc ông chú cũng chậm chậm hô hấp

“Oa a a! Tôi muốn giết tiểu tử thói này!” Ông chú nhảy dựng lên, có ý muốn bóp cổ nam sinh điều khiển xe , “tử hình” hấn ngay tại chỗ

“.....A, thầy ơi, em đănói là em không cố ý!” Namsinh điều khiển xe vừa giải thích vừa trốn tránh

“Tôi chịu đựng em lâu rồi! Hôm nay không giết được em thì tôi sẽ chết” Âu Cát Tang mất đi lý trí, phần nổi bốc hỏa hừng hực thiêu đốt lau dầu bánh xe trước ngực

“Thầy, a , Thầy ơi!” Namsinh điều khiển xe tựa hồ kinh hoảng

.....

Tôi nên đi nhanh thôi, ở lại đây khẳng định cũng không gặp được chuyện gì tốt. Sau đó lại nghe đến một giọng nói truyền đến “Tất cả mọi người không được đi! Đến phòng giám thị”

Chủ nhiệm phòng giám thị ở phía trước không ngừng liên miên căn nhắc, khiến tôi phải tận lực trốn sau đám người

Hôm nay tốt cùng là làm sao vậy, chỉ một buổi lễ khai giảng đã phát sinh ra nhiều chuyện như thế. Phải biết rằng Ma Thu Thu tôi cho tới bây giờ vẫn an phận thủ thừa, cùng bất cứ mọi loại chuyện tình đều không can thiệp

“Mông Thái Nhất..... em xem em đã làm cái chuyện tốt gì? Tôi cũng không biết nên nói thế nào với em” Namsinh điều khiển xe đứng mũi chịu sào cùng với một đám học sinh không mang huy hiệu đứng ở phía trước, thầy chủ nhiệm có bộ dạng giống Hà Mã lạnh lùng nhìn hẩn

A! Mông Thái Nhất? Tên này hình như mình có nghe qua ở chỗ nào rồi. Ngẫm lại..... Rất quen nha

“Lại không mang huy hiệu trưng! Còn thường xuyên va chạm thầy Hắc” Hà Mã nhìn về phía nam sinh điều khiển xe

Nam sinh điều khiển xe miệng co rút, nhưng hẩn vẫn nhịn không nói gì

“Thầy Phí, những đứa này đều là học sinh năm nhất a!” Ông thầy đeo kính mắt bên cạnh đưa cho Hà Mã tập tài liệu. Aha, đại khái là vài hồ sơ lý lịch của vài cái tên

“Hà Mã” Ông thầy tiếp nhận tập hồ sơ, mặt lạnh lùng lật xem

.....

“Huy hiệu của em đâu?” Bên ngoài phòng thường trực truyền đến giọng nói của ông thầy

“Rớt” một giọng nói quen thuộc không có cảm xúc vang lên

“Cách, cách!” Cửa phòng giám thị bậc mở, thầy giám thị dẫn theo hai bạn học khác bước vào

“A, là anh!” Tôi cùng nam sinh điều khiển xe kinh ngạc

Một nam một nữ vừa bước vào không ngờ lại là nam sinh xinh đẹp cùng nữ sinh bị vô lễ ở tàu điện . Namsinh dáng vẻ vẫn tỏ ra chuyện không liên quan đến mình như trước, còn nữ sinh lại tỏ vẻ hết sức bình tĩnh

“Tử, Tử Lôi, là tôi, là tôi nha!” Namsinh điều khiển xe khẩn khoản quay về phía nữ sinh đứng ở cửa vẫy vẫy tay thăm hỏi

“Cậu tên gì?” Nữ sinh tên Tử Lôi bình tĩnh hỏi lại một câu

Cậu tên gì? Cậu tên gì..... cậu tên gì!

Trời ạ! Tôi sao lại quên tên biến thái Mông Thái Nhất này, còn thêm mấy ngày nay nằm ác mộng, luôn thấy cái bộ mặt yêu quái của hẩn không ngừng đuổi theo tôi , một bên vừa đuổi vừa không ngừng truy hỏi:

Cậu tên gì? Cậu tên gì?.....

Suy nghĩ của tôi quay lại 10 ngày trước , khi tôi ung dung trên đường đến học viện Hayakawa . Trường học vẫn chưa đến kì khai giảng im lặng lạ thường, tôi cũng háo hức muốn đi thăm hảo hức muốn đi thăm ngôi trường mình sẽ học ba năm một chút mà đây cũng là lần đầu tiên đến đây.....

“Meow....”

Gì? Âm thanh gì vậy? Làm sao lại có tiếng mèo kêu? Chẳng lẽ trong trường học có nuôi mèo sao?

“Meow.....meow.....meeow!”

Âm thanh này nghe thật lạ, tiếng mèo kêu là như thế này sao? Chắc là có người muốn đùa dai đi
Rất rõ ràng, âm thanh này là đi ra từ phía cuối. Nơi đó hình như là toa lét nữ a! Chẳng lẽ có biến thái
.....

Bớt lo chuyện bao đồng! Bớt lo chuyện bao đồng! Lời cảnh báo mãnh liệt hiện lên trong đầu

Theo bản năng, tôi đi về phía ngược lại

Từ nhỏ đến lớn, tôi vẫn tuân thủ nghiêm ngặt truyền thống tốt đẹp “Phi lễ chó thị, bớt lo chuyện người” (*)
tốt đẹp của gia đình, kế thừa ba cách hành sự phải tay đối với chuyện không liên quan đến mình. Cũng
theo lời nghiêm khắc dạy bảo của mẹ, cho đến bây giờ vẫn chưa gây ra phiền toái nào, hy sinh cái tôi lớn
nhất của mình. Mười sáu năm sinh ra trên trần thế, tôi đều sống an an phận phận, cố gắng trông nom chính
mình thật kỹ

Ví như chuyện hiện tại, dù là đang sợ gần chết, nhưng tôi vẫn không nhịn được tò mò muốn đi thăm dò
“vụ án”

“Ai....ai ở bên trong?” Tôi dạp lách tay vào cửa, tôi hướng về bên trong toilet nói

“.....Tôi.....”

Quả nhiên có người, hơn nữa còn là con trai, nghe giọng nói hẳn là tuổi hẳn cũng không lớn

“Anh....anh ở bên trong.....làm.....làm.....làm gì?”

“Nghỉ ngơi”

“Nhưng mà, đây là nhà vệ sinh.....nữ a.....”

“Tôi thích đó, cô muốn chết sao?”

Quả nhiên là tên biến thái

Ba đã từng nói với tôi, nếu trong cuộc sống bất hạnh gặp phải loại người biến thái, thì trăm ngàn đừng cho
hắn biết con đã biết hắn là biến thái, nếu không hắn sẽ được nước lã tới. Hay nói cách khác, phương pháp
này là muốn con phải dùng hết khả năng của mình để khiến cho hắn cảm thấy con thật bình thường.....

Phù phù, khúc này thật khó nói a! nhưng mà, lúc ấy ba nói rất trôi chảy!

Ừ....cứ làm như vậy đi

“Không muốn, a.....thật xin lỗi” Tôi tận lực hòa hoãn tâm tình trả lời

“Đợi chút!”

“A?.....”

“Chuyện này.....để lại giấy trên người của cô lại!”

“.....” Không phải chứ? Cũng có loại biến thái chuyên môn sưu tập giấy sao? “Có chút vội,
nhưng được.....hình như có.....”

“Cô bước vào đưa nó cho tôi!”

“Tôi, tôi không muốn bước vào” Tuy rằng anh hai Hạ Sinh thường xuyên đả kích tôi, nói “sắc đẹp” của tôi khiến
cho người bình thường “khiếp đảm”, nhưng mà tên này lại không phải người bình thường, tôi nên cẩn thận
một chút vẫn hơn

“Cô không bước vào, thì làm sao đưa nó cho tôi?” Tên biến thái lớn tiếng đâm chọc, lộ vẻ bất mãn

“Hay là, anh.....anh đưa”

“.....”

“.....”

“Tôi không thể ra được, nên cô vào đi” Tên biến thái cố nén giận nói

“Tôi.....”

“Cô muốn chết a, nhanh vào cho tôi! Tôi ngồi ở đây cũng đã lâu rồi , mông đã tê rần hết!” Hấn đối với những gì bản thân trải qua thật thẳng thắn

Tôi bị giọng nói gắt gỏng bất thành hình làm cho sợ hãi, chờ đến khi hồi phục lại tinh thần, tôi đã chậm rãi đẩy cửa ra

Buồng vệ sinh không có người , tất cả cửa đều rộng mở, ngoại trừ buồng số năm

“Cô vào chưa?” Tên biến thái giọng điệu kích động

“Tôi.....tôi ném vào đây!” Tôi chỉ muốn sớm rời khỏi chỗ này

“Được” Hấn trả lời

“Tôi run rẩy lấy trong ví tiền một bao khăn tay, giống như cầm khoai lang nóng trên tay tôi vội vàng ném . Không ngờ lực ném quá yếu chỉ bay đến cửa của buồng vệ sinh

“Cô làm gì vậy? Ném phitiêu sao?” Giọng nói không kiên nhẫn của hắn còn làm cho tôi cảm thấy thêm phẫn uất

“.....”kiềm nén áp lực, tôi dốc toàn lực hướng cửa trước ném đi

Vù.....vù.....a, hay quá,rất cuộc cũng ném vào rồi

“Bốp!” Tôi nghe được tiếng chiếc túi nhựa đập lên mặt người tạo thành tiếng vọng giòn tan .A.....thảm rồi.....

“Ai.....da! Chết tiệt, cô muốn giết người sao?” Tên biến thái ở bên trong buồng vệ sinh tru lên

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi!” Tôi sợ xanh mặt, vội vàng hướng hắn xin lỗi

“.....Cô không thể nhét tay chút sao?”

“.....này, tôi.....tôi đi nha?”

Nơi đây không nên ở lâu,tốt nhất là tôi nên chuồn trước

“Đợi chút.....cô đưa cái loại khăn tay gì đây? Sao lại dầy như vậy?”

“A!?”

Chết rồi, vừa rồi vìnhất thời sốt ruột , tôi đã ném phải cái băng vệ sinh của mình a, kì sinh lý sắp tới, cho nên tôi luôn phải mang nó theo bên người.....phải thật nhanh lấy lại.....

Nhưng đã không còn kịp nữa rồi, tôi nghe được bên trong buồng vệ sinh kêu lên vài tiếng “loạt xoạt” ,tôi đoán có lẽ hắn đang ở trong kiểm tra cái gói.....

“A! Đây, đây không phải băng vệ sinh sao?”

“Phải.....Đúng vậy a!! Haha” trời ạ , càng lúc càng ngượng ngùng

“Chết tiệt! Cô muốn chết sao?” Hấn lớn tiếng rống

“Lấy đi, thứ này tôi không cần!Phi! Đồ dùng của phụ nữ thật ghê tởm!” Tên biến thái hung tợn nói

Vừa dứt lời, từ trong buồng vệ sinh, bằng 1 đường cong rục rịch , cái gói hàng đã được ném ra

“Còn có cái nào khác không?” Giọng nói không kiên nhẫn khiến cho tôi cảm thấy hình như ở bên trong buồng vệ sinh kia là một con thú hoang , chỉ cần tôi động đậy là nó sẽ từng bước từng bước xé tôi ra thành từng mảnh

“Không.....có.....”

“Cô tìm thử xem.....nhanh lên!”

.....

“Báo cũ có đượckhông.....có được không?” Tôi phát hiện hiện ở một góc sáng sửa có một mảnh báo chí cũ nát

“Ồ.....vách tường cáchvách.....chỗ của anh.....”

“Còn có cái nào kháckhông?”

“Không.....không có”

“.....có dính phânkhông?”

“Không, khôngbiết.....”

“Đi xem.”

“.....” Trời ạ! Sao lại có thể như vậy

“Thế nào?”

“Còn xài được.....”

“đưa đây!”

Tôi lấy đầu ngón tay nhẹ nhàng cầm tờ báo cũ lên, nhón chân từ trên nóc buồng số năm đưa qua

“Phi! Thật bần!” Hấn[c]hửi ầm lên

Nhưng mà, hay quá, cuối cùng hấn cũng miễn cưỡng tiế nhận rồi

“Tạm biệt!” Tôi vội vàng hướng hấn nói lời chào từ biệt

“Đợi chút! không đượcđi! Tôi còn có chuyện khác!”

“Sao, thế nào?”

“.....Hôm nay.....Cảm ơn cô a!”

“Không.....không cần!” Tôi không cần gặp lại anh là tốt rồi! Nhưng nửa câu sau này tôi không dám nói ra

“Cô tên gì?”

“Không , không cảnhhỏi.....”

Một nữ sinh ở trong toalet nữ cứu trợ một tên ngu ngốc đi toa lét quên mang giấy, hơn nữa lại còn là nam, nói cho người khác nghe, cũng chẳng phải là chuyện vinh quang gì! Huống chi tờ báo cũ kia lai lịch cũng không rõ ràng, lỡ như sau này hấn có chuyện gì không hay xảy ra , tỷ như “Ung thư hậu môn” hay mắc phải bệnh sinh lý.....tôi không phải sẽ gặp phiền phức hơn sao?

“Cô tên gì, nói đi a!”

“Này.....không cảnhhỏi.....đi?” Tôi dùng chút lực còn lại của mình sợ hãi, lén lút bỏ đi

“Tên tôi là Mông Thái Nhất, cô tên gì?” Hấn hình như là rất thích rống a!

“A.....tôi, tôi.....anh nhất định phải biết sao?”

“Đúng!” Hấn nói như chậtsắt

“Vây, vậy được rồi, tôi họ Lôi , tên Phong, gọi là Lôi Phong!”

Tôi dùng hết sức lực củamình, nhanh chân bỏ chạy, phía sau còn truyền đến âm thanh của câu hỏi khùng bớ:

Cô tên gì? Cô tên gì? Cô tên gì.....

(*): Chuyện xấu không nhìn, không lo chuyện người

“Tôi.....tôi giúp hấn đưatúi xách” Tôi thật cẩn thận nhìn nhìn Kim Ánh Minh liếc mắt một cái, không hiểu tại sao chính mình lại thừa thải giải thích rồi cầm lấy túi xách của Mông Thái Nhất đặt trên bàn học đuổi theo

“Mông Thái Nhất!”

Tôi không nhớ rõ mình đã đi qua mấy con phố, đeo trên vai hai cái túi xách làm cho tôi muốn không thở nổi, lảo đảo lảo đảo đi theo phía sau Mông Thái Nhất, càng ngày tôi lại càng không đuổi kịp tốc độ của hấn.....Trời đã chuyển tối, đèn đường cùng đèn của các cửa hàng đủ màu sắc sáng lên, gió nhẹ thổi thật thoải mái, đáng tiếc là tình huống hiện tại tôi chỉ có thể dùng hai chữ “chật vật” để hình dung

“Mông Thái Nhất” Dù rằng tôi biết có gọi, anh cũng không phản ứng nhưng đối với anh tôi cũng có một chút hi vọng nhỏ, dù sao tôi chỉ muốn đưa túi xách cho anh a.....

“A.....đau quá!” Cái tên Mông Thái Nhất này tự dừng lại ngừng bước, khiến tôi đưa chuyên tâm đuổi theo bước chân của hấn đụng vào sau lưng, cứng quá.....

“Sẽ con! Cô sao lại đi theo tôi??”

Mông Thái Nhất cư nhiên lộ ra một biểu tình rất kì quái, tôi khóc không ra nước mắt, tôi theo sau hấn này giờ đã 4 tiếng mà đến bây giờ hấn mới phát hiện ra tôi!!

“Tôi tôi.....tôi còn.....phải trả túi xách” Thật ra, tôi cũng hiểu được túi xách này ngày mai hấn cũng có thể lấy lại a, dù sao hấn cũng không làm bài tập

“Tôi tôi.....haha.....tôi tôi.....Cô không biết cách nói chuyện thật tốt sao?”

Tên đáng chết này, ngang nhiên dám cười đùa trên nỗi đau khổ của người khác, tôi tốt xấu thì cũng coinhư.....

“Mông Thái Nhất!” Một giọng nói xa lạ cắt ngang lời tôi muốn nói

“Ai kêu ông, không biết tình của bốn đại gia hôm nay không tốt sao?” Mông Thái Nhất không kiên nhẫn quay đầu, nhìn lại người phía sau sưng sốt “Là ông”

Là ai? Tôi theo ánh mắt của Mông Thái Nhất nhìn qua, trời ạ! Không biết từ khi nào xung quanh chúng tôi đã bị bao vây bởi một vài kẻ xấu. Mà người Mông Thái Nhất đang nói chuyện lại vừa vặn đứng ngay chỗ tôi tắm, khiến tôi không thể nhìn rõ diện mạo của hấn

“Đúng vậy, là tôi. Chuyện lần trước tôi nói, cậu thấy thế nào?”

“Vẫn là câu nói cũ, chuyện của mình tự mình xử lý, không cần ông quan tâm”

“A, phải không?” Âm điệu giọng nói kia có chút đề cao “Nhưng mà tôi nghe nói chuyện hôm nay cậu xử lý có vẻ không tốt thì phải?”

“Mắc mớ gì ông! Vừa vặn hôm này ông đây khó chịu, muốn tìm người trút giận” Mông Thái Nhất có chút thẹn quá hóa giận, một tay đẩy tôi sang một bên, sau đó họ quyền đánh vào một người gần hấn nhất

“Sẽ con, cô đem túi xách của tôi ngoan ngoãn đứng ở góc tường xem đi, đừng là hồng đại sự của bốn đại gia” Ách.....Trời ạ! Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy người thật việc thật. Ngoại trừ việc ôm chặt túi xách lui vào một góc tường phát run, tôi cũng không thể làm cái gì. Mông Thái Nhất tuy rằng miệng có hơi độc một chút, nhưng cũng không đáng bị chết dưới tay một đám người!

“Thế nào, sẽ con, tôi rất lợi hại phải không!” Mông Thái Nhất nhanh gọn hạ vài người ngã xuống đất, đối với người cuối cùng vẫn muốn đứng lên đã bị hấn hung hăng thường ột cước

Xem ra tất cả lo lắng của tôi là quá dư thừa, nhìn hấn đáng người thật đáng sợ, so với cái cách bình thường hấn hay đánh tôi đúng là hạ thủ lưu tình (*giơ cao đánh khẽ)

“Anh.....anh.....” Tôi kinh hoảng chỉ về phía sau Mông Thái Nhất, trời ạ, từ phía sau đông nghìn nghịt đang chạy đến hơn 10 người, đám người này thật giống như đám gián, đánh mãi vẫn đánh không xong Mông Thái Nhất theo tay tôi nhìn lại, sau đó lại không hề để ý nói “Không sao.....”

Không phải chứ? Nhiều như vậy hấn cũng có thể đánh? Trong lòng tôi có chút bội phục còn người anh hùng hào kiệt này

“Chạy mau a!” Mông Thái Nhất một tay nắm lấy tay tôi, chạy thục mạng về phía trước. Không phải chứ?

Tôi không biết mình đã đi ra khỏi phòng giám thị như thế nào, tâm tình phức tạp, dựa vào bảng hướng dẫn tôi bước vào lớp 153

Phần lớn bạn học đều đã đến lớp, họ châu đầu ghé tai nhau không biết là đang bàn luận cái gì. Tôi cúi đầu đi xuyên qua phòng học rất nhanh đã tìm thấy cái bàn có dán ba chữ “Ma Thu Thu” thật to, phù...cổ lên!! Ma Thu Thu, hấn đã nói qua, chỉ cần mảy đậu vào trung học Hayakawa là mảy có thể không chế vận mệnh. Mảy phải cổ lên!

Là chỗ này rồi, buong túi xách xuống, tôi mới nhẹ nhõm thở dài 1 hơi

Lạ thật, hình như mọi người đang tập trung ánh mắt về tôi. Không thể nào? Chẳng lẽ tôi lại làm sai cái gì.....

Trong lòng tôi thầm kêu than, chậm rãi ngẩng đầu. Hình như mọi người không phải là đang nhìn tôi, mà nhìn sang bên phải.....

Bên phải.....là hấn...Kim Ánh Minh!!!!

Lòng trầm xuống, trí nhớ của tôi ko quá kém, làm sao mà quên được cái cảnh ở sân thể dục. Trong lòng tôi có chút bất an, chẳng lẽ người kia thật sự là hấn?

Khuôn mặt hấn thật xinh đẹp nhưng nhìn lại không thấy cảm xúc, thân phận của hấn lại rất thần bí, còn có người gọi hấn là thiếu gia? Thầy giám thị cũng nói hấn là con trai của ngài chủ tịch hội đồng quản trị, hấn đi đến đâu cũng khiến mọi người chú ý cùng phiền phức....

3. Q.1 - Chương 3: Chương 03

Tìm bạn học bên trái để đổi chỗ ngồi là điều thứ nhất trực giác nói với tôi, mọi người trong lớp này hấn ai ai (ngoại trừ tôi) cũng đều rất muốn ngồi gần một công tử vừa có tiền lại có sắc này

“Là.....là anh anh anhanh anh anh!!!!!!!!!!!!!!” Bởi vì quá độ bất ngờ, nên tôi đã muốn nói năng lộn xộn

Ko ngờ lại là hấn! Tên biến thái lái xe ô tô Mông Thái Nhất!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

“Đúng làtôi tôi tôi tôi tôi!!!!!!”

Ô ô ô.....tôi đây đã làm nên chuyện gì a? Tại sao lại có thể như vậy.....

“Ê! Ngần người!? Đùa thật vui, haha!!” Hấn cư nhiên còn sờ sờ đầu tôi

“Đầu gối, bạn gái của cậu gây người, cậu xem.....Ngây người.....ngây người.....”

Tiên đời!! Không phải làm động, ô ô ô.....hấn còn dám cùng Kim Ánh Minh nói rõ những lời này, tôi còn thật sự hi vọng đây chỉ là giấc mơ. Đối với anh, tôi là bạn gái của hấn khi nào a!?

“Được rồi, được rồi! Tất cả mọi người quay về chỗ ngồi đi!” Thầy uy nghiêm đưa ra mệnh lệnh

Các bạn học tựa hồ không còn muốn làm rõ tình huống, lú lú thảo luận, ánh mắt cũng không còn hướng về bên này như trước.....

Đúng rồi! hay là nói với thầy cầu xin đổi chỗ ngồi đi! Trong đầu tôi chợt lóe ra 1 tia sáng, đột nhiên trong lòng dấy lên một chút hi vọng!

“Ma Thu Thu, em có chuyện gì sao?” Thấy thân thiết hỏi, cắt ngang suy nghĩ của tôi. Trời ạ! Tôi từ lúc nào đã giờ tay a!

Trước ánh mắt thân thiết của toàn bộ bạn học, tôi run rẩy đứng lên

“Em nhất quyết không cùng hai người này ngồi cùng bàn!”Lời nói này chỉ là ảo tưởng của tôi. Trong khi hiện thực lại là.....

“Em.....” Lần đầu tiên bị nhiều người như vậy nhìn chằm chằm làm tôi thật sợ hãi không biết nên nói cái gì

“Thầy hiểu rồi.....” Thầy tỏ vẻ hiểu ý “Ra cửa phòng học đi sang góc cuối bên phải là đến”

Góc cuối bên phải, không phải là toi let sao? Trời ạ, tôi có thể nghe được tiếng cười của bạn học phát ra xung quanh

“Em.....không phải.....” Tôi để lộ vẻ mặt tuyệt vọng, nghiêng nghiêng ngả ngả, lảo đảo trở lại vị trí ngồi mà vận mệnh đã an bài ỉn

Xoáy nước mãnh liệt Bermunda Phần 1

Đúng là chán chết a! Không ngờ lại cùng chuột học một lớp! Xem cô gặp rủi ro hần không giúp, cô làm bạn gái của hần cũng thật thảm nha! Haha...

Giọng nói kiêu ngạo của Mông Thái Nhất từ bên trái truyền qua

Hiện tại, tôi chỉ có thể ảo tưởng trong đầu cho bản thân mình lập tức biến mất, cũng như mọi chuyện mới vừa xảy ra ban nãy được loại bỏ hết. Nhưng mà đã quá chậm, tôi cảm giác được bên phải đang truyền đến một trận sát khí đằng đằng

Vùng trộm liếc mắt một cái, Mông Thái Nhất cũng đang trừng trừng ánh mắt đen thui nhìn chằm chằm Kim Ánh Minh

Bắt đầu, bắt đầu rồi! Tôi biết thế nào cũng như vậy!! Nhưng vấn đề là tôi làm sao bây giờ.....tôi đang ngồi giữa bọn họ

Tôi run rẩy nằm lên bàn học, dùng sách giáo khoa che khuất đầu, kinh hồn bạt vía quan sát tình hình “cuộc chiến”, chuẩn bị lựa chọn thời cơ thích hợp lập tức sẽ bỏ chạy trốn chết

“E hèm...” Thấy chủ nhiệm thân mến giả vờ ho khan, Mông Thái Nhất có lẽ cũng muốn duy trì tiếp “cuộc chiến” đành không cam lòng rút về chỗ ngồi của mình. Kim Ánh Minh vẫn tỏ ra dửng dưng giống như “cuộc chiến” không liên quan gì đến mình.....

Được cứu rồi! Tôi thở dài một hơi, đầu mới ló ra từ quyển sách

“Các bạn học, hoan nghênh mọi người đến lớp 153 của trung học Hayakawa. Đầu tiên cho tôi tự giới thiệu, tôi họ Thẩm sẽ là chủ nhiệm lớp các em, sau này sẽ dạy các em môn Lịch Sử. Kế tiếp, tôi muốn mỗi bạn học sẽ lên bục giảng ngắn gọn tự giới thiệu về mình. Đầu tiên bắt đầu từ các em ở tổ 1!”

Vừa nghe đến tin dữ này, đầu tôi chột “ông” lên một tiếng. Còn nhớ rõ lúc còn học trung học, khi được đứng trên bục giảng, tôi một câu cũng nói không ra tiếng chỉ biết khóc chạy xuống, bây giờ thì làm sao đây? Lo lắng cho thân mình không thể không chế run rẩy, sắc mặt của tôi so với người chết chắc không khác biệt lắm.....

Trong lớp học sao tự nhiên lại náo nhiệt hẳn lên? Tôi lấy lại tinh thần mới phát hiện rằng đám nữ sinh trong lớp đang sửa sang lại nhan sắc, một nhóm khác hưng phấn vỗ tay, ngoài ra họ còn lấy ra sổ tay làm đẹp cùng di động để chụp ảnh.....

Một người, hai người, 3 người.....

Cái tên bên phải đang nằm mơ kia, sao không thấy hần phản ứng gì a! Hần nên.....

Những người tựa hồ sovới bản thân hần còn kích động hơn, thì ra công tác chuẩn bị của đám nữ sinh này đều là vì hần a.....

“Hứ! Chuột chết! Công tử bột! Thầy a, hần là người gỗ không biết nói.....” Mông Thái Nhất trái ngược sovới đám người tích cực khác

Kim Ánh Minh vẫn đứng dậy, ánh mắt mê mang đạt tiêu chuẩn không cần lên tiếng đã có được 3 tràng pháo tay của mọi người

“Ách, chuyện này.....bạn học, Kim Ánh Minh, em hẳn là nên cùng bạn học giới thiệu một chút” Thầy một bên thân thiết nhắc nhở

“Kim Ánh Minh” Cúi đầu.....

Hử? Xong rồi, vậy thôi sao? Chỉ đơn giản như vậy mà ở dưới lớp học cũng có thể điên cuồng như vậy sao??

“Rất giỏi nha!”

“Đẹp trai quá đi mất!”

Nữ sinh trong lớp đều lộ ra một bộ mặt vô cùng sùng bái, vô cùng hạnh phúc, ánh mắt của bọn họ đều đã biến thành hình trái tim. Thật kinh khủng!

Tôi tựa lưng về phía sau, mở to 2 mắt, vẻ mặt kinh hoàng, nhìn cảnh tượng “hoàn cảnh”. Kim Ánh Minh được khen nhưng hoàn toàn như không có phát hiện, vẫn trưng ra chiêu bài vô biểu tình

“Thầy, em muốn trước tiên tự giới thiệu!” Cái bàn bên trái bị một lực mạnh đẩy ra, Mông Thái Nhất không đợi cho thầy giáo đáp ứng đã xông lên bực giảng

“Tôi là Mông Thái Nhất, các bạn sau này nếu có ai dám đắc tội với tôi, tôi sẽ cho người đó chết thật khó coi!” Thời điểm Mông Thái Nhất nói những lời này, hắn dụng tâm kín đáo liếc nhìn sang Kim Ánh Minh

“Nhưng mà!” Mông Thái Nhất khí phách ngút trời nói “Nếu như có ai dám tùy tiện dụng vào người trong lớp học này, bọn họ cũng sẽ chết rất khó coi!”

Thầy Thẩm bị bộ dạng ngang ngược của Mông Thái Nhất làm cho tức giận đến nổi mặt mày đỏ bừng nhưng vẫn cố nén giận không phát tiết, còn tôi thì tự mình cầu nhiều phúc để né tránh hánh mắt “chết vô cùng khó coi của hắn”.....

May mắn là Kim Ánh Minh cũng không có phản ứng gì lớn, vẫn như trước đem ánh nhìn tập trung vào một chỗ.....

Rất nhanh đã đến phiên tôi, thỉnh thoảng thỉnh thoảng..... Tôi có cảm giác như tim mình đã nhảy ra khỏi lồng ngực. Nhưng mà tôi vẫn đi nhanh lên bực giảng, bởi vì tôi rất muốn nhanh chóng thoát khỏi hai cái bao thuốc nổ lớn kia

Lên bực giảng đối mặt với 30 ánh mắt, mặt đỏ nóng bừng, trong đầu tôi chỉ có trống rỗng và trống rỗng

“Đầu tiên nói với người biết em tên gì đi!” Thầy Trầm thân thiết nhẹ nhàng nhắc nhở tôi

“Em.....em tên Ma Thu Thu! Năm nay 16 tuổi! Sinh nhật ngày 10 tháng 10, chòm sao Thiên Xứng! Nhà của em ở.....”

Mỗi lần tôi căng thẳng đều nói năng lộn xộn, hiện tại cũng như vậy, tôi thiếu chút nữa đã đem mật mã tiền gửi ngân hàng run sợ nói ra, thật may là thầy Trầm đã kịp thời chặn lại

“Cảm ơn bạn học Ma Thu Thu, xin mời trở về chỗ ngồi! Bạn học tiếp theo xin mời lên đây!” Thầy Trầm mỉm cười nói

“Chờ một chút thầy, em có thể hỏi một vấn đề?”

“Bạn học Mông, em có vấn đề gì muốn hỏi?”

“Này! Tôi so với Kim Ánh Minh đẹp trai hơn đúng không?” Câu hỏi của Mông Thái Nhất làm cho lớp học vừa bình tĩnh sau lời giới thiệu của Kim Ánh Minh lại một lần nữa vỡ òa

Không phải chứ? Tên thần kinh này, muốn đùa cũng không cần đem tôi thả xuống nước a!

Nói thật ra, Mông Thái Nhất, người này mặc dù đầu óc có chút ngạo mạn, nhưng xét về diện mạo mà nói, cũng đủ để dùng chữ “anh khí hơn người” để hình dung. Chẳng qua hắn sinh ra lại không hợp thời điểm, ở niên đại này, diện mạo của Kim Ánh Minh lại có vẻ được hoan nghênh hơn. Huống chi.....Kim Ánh

Minh lại giống “người kia” như vậy. Sự thật mặc dù là như thế, nhưng nếu tôi lấy tình hình thực tế ra mà nói, phỏng chừng có khi sẽ bị chết thật thảm. Mông Thái Nhất ở trên bục giảng kinh khủng như vậy, nói không chừng hẳn sẽ khai đao giết một người để răn trăm người

Tôi nuốt nuốt nước miếng, định hé miệng. đột nhiên cảm giác từ phía dưới đang chiếu lên những tia nhìn lạnh lùng. Trời ạ, nữ sinh trong lớp đang dùng ánh mắt giết địch nhìn miệng của tôi

“Nói mau a! Phải hay không?!”

Mông Thái Nhất liên tục truy vấn

“Tôi...tôi.....tôi.....tôi không biết a!! Tuy rằng tôi biết! Nhưng mà tôi không biết a!!”

Tôi càng căng thẳng, tư duy càng rối loạn

“Sẽ con, cô đang nói cái gì! Cái gì vừa biết lại không biết! Đến tôi cũng hồ đồ! Rốt cuộc là tôi đẹp trai hơn hay Kim Ánh Minh đẹp trai hơn?”

Mông Thái Nhất bị tôi nói nghe đến rối loạn, còn ánh mắt của Kim Ánh Minh cũng trở nên sắc bén

Ô ô ô.....Mông đại hiệp! Kim lão gia!! Hai vị làm ơn giúp đỡ, buông tha cho con sẽ con này đi!!

“Sẽ con!! Cô đừng sợ bởi vì làm bạn gái của đầu gối mà không dám nói! Có tôi ở đây, hẳn không dám làm gì đâu!”

“Tôi, tôi, tôi không phải.....” Tôi quýnh lên, nước mắt đã sắp trào

Mông Thái Nhất không kiên nhẫn nằm dài trên bàn học, Kim Ánh Minh vẫn tiếp tục gặp biến không sợ hãi

Kì thật, lúc này tôi đang có một cái ảo tưởng trong đầu muốn đem Mông Thái Nhất trói chặt vào cây cột, sau đó đem rơm nhét vào miệng hắn, cuối cùng dùng tất thối của Ma Hạ Sinh ngạt chết hắn

Ngày đầu tiên cuộc sống trung học của tôi, cư nhiên lại là một màn khốn đốn nước mắt

Kéo thân thể mệt mỏi trở về, vừa mở cửa ra, Ma Tích Xuân và Ma Hạ Xuân vốn ở phòng khách xem đĩa rất nhanh đã trốn về phòng đánh rơi cả đồ ăn vặt đặt trên bàn

Vì muốn trốn tránh vụ đánh cuộc học tiếng chó khi tôi thi đậu vào Hayakawa, nên tháng này bọn họ cư xử đều rất dè dặt làm tôi thấy rất kì quái!

Còn lại ba mẹ về mặt chờ mong, đặc biệt nhiệt tình

“Sao rồi? Sao rồi? thầy cô ở Hayakawa rất khác với trường bình thường phải không.....” Mẹ mong chờ nhìn tôi

“Con.....” Làm sao tôi có thể nói cho bọn họ nghe chuyện xảy ra hôm nay đây? Mẹ không phải vẫn thường nói tôi không cần gây thêm phiền phức sao? Chuyện hôm nay đối với mẹ.....

“Xem ra là mệt mỏi rồi, ngày đầu tiên rất khó tránh có chút không quen, qua vài ngày thì sẽ tốt.....”

“Đúng, đúng, không sao, mệt mỏi thì nghỉ ngơi trước.....”

Ai! So sánh với lúc trước, gia đình hiện tại thật là ấm áp a! Vì không phụ lòng kì vọng của ba mẹ, xem ra tôi chỉ có thể cố gắng tiếp tục kiên trì.....

Sáng sớm ngày hôm sau, tôi lấy xe của Ma Hạ Sinh đơn độc đi, quyết tâm học hành đến trường. Vào buổi cơm chiều ngày hôm qua, sau khi tôi không cẩn thận nhắc tới câu chuyện gặp phải rắc rối trên tàu điện, ba mẹ đã nhất trí đem “bảo vật” của Hạ Sinh cho tôi dùng. Thật ra tôi chỉ hi vọng là không gặp phải Kim Ánh Minh, thì tự nhiên cũng có thể giảm bớt 1 ít rắc rối

Ông chú ngày hôm qua bị Mông Thái Nhất đụng phải hôm nay vẫn giữ vững cương vị của mình như cũ, bên cạnh ông là một vài học sinh, tất cả đều mây đen phủ đầy đầu, cúi gằm mặt. Haha.....xem ra là do không mang huy hiệu trường bị bắt được!

Đi xe đạp, tôi đến đến bãi đỗ. Hiện tại thời gian đã không còn sớm, bãi đỗ xe không có người nào (trường học của chúng tôi, học sinh đi ô tô rất nhiều), nhưng ở xa xa tôi đã thấy được một bóng người rất quen thuộc đang dáo dác bận rộn việc gì đó

“A.....” Tôi nhận ra cái bóng lén lút kia hô lên 1 tiếng

“Hừ.....” Mông Thái Nhất chạy nhanh lại bịt miệng tôi

“Không được nói cho Kim Ánh Minh”

“Kim Ánh Minh?” Tôi kì quái nhìn hắn, lại nhìn nhìn đến bánh xe không có hơi của chiếc ô tô bên cạnh, không lẽ hắn cũng lái ô tô?

“Không xong rồi, tự nhiên nói ra!” Hắn quả nhiên vẫn là một tên ngu ngốc

“Tóm lại cô không nói là được rồi!”

“A.....đã biết.....”

Mông Thái Nhất sau khi cảnh cáo tôi xong, liền sải bước bỏ đi, tôi cũng đi theo vào phòng học

Ai! Tôi đúng là kẻ xấu nhất gan! Nhìn nhìn cái tên không có biểu tình bên cạnh, tôi thật sự không rõ, hắn đến trường như thế nào

“Ê! Sẻ con, cô ở trong lớp làm bầm cái gì a!” Cú đánh từ bên cạnh làm cho tôi choáng váng một hồi lâu

Mông Thái Nhất ngang nhiên lấy sách đập đầu tôi!

“Tôi tôi.....không phải.....tên sẻ con”

“Vậy cô tên gì? Ma Thu Thu? vậy thà kêu sẻ con thì hơn, cô cũng vốn rất giống như chim sẻ, vừa nhìn thấy mặt mày đã xám tro.....”

Hắn có vẻ như rất đắc ý với sự thông minh của mình, hoàn toàn không để ý đến sự ngu ngốc của tôi

Cho tới giữa trưa, hai người vẫn yên ổn vô sự, Mông Thái Nhất ngủ thẳng bốn tiết học xong mới ngáp lớn một cái, tuyên bố hắn đã tỉnh lại

Kim Ánh Minh vẫn thực im lặng, ngay cả lúc hết tiết cũng không động dậy, có khi đang nghe giảng, có khi đang tự hỏi, học sinh ngoan đạt tiêu chuẩn như hắn hấp dẫn không ít ánh mắt của nữ sinh.....

Tôi nhẹ nhàng thở ra, liền cảm thấy tay trái của mình bị người lôi kéo, ngũ quan của tôi bắt đầu nhanh thành một đoàn, vờ như không biết, vờ như không biết

“Sẻ con, cô muốn chết a! nhanh chút.....”

Mông Thái Nhất cưỡi gang đưa một tờ giấy cho tôi, nhìn tôi với ánh mắt kì quái

Trên tờ giấy vẽ một con chuột lớn đang cau mày tự hỏi, bên cạnh còn có chú thích, viết là “Kim Ánh Minh”

Tuy rằng tranh này hoàn toàn không có giá trị nghệ thuật gì đáng nói, nhưng mà, cảm giác nếu so sánh với Kim Ánh Minh cũng có vài phần rất giống, tôi nhìn không được phì cười một tiếng

“Quăng qua cho hắn, nhanh chút!” Mông Thái Nhất vừa chỉ huy tôi, vừa giơ tay cảnh cáo nếu như tôi không nghe lời

Kim Ánh Minh bị tiếng cười của Mông Thái Nhất đánh thức, hắn ngược cái đầu cao quý lên, tôi vội vàng đem tờ giấy mà Mông Thái Nhất uy quyền bắt ép đưa qua.....

Kim Ánh Minh cau mày một chút, nhưng không có phản ứng gì, hắn chỉ lấy bút vẽ lên tờ giấy một bức hình

“Tiểu Ma Tước, nhìn xem hắn vẽ cái gì? Nhanh lấy qua đây, nhanh lên, nhìn xem hắn vẽ cái gì.....”

Mông Thái Nhất cơ hồ đã quên đây là lớp học muốn nhảy dựng lên

Nếu tôi có chọn lựa, tôi tuyệt đối không muốn làm người đưa tin cho 2 người bọn họ, nhưng mà nắm tay của Mông Thái Nhất đã không cho tôi có cơ hội lựa chọn, chỉ có thể nơm nớp vươn tay lấy tờ giấy

Kim Ánh Minh vẽ lên tờ giấy một cử hành, bên cạnh cũng có chú thích là : Mông Thái Nhất

Tôi đã nghĩ được mùi thuốc súng nên quả thật rất muốn trốn xuống dưới bàn tị nạn

Sự thật đã chứng minh rằng giác quan thứ sáu của tôi là thật sự linh nghiệm , Kim Ánh Minh và Mông Thái Nhất trong lúc đó đã bùng nổ ra một cuộc chiến tranh quy mô nhỏ

Mông Thái Nhất vẽ lên tờ giấy đủ loại động vật kì quái, hơn nữa còn để lại lời bình độc ác, còn cái người số khổ như tôi chỉ có thể thừa dịp thầy không để ý, giúp hắn đưa tờ giấy đi, nhưng mà “đi đêm có ngày gặp ma” , tôi vẫn bị thầy phát hiện

“Ma Thu Thu! Em có ngồi yên không!?”

Thầy Lý tức giận đem sách giáo khoa từ trên giảng đường quăng xuống , lớn tiếng rằng dậy. Thầy Lý vốn đã tức đám học sinh ngủ gật trên lớp , tình huống hiện tại coi như là cơ hội để hắn phát tiết

Toàn bộ bạn học trong lớp đều quay đầu nhìn tôi, coi tôi như tội nhân thiên cổ

Tôi thật sự rất oana.....

“Ma Thu Thu!! Em đứng lên cho tôi!!”

Mặt của tôi hồng hồng, mông rời khỏi chỗ ngồi

“Đi ra ngoài lớp học đi!”

Ánh mắt cười nhạo của các học sinh khác khiến tôi không thở nổi, tôi đang chuẩn bị thành thành thật thật đi ra khỏi lớp thì đột nhiên Mông Thái Nhất cũng đứng lên, lớn tiếng nói:

“Đừng trách cô ấy, là em kêu cô ta chuyển giấy!”

Mông Thái Nhất? Dĩ nhiên là Mông Thái Nhất?! Không ngờ hắn lại chủ động thừa nhận!! Kim Ánh Minh hiển nhiên cũng không dám tin, kinh ngạc liếc mắt nhìn hắn một cái, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng

“Vậy thì hai người lập tức rời khỏi lớp cho tôi!”

Mông Thái Nhất tỏ vẻ dửng dưng, hai tay đút vào túi quần, coi chính mình như một anh hùng, hiên ngang ra khỏi phòng học. Tôi đột nhiên cảm thấy mình thật giống như đàn em của hắn, lục tục theo sau đi ra ngoài

“Kim Ánh Minh là đồ cặn bã! Chuyện mình làm hiển nhiên lại không dám thừa nhận!” Mông Thái Nhất dựa lưng vào góc tường hung hăng nói

“Anh.....tại sao lại thừa nhận?” Tôi tò mò nhìn vẻ mặt thoải mái của Mông Thái Nhất, nhưng lại quên mất sợ hãi đã mở miệng

“Tôi là anh hùng hào kiệt a!” Mông Thái Nhất đương nhiên nói, vì muốn tăng thêm tính thuyết phục hắn còn thông thêm một câu “So với cái tên chuột chết Kim Ánh Minh kia thì hoàn toàn khác biệt! Hừ hừ.....tên kia đúng là không phải người, bạn gái của hắn cũng không biết bảo vệ”

“Tôi tôi.....tôi không phải.”

“Tôi tôi.....” Mông Thái Nhất có ý xấu bắt chước lại giọng điệu cà lăm của tôi “Cái tên Trần Thế Mỹ kia khẳng định là đã chằm Tử Lôi của tôi nên cố ý lạnh lùng với cô, Yên tâm, tôi nhất định sẽ đem Tử Lôi của tôi cướp về”

Tôi không hiểu sai chứ? Tên xấu xa này nói hình như có chút muốn an ủi tôi thì phải. Nhưng vấn đề là.....tôi từ khi nào đã làm bạn gái của Kim Ánh Minh a!

Tuy rằng tôi còn cảm thấy hắn là một quái nhân, nhưng mà xem ra tôi phải đối với hắn kính trọng vài phần. Sau tôi lại phát hiện một định luật, chỉ cần là “heo” thì tuyệt đối không được đụng vào

Vững vàng trải qua một ngày vất vả, tôi sớm đi vào bãi đỗ xe, hi vọng có thể rời khỏi nơi đây sớm một chút

“[k]hôn [k]iếp!! Ai!! Ai không muốn sống!!!”

Xe vẫn còn đỗ ở cổng, tôi chợt nghe thấy tiếng Mông Thái Nhất la to. Tôi cùng các bạn học khác cố gắng vượt qua hắn, tránh để bị vạ lây

“Lốp xe của tôi đâu? !!Ai trộm?!!!!”

Mông Thái Nhất chỉ vào một chiếc xe không có lớp nổi trên lốp dính. Ông trời phù hộ, Kim Ánh Minh trăm ngàn lần đừng xuất hiện

A, trời à..... chỉ thấy Kim Ánh Minh đang nhẹ nhàng đi tới, ngồi vào chiếc xe của mình, ung dung đi xa, hoàn toàn không có chú ý đến mùi thuốc súng trên xe

Hả? Thật lạ, tại sao lớp xe của hắn một chút hồng hóc cũng không có

“Kim Ánh Minh! Đồ chuột chết! Mau trở về cho tôi!! Có phải cậu trộm lớp xe của tôi!?”

Đương nhiên Kim Ánh Minh cũng không quay đầu lại, hắn biến mất ở cửa bãi đỗ. Tôi cũng mau đi thôi, nhưng khóa cứng đầu như muốn cùng tôi đối nghịch khiến tôi vận cả nửa ngày trời không xong

“Sẽ con, đưa xe ô tô của cô cho tôi, tôi đi tìm tên kia nói chuyện phải trái!”

“A.....” Xong rồi, tất cả đã quá muộn

“Như thế nào? Cô có ý kiến?” Ánh mắt ác độc của Mông Thái Nhất đảo qua tôi, tôi đành miễn cưỡng đem lời nói nuốt xuống, chỉ có thể nhìn theo bóng lưng ung dung của hắn

Không thể nào? Hôm nay tôi ko đem theo tiền đi học, chết tiệt tổ hợp “Thái Kim” (*ý chỉ Mông Thái Nhất và Kim Ánh Minh), so với “Thái Quân” (*chỉ một mình Mông Thái Nhất) còn dè dặt hơn!

Trần Thế Mỹ: Tân khoa Trạng nguyên Trần Thế Mỹ tài học xuất chúng, được Thái hậu ban hôn, sánh duyên cùng Công chúa, chiêu làm Phò mã. Thôn phụ Tần Hương Liên mang theo 2 con là Xuân Ca và Đông Muội vượt ngàn dặm đến kinh thành tìm chồng, không ngờ đó chính là vợ và con của Trần Thế Mỹ. Nay trở thành Phò mã, Trần Thế Mỹ đã không nhận vợ con và sai người đuổi đi. Oán hận người chồng bội bạc, nàng đến kêu oan nơi Khai Phong Phủ, nhờ Bao Đại nhân phán xét. Bao Công biết rằng Phò mã bỏ vợ con cưới công chúa là phạm tội khi quân, lại nghĩ đến Tần Hương Liên cùng 2 đứa con không nơi nương tựa, nên có ý khuyên Trần Thế Mỹ quay đầu. Không ngờ Trần Thế Mỹ lại cho người giết hại 3 mẹ con, may được tên sát thủ rủ lòng thương thà chết. Bao Đại nhân rất tức giận bày kế cho Trần Thế Mỹ tới công đường Khai Phong hỏi tội. Trần Thế Mỹ ỷ vào sự che chở của Công chúa và Thái hậu sau lưng nên không coi ai ra gì. Đứng vào lúc phán xét Trần Thế Mỹ, Thái hậu và Công chúa tới đòi người.

“Loạt xoạt...loạt xoạt”

Tiếng giấy chói tai theo màn nhĩ không ngừng truyền tới, ngày hôm qua qua đi để rồi từng giờ hôm nay trôi qua thân thể tôi càng thêm cứng ngắc

Tuy là không biết ai đã làm chuyện tốt đem lớp xe của Kim Ánh Minh với Mông Thái Nhất đổi đi nhưng mà Mông Thái Nhất lại một mực khẳng định đem mọi tội lỗi đổ vào đầu Kim Ánh Minh. Hiện tại hắn tựa như một con hổ đang nhìn chăm chăm vào con mồi, “móng vuốt” không ngừng cào cào trên giấy phát ra âm thanh “Loạt xoạt, loạt xoạt”. Mà điều không may cho tôi là tôi lại ngồi giữa con mồi của hắn

An toàn là trên hết! An toàn là trên hết! Chỉ cần không có chuyện gì xảy ra, để cho tôi an ổn sinh sống tôi sẽ đồng ý mất vài cân mỡ a

Nhưng mà nếu như mọi chuyện được như tôi mong muốn thì tên tôi đã không gọi là Ma Thu Thu mà chuyển sang tên Phượng Hoàng rồi. Đến tiết ba môn Ngũ Văn, cơ hội của Mông Thái Nhất trở cuộc cũng đã đến

Kim Ánh Minh được thầy gọi lên đọc bài

“Ê! Ê! Sẽ con!” Tuy rằng tôi rất muốn xem nhẹ lời nói của hắn, nhưng mà càng lúc âm thanh của hắn lại càng lớn khiến tôi không thể không nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn hắn

“Cho cô này!”

Mông Thái Nhất thần thần bí bí đưa cho tôi một cái bao, tôi vừa mở ra đã thấy qua một khối kẹo cao su đã được ăn qua rồi

“Đây là.....”

“Đặt ở chỗ đó!” Mông Thái Nhất chỉ vào ghế ngồi của Kim Ánh Minh

Trời ạ! Lại nữa rồi! Mông đại gia, Mông hoàng đế, ngài không thể buông tha cho tôi được sao? Cho tôi chừng 2 ngày Thái Bình sinh sống ngài sẽ chết a!

Nhưng mà suy nghĩ vẫn là suy nghĩ, tôi cuối cùng vẫn phải chịu khuất phục trước cái khí thế “thuận tathì sống, nghịch ta thì chết” của Mông Thái Nhất, tôi run rẩy đem kẹo cao su đặt vào ghế ngồi của Kim Ánh Minh

.....

“Được! Bạn học Kim Ánh Minh đọc bài vô cùng tốt! Mời ngồi!” Thầy Ngữ Văn nịnh nọt nói

Làm ơn, làm ơn! Kim lão gia, ngài cúi đầu nhìn một cái đi a! Nội tâm của tôi cầu nguyện trăm ngàn vạn lần, trước toàn bộ ánh mắt hình trái tim đang nhìn chăm chăm của tất cả nữ sinh trong lớp, siêu cấp Lãnh Diện Vương, tuyệt thế đại hotboy Kim Ánh Minh vẫn không khách khí ngồi xuống tầng kẹo cao su lớn mà Mông Thái Nhất vừa sản xuất!!

Tôi sợ tới mức phải nhanh chóng nhắm mắt lại. Hử? Không tiếng động nào? Sao lại thế này?? Tôi lén lút mở to mắt

Mông Thái Nhất cả người gục xuống bàn, cười đến nghiêng phải ngã trái, mà Kim Ánh Minh bên phải cơ hồ lại không có biểu tình gì, nhìn lại chỉ hơi hơi đỏ mặt.....

Xong rồi, xong rồi, tôi co rút lại trên bàn học chờ “Kim toàn phong” (*toàn phong: cơn bão) bộc phát

A? Hắn đang làm cái gì? Hắn bị vậy nhưng mặt chỉ hơi ửng hồng.....

Kim Ánh Minh cởi áo khoác ngoài buộc ngang hông mình, sau đó đứng lên “Tôi muốn ra ngoài”

“Được! Được! Đi đường cẩn thận a!” Thầy hiền nhiên ngay cả lý do hỏi cũng không hỏi

“Oa, tạo hình rất đẹp trai a!” “Da của hắn thật trắng!” Kim Ánh Minh mang theo một chuỗi tiếng cang gỏi của nữ sinh ra khỏi phòng học

“Đầu heo này! Tôi muốn chém cậu!” “Mông núi lửa” bên trái nhìn tình hình có biến, lập tức đứng lên chỉ vào bóng lưng Kim Ánh Minh rống to

Ngay tại tiết Ngữ Văn trở lại của Mông Thái Nhất cũng chấm dứt mà Kim Ánh Minh nguyên cả một tiết học cũng không trở về. Tôi rất tự giác nhân lúc ra chơi đem băng điểm danh chuyển đi

Ai ở bên kia? Phòng học vốn không có bóng người thế nào lại có bóng người lay động

Kim Ánh Minh, tôi giật mình nhìn sang bên cạnh, không biết hắn đã xuất hiện từ lúc nào. Hắn trở về khi nào? Tại sao lại đứng ở chỗ ngồi của Mông Thái Nhất

Kim Ánh Minh thản nhiên nhìn tôi liếc mắt 1 cái, sau đó mới thong thả chậm rãi trở về vị trí của mình. Tôi còn không biết rõ chuyện gì đã xảy ra

Mọi người đều đã lục tục trở về lớp. Nhưng mà tôi có dự cảm rất rõ: bão táp lập tức sẽ trở lại.....

“Ê, Sẻ con, cô ngăn người cũng không nên cản đường cản lối a!” Mông Thái Nhất khoan thai đến muộn không khách khí thưởng tôi một cái vỗ đầu

“A.....haha.....a.....”

“Cô ngăn người a!”

Tôi lén lút nhìn Kim Ánh Minh một cái, hắn vẫn tỏ ra như không có chuyện gì xảy ra, gục đầu xuống bàn ngủ gật. Hi vọng không có việc gì, haha, sao tôi vẫn có cảm giác như đây là sự yên tĩnh cuối cùng trước cơn bão táp?

“Tôi thấy cô thật khỏe! Quên đi! Tôi ngủ tiếp! Hôm nay buồn ngủ thế nào ấy” Mông Thái Nhất duỗi lưng thật lâu về một chỗ

“A.....”

Tiếng kêu tê tâm liệt phổi của Mông Thái Nhất thấm thiết truyền vào tai tôi

“Tên [k]hôn nào đã làm?!!!!”

Mông Thái Nhất từ trên mông nhỏ xuống mấy cái đinh mũ, có lẽ là rất đau, mặt hắn toàn bộ chuyển hồng, trên khóe mắt còn rướm lại mấy giọt nước mắt

“Tên [k]hôn nào đã làm!!! Ra đây cho tôi!!!”

Mông Thái Nhất gần như tức điên. Toàn bộ bạn học trong lớp không ai dám thở lớn tiếng

“Rốt cuộc là ai?!!!! Nếu không ra đây, tôi sẽ khiến cho hắn chết thật khó coi!!!”

Tôi cơ hồ muốn tìm một cái hang động để núp, tôi không biết, cái gì cũng không biết.....

“Ma Thu Thu! Là ai??” Mông Thái Nhất hung hung hăng hăng nhắm vào đầu tôi ột chưởng. Thật may, đầu tôi còn giấu sau quyển sách, sách giúp tôi chắn đi một nửa lực của hắn nhưng tôi vẫn cảm thấy đau đến nhe răng

“Không biết..... không biết.....”

Tôi lại bắt đầu nói năng lộn xộn

“Không biết?!!!” Mông Thái Nhất nổi trận lôi đình, mắt thấy sẽ phải nhận thêm một chưởng thứ hai, tôi lắp bắp nói

“Vừa rồi.....vừa rồi.....” Tôi đột nhiên nghĩ đến ngay cả mình cũng chưa từng nhìn thấy không phải sao? Tôi không nên khơi gợi lại sóng gió a “Vừa rồi..... cái gì tôi cũng chưa từng nhìn qua”

“Kim Ánh Minh?! Là cậu phải không?” Mông Thái Nhất đột nhiên nghĩ tới điều gì, tay dừng lại ở không trung. Phù..... mạng nhỏ của tôi xem như được bảo vệ

Hắn buông tay tôi ra, ánh mắt hung thần ác sát trừng trừng nhìn vào Kim Ánh Minh đang ung dung tự tại ngồi ở ghế

“Chuột chết! Làm cậu làm sao?!”

Kim Ánh Minh nhưng trước vẫn không biểu lộ cảm xúc gì, sau đó lại thản nhiên mỉm cười, mỉm cười

“Mẹ nó! Tôi muốn giết cậu!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Mông Thái Nhất vừa nói xong liền hướng về Kim Ánh Minh đánh tới

Vào thời điểm cấp bách đó, khi tôi còn chưa kịp thấy rõ ràng tình huống, Mông Thái Nhất đã bị thầy giám thị hung hăng nhắc nhở, hắn là đã có nữ sinh biết “thương hương tiết ngọc” kịp thời mật báo. Cùng với giọng thét như heo chọc tiết của Mông Thái Nhất, phòng học rốt cuộc cũng khôi phục lại sự yên lặng

4. Q.1 - Chương 4: Chương 04

Bên người Kim Ánh Minh lại vây quanh thật nhiều nữ sinh hỏi han ân cần, giống như hắn thật sự bị thương rất nghiêm trọng, tuy nhiên, “người bị thương” hoàn toàn lại không lộ vẻ gì, khuôn mặt trầm lặng như tự hỏi một vấn đề quan trọng

Đương nhiên, hai lần làm đồng lõa của tôi cũng sẽ không thể có ngày lành. Từ phòng giám thị, tôi bị lời nói thâm thúy của thầy Trầm giáo huấn suốt bốn giờ! Thật ra, tôi cũng là người bị hại a! ! nhưng mà tôi phải vờ như mình là người cầm đũa ăn hoàng liên (*)

“Bạn học Ma Thu Thu, em có nhận thấy sai lầm của mình chưa?”

Ô ô ô.....tôi vội vàng liên tục không ngừng gãi đầu

Thầy Trầm thấy bộ dạng thật đáng thương của tôi, cũng động lòng trắc ẩn, thở dài thật lớn

“Ai.....thật ra tôi cũng biết, em ngồi gần 2 người bọn họ cũng rất vất vả.....”

Ô ô ô.....Thầy Trầmdúng là người thấy rõ mọi việc! Cuối cùng cũng biết nỗi khổ “xoáy nướcBermunda” của tôi. Rốt cục, rốt cục tôi cũng đã đợi được cái ngày đổi chỗ!

“Như vậy đi!” Thầy trầmnghĩ nghĩ

Như thế nào? Như thế nào?Đổi chỗ ngồi ! Đổi chỗ ngồi!

“Em về viết 3000 chữkiểm điểm cho tôi, chuyện này chúng ta sẽ quên đi!”

A.....

Hai mắt trắng dã, cảmnhư muốn rơi xuống đất

Sao có thể như vậy!!

Làm sao có thể, làm saocó thể.....

(*): Người cầm điếu ănhoàng liên: Hoàng liên là một loại quả rất đắng, người cầm điếu ăn phải hoàngliên cũng không thể lên tiếng phản ánh, ý câu này chỉ người có nỗi khổ tronglòng nhưng không thể nói được

“Xem kìa.....là cô ta,thật không biết xấu hổ, diện mạo xấu xí như vậy còn dám quần lấy Kim Ánh Minhvà Mông Thái Nhất”

Cả đêm viết kiểm điểm,mang theo 2 con mắt thâm quầng đi học, buổi sáng lại còn bị các bạn học chỉ trỏnói tới nói lui . Tất cả bạn học đều ngưỡng mộ hai vị ngồi gần tôi, một vị ghenóilà xuất thân từ “tứ đại gia tộc” nổi tiếng của Hayakawa, một vị khác lại làđại thiếu gia thừa kế gia tộc hắc đạo (*hắc đạo: xã hội đen)

“Hi! Chàobuổisáng tốt lành.....ha ha.....” Tôi một đầu đầy mồ hôi lạnh, run rẩy buông túixách xuống, ngồi vào chỗ của mình

Tôi cảm thấy ngay cả hítthở cũng khó khăn

May mắn cô đã ngay lập tứctới giải cứu tôi, nhưng suốt cả buổi sáng tôi luôn có cảm giác thân mìnhđang phải chịu một áp lực rất lớn

“Được rồi, buổi chiềuôm nay như thường lệ sẽ được nghỉ,tôi hi vọng mọi người có thể nắm bắt thờigián học tập thật tốt” Cô Trầmvừa nói xong đã vội vàng rời khỏi lớp, có phảicô cũng muốn nhanh chóng rời khỏi chốn thị phi này?

“Hắc hắc hắc hắc.....”

Một trận cười khiến lòngtôi xót xa bùi ngùi đột nhiên vang lên, tiếng cười kia giống như là từ Địa ngụctruyền tới. Lòng tôi kinh sợ dựng cả tóc gáy

Má ơi!!!!Quý!!!!

Chỉ thấy Mông Thái Nhấtmang theo gương mặt sưng phù giống hệt đầu heo, hai con ngươi tròng lớn dò xétKim Ánh Minh. Đôi mắt của hắn bị sưng nên trở thành một con mắt nhỏ một con mắtlớn, bên mắt trai còn bị bầm xanh một khối lớn! Má phải sưng phù còn cao hơn sovới má trái nhìn qua cứ như hắn đang ngậm một quả cam ở trong miệng! Khủng bốnhất là, hắn còn bày ra một khuôn mặt cực kì âm hiểm, nên kết quả càng thêmkhủng bố!

“Hắc hắc hắc hắc.....Kim Ánh Minh.....Cậu dám đắc tội tôi! Nói cho cậu biết, cậu nhớ kichô tôi, tôi sẽ đem bản mặt xinh đẹp của cậu đánh thành mặt heo.....”

“Đừng.....”

Tôi cũng không biết đầumình có bị thần kinh không, cư nhiên ngay tại nơi sóng gào gió nổi như thế này,lại đi gơ tay , bật ra một chữ như vậy! Bạn học trong lớp cũng bị hànhđộng khó tin này của tôi làm cho sợ tới mức phải hít sâu vào một hơi

Ô ô ô..... lời nớinày của tôi cũng không thể thu hồi lại được!! Cái chữ này vừa ra khỏi miệng đãkhiến cho tôi lập tức liền hối hận. Muốn rút lại thì đã quá muộn rồi!

“Sẽ con! Cô bị thần kinh! Đừng cái gì mà đừng!”

Mông Thái Nhất cực krikho chịu cắt ngang lời tôi, hướng vào đầu tôi vỗ một cái

“Tôi tôi.....tôi.....” Đau quá, ôi! Đầu tôi

“Tôi tôi tôi, tôi cáidầu cô, lần sau cô còn dám cắt lời tôi thì.....”

“Kim Ánh Minh!”

“Tôi nói rồi không được phép cắt lời tôi!” Mông Thái Nhất hung dữ quay đầu, nhìn thấy người tới lập tức đã thay đổi sắc mặt, ánh mắt còn là ra vẻ vô tội “Tử Lô!”

Là nàng!? Là nữ sinh bị quấy rối ở trên xe điện, sau khi rời phòng giám thị vẫn đi theo Kim Ánh Minh, nàng và Mông Thái Nhất hình như là đã quen từ trước, nhưng mà.....

“Mông Thái Nhất , tránhra! Tôi không phải đến tìm cậu!”

“Cậu không tìm tôi thì tìm ai?” Mông Thái Nhất xem ra rất không vui , luôn luôn đứng cạnh nhảy nhẩy như con ếch

“Cô có thể tránh đườngra một chút được không?” Nàng nhìn chăm chăm tôi, mặc dù có ý là muốn hỏi nhưng thái độ lại khó chịu vô cùng

Tôi còn chưa kịp phản ứng , đã bị một vị nữ sinh cơ bắp đứng bên cạnh lôi ra khỏi chỗ ngồi. Nàng có vẻ như muốn kiếm chuyện.....Giác quan thứ sáu lại một lần nữa báo động cho tôi là có bão sắp đến.

“Cái gì! Cậu sao lại chỉ tìm đến con chuột chết kia!” Mông Thái Nhất còn đắm chìm trong vui sướng, lại phát hiện ra Tử Lô hiện tại cũng không phải là hướng về hắn

“Anh nói ai là chuột!”

“Kim Ánh Minh là con chuột thôi!”

“Mông Thái Nhất! Anh câm miệng lại cho tôi!”

“Tử Lô! Không ngờ cậu lại như vậy.....” Mông Thái Nhất tổn thương nhìn Tử Lô ngay cả một cái liếc mắt cũng không giành cho hắn, còn Kim Ánh Minh lại có vẻ như hoàn toàn không cảm nhận được những dao động chung quanh, vẫn ung dung nhắm mắt nghe nhạc

Tôi không thể không thừa nhận trong những nữ sinh mà tôi gặp qua thì Tử Lô đây đúng là nữ sinh can đảm nhất, dám cố tình liều chết gây sự với Mông Thái Nhất

“Chủ nhật tuần sau là sinh nhật của tôi, nhà tôi sẽ mở Party, hi vọng cậu có thể đến tham gia!” Nói xong nàng lại đưa ra một tấm thiệp hồng đặt thật mạnh lên bàn của Kim Ánh Minh

Phương thức trực tiếp bày tỏ thật tốt, tôi ở trong lòng chột hơ lên một tiếng, đây cũng có thể coi như là một lời tỏ tình

Kim Ánh Minh rốt cuộc cũng có phản ứng, mở mắt nhìn Tử Lô. Ách, tôi không có nhìn lầm chứ, sao tôi có cảm giác như hắn vừa mới tỉnh dậy vậy

“Tử Lô!! Không cho phép mời hắn!!!!” Mông Thái Nhất tức giận gần như phát điên , ra sức nắm tóc mình

“Cậu có đi hay không?”

“Hả?” Xem ra là hắn vẫn chưa tỉnh ngủ, hắn....., tôi thực bó tay!!

“Tôi nói hắn là đầu gối, chuột.....Cậu xem, cậu xem, ha ha ha.....” Mông Thái Nhất cực kỳ đắc ý với phát hiện của chính mình

“Mông Thái Nhất, anh câm miệng cho tôi, không liên quan đến chuyện của anh, dứt ngay cho tôi.....” Lần đầu tiên nhìn thấy nữ sinh dám đối xử với Mông Thái Nhất như vậy, mọi người ở đây đều phải hít vào một lượng khí lớn

“Cậu mắng tôi, hơn nữa là vì con chuột chết này, cậu đã quên thời điểm câu hôn tôi trước đây.....”

“Chát.....” Cả lớp im lặng trong giây lát

Tất cả mọi người đều biến thành người gỗ (*nguyên văn: mộc đầu nhân), chỉ có Mông Thái Nhất biểu đạt vẻ mặt không rõ là phần nộ hay bi thương mà tôi chưa từng gặp qua, năm đầu ngón tay hồng hồng rõ ràng hiện lên trên khuôn mặt co quắp

Tử Lô ngây người, tay vẫn còn đặt giữa không trung

Ánh mắt Kim Ánh Minh lúc này cũng bắt đầu xuất hiện tia nhìn sắc bén, song cuối cùng lại thanh tĩnh, minh bạch trở lại

Nửa phần sau, Tử Lô tái nhợt cả mặt, lao ra phòng học cũng không quay đầu lại. Các bạn học xem kịch cũng lập tức trở “con mồi yếu ớt” sợ hãi hẩn trút giận lên thân mình. Mông Thái Nhất lại nhìn không rõ khóc hay cười, Kim Ánh Minh thì tỏ ra không có gì sợ hãi, còn tôi ngay cả thở cũng không dám thở

Mông Thái Nhất ngày thường tràn ngập anh hùng hào khí, giờ phút này ánh sáng trong mắt chỉ lập lè yếu ớt, làm cho tôi cảm thấy hẩn thật giống như một đứa con nít bị bỏ rơi

Làm sao đây? Làm sao đây? “Bermunda” cho tới bây giờ vẫn chưa bình lặng làm tôi hít thở không thông

“Kim Ánh Minh! Cậu nhớ kỹ cho tôi!!”

Mông Thái Nhất cũng không có làm gì khác, chỉ bỏ lại những lời này rồi chạy ra khỏi phòng học

“Tôi.....tôi giúp hẩn đưa túi xách” Tôi thật cẩn thận nhìn nhìn Kim Ánh Minh liếc mắt một cái, không hiểu tại sao chính mình lại thừa thãi giải thích rồi cầm lấy túi xách của Mông Thái Nhất đặt trên bàn học đuổi theo

“Mông Thái Nhất!”

Tôi không nhớ rõ mình đã đi qua mấy con phố, đeo trên vai hai cái túi xách làm cho tôi muốn không thở nổi, lao đảo lao đảo đi theo phía sau Mông Thái Nhất, càng ngày tôi lại càng không đuổi kịp tốc độ của hẩn.....Trời đã chuyển tối, đèn đường cùng đèn của các cửa hàng đủ màu sắc sáng lên, gió nhẹ thổi thật thoải mái, đáng tiếc là tình huống hiện tại tôi chỉ có thể dùng hai chữ “chật vật” để hình dung

“Mông Thái Nhất” Dù rằng tôi biết có gọi, anh cũng không phản ứng nhưng đối với anh tôi cũng có một chút hi vọng nhỏ, dù sao tôi chỉ muốn đưa túi xách cho anh a.....

“A.....đau quá!” Cái tên Mông Thái Nhất này tự dưng lại ngừng bước, khiến ột đứa chuyên tâm đuổi theo bước chân của hẩn đụng vào sau lưng, cứng quá.....

“Sẽ con! Cô sao lại đi theo tôi??”

Mông Thái Nhất cứ nhiên lộ ra một biểu tình rất kì quái, tôi khóc không ra nước mắt, tôi theo sau hẩn này giờ đã 4 tiếng mà đến bây giờ hẩn mới phát hiện ra tôi!!

“Tôi tôi.....tôi còn.....phải trả túi xách” Thật ra, tôi cũng hiểu được túi xách này ngày mai hẩn cũng có thể lấy lại a, dù sao hẩn cũng không làm bài tập

“Tôi tôi.....haha.....tôi tôi.....Cô không biết cách nói chuyện thật tốt sao?”

Tên đáng chết này, ngang nhiên dám cười đùa trên nỗi đau khổ của người khác, tôi tốt xấu thì cũng coi như.....

“Mông Thái Nhất!” Một giọng nói xa lạ cắt ngang lời tôi muốn nói

“Ai kêu ông, không biết tâm tình của bốn đại gia hôm nay không tốt sao?” Mông Thái Nhất không kiên nhẫn quay đầu, nhìn lại người phía sau sưng sốt “Là ông”

Là ai? Tôi theo ánh mắt của Mông Thái Nhất nhìn qua, trời ạ! Không biết từ khi nào xung quanh chúng tôi đã bị bao vây bởi một vài kẻ xấu. Mà người Mông Thái Nhất đang nói chuyện lại vừa vặn đứng ngay chỗ tôi tắm, khiến tôi không thể nhìn rõ diện mạo của hẩn

“Đúng vậy, là tôi. Chuyện lần trước tôi nói, cậu thấy thế nào?”

“Vẫn là câu nói cũ, chuyện của mình tự mình xử lý, không cần ông quan tâm”

“A, phải không?” Âm điệu giọng nói kia có chút đề cao “Nhưng mà tôi nghe nói chuyện hôm nay cậu xử lý có vẻ không tốt thì phải?”

“Mắc mớ gì ông! Vừa vặn hôm này ông đây khó chịu, muốn tìm người trút giận” Mông Thái Nhất có chút thẹn quá hóa giận, một tay đẩy tôi sang một bên, sau đó họ quyền đánh vào một người gần hần nhất

“Sẽ con, cô đem túi xách của tôi ngoan ngoãn đứng ở góc tường xem đi, đừng là hồng đại sự của bốn đại gia” Ách.....Trời ạ! Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy người thật việc thật. Ngoài trừ việc ôm chặt túi xách lui vào một góc tường phát run, tôi cũng không thể làm cái gì. Mông Thái Nhất tuy rằng miệng có hơi độc một chút, nhưng cũng không đáng bị chết dưới tay một đám người!

“Thế nào, sẽ con, tôi rất lợi hại phải không!” Mông Thái Nhất nhanh gọn hạ vài người ngã xuống đất, đối với người cuối cùng vẫn muốn đứng lên đã bị hần hung hăng thưởng ột cước

Xem ra tất cả lo lắng của tôi là quá dư thừa, nhìn hần đáng người thật đáng sợ, so với cái cách bình thường hần hay đánh tôi đúng là hạ thủ lưu tình (*giơ cao đánh khẽ)

“Anh.....anh.....” Tôi kinh hoảng chỉ về phía sau Mông Thái Nhất, trời ạ, từ phía sau đông nghìn nghịt đang chạy đến hơn 10 người, đám người này thật giống như đám gián, đánh mãi vẫn đánh không xong Mông Thái Nhất theo tay tôi nhìn lại, sau đó lại không hề để ý nói “Không sao.....”

Không phải chứ? Nhiều như vậy hần cũng có thể đánh? Trong lòng tôi có chút bội phục còn người anh hùng hào kiệt này

“Chạy mau a!” Mông Thái Nhất một tay nắm lấy tay tôi, chạy thực mạng về phía trước. Không phải chứ?

fn@z v5px; font-style: normal; font-variant: normal; font-weight: normal; letter-spacing: normal; line-height: 20px; orphans: auto; text-align: start; text-indent: 0px; text-transform: none; white-space: normal; widows: auto; word-spacing: 0px; -webkit-text-size-adjust: auto; -webkit-text-stroke-width: 0px; background-color: rgb(255, 255, 255); display: inline !important; float: none;”>.

Một bóng người từ táng cây không xa đu xuống, nữ sinh nhú mắt nhìn kỹ hần, nhưng lại ko thấy rõ diện mạo của người

“Có lẽ vậy!”

.

Trong mỗi câu chuyện cổ tích cũng có một đôi giày thủy tinh, là đại diện cho hạnh phúc, nó đang chờ đợi một ngày nào đó chủ nhân sẽ tìm được mình ——

5. Q.2 - Chương 1: Liên Minh Chim Sẻ Hoa Lệ Xuất Kích

Vùvù.....vùvù.....

Trời ạ, bước chạy mấy ngày nay so với một năm còn nhiều hơn a! Tôi hít sau vài ngụm khí, rồi mới miễn cưỡng có chút sức lực nói chuyện với hần “Anh.....anh không đánh sao?”

“Làm ơn!” Mông Thái Nhất thưởng ta phóng một cái nhìn xem thường, dùng giọng điệu “cô là đồ ngốc a” nói “Nhiều người như vậy, làm sao mà đánh? đây là kẻ sách đáng xấu hổ nhất trong ”cách thức làm anh hùng của Mông Thái Nhất” tôi”

“Ách.....”

“Một người thì đám, ha người thì đập, nhưng sáu người thì phải bỏ chạy thực mạng. vừa nãy tôi có đếm lại, vừa vặn là 6 người”

Cách thức làm anh hùng của Mông Thái Nhất? Không phải chứ? Còn có cái cách này?

“Sẽ con, cùng tôi đi đến một nơi đi!”

“Đi.....đi đâu?”

Nhìn biểu tình nghiêm túc của hắn, không phải là hắn muốn kêu tôi cùng hắn đem Kim Ánh Minh và Tử Lôi đi thiên đao vạn quả chứ? Tôi căng thẳng nuốt nước miếng

“Đi.....đi đâu?”

“.....”

Mười phút sau, chúng tôi đã ngồi ở một cái quán karaoke trên đường Hoàng hải. Tôi không ngờ tới tên này lại kéo tôi vào đây ca hát, hắn rót cuộc là giận quá hóa rồ hay căn bản là quá rảnh rồi a.....

Hả!!! Hai mươi chai bia!! Vị chỉ hơn 40 ly!!

Tôi nghếch mặt ngơ ngác nhìn chỗ rượu, không phải là hắn muốn dìm mình chết đuối trong đồng bia này chứ!!?

“Chưa từng đến quán bar? Ha Ha, như vậy đi, một ly, ực ực, hai ly, ực ực, tốt lắm.....” Tên này thật sự đã bị Tử Lôi đánh đến choáng váng

Thấy tôi không phản ứng, Mông Thái Nhất còn trực tiếp làm mẫu, một ly bia được ừng ực rót ra rồi uống.....ly thứ hai.....ly thứ ba.....ly thứ tư

Đến ly thứ năm, tôi đã quyết định muốn bỏ chạy.....nhưng Mông Thái Nhất lại nhân lúc thích hợp bắt lấy tay áo tôi, giữ tôi lại “Sẽ con! Là huynh đệ, uống!!”

“Không.....không.....tôi không, không uống bia!”

“Bảo cô uống thì cô uống đi!”

Sự ngang ngược của người này lại nổi lên, tùy tiện lấy một ly bia, không giải thích dòng dài đã đẩy nó vào tay tôi

“Uống!”

Mông Thái Nhất lại rót bia vào ly của hắn cùng tôi cùng ly

Mông Thái Nhất nửa tỉnh nửa say gần như không còn lý trí, tôi ai oán nhìn hắn liếc mắt một cái, đem mắt nhắm chặt, tâm rung lên, uống hết một ly bia

Oa!! Thật khó uống!! Vừa đắng lại vừa cay!! Không hiểu tại sao bình thường ba lại thích uống thứ nước này!

“Ha ha ha! Lợi hại!” Mông Thái Nhất vui vẻ vỗ tay “Thêm một ly nữa!”

“Nữa sao?!”

“Bảo cô uống thì cô cứ uống đi! Ít nói nhảm lại”

Tôi vẻ mặt cầu xin khi thấy nắm tay của hắn giơ lên đành phải rót thêm một ly

Không được, khó uống quá, tôi muốn.....nôn! Tôi nhăn mặt le lưỡi

“Haha, sẽ con, cũng là cô tốt nhất.....”

Mông Thái Nhất bưng ly rượu lên, nghiêng ngả lão đảo chạy lên bục, lấy mic rô bắt đầu uốn éo “Mau sử dụng song chương côn, hừ hừ ha hi, mau sử dụng song chương côn, hừ hừ ha.....”

Trên màn hình lớn là hình tượng anh dũng của Châu Kiệt Luân nhưng so với hình ảnh vừa cầm ly bia vừa cầm mic rô, siêu vẹo của tên này đúng là có sự khác biệt quá lớn

Hắn hát cái gì, tôi một câu cũng nghe không rõ, nhưng vì âm thanh quá lớn, tôi chỉ có thể bịt tai lại

“Sẽ con, vỗ tay! Nhanh lên!!”

Lòng tôi không chút cam lòng , oán hận vỗ tay hai cái, ai ngờ lại khiến cho hắn mãnh liệt phản kháng “Cô hát, hát không hay tôi sẽ đánh cô, nhanh lên.....”

.....

Tên này, uống rượu và còn dữ dằn như vậy, đúng là dữ tợn trong xương a! Đáng tiếc, trời sinh tôi lại là loại người nhu nhược, trước mệnh lệnh của hắn, tôi chỉ có thể ngoang ngoãn nghe theo

“.....Muốn giữ anh lại bên người, nhưng ai nguyện ở lại bên cạnh , một bài tình ca so với một cái hôn môi lâu, cái này.....”

“Ha ha.....hát thật thay.....haha.Tại sao, tại sao cô lại muốn hát bài này”

“Mông Thái Nhất.....” Tôi thật cẩn thận bỏ lại mic rô, đến gần hắn “Nếu như anh không thích, tôi sẽ đổi lại bài hát”

“Ha ha ha a.....” Âm nhạc vẫn còn tiếp tục, nhưng Mông Thái Nhất lại đang cười, dưới bóng đèn âm thầm, tôi không phân rõ nụ cười của hắn là do rượu hay là.....

“Tại sao.....”

Tên này sao lại dựa vào vai tôi a!! Tôi nhất thời cứng người, căn bản gần giống như một khúc gỗ, ngay cả cử động cũng không dám, không biết nên làm thế nào cho phải

Tiểu tử thú vị này không phải muốn nhân cơ hội chiếm tiện nghi của tôi đi?! Tôi vươn tay định đẩy hắn ra, nhưng nhìn người dựa ở trên vai tôi thoát nhìn thật giống một con chó con, hả? Tôi sao lại so sánh như thế?? Chó con, chó con bị thương, không nhà để về

Đây mới đúng là hắn sao?

Là Mông Thái Nhất muôn đời đại ác nhân bình thường hay bắt nạt tôi lại hay cùng Kim Ánh Minh gây rắc rối sao

Là Mông Thái Nhất anh hùng đứng lên nhận lỗi chuyền giấy về mình sao?

Bình thường hắn mạnh mẽ như vậy, thế nhưng lúc này lại thật giống chó con.....

Tôi thở dài một hơi, tay vừa vươn ra lại hạ xuống

“Tử Lôi.....”

Thật lâu sau, Mông Thái Nhất đột nhiên nhẹ nhàng ngẩng đầu, nhìn tôi không rời mắt . Giờ phút này, mặt của hắn cách mặt tôi chỉ khoảng có ba bốn li, mặt tôi thoáng chốc đã đỏ

“Tôi tôi tôi.....tôi không phải.....”

“Tử Lôi, có nhớ thời điểm lần trước cậu hôn tôi, tôi có nói, tôi sẽ chịu trách nhiệm hay không.....”

“Cái gì.....cái gì.....”

“Tôi.....thật sự sẽ chịu trách nhiệm.....cậu không cần phải thích cái tên công tử bột , mỗi ngày đều có người theo bảo vệ , kẻ đứng đầu trong tứ đại gia tộc kia.....”

Hắn là đang muốn nhắc đến Kim Ánh Minh? Tứ đại gia tộc? Là ý gì??

Tôi còn đang tự hỏi lời nói vừa rồi của hắn thì mặt của Mông Thái Nhất lại càng tiến gần hơn, đáng thương là tôi muốn lui vào một góc sáng sửa nhưng lại không chỗ lui, chỉ có thể sợ hãi nhắm hai mắt . Chẳng lẽ.....chẳng lẽ.....hắn thích tôi? Chẳng lẽ.....chẳng lẽ.....nụ hôn đầu của tôi.....

“Tôi muốn hôn.....”

Cổ họng Mông Thái Nhất như nghẹn lại, nhưng sau đó lại hướng vào tôi hôn lấy hôn để !! Tôi nghiệp cho tôi phải choáng váng ít nhất 3 phút, thời điểm tỉnh lại, thì trên người đã dính đầy chất bắn của Mông Thái Nhất

.....

Tôi khóc không ra nước mắt

Chạy vào toi lét, người đọc đường thấy tôi đều ra vẻ chán ghét né tránh, giống như tôi là đồ bỏ đi

Tôi dốc sức dùng nước giặt chất bẩn còn dính trên quần áo, chờ đến khi giặt xong thì toàn thân đã ướt đầm

Ô ô ô.....tôi đã bắt đầu hối hận cho cảm giác xúc động hôm nay của mình

Trở lại phòng, Mông Thái Nhất vẫn còn ở trên sofa, ngủ khì khì

“Tổng cộng 250 tệ” Người phục vụ nhìn thấy sofa dơ bẩn sắc mặt không được tốt, giọng điệu tự nhiên cũng không thể thoải mái

Hơn hai trăm, thật mắc!! bằng bốn tháng tiền tiêu vặt của tôi!! May mắn thay là tôi không phải trả tiền

Tôi nhìn sang Mông Thái Nhất say túy lúy sờ soạng ví tiền trên người, thời điểm mở ví ra đã khiến tôi phải trợn tròn mắt!! Một cái ví tiền lớn như vậy thế nhưng bên trong chỉ có 5 đồng!!

“Là sao đây?” Người phục vụ lập tức dùng ánh mắt cảnh giác quét qua tôi và Mông Thái Nhất đang ngủ say như heo

“Không....không có gì.....haha.....”

Làm sao bây giờ? Tôi trừng mắt nhìn Mông Thái Nhất thần trí không rõ, thật chậm chạp tôi từ trong ví lấy ra một thẻ tiết kiệm

“Dùngdùng cái này.....được không?”

“Được”

Toàn bộ gia tài của tôi!! Tiền tôi nhịn cơm trưa suốt 2 tháng! Ô ô ô.....

Người phục vụ muốn rút thẻ tiết kiệm nằm chết trên tay tôi, nhưng tôi lại càng giữ chặt

“Thực xin lỗi, nhưng cô muốn trả tiền mặt sao?”

“Không.....”

“Vậy xin cô đem thẻ tiết kiệm giao cho tôi, một lát nữa tôi đem mặt mã chuyển nhập tài khoản”

Tôi lưu luyến không rời buông tay

.....

Người phục vụ lấy thẻ tiết kiệm của tôi rời đi

Mông Thái Nhất vẫn tiếp tục chìm sâu vào giấc ngủ

Tôi đột nhiên cảm thấy kẻ uống rượu hần là tôi, thật tốt giữ lại số tiền còn lại trong sổ tiết kiệm.....mà lòng tôi đau như cắt, tôi cơ hồ đã quên đi chuyện tôi làm thế nào tìm thấy nhà của Mông Thái Nhất rồi đưa hần về

Về đến nhà thì đồng hồ đã không chút khách khí chỉ 11 giờ. Mẹ 2 tay vòng trước ngực ngồi nghiêm chỉnh, gặp tôi rón rén từ cửa đi tới, giọng nói nâng lên quãng tám

“Đã về rồi”

“Dạ, dạ.....” tôi khúm núm đáp

“Như thế nào hiện tại mới trở về! Mẹ gọi đến chủ nhiệm của con, nàng nói hôm nay con chỉ học đến trưa”

“.....”

Không đợi tôi trả lời, mẹ đã giống như súng máy bắn xối xả hỏi:

“Quần áo con sao lại ướt cả? Sao lại hỗn loạn như vậy? Đã nói với con mỗi ngày trước 7 giờ phải về nhà, còn còn nhỏ như vậy đã không nghe lời.....”

Đã lâu không bị mẹ giáo huấn như vậy, nhất thời không biết là cảm thấy thân thiết hay khó chịu, chỉ có hai ông anh xấu nghe thấy tôi mắng mới từ trong phòng mò đầu ra, vui sướng nhìn trộm

Mất mãi cho đến 12 giờ thì đề tài chấm dứt, rốt cuộc chính công việc đắp mặt nạ của mẹ đã cứu tôi (Mẹ mỗi buổi tối đúng 12 giờ phải đắp mặt nạ)

Chủ Nhật ngày hôm sau, từ sáng sớm mẹ đã qua bờ sông bên kia thăm bà con, ba phải tăng ca, hai ông anh lại chuẩn đi chơi mất, chỉ còn mình tôi ngủ khi khi mãi đến giữa trưa

Không phải đến trường, tâm tình tôi có chút tốt, nhưng lại chạm đến cái ví không tiền, thì toàn bộ kế hoạch của tôi đều bị hủy bỏ. Nhàm chán ngồi ở nhà xem TV, nghe nhạc là toàn bộ lịch trình của tôi

Vất vả trông mong đến thứ hai, tôi phải nhanh tìm Mông Thái Nhất để đòi lại số tiền đó, nếu không thì tôi sẽ trở thành kẻ trắng tay. Còn không biết các tên ngang ngược kia có chịu trả tiền cho tôi không, tôi về mặt như đưa đám hoàn toàn không phát hiện đã bắt đầu đi học

Chỗ ngồi của Mông Thái Nhất vẫn trống trơn, riêng Kim Ánh Minh từ sáng sớm đã ngồi trầm ngâm như suy nghĩ cái gì đó, im lặng đến nỗi khiến cho người nhìn thấy cũng bất an.....

Chuông vào tiết vang lên, Mông Thái Nhất vẫn chưa tới

Tan học, Mông Thái Nhất vẫn không đến

Tan học, Mông Thái Nhất vẫn không đến.....

Không ai biết vì sao hôm nay hắn không đến lớp, càng không ai biết tại sao hắn nghỉ học

Liên tục 3 ngày, cũng không gặp qua bóng dáng Mông Thái Nhất, ngày ngày yên tĩnh khiến cho người cũng có chút hốt hoảng

Kim Ánh Minh, có vẻ cũng không nói chuyện, càng lúc càng trầm tư

Hôm nay là ngày tôi và Mông Thái Nhất cùng nhau trực nhật, nhưng hắn không đến, cho nên chỉ có một mình tôi. Lau đi danh sách trực nhật trên bảng đen tôi có chút khổ sở.... Tên kia cho dù có sợ tôi đòi nợ hắn, cũng không cần sợ đến mức không xuất hiện a, vả lại hắn cũng không cho người khác có cơ hội nói hắn

Đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, tôi căn bản cũng không phát hiện sắc trời đã tối, trường học lúc này trở nên thật phần im lặng

“Meow.....meo.....”

A? Mèo kêu? Mông Thái Nhất?!

.....

Hay là tôi gặp ảo giác

“Meo.....meowww....”

Hả?! Đúng là tiếng mèo kêu! Chẳng lẽ là..... Kí ức về lần đầu tiên tôi gặp Mông Thái Nhất chợt hiện ra trong đầu, chẳng lẽ là tên đó

Tôi không kịp nghĩ nhiều, đã chạy vội đến chỗ phát ra tiếng kêu đó

Bãi đỗ xe trường học trước kia là một sân bóng rổ, nghe đồn là nơi hay xảy ra mấy cái chuyện ma quái, vẫn hoang phế

Hiện tại trời đã tối đen, tìm kiếm tiếng mèo kêu, tôi đứng bên ngoài cái cửa gỗ nhỏ của bãi đỗ xe, do dự mãi vẫn không bước vào

“Meo.....meo.....”

Tiếng mèo kêu vẫn kéo dài, khiến cho lòng tôi sợ hãi, bởi vì quá căng thẳng, mà bàn tay nắm nắm cán cửa càng chặt, kết quả không ngờ tới, tôi lại đem cửa đẩy ra

Tôi cảm giác toàn thân phát run, chân giống như dính chặt vào mặt đất, không thể bước đi

Một ngọn đèn nhỏ phát ra ánh sáng mờ nhạt, dụng cụ thể dục được chất đống bên trong, tất cả đều đã cũ kỹ, rỉ sét. Mà mấy cánh cửa sổ lại mở rộng cùng với tiếng xào xạc của đám lá cây bên ngoài, nửa mở nửa khép, trên mặt đất lại ẩn hiện một cái bóng

Một cái bóng?!

“A.....”

“Àm ỹ chết được” Một giọng nói lạnh như băng cắt ngang tiếng la của tôi

Kim Ánh Minh?

Khuôn mặt vẫn không để lộ cảm xúc, không phải hấn thì là ai vào đây? Hấn ở đây làm gì? Ở trong lòng hấn là một cục bông đang run run

“Dọa nó” Hấn không chờ tôi mở miệng đã nói

Nó? Thì ra trước mặt hấn là một con mèo nhỏ chỉ hơn một tháng tuổi đang phát ra tiếng kêu thật đáng thương

Hiển nhiên, hấn nói chuyện với tôi làm cho tôi có chút giật mình, mà tâm tình tôi lúc này lại phức tạp: thấy Mông Thái Nhất thất vọng thì hoảng sợ sau lại an tâm, thấy Kim Ánh Minh lại giật mình

Ô ô ô.....tôi cũng không biết tại sao mình lại khóc, có vẻ như tôi muốn đem tất cả mọi lo lắng, sợ hãi và ủy khúc gom lại lúc này khóc hết ra

Thật xấu hổ! Cứ nhiên lại bị một siêu hotboy nhìn mình khóc đến thất điên bát đảo, tôi vội nhanh tay lấy khăn quàng cổ không khách khí lau mặt mình

Kim Ánh Minh đầu tiên lảng người sau đó lại “phì” một tiếng nở nụ cười

Kim Ánh Minh nở nụ cười! Là Kim Ánh Minh! Kim Ánh Minh!! Không ngờ hấn sẽ cười.....

Tôi dùng sức dụi dụi con mắt, miêng mở to thành chữ O!! Hấn tựa hồ thấy tôi có chút mất tự nhiên, liền trở về làm đầu gối, không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào mèo con

“Nó bị thương.....” Tôi theo tầm mắt của hấn nhìn qua, mới phát hiện bên cạnh mèo con có vết máu

Không để ý đến hấn, tôi nhẹ nhàng đem mèo con ôm vào ngực, một bên không ngừng lẩm bẩm “Người xem, người thật bướng bỉnh, một chút cũng không ngoan. Ta đến xem miệng vết thương của người, ngoan a, sẽ không đau.....trên đùi có chút máu, người bị thương ở đâu a?.....Ta sờ xem thử.....may mắn, xương cốt vẫn không có gãy, nếu không thì người phải chịu nằm một chỗ”

Không xong, không ngờ tôi lại phạm vào bệnh cũ, chỉ cần nhìn thấy động vật nhỏ thì sẽ không ngừng lăm bằm

“Có.....có tiền không?” Tôi ngượng ngùng nhìn về Kim Ánh Minh bên cạnh, bị hấn nhìn, tôi ngay cả nói cũng không nên lời “Tôi tôi.....tôi muốn.....”

“Có” Tuy rằng bị tôi đột ngột hỏi, hấn có chút kì quái, nhưng hấn lại ngay lập tức lấy ví tiền ra đưa cho tôi. Người này hôm nay làm có thể làm một chuyện tốt như thế, khiến tôi có chút không dám tin

“Tôi.....tôi tôi lập tức.....trở về”

Thở hồng học cầm thuốc và đồ an chạy về thì Kim Ánh Minh hiển nhiên vẫn không nhúc nhích nhìn mèo con, cũng không vì tôi đã trở về mà ngăn đầu

“Chỉ chỉ.....có.....thuốc chốngchống viêm” Tôi ngồi xổm xuống, đem đồ đưa qua cho Kim Ánh Minh, còn mình lấy mèo con, hấn vẫn nhìn hành động của tôi, không nhúc nhích

“Đưa thuốc cho tôi.....” Tuy rằng không học qua bằng bó, nhưng mấy cách xử lý vết thương đơn giản thì không thành vấn đề, từ trong tay tôi lấy ra một ít thuốc chống viêm, thoa ề con. Tên kia tựa hồ như còn lo lắng hơn cả tôi.....

6. Q.2 - Chương 2: Chương 02

“Phù.....” Thở nhẹ một hơi, rốt cuộc tôi cũng làm xong, im lặng nhìn mèo con, tôi đột nhiên cảm thấy rất hài lòng. Tôi đem nó áp vào trong ngực, sau đó lấy móng vuốt của nó đặt ở trước ngực, sau đó hướng sang bên cạnh vung lên

Nhìn về mặt mờ mịt của Kim Ánh Minh, tôi hướng hân giải thích “Đây là cách tôi nói cảm ơn. Nè, trả lại bảo bối.....”

Tôi đưa nó cho Kim Ánh Minh, hân nhiên động cũng không dám động

“Như vậy, ừ, như vậy.....”

Hân làm theo cách thức cảm ơn tôi vừa dạy, con người im lặng luôn bị hàng lông mi thật dài che khuất, hiện tại lại lóe ra một chút ánh sáng chói mắt, khiến tôi không thể dời ánh mắt mình

“Linh!” Kim Ánh Minh nhìn vào mèo con trong tay

“Ách?”

“Nghĩa là lông vũ”

Hân là đang nói đến tên của mèo con sao? Linh....lông vũ.....lông vũ thuần khiết, mỹ lệ lại phiêu dật, mềm mại....Tuy rằng dùng tên này đặt ột con mèo có chút kỳ quái, nhưng mà cái tên này cảm giác cũng khá đặc biệt, hơn nữa rất thích hợp ề con vừa trắng lại vừa nhẹ

“Nó.....sao lại.....sao lại ở.....”

“Tan học đã thấy” Kim Ánh Minh hân nhiên có thể nghe hiểu được ý của tôi

Lúc tan học? Tôi làm vệ sinh đến cả một giờ, sao tôi ở đây trước hân một giờ lại không thấy mèo con??

Tôi kinh ngạc nhìn hân, thật sự không rõ hân rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì

“Run.....” Kim Ánh Minh hoàn toàn không để ý đến thắc mắc của tôi

Tôi đón lấy mèo con, cảm giác xác thực nó run run, nhất định là do thời tiết quá lạnh “Nó nó.....cần.....chỗ ở”

“Chỗ ở” Hân nghiêng đầu nhìn tôi, nghĩ nghĩ, đột nhiên lại mở túi xách của mình ra, đổ tất cả sách ra bên ngoài.....

“Bỏ vào đi”

Tôi ngẩng người, hiểu rõ hân muốn nói đến mèo con. Vì thế tôi đáp ứng, đem Linh bỏ vào trong túi xách. Mèo con cuộn người lại thành một cục bông. Kim Ánh Minh cảm thấy hình như còn thiếu cái gì đó, liền đem khăn quàng cổ của mình cởi ra, quấn lên người Linh

.....

Hành động của người này luôn nằm ngoài ý tưởng của tôi

“Đồ ăn?”

“À, khô bò.....sữa, bánh mì.....bánh bao.....” Tôi chỉ mua ỉnh một ít đồ ăn vặt, sau đó lại lấy ra một ít đặt ở trước mặt Linh

“Cũng vậy?” (Ý Minh hỏi là mèo cũng ăn như vậy? >-< anh=“” này=“” nói=“” chuyện=“” vẫn=“” tất=“”>
“Ừ”

Tuy rằng là một chuyện rất đơn giản, nhưng lại không ngờ đến Kim Ánh Minh lại hỏi nhiều như vậy, hân lúc này đem so với một hân cao ngạo, lạnh lùng thường ngày thật khác biệt, khiến tôi có chút không quen

Tên bên cạnh không chờ cho ta ngẩn người xong đã gom gom sách rồi hướng ra cửa trước mà đi. Không phải chứ? Ngay cả một câu cảm ơn cũng không có, đúng là người không có cảm xúc a, tôi nói thầm trong lòng

Hắn tựa hồ như nghe thấy lời nói thầm của tôi, lúc gần ra cửa thì ngừng lại, xoay người nhìn tôi

Đem tay phải đặt ở lồng ngực của mình.....Sau đó, lại ung dung hướng sang bên cạnh vung lên

Không, không phải chứ? Tôi không nhìn lầm đi? Người kia cứ nhiên lại dùng cách thức cảm ơn ta dạy cho hắn nói cảm ơn với tôi. Làm ơn đi, đó chỉ là lời nói đùa, hắn cũng tin tưởng!?

Tôi liếc mắt nhìn mèo con đang an ổn ngủ, nhìn sang bốn phía rồi cụng chạy nhanh ra ngoài. Dọc đường đi, tâm tình đặc biệt tốt, có lẽ là vì trận khóc lớn vừa rồi, cũng có lẽ vì vừa cứu mèo con, cũng có lẽ.....

Về nhà, cúi đầu gọi Ma Hạ Sinh một tiếng “Anh”, sau đó lại cho Ma Tích Xuân một nụ cười sáng lạn, khiến hai người bọn họ sợ tới mức ngây người 10 phút

Nhưng mà chuyện đó căn bản tôi cũng không để ý tới, chạy nhanh về phòng mình, mở đèn, tôi ngồi trước gương

Là hắn sao.....Cái người ngẫu nhiên làm tôi cảm thấy tính tình hắn có chút trẻ con.....người khiến tôi bắt đầu hạ quyết tâm thi đậu Hayakawa

Đột nhiên, cái cảnh Mông Thái Nhất muốn hôn tôi lại hiện ra trong đầu, tôi chợt lạnh cả người

Trời ạ! Mông Thái Nhất.....cái tên Mông Thái Nhất đó còn nợ tôi 250 tệ.....

Đêm nay, tôi lăn qua lộn lại mãi vẫn không ngủ được, hình ảnh của Kim Ánh Minh và Mông Thái Nhất không ngừng xoay quanh, tâm tình phập phồng bất định, tôi xem tôi đúng là thần kinh thác loạn rồi

“Reng reng reng reng.....Vào học, vào học.....”

Vào học? Vào học!

Tôi giật mình lập tức ngồi thẳng dậy, lại nhìn thấy một gương mặt chỉ cách mũi tôi 1 cm

“Quý a.....” Phản ứng đầu tiên của tôi là chui ngay xuống dưới bàn

“Hahaha.....Sẽ con.....cô vẫn sợ chết như vậy.....ha ha ha.....”

Hết thấy đều là giọng nói rất quen thuộc của.....Mông Thái Nhất? Tôi không dám tin

“Ha.....ha.....Cô thật ngốc a! Thế nào? Nhớ tôi không?”

Không phải hắn thì còn ai vào đây? Phô ra sắc mặt “Ta đây số một” cộng với bản lĩnh nói khoác không ai bì kịp

“Sao lại không nói lời nào, có phải chuột chết thừa dịp tôi không có ở đây, bắt nạt cô? Tôi giúp cô giải oan!” Vừa nói đến Kim Ánh Minh, hắn đã bắt đầu nghiêng răng nghiêng lợi

“Anh.....anh có khỏe không.....” Tuy rằng hiện tại hắn vui vẻ, nhưng vừa nghĩ đến bộ dạng yếu ớt của hắn, tôi nhin không được lên tiếng hỏi

“Đương nhiên là khỏe! Mông Thái Nhất tôi là anh hùng hào kiệt mà! Đánh đâu thắng đó, trước sau vẫn cười!! Hiện tại.....” Mông Thái Nhất liếc mắt vào chỗ ngồi Kim Ánh Minh một cái “Vẫn còn sống”

Xỉu! đây là kiểu nói chuyện gì a! Không biết ai mấy ngày trước muốn chết muốn sống đây

“Tôi.....” Mông Thái Nhất đột ngột trở nên có chút ngưng ngừng, cúi đầu xuống “Tối hôm đó.....”

Thật tốt quá, có phải hắn rất cuộc nhớ lại phải trả tiền cho tôi không. Tôi mong chờ nuốt nước miếng một cái ực. Tiền của tôi, tiền của tôi

“Tôi có một kế hoạch!”

“Kế hoạch??” Lực chú ý của Mông Thái Nhất bị hấp dẫn đến hướng cửa

Cùng lúc đó các bạn học đã bắt đầu lục tục tiến vào lớp, Kim Ánh Minh lại đứng hện ngồi vào chỗ, một chút cũng không thèm chú ý đến sự tồn tại của Mông Thái Nhất

“Hừ! Anh hùng không cùng một con chuột so đo” Mông Thái Nhất trừng mắt nhìn Kim Ánh Minh phát hiện không có hiệu quả, mới nâng cằm, ngồi xuống chỗ ngồi

“Linh có ăn rau xanh không?” Tôi vừa ngồi vào chỗ, Kim Ánh Minh đã thò đầu hỏi

Tôi cảm giác được ánh mắt muốn giết người từ bên kia phóng ra

“À...ừ...không ăn...ừ...” Không ngờ hắn lại hỏi một vấn đề ngu ngốc như vậy

“Linh là ai? Có quan hệ gì với cô?! Chuột chết nói như vậy là sao?!” Mông Thái Nhất ép hỏi

“Linh.....Linh là.....Linh là.....” Xong rồi, xong rồi, tôi nên nói như thế nào đây? Nghẹn cả buổi, tôi rốt cục mới nghĩ ra đáp án tốt nhất “là.....con ếch.....xanh”

“Ếch?” Mông Thái Nhất hồng hì nhìn tôi một lúc rồi lại nhìn qua Kim Ánh Minh

Kim Ánh Minh cũng kì quái liếc mắt tôi một cái, nhưng thật may, hắn không có phản bác

“Là tiết sinh vật.....có học về.....ếch!” Tôi đột nhiên trở nên thông minh đột xuất “Tiết sinh vật phải giải phẫu.....hahaha”

“Giải phẫu ếch!! Ha ha, sê con, sao cô lại không nói sớm cho tôi biết một chút, tôi rất lợi hại, tôi còn có thể giải phẫu con muỗi, con giun” Mông Thái Nhất vì sở trường số 1 của mình hưng phấn hoàn toàn đã quên vấn đề hỏi tôi, tôi nhẹ nhàng thở ra

Tôi quay đầu liếc nhìn Kim Ánh Minh tiếp tục đọc sách, nhìn nhìn lại chỉ con muỗi Mông Thái Nhất đang tỏ ra thích thú với việc giải phẫu

Phút cuối cùng của một ngày cực khổ đã đến

Không biết Mông Thái Nhất đến tốt cùng là do hoàn toàn tỉnh ngộ hay vừa lột xác chỉ thấy hắn không ngừng lấy bút trên giấy viết viết xóa xóa. “Khu tam giác Bermuda” hôm nay lại gió êm sóng lặng lạ kì, mãi cho đến lúc tan học

“Sê con, đi thôi!” Mông Thái Nhất ngang nhiên chủ động cầm lấy túi xách của tôi

“Đi đi.....đi đâu?”

“Cùng nhau ăn cơm a!” Mông Thái Nhất cực kì mất hứng trừng mắt tôi, giống như tôi vừa phạm vào một cái sai lầm chết người

“A?.....” Tôi chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo phía sau hắn, lấy xe ô tô ra khỏi cửa trường

“Ăn mì đi! Đoán chừng cô cũng không còn bao nhiêu tiền!” Mông Thái Nhất tỏ ra thật quan tâm nói

“Tôi....trả?” Tôi có vẻ sợ hãi kêu lên

“Đương nhiên! Tôi là anh hùng, có anh hùng nào ăn cơm tự bỏ tiền trả chứ! Hơn nữa trên người tôi cũng không có tiền” Mông Thái Nhất tỏ ra cực kì vô tội nhìn tôi

“Tôi...tôi.....”

“Tôi cái gì! Đừng nhảm như vậy! Đi!” Bàn tay Mông Thái choàng lên vai tôi, đem tôi ép vào một quán ăn

Tôi rất cuộc đã quen phải một con quái vật gì a.....

Trời ạ, hai tô mì làm tôi tốn hơn 20 tệ, tôi nhất định phải ăn sạch sẽ toàn bộ! Thèm ăn vì quá biphẫn, chẳng những tôi đem nước lèo uống sạch mà ngay cả bát của Mông Thái Nhất tôi cũng làm sạch

“Sê con, không ngờ cô lại đói như vậy a!” Mông Thái Nhất giật mình nhìn tôi

Tôi nhìn sơ qua hai cái tô trống không trên bàn.....duy nhất chỉ chiếc đĩa! Liền tóm lấy 2 cặp đĩa đem về nhà dùng

“Xem này! Xem này!” Mông Thái Nhất làm ảo thuật lấy ra từ trong lồng ngực một tờ giấy

Giấy? Đúng rồi! Tôi liền lấy hộp khăn giấy từ trên bàn, rút ra một đoạn khăn giấy thật dài nhét vào túi. Dự trữ cái này để ngày mai lau bàn cũng tốt

“Ma! Thu! Thu!”

Tiếng thét giận dữ đột ngột xuất hiện lôi kéo tôi từ trong cảm xúc đau khổ trở về hiện tại

Sách lược đồng minh của Ma Thu Thu và Mông Thái Nhất???!!!!

Thấy trên đầu đề tờ giấy viết vài cái chữ to, tròn mắt của tôi như muốn rớt ra

Xong rồi, xong rồi, loại cảm giác mãnh liệt bất an này như muốn nói cho tôi biết một cái kiếp nạn đã bắt đầu. Tôi nơm nớp lo sợ tiếp tục dõi mắt xem xuống dưới

Sách lược đồng minh Mông Thái Nhất và Ma Thu Thu

không nhớ đến hiềm khích trước, Mông Thái Nhất xuất phát từ sự thương hại bạn học Ma Thu Thu, quyết định bắt đầu từ hôm nay sẽ dùng mạnh giúp yếu, thành lập hiệp ước quan hệ đồng minh

Mục tiêu sách lược: lập ra tình hữu nghị kiên định, kiên quyết tiêu diệt Kim Ánh Minh!

Yêu cầu của sách lược: Xét thấy Mông Thái Nhất có khí phái anh hùng, Ma Thu Thu phải phục tùng mệnh lệnh Mông Thái Nhất đã đưa ra! Cãi lệnh nghiêm trị không tha!

Mặt khác, Mông Thái Nhất phải có trách nhiệm bảo vệ Ma Thu Thu. Bình thường phải luôn thống nhất hành động! Ma Thu Thu nếu có ý nguyền, phải đợi cho Mông Thái Nhất chấp thuận mới có thể tự do làm!

Kế hoạch sách lược: trong vòng một học kì, chứng tỏ Mông Thái Nhất so với Kim Ánh Minh nổi bật hơn, so với Kim Ánh Minh tài hoa hơn, so với Kim Ánh Minh có khí thế nam nhi hơn!! Hoàn toàn đem Kim Ánh Minh đuổi ra khỏi trường học, từ nay về sau học viện này sẽ là lãnh thổ của Mông Thái Nhất và Ma Thu Thu

Cuối cùng còn khoả trương thêm một cái mặt cười

Trời ạ? Tại sao tôi lại bị cuốn vào trung tâm cơn gió lốc này!?

“Được rồi! Ký tên đi!”

Không phải chứ! Còn phải ký tên!!

“Tôi không....không có bút....ha ha.....” Tôi tìm được một cái cớ rất tốt

“Vậy thử ẩn đi!”

Thử ẩn? Có làm quá không! Đây cũng không phải là kế ước bán thân! Nhưng mà so với kế ước bán thân cũng không khác mấy

“Không có.....không có hợp mực đóng dấu!!” Tôi vội vàng tìm lấy một cái lý do

Hắn cầm lấy tay tôi, dùng sức ấn ngón cái của tôi lên trên mặt đất rồi chà sát, đau đến mức tôi phải oa oa kêu lên

Chỉ đến khi tôi cảm thấy xót đến tận xương, hắn mới đem ngón cái của tôi dùng sức ấn vào kế ước

Một cái dấu ngón tay dính bụi vô cùng rõ ràng liền xuất hiện

Mông Thái Nhất vui vẻ như một đứa con nít thu giấy lại, gấp thật tốt rồi nhét vào trong ngực

“Từ hôm nay trở đi, tan học đều phải cùng nhau về nhà! biết không?”

“Tại.....tại sao?” Tam người vạ lần tỏ ý không muốn nói

“Trong sách lược có viết phải cùng nhau hành động! Hơn nữa cô cũng phải phục tùng mệnh lệnh của tôi!”

“Nhưng mà.....”

“Không nhưng nhị gì cả! Cùng bốn thiếu gia ngày ngày đi học, người khác cầu cũng không có đâu!”

Nhưng mà Mông Thái Nhất hẳn cũng không cần quần nhiều như vậy, tôi chỉ biết đem lời nói đó nuốt xuống

“Hiện tại, tôi đã có kế hoạch tác chiến đầu tiên! Chủ nhật này chúng ta cùng tham dự tiệc sinh nhật của Tử Lôi!”

“Nhìn được không?”

“Được....tốt lắm” Tôi khấn trương từ phòng thay đồ đi ra, bất an nắm góc váy của mình, cả đời này ngoại trừ đồng phục ra tôi cũng chưa từng mặc váy

Đều tại Mông Thái Nhất muốn tham gia tiệc sinh nhật của Tử Lôi, nhưng tôi lại không có quần áo dạ hội, nên bị hắt tha đến đây mua quần áo để tránh làm hắt mất mặt

“Thật đẹp a.....” Người bán hàng ở một bên không ngừng khen ngợi, nhưng tôi biết độ tin cậy trong lời nói của nàng hiển nhiên là rất thấp

“Sao.....thế nào?” Thực hối hận khi tôi lại nghe người bán hàng giật dây, lúc thử quần áo lại đem kính mắt cởi ra, hiện tại lại ngượng ngùng cầm, chỉ có thể thấy trong gương một hình ảnh mờ mờ màu hồng

“.....” Kỳ thật? Sao hẳn không trả lời. Chẳng lẽ là rất khó coi?

“Đẹp lắm a, tiểu thư, rất hợp với đồ trang điểm tôi vừa thử cho cô, thật sự rất đẹp”

“Mông.....Mông Thái Nhất.....” Tôi ghé sát vào hẳn một chút, trước mặt vẫn một mảnh mông lung khiến tôi không nhìn thấy vẻ mặt của hẳn

“Đúng vậy.....” Người bán hàng còn muốn tiếp tục động viên bằng miệng lưỡi không xương của nàng

“Xấu.....xấu chết được! Cô còn không mau đổi đồ đi a, muốn hù chết người à!” Lời nói đổ ập xuống làm chong người bán hàng muốn nói cái gì đó cũng đành mắc nghẹn trong cổ họng, cũng khiến cho tôi thật khó xử

Mặc lại chiếc quần Jean của mình, người bán hàng cũng đem đồ trang sức trên người tôi gỡ xuống. Mang lại kính mắt, nhìn chính mình trong gương, đột nhiên tôi lại có loại xúc động muốn khóc

Cúi đầu nhìn lại Mông Thái Nhất, chỉ thấy mặt hẳn hồng hồng, thật sự hẳn còn muốn giận mình như thế sao?

“Sẽ con lại đây.....” Mông Thái Nhất cầm lấy một thứ đồ vật trên ngực tôi khoa tay múa chân, sau đó lại quay đầu đối với người bán hàng nói “Tôi mua cái này”

Tôi cúi đầu nhìn kỹ, thì ra đó chính là cái hoa cài hình sê con. Ha ha, Ma Thu Thu, may chỉ là một con sê con, may không nên quan trọng hóa vấn đề

7. Q.2 - Chương 3: Chương 03

Dọc đường đi, tôi cùng Mông Thái Nhất cũng không nói chuyện, hẳn vì Tử Lôi uống say, thì có lẽ cũng vì sinh nhật của nàng khấn trương đi! Âm nhạc của bữa tiệc đánh vỡ trầm lặng của chúng tôi lúc đó

Mặc dù có nghe qua học viên của Hayakawa đều là dân quý tộc, nhưng khi tận mắt thấy tôi vẫn bị rung động thật sâu

Toàn bộ phòng ăn đều được treo dây đỏ cùng bong bóng trang hoàng thật hoa lệ, bàn ăn đúng tiêu chuẩn tiệc đứng đặt thành một hàng trong đại sảnh, trên bàn lại đầy ắp đồ ăn và hoa quả xinh đẹp khiến người thêm nhỏ dãi, mà tân khách quần áo gọn gàng sáng sủa lại làm cho cảnh càng thêm đẹp ý càng thêm vui

“Tử Lôi! Tử Lôi!” Mông Thái Nhất nhìn thấy Tử Lôi đứng xen giữa đám khách khứa, quả tim trong ngực lập tức đập mạnh

“Là anh.....anh tới làm gì chứ? Lại muốn gây rối? Mông Thái Nhất, anh mau đi ra ngoài cho tôi, tôi không mời anh!!”

“Ha ha, Tử Lôi, hôm nay là sinh nhật của cậu.....”

“Sinh nhật của tôi mắc mớ gì anh?.....”

“Tử Lôi, sinh nhật vui vẻ” Một cái bóng hình màu tím cắt ngang cục diện bế tắc của Mông Thái Nhất “Nguyệt nói có chút không khỏe, đi về trước, đem Kim Ánh Minh gửi lại đây”

“Tôi chỉ biết có Nguyệt trị được hần” Tử Lôi nghe thấy tên Kim Ánh Minh, cả người lập tức hòa hoãn lại “Thượng Hà, thật cảm ơn cậu! Cậu nói tôi xem lần này tôi nên làm thế nào cảm ơn cậu đây! Nếu không khẳng định hần sẽ không đến”

Tử Lôi vô cùng thân thiết kéo Thượng Hà đi vào hội trường, Mông Thái Nhất theo sát đi sau

Nguyệt? Là ai? Hiển nhiên có thể làm “người gỗ” Kim Ánh Minh ngoan ngoãn nghe lời?

Chờ cho tôi hồi phục lại tinh thần, bên cạnh tôi đều là những người mặc lễ phục xa lạ, tôi bắt đầu lolảng, Mông Thái Nhất đâu?

“Hoan nghênh mọi người tới tham gia tiệc sinh nhật của tôi, tôi thật vinh hạnh có thể mời người của Tứ đại gia tộc đến tham dự. Hi vọng mọi người có được một bữa tối tốt đẹp.....” Sau khi Tử Lôi đứng ở trên bục, thần thái sáng láng tuyên bố khai mạc, mọi người đều tụ vào hội trường mà đi

“Cẩn thận” Tôi bị một bàn tay kéo qua một bên, rời xa đám người dày đặc

“Cảm ơn.....” Tôi bị giật về trở lại, hiện ra trước mặt là một gương mặt thanh tú, hai hàng lông mày cong cong khoát lên trên trán trơn bóng, cảm giác ôn hòa khiến cho người tanh không được đã muốn cùng hần thân cận

“Sao vậy? Không biết tôi? Lúc trước vào thời điểm cô làm anh hùng cứu mỹ nhân, tôi đã ở đó a, đúng rồi, đã quên giới thiệu, tôi tên Bắc Thần Tinh”

Là hần?! Cái người tôi gặp ở tàu điện, lúc ấy chưa thấy rõ diện mạo của hần tôi đã bị tàu thẳng gấp ngã văng ra ngoài

“Anh.....anh có thể.....có thể hay không.....” Tôi nhờ Kim Ánh Minh giúp giải vây cho Tử Lôi

“Không cần.....” Tâm lặng đi một chút, không ngờ thiếu niên có bề ngoài anh tuấn, xinh đẹp như thế này lại là một kẻ máu lạnh

“Cô cho rằng hần sẽ hỗ trợ thì cô đã sai lầm rồi” Một giọng nói tao nhã truyền tới. Tôi nhìn lại chỉ thấy kí hiệu của Nike, a, người này thật cao! Tôi chỉ vừa đứng ngang tầm ngực hần

“Xem ta cô nhớ ra tôi, “ngã” tiểu thư. Cô sao lại tới đây...?”

“Tôi.....tôi bị.....bị người mang đến.....”

“Mông Thái Nhất? Tôi đã hiểu! Ha ha! Tiểu tử đó thật không phúc hậu, đem cô mang vào lại không quản cô!”

“Anh quen biết.....quen biết?” Sao hần đối với Mông Thái Nhất và cả Kim Ánh Minh đều quen biết, hần không phải học sinh năm hai sao?

“Đúng vậy a, tiểu tử đó đã học được một năm ở Hayakawa a! Hần còn vì Tử Lôi ở lại một lớp.....Về phần Kim Ánh Minh, bởi vì hần là người của tứ đại gia tộc.....”

“Tứ tứ.....tứ đại gia.....tộc?”

Tôi lại một lần nữa nghe được bốn chữ “tứ đại gia tộc”, rốt cuộc nó là cái gì? Bạn học ở Hayakawa đều rất tôn sùng cái này

“À, kỳ thật cũng không phải là cái gì, nó chỉ là cách xưng hô đối với những kẻ đáng kính. Thường thường hay được nhắc đến: Kim, Hà, Bắc, Thượng Hà.....Hôm nay tất cả đều đến!”

Kim ? Hà ? Bắc? ThượngHà? Tôi nhìn nhìn Bắc Thần Tinh, hấn không phải cũng họ Bắc sao?

“Đừng dùng cái ánh mắt này nhìn tôi, tôi là bị ép buộc, chỉ tại Thượng Hà Hi nói bắt buộc phải tới.....”
Bắc Thần Tinh tỏ ra thật ủy khuất

“Bắc Thần Tinh , mọi người cũng đã chờ rất lâu.....”

“Được, lập tức tới liền.....” Bắc Thần Tinh vừa đáp lời, vừa đem tôi đẩy mạnh vào một phòng

Kim Ánh Minh vẫn nghiêm mặt, Tử Lôi nhìn hấn, Mông Thái Nhất hết sức căng thẳng, cô gái áo tím im lặng ngồi.....Tất cả đều kinh ngạc nhìn tôi

Giống như.....vừa bước vào một nơi không nên tới, tôi vừa định lui ra, Bắc Thần Tinh đã có ý bảo tôi ngồi xuống

“Được, được rồi, mọi người đã tập trung đông đủ, Tiểu Hi, mau bắt đầu!”

Cô gái áo tím vượt vút tốc dài mềm mại, trầm tĩnh hướng về tôi giới thiệu quy tắc trò chơi, mà càng kì quái hơn là trên tay nàng lại mang 1 bộ găng tay, nàng chính là Thượng Hà Hi?

“Tiểu Hi khiết phích(*khiết phích: chỉ những người mê sạch sẽ) , đặc biệt đối với con trai.....”Bắc Thần Hi lặng lẽ nói với tôi, đổi lấy một cái liếc mắt của Thượng Hà Hi

“Bởi vì có người mới gianhập, hôm nay chúng ta sẽ chơi bằng phương pháp đơn giản nhất, đó là trò chơi “Yêu và Trừng phạt”, căn cứ vào người thắng tự nêu ra tên một lá bài, người thắng có thể hưởng về đối phương đưa ra yêu cầu “Yêu hoặc trừng phạt” . Bất kể là kẻ nào cũng không được đổi ý, nếu không.....”

“Nếu không thì như thế nào? Đàn ông.....” Mông Thái Nhất tựa hồ có ý khiêu khích

“Nếu không, ra cửa bị xecán.....”

Tất cả mọi người đều hít vào một hơi, Thượng Hà Hi có vẻ hài lòng với kết quả này, ta rút cuộc cũng cảm thấy Thượng Hà Hi nhìn Mông Thái Nhất không vừa mắt, ước gì cái lời thề độc kia ứng nghiệm trên người hấn
Bắt đầu chia bài.....

“Tốt, tốt! Quá tuyệt vời!” Người đầu tiên thắng là Mông Thái Nhất, hấn vui vẻ hoa tay múa chân “Tôi muốn lựa chọn yêu a, yêu a, Tử Lôi mau cho tôi xem bài cậu”

“Mơ tưởng!” Tử Lôi một tay giấu Mông Thái Nhất đang muốn rình coi bài nàng

“Ha ha, thấy được , thấy được.....” Mông Thái Nhất đắc ý, dương dương tự đắc, đối với mọi người tuyên bố “Tôi chọn A!”

“A?” Bắc Thần Tinh một tay giữ chặt Tử Lôi muốn xông lên chém người, hỏi lại lần nữa

“Ha ha, Tử Lôi, tôi muốn hôn cậu một cái! nhận lấy tình yêu ấm áp đi.....”

“Không phải!”

“Đừng thoái thác, nếu không sẽ phải.....”

“Là tôi” Một giọng nói bình tĩnh cắt ngang tranh chấp của hai người

Thượng Hà Hi? Tôi kinh ngạc nhìn qua người vừa lên tiếng, lại nhìn đến MÔNG Thái Nhất gần rơi cằm .Thượng Hà Hi đưa ra lá bài trong tay.....đúng là A, vậy còn Tử Lôi là?

“Tôi nói không phải tôi”cư nhiên lại là số 4

Mông Thái Nhất khuôn mặt như khóc tang, không thể không hôn môi khuôn mặt cương cứng của Thượng Hà Hi.....Mà Thượng Hà Hi cũng vì nguyên nhân này mà trốn trong toilet suốt 10 phút, lúc đi ra tay còn cầm 2 bịch khăn ướt lớn lau lau.....

Trò chơi vẫn tiếp tục ,khó khăn cũng từ từ tăng dần, lại chia một lần bài. Không ngừng có người bị phạt, chịu “chiếu cố” nhưng thật kì quái là người bị phạt đều không phải tôi

Q? Tôi có chút khảntrương nhìn chăm chăm lá bài trong tay, không phải tôi có quyền lựa chọn sao?Tôi nhỏ giọng nói “J.....J ...tôi chọn....”

Tôi lén lút nhìn mội người liếc mắt một cái, sắc mặt Mông Thái Nhất rõ ràng đang trầm xuống! Khôngxong! Hay là hấn cầm J?

Tôi lập tức nói “Chọn...chọn yêu.....”

Nên dùng cách yêu gì?Nhìn sắc mặt ngày càng khó coi của Mông Thái Nhất, tôi liền nghĩ đến một biệnpháp tốt

“Yêu cầu của ta là muốnJ tự cho ra cách yêu của mình”

“Ha ha , sê con, tính racô cũng thông minh” Mông Thái Nhất một tay đưa ra lá J trong tay mình “Tôi muốncùng J vĩ đại ình một cái hôn môi” Nói xong hấn tự đem miệng mình chu chu ra, tỏ vẻ “Yêu”

“Đợi chút.....” Lời nóiBắc Thần Tinh cắt ngang động tác của Mông Thái Nhất

“Gi chứ? Tôi vẫn tuânthủ nguyên tắc, một chút cũng không làm trái”

“Quả thật là như vậy,nhưng mà.....” Lời nói của Bắc Thần Tinh sao lại mang ý cười? Tôi hồ nghi nhìnqua, thấy hấn vui vẻ xốc lá bài của Kim Ánh Minh lên

“J!” Tôi hít vào mộthời, nhìn sắc mặt tái mét của Kim Ánh Minh (bởi vì quá độ cao hứng mà MôngThái Nhất quên mất tình huống hai lá bài trùng có thể xảy ra)

Như vậy.....như vậykhông phải? Không phải là Kim Ánh Minh và Mông Thái Nhất hôn môi?

“Không! Không! Tôi khôngmuốn hôn lên khuôn mặt của người chết!” Mông Thái Nhất đứng trên sô pha hoảngghét kêu to

“Mông Thái Nhất, vậy anhmuốn đoạn tử tuyệt tôn a!” Tử Lôì tức giận nhắc nhở nói

“Không cần, nhảm chán”Kim ÁNh Minh thản nhiên nhìn qua Mông Thái Nhất giống tinh tinh trên sô phadang nhảy nhảy, rồi đi ra ngoài

“Cậu nói ai nhàmchán.....A!”

Tôi giương mắt há hốcmiệng nhìn Mông Thái Nhất từ trên sô pha tà tà ngã xuống.....Kim Ánh Mính bắtchợt quay đầu nhìn lại.....

Trời ạ! Tôi chơi cái tròđánh bài này thật sự cũng không ngờ rằng.....

Mông Thái Nhất lại thậtmạnh hôn lên môi của Kim Ánh Minh!

Áp suất thấp.....áp suấtthấp.....

Từ khi cái sự kiện hônmôi kia diễn ra trở về sau, “khu tam giác bermunda” đã trở thành “khu nguy hiểmmang áp suất thấp” các học sinh muốn đi ngang qua khu này, đều phải chọn đườngvọng, những người tham dự sự kiện kia, đều giữ miệng kín như bưng, ngay cả TửLôì cũng vậy

Đáng thương, tôi hiệntại chỉ có thể sợ hãi rụt rè , hé cái miệng nhỏ nhắn cắn cái bánh của tôi, thờlớn cũng không dám thở

“Sê con, đi ra ngoài mộтчút.....”

“Được” Lần đầu nhìn biếttình thâm trầm như vậy của Mông Thái Nhất, tôi một chút cũng không dám chậmtrễ, lập tức đã ra khỏi phòng học

“Cầm”

“Tôi thật cẩn thận nhậnlấy cuốn tập từ tay Mông Thái Nhất “Hạnh vận nguyệt hành sự lịch?” (*lịch làmviệc)

“Tôi đã nghĩ thật lâu,chúng ta phải biết người biết ta.....Nhớ đến cái sự kiện làm tôi nằm mơ cũng thấyác mộng đó, tôi nhất định phải đánh ngã Kim Ánh Minh!”

“.....” Tôi vừa nghĩ đến việc từ nay trở về sau mình trở sẽ thành kẻ địch của ” người gỗ”, đầu óc liền trống rỗng

“Này! Sẻ con, có nghe tôi thấy cái gì không?!” Mông Thái Nhất dùng sức lắc lắc tôi đang lúc ngẩn người

“Nghe....nghe thấy được.....” Nếu cho hẳn biết tôi vừa mới đi vào cõi thần tiên hư vô, thì tôi không bị đánh chết mới là lạ

“Đúng rồi! Theo dõi hẳn! Tên kia tính tình kì quái như vậy, nhất định là có rất nhiều chuyện ám muội! Hắc, hắc.....” Mông Thái Nhất cười gian

Chuyện ám muội? Tôi lại nghĩ đến sự kiện hôn môi bữa trước, quả thực có chút ám muội a.....

“Sẻ con! Chủ ý này thế nào?” Mông Thái Nhất vẫn chưa nhận thấy được thần sắc của tôi, hưng phấn như cũ mà hỏi

“A....tôi, tôi.....” Tôi còn đang đắm chìm trong suy nghĩ, lên tiếng cho có lệ

“Vậy nhiệm vụ này giao cho cô!” Mông Thái Nhất tỏ ra bộ dạng đau khổ giao trọng trách, vỗ vỗ bả vai tôi

“Cái gì.....sao?!” Tôi đột nhiên cảm thấy đồng tử mình như phóng đại “Tôi.....tôi tôi.....!”

“Cô làm gì mà nói một chữ “tôi” lâu như vậy a! Yên tâm! Tôi sẽ ủng hộ cô! Hắc hắc! Đúng rồi, cô nhớ phải đem rõ tình huống mỗi ngày ghi vào sổ!” Mông Thái Nhất lại lộ ra nụ cười hiền ngang lăm liết của hẳn

Trời ạ! Mông Thái Nhất.....Cuộc sống trung học đáng thương của tôi

Miếng bánh vì căng thẳng nên không tiêu phá bắt đầu quấy rối trong bụng, hại tôi hằng hái nấc cụt

“Tôi, ách, quay về, ách lớp học!”

“Ách, ít nói nhảm, ách, tôi cũng muốn trở về! Ách!”

Mông Thái Nhất, tiểu tử thời này lại có ý xấu bắt chước cách nói chuyện của tôi, còn không lưu tình cười haha

Tôi tức giận đến mức mặt hồng hồng, làm bộ như chẳng hề để ý hẳn đi phía trước, trong lòng thầm đem Mông Thái Nhất mắng một ngàn vạn lần. Bất quá nhìn đến hẳn rút cuộc vẫn bình thường, trong lòng cảm thấy ổn định rất nhiều

“Ê! Sẻ con!” Tôi vừa bước vào phòng học thì Mông Thái Nhất đột nhiên gọi tôi lại

“Ách....ách.....” Nấc cụt của tôi xem chừng vẫn không ngừng, xem ra cơn nấc cụt này muốn kéo dài vĩnh viễn cùng trời đất a!

“Ha ha.....ha ha.....Cảm ơn cô ngày đó lo cho tôi!” Mông Thái Nhất gãi gãi đầu, như có chút ngượng ngùng

“A?! Ách.....ách.....”

“Lần sau nói chuyện, cô mà dám nấc cụt! Tôi sẽ đánh cô!” Hẳn giờ nắm tay lên

Sao lại có loại người ngang ngược như vậy chứ.....

“Tôi vào rồi! Nhanh vào lớp 1 chút!” Mông Thái Nhất không kiên nhẫn trừng lớn mắt trâu

Tôi thấy không ổn, liền chạy nhanh vào lớp học

Trò chơi bánh xe vận mệnh chuyển động – Phần 1

“Thượng Hà tỉ, chị có nghe nói chưa? Con nhỏ xấu xí kia tìm Thái Nhất xin hẳn di động, hẳn đã cho”

“Đúng vậy a, Thượng Hà Hi bắt quả chỉ là ngồi bên cạnh Mông Thái Nhất thôi lại không biết tốt xấu, đã vậy còn cuốn lấy Kim Ánh Minh của chúng ta. Nếu nó để tôi nắm được bím tóc, tôi xác định sẽ cho nó đẹp mặt”

“Haha, khi nào thì Kim Ánh Minh trở thành của các người” Nữ sinh thứ hai lập tức bị cười nhạo

“Tôi và hắn không liên quan ” Một giọng nói lạnh lùng đúng lúc cắt ngang lời nói của các nàng “Tôi rất ghét loại con trai ở bẩn, đừng đem và hắn đánh đồng, nhớ tới lại muốn đi rửa tay thật nhiều lần”

Thượng Hà Hi? Không phải là cô gái lần trước chơi bài sao? Nàng thật sự rất ghét Mông Thái Nhất a. Cảnh tượng nhớ đến bữa tiệc lúc trước, ngoại trừ Tử Lôi tỏ ra chán ghét Mông Thái Nhất, sắc mặt của Thượng Hà Hi cũng không tốt lành gì. Ai, không được suy nghĩ, mình quản quá nhiều rồi

“Ai, căn bản không phải như vậy.....” Chờ cho đám nữ sinh kia cười đùa bỏ đi, chỉ còn mình tôi ngồi ở bồn cầu than ngán thở dài, mới dám nhỏ giọng kháng nghị

“7h30 xe Benz đưa tới trường, 10h30 nhận được khoảng 20 bức thư tình, 12h00 trên bàn học xuất hiện 5 hộp cơm tình yêu.....Ma Thu Thu cô không có quan sát được điểm nào khác lạ sao?” Buổi sáng, Mông Thái Nhất buồn bực đem bản tóm tắt kết quả làm việc của tôi thấy lên mặt bàn

“Nhưng.....nhưng mà, không.....không có gì khác” Tôi thực ủy khuất trả lời

“Chìa tay ra!” Mông Thái Nhất không kiên nhẫn ra lệnh

Trong lòng tôi vùng vẫy một chút, cuối cùng vẫn phải đem tay vươn ra, không phải chứ? Lớn như vậy còn thích ác ôn? Tôi sợ hãi nhắm mắt lại?

“Lấy đi!” Mông Thái Nhất hung tợn đem một thứ nhét vào tay tôi

Di động?!! Chẳng lẽ hắn muốn tôi lấy điện thoại di động? a? Không có khả năng này đi?!

“Thái Nhất, cái đó.....cái đó là di động của em, anh sao lại đưa cho con nhỏ đó a!” Đàn em của Mông Thái Nhất, Trương Khải Chấn tức giận, bất bình nói

Cho tôi di động? Tôi hồ đồ

“Trương Khải Chấn, cậu dám có ý kiến với tôi?!! Cậu thử dài dòng một câu nữa xem!”

“Nhưng mà.....Thái Nhất đây chính là cái Nokia loại mới nhất.....” Trương Khải Chấn còn muốn vì điện thoại của hắn đấu tranh vài lần, nhưng cuối cùng lại bị khí thế “Người chửi giết người, Phạt chửi giết phạt” của Mông Thái Nhất trấn áp

“Ma Thu Thu! Khi có yêu cầu phải báo cáo lại cho tôi, cô thử không làm xem!” Mông Thái Nhất dọa dẫm hướng tôi giờ giờ nắm tay

“Không.....Không dám” Tôi run rẩy trả lời

“Ô.....ô ô.....ô.....” Tiếng khóc nức nở từ cách vách truyền sang, cắt ngang đoạn hồi tưởng lúc sáng

“Ai.....ai ở bên trong?” Câu hỏi này sao lại quen thuộc như vậy!? Tôi nhẹ nhàng gõ cửa, một cô gái cúi đầu từ bên trong đi ra

“Không.....không có việc gì chứ?”

“Cảm ơn, không có việc gì.” Cô gái nhận khăn tay của tôi, hít sâu một hơi, lại ngẩng đầu

Trời ạ! Cuối cùng tôi cũng biết tại sao Mông Thái Nhất luôn cười nhạo tôi chính là con vịt đứng giữa bãi thiên nga

Cô gái mỏng manh cùng với tóc ngắn ngoan ngoãn cụp ở bên tai, hai đôi mắt to đỏ bừng còn ngập nước, nhìn qua rất giống như một tiểu thiên sứ bị trách phạt, diện mạo nhu nhược, nghe lời khiến cho bất cứ kẻ nào cũng không kềm chế muốn an ủi nàng

“Ách.....việc hôm nay xin đừng nói ra ngoài được không?”

“Ách.....được”

“Cảm ơn, tôi tên Việt Mỹ”

“Tôi.....tôi là Ma Thu Thu”

“Cô làMa Thu Thu?”Việt Mỹ nghe được tên tôi tựa hồ cảm thấy thật kinh ngạc “Ách.....cô rất nổi tiếng”

“Vây.....sao?” Trời ạ, tôi có thể hiểu được sự “nổi tiếng” của tôi là cái gì, đại khái cũng giống như cái thứ mà tôi vừa mới nghe thôi

“Ha ha” Việt Mỹ nghe được tên tôi bật cười “Không ngờ cô lại nghĩ tẻ như vậy, tôi muốn về nhà sớm 1 chút, cô cũng vậy nha!” Không xong! Bị Mông Thái Nhất biết tôi không theo dõi Kim Ánh Minh, khẳng định tôi sẽ chết thật thảm

May mắn, tìm Kim Ánh Minh cũng không phải là chuyện khó khăn gì, chỉ cần có mấy đo âm lượng đề xiben là có thể xác định được chính xác vị trí của hắn

“A!!!!!!!!!!!!!!Kim Ánh Minh, Kim Ánh Minh!!!!!!!!!!!!!!” Tiếng hét chói tai của nữ sinh gần như làm cho trần nhà sân vận động muốn vỡ nát

“Kim Ánh Minh! Em yêu anh!”

“Kim Ánh Minh! Cố lên!!”

“Kim Ánh Minh.....”

Nữ sinh ở sân vận động gần như phát điên, trong mắt và trong đầu họ chỉ còn lại mỗi hình ảnh Kim Ánh Minh, căn yết hầu lớn tiếng hét, Kim Ánh Minh thường ở sân vận động luyện tập, mỗi lần hắn luyện chạy, ghi điểm, là mỗi lần hắn đổi lấy tiếng hoan hô

Rốt cuộc có chút hiểu được ngành giải trí Trung Quốc đã làm giàu dựa vào cái gì. Tôi chính là đang nghĩ như vậy, Kim Ánh Minh đột nhiên gia tăng vận tốc chuyển bóng, nhanh chóng đến phía trước cầu môn, hắn đột nhiên phóng lên trời, một tay cầm bóng, một tay nắm chặt khung bóng rổ

8. Q.2 - Chương 4: Chương 04

Mọi người trong sân vận động nhìn thấy một màn này của hắn đều sợ ngây người, toàn bộ sân bóng rổ lặng ngắt như tờ, chỉ có thể nghe thấy tiếng gió bóng rổ phát ra tiếng vang. Khi mọi người lấy lại tinh thần, toàn bộ sân bóng rổ đều bùng nổ

“Kim Ánh Minh!!!!!!Em yêu anh!!!!!!!!!!!!!!”

“Kim Ánh Minh!!!!!!!!!!Em yêu anh!!!!!!!!!!!!!!”

“Kim Ánh Minh!!!!!!!!!!Kim Ánh Minh!!Kim Ánh Minh!!!!!!!!!!”

“.....”

A.....hình như là trực tiếp chạm vào giỏKỹ thuật này tôi chỉ xem qua trong truyện tranh, hôm nay lại có thể thấy được người biểu diễn! Hơn nữa người này lại là Kim Ánh Minh!!!!Nhưng mà, hắn hắn hắn hắn.....hắn rất phong độ!!!!

Kim Ánh Minh đối với lời kêu gọi của nữ sinh đều hoàn toàn dừng dưng, ngược lại, hắn còn lộ vẻ mặt cực kỳ bình tĩnh, luyện tập xong vội vàng trở về phòng nghỉ

Đại khái mất khoảng 20 phút, Kim Ánh Minh lại vội vã từ sân bóng rổ đi ra. Lúc này, trời đã tối đen, tôi đi theo phía sau Kim Ánh Minh, hắn hướng bãi đỗ xe đi, có lẽ là xem Linh.A, dọc đường đi lại có hai cô gái bày tỏ thất bại, kế tiếp là một nam sinh.....Nam sinh? Không phải chứ? Nam sinh cũng tìm hắn bày tỏ?

Tôi tránh ở góc đường tò mò đi qua, trời quá tối khiến tôi không thấy rõ họ đang làm gì, chỉ mơ hồ nghe được “Buổi tối...xem phim.....tám giờ.....” Tôi nghe đến nhập thần, không xong! Hắn sao lại đi về hướng của tôi, tôi lập tức từ góc tường vọt ra

“Cẩn thận!” Tôi đập vào một cái ôm “Cô sao lại luôn làm việc lỗ mãng như thế?”

“A.....thật xin lỗi” Giọng nói này sao lại nghe quen thuộc như vậy? Luôn? Tôi ngẩng đầu nhìn người

“Trề thế này sao còn ở đây” Bắc Thần Tinh nhìn bản ghi chép trong tay tôi, sau đó lại hướng tôi mỉm cười động viên “A.....tôi đã biết, cô không phải là muốn tìm tên tiểu tử Kim Ánh Minh kia chứ, nói cho cô biết, ở bãi đỗ xe có thể tìm được người! Cô lên a, Ma Thu Thu muốn thu phục hắc cũng không dễ dàng!”

Ách? Hắc.....hình như là đã hiểu lầm cái gì rồi? Tôi suy nghĩ nửa ngày, mới giật mình một cái

hắc.....hắc hắc.....không phải là có ý cho rằng tôi sẽ đưa thư tình cho Kim Ánh Minh chứ!!

Chờ cho tôi đuổi tới bãi đỗ xe, thì đã không còn thấy bóng dáng của Kim Ánh Minh ở đâu nữa. Xong rồi, xong rồi, tôi đã có thể tưởng tượng được diện mạo nổi trợn lồi đình của Mông Thái Nhất vào ngày mai

Linh vô tư vừa lòng cuộn mình trong túi xách ngủ, bên cạnh còn có một ít sữa thừa và bánh. Ha ha, Kim Ánh Minh kia vẫn nghĩ là mèo chỉ ăn hai loại thức ăn này đi? Tôi lại nghĩ đến hình ảnh Kim Ánh Minh nghiêm túc hướng về phía tôi đặt tay lên ngực sau đó vờ tay ra bày tỏ sự cảm ơn, trong lòng tôi lại lần lần một thứ tình cảm ấm áp

Tôi ngồi chồm hổm trên mặt đất vuốt ve Linh, A? Cái này là gì?! Tôi ở bên cạnh Linh lấy ra một món đồ

Mở ra cái bao cẩn thận bọc bên ngoài tấm ván gỗ, oa.....thật đẹp

Đây là bức phác họa vẫn chưa hoàn thành, nhưng mà nhìn sơ sơ cũng có thể thấy được hình ảnh của một cô gái đang ngồi ở bụi hoa vuốt ve mèo con. Mèo trong bức tranh chính là Linh đang ngủ, còn cô gái kia, động tác ấy.....giống như.....giống như.....Trời ạ! Chẳng lẽ là tôi?

Tôi lớn tiếng lắp bắp kinh hãi

Là ai? Ai là người vẽ bức tranh này?! Tôi quan sát, trừng mắt thật lớn cẩn thận xem tới xem lui, cả khuôn mặt gần như dán chặt vào bức tranh. Bức tranh này là của ai? Ngoại trừ tôi và Kim Ánh Minh, người khác cũng không có đến nơi này.....Chẳng lẽ là tranh của Kim Ánh Minh?!!! Đôi mắt của tôi tưởng thật lớn, đối với bản thân mình hoàn toàn không thể tin

Tầm mắt của tôi dời xuống phía dưới cùng bức ảnh, phát hiện tác giả có kí tên là “Ming”

Đây là chữ ghét vẫn của “Minh”, chẳng lẽ thật sự là hắc.....Tôi vừa mừng lại vừa sợ, tôi cũng không biết bản thân mình rốt cuộc là đang chờ mong cái gì, chỉ cảm thấy trong lòng thỏa mãn, thật thỏa mãn..

Từ sau cái ngày hôm qua mất hồn mất vía trở về nhà, cả người tôi gần như rơi vào trạng thái ngơ ngác. Là hắc sao? Thật là hắc sao?

“Hắc, cô làm sao vậy?”

Một cái tay đột nhiên vỗ vào vai tôi, làm tôi đang khần trương cao phải sợ tới mức kêu to

Hả? Tôi từ lúc nào đã đến cửa trường học a! Một cô gái đang bối rối đứng bên cạnh tôi, hiển nhiên nàng cũng bị tôi làm cho giật mình, cánh tay chạm nhẹ vào bắp vai tôi bất động, cả người sững sờ ở một chỗ. Đây không phải là lệ thủy thiên sứ Việt Mỹ tôi gặp lần trước sao?

“A.....thật xin lỗi! cô có sao không?” Tôi áy náy nói

“Phù.....làm tôi giật cả mình! Cô làm sao vậy?” Việt Mỹ nhẹ nhàng vỗ vỗ ngực an ủi chính mình, có chút ýt ứ trách cứ tôi

“Tôi, tôi.....” Tôi ấp úng không biết nên trả lời vấn đề này như thế nào

“Nếu có chuyện gì tôi có thể giúp đỡ thì cứ việc nói nha, đừng khách khí” Việt Mỹ thân mật đối với tôi mỉm cười, nụ cười kia lại ngọt như mật đường

“Cô, tôi.....” Đối mặt với nụ cười xinh đẹp của Việt Mỹ, tôi có chút luống cuống chân tay

Ở trung học Hayakawa, phần lớn học sinh ở đây đều là con của người có tiền, còn đối với những kẻ bình thường như tôi mà nói, từ trước đến giờ bọn họ chỉ cười nhạo. Xem khí chất của Việt Mỹ, thì nàng nhất định cũng thiên kim đại tiểu thư đi! Nhưng mà, nàng lại chủ động cùng tôi vươn tay chào hỏi, học ở đây cũng đã lâu như vậy, mặc dù có thân phận là thiên kim tiểu thư, nhưng nàng vẫn nguyện ý làm bạn với tôi! Vì thế tôi mới kinh ngạc không thôi

“Cũng sắp trễ rồi, còn thời gian ngay ngốc sao? Mau lấy huy hiệu trường ra đi” Việt Mỹ hỏi

Lúc này tôi mới phát hiện, ở trên tay phải Việt Mỹ đang đeo một cái phù hiệu, mặt trước viết 3 chữ “trực nhật sinh” (*ý nghĩa giống với sao đỏ)

“Cô muốn ghi tên tôi vào sao?” Tôi vẽ mặt đau khổ

“Theo đạo lý là vậy!” Việt Mỹ nghiêm túc nói

Lòng “thịch” một tiếng, rồi trầm xuống.....Tiêu đời! Xem ra cuộc sống trung học của tôi sẽ bị dính vết nhơ xấu này mãi

“Nhưng mà.....” Việt Mỹ nhìn thấy bộ dạng muốn khóc của tôi, đột nhiên biểu tình biến đổi, ánh mắt nởmở nửa khép, tình nghịch nói “Hôm nay, cô sẽ là một trường hợp đặc biệt”

“Thật sao?” Tôi mừng rỡ

“Ừ! Chúng ta là bạn bè! Nhưng mà chỉ có hôm nay thôi nha!” Việt Mỹ gật gật đầu, cười như Thiên Sứ

“Cám ơn cô.....” tôi thiếu chút nữa đã xúc động đến nỗi cho nàng một cái ôm

“Ma Thu Thu! Cô ở đây làm gì chứ?!” Phía sau tôi truyền đến một giọng nói hung dữ

Giọng nói này tôi đã quá quen thuộc, lòng nặng nề trầm xuống. Chạy mau! Đầu tôi lúc này chỉ còn lại có hai chữ đó, nhưng tôi vừa chạy được vài bước đã bị bắt động tại chỗ 1 cách khó hiểu! Tôi nhìn lại, Mông Thái Nhất kia cánh tay đang nắm lấy vạt áo của tôi

Bị Mông Thái Nhất vác lên đi thẳng vào phòng học, bạn học trong lớp đang xì xào bàn tán liên phát ra một trận tiếng cười miệt thị. Trời ạ! không còn mặt mũi nào gặp người, tôi thực sự không thể đem tên chết tiệt này xé nát! Tôi nghĩ đến tôi hiện tại nhất định mặt cũng đỏ bừng như mông khi rồi

“Im lặng cho tôi! Không cho cười!” Mông Đại thiếu gia ra oai, khiến mọi người thở lớn cũng không dám thở, trong phòng học nhất thời im lặng

Hắn là đang bảo vệ tôi? Tôi len lén nhìn thoáng qua Mông Thái Nhất, chỉ thấy mặt hắn ửng đỏ, liếc mắt nhìn tôi 1 cái “Chỉ có tôi mới có thể chê cười cô, ngoài ra ai cũng không có thể! Quên đi, hôm nay quên đi.....”

Không phải chứ, hôm nay lại may mắn có thể thoát được một kiếp nạn sao? Tôi thở dài, vô lực ngồi vào chỗ

Tôi nghiêng nghiêng đầu liền thấy được Kim Ánh Minh đang xem tạp chí, vừa này còn có chút hi vọng hắn có thể giúp tôi, không ngờ hắn lại giả bộ không biết tôi, nghiêng đầu đi xem báo! Đúng là tên không có nhân tính, làm cho tôi cả ngày hôm qua một mối vichuyện bức tránh đến mất ăn mất ngủ

“Bíp bíp bíp.....bíp bíp bíp.....”

Điện thoại ở túi áo tôi đột nhiên vang lên, tôi lập tức cảm giác được ánh mắt đối địch đang tập trung ở trên người mình, tôi vội vàng lấy nó ra

“A lô.....” Tôi trốn ở phía dưới bàn học hạ giọng

“Ngày kia, 3 giờ chiều đợi tôi ở công viên Cẩm Tú” Một giọng nói bá đạo từ trong máy truyền ra

“Mông...Mông Thái Nhất?” Tôi có chút không tin ở lỗ tai mình, hắn không phải đang ở trong phòng học sao? Sao lại gọi cho tôi? Tôi nhìn lại, gì? Người đâu?

“Nhớ kỹ không được đến muộn! Nếu không cô gặp xui xẻo lớn!”

“A.....tôi đã biết.....” tôi chuẩn bị cúp máy

“Còn nữa!”

“Cô kèm chặt Kim Ánh Minh cho tôi”

“Được”

“Đợi chút.....”

“Hả?”

“Ngày kiaphải ăn mặc đẹp 1 chút.....”Giọng nói Mông Thái Nhất đột ngột nhỏ xuống

“Vì sao?”

“Ít nói nhảm lại!” Nếu như ngày mai cô vẫn như mọi khi ăn mặc cầu thả, cô nhất định phải chết!” Mông Thái Nhất vừa rống xong đã vội vàng cúp máy

Tôi một bên xoa xoa lỗ tai bị sóng siêu âm của Mông Thái Nhất làm đau , một bên nhìn vào Mông Thái Nhất đang nghiêm sắc mặt đi vào lớp . Chẳng lẽ cái lần mặc thử đồ xấu mặt đó hẳn vẫn không thể quên sao? Nhớ đến câu cuối cùng của Mông Thái Nhất, lòng tôi nặng nề hơn một ngày

Tan học vì hoàn toàn chấp hành mệnh lệnh của Mông đại gia, tôi lại lặng lẽ đi theo phía sau Kim Ánh Minh, nửa đường lại bị một người chặn lại

“Việt Mỹ?” Tôi có chút kinh ngạc nhìn người

“Ách.....Ma Thu Thu, có phải cô ngồi ở bên cạnh Kim Ánh Minh không? Có thể giúp tôi đem vật này đưa cho hần” Việt Mỹ lấy từ trong túi ra một gói sô cô la được đóng gói tinh xảo

“Cô.....” Tôi vội vàng nhìn nàng một cái, ngày hôm đó nàng vì Kim Ánh Minh mà trốn tránh ở toa lét kén sao?

Bất quá ai cũng không cự tuyệt được lời khẩn cầu của Thiên Sứ, hơn nữa nàng cũng gật đầu giúp tôi chedấu chuyện xấu, không hỏi qua nguyên nhân nàng cũng hướng tôi mập mờ trừng mắt nhìn

Đem hết toàn lực đạp chiếc xe đạp nhỏ, tôi cố gắng bám theo phía sau Kim Ánh Minh. Một mỗi.....nửa giờ sau, hần rốt cục mới ngừng lại , tôi ở phía sau gần như hạ huyết áp

Trời, hần không trở về nhà, chạy xa đến một nơi như vậy để làm gì chứ? Ngã tư bên kia đường lóe ra ánh sáng tím hồng, tất cả đều là quán bar

Gi? Quán bar? Tôi chotới bây giờ vẫn chưa từng đến! Chờ cho tôi phục hồi tinh thần tìm kiếm bóng dáng Kim Ánh Minh, thì lại phát hiện hần đang hướng vào một quán bar tên “HotLine” đi vào

Hần vào nơi đó làm gì?? Uống rượu?? Nội quy học sinh không phải đã có quy định cấm vào quán bar sao? Tại sao hần còn đi vào? Nếu bị phát hiện, hình phạt sẽ cực kỳ nghiêm khắc a!

Mặc kệ là vì nguyên nhân theo dõi hay vì lý do cá nhân của tôi cũng được, tóm lại tôi vẫn phải nhanh chóng theo sau hần

Đến cửa quán bar, tôi kiềm chân hướng vào bên trong xem xét, hi vọng có thể nhìn thấy Kim Ánh Minh. Nhưng mà ở trong nơi này thật sự nhiều người , người đã nhiều lại không ngừng có người từ bên ngoài đi vô, tôi lại không may bị một đám phụ nữ điên cuồng cuốn vào!

Trong quán bar tối om, chỉ lóe ra vài ngọn đèn nhưng căn bản vẫn không đủ để nhìn thấy rõ người bên cạnh. Ở trung tâm quán bar là một sân khấu hình tròn, một vài cô gái ăn mặc thiếu vải đang ra sức uốn mình như rắn trên đó. Âm nhạc ở đây so với tiếng nói của đám phụ nữ còn lớn hơn, làm cho lỗ tai của tôi phải sinh đau

Đột nhiên âm nhạc ồn ào dừng lại, một người đàn ông mặc âu phục màu trắng lờ lờ chủ trì tiết mục, lên sân khấu lớn tiếng nói

“Xin các vị tiên sinh và tiểu thư yên lặng!”

Quán bar huyền ảo dần dần im ắng trở lại. Người chủ trì đợi cho tất cả mọi người đều nhìn hần , liền hạ giọng thần bí nói

“Người các vị chờ đợi đã lâu sẽ xuất hiện.....Hoan nghênh Shadow!”

Người chủ trì vừa tuyên bố xong liền rời khỏi sân khấu . Bên trong quán bar nhất thời vỗ tay như sấm dậy, tiếng huýt sáo, tiếng hoan hô liên tiếp

Trên sân khấu một làn khói trắng xuất hiện, một tiếng nói trong suốt, tinh khiết tràn ngập từ ánh vang vọng ở vũ đài, mọi người ở đây đều say mê lắng nghe, dần dần chính tôi cũng chìm vào giọng hát rất tự nhiên này

Khói trắng dần tan đi, làm lộ hình ảnh mà vô luận thế nào tôi cũng không dám tin xuất hiện!!!

Kim Ánh Minh!!!! Người ngồi ở chính giữa vũ đài vừa đàn piano vừa hát hiển nhiên là Kim Ánh Minh!!!!

Một đầu hỗn loạn bưng nỏ, chỉ một bộ quần áo trắng đơn giản, nhưng lại làm cho sóng mũi thẳng thớm của hân cùng góc viền môi sắc sảo dưới ánh đèn lại tỏa ra hào quang bức người

Kim Ánh Minh hồ hững một chút không để ý mọi người ở dưới đang phát cuồng vì hân. Thản nhiên hưởng vũ đài chuyển mắt, ở trong ánh mắt của hân là sự thờ ơ ngang ngạnh cùng vẻ lờ cuồn gọi cảm. Lời hát của hân vừa cất lên, ngón tay thon dài cũng nhanh chóng ở trên phím đàn tấu lên giai điệu

A! Là “Đi phụ chi danh” của Châu Kiệt Luân! Quả thực chính là tiết tấu này!!!

Theo tiếng ca của hân, toàn bộ vũ đài như tản mát ra ánh sáng chói mắt, làm ối người cảm thấy thân thể mình như thiêu đốt, độ nóng trên vũ đài vẫn tiếp tục lan sang xung quanh, dần phát ra từng đợt sóng nhiệt

Mà trung tâm của nguồn sáng chính là Kim Ánh Minh!!!!

“A!.....” Tiếng thét chói tai như thủy triều nhanh chóng bao phủ lấy tôi, để cho tôi tạm thời quên hết tất cả cảm lấy di động đối với hình ảnh Kim Ánh Minh trên sân khấu ra sức chụp hình

“Tiểu thư!! Vị tiểu thư này!! Vị bạn học này.....” Bảo vệ nghiêm túc nhưng không mất đi lịch sự nói với tôi “Thực xin lỗi, nơi này không phải là chỗ cho người dưới 18 đi vào, cho nên thật có lỗi, mời cô rời đi”

Nhưng.....nhưng mà kẻ biểu diễn trên sân khấu kia cũng chưa đủ 18 a. Tuy nhiên tôi cũng không dám nói ra khỏi miệng, theo lời “mời” của bảo vệ đại ca rời quán bar

Đứng bên ngoài quán bar, tôi trì trệ ko muốn rời đi, đứng ở cửa bồi hồi, trong đầu truyền lại đoạn biểu diễn ngắn của Kim Ánh Minh khiến nhiệt lực trên người tôi thật lâu cũng không thể tiêu tán. Chính tôi cũng không biết rõ, đến tột cùng là bởi vì nhiệm vụ theo dõi đang mang trên người hay là vì nguyên nhân khác, vẫn muốn chờ hân

Lạnh quá! Không khí buổi tối đặc biệt lạnh, tôi cố gắng lui vào một góc. Không biết thời gian đã trôi qua bao nhiêu, tiếng hoan hô bên trong kia nhỏ dần, đám người cũng tốp năm tốp ba đi ra ngoài, nhưng lại trước sau như một không nhìn thấy được bóng hình của Kim Ánh Minh

“Kim Ánh Minh” Dù biết chính mình không nên làm thế nhưng tôi vẫn thu dừng khí lại gọi hân

Kim Ánh Minh dường như kinh ngạc, nhưng rất nhanh hồi phục bình tĩnh

“Là cô?”

“Phải.....đúng vậy. Vừa rồi nhìn thấy anh biểu diễn, hay.....hay quá!”

“Cô tới làm gì chứ?” Kim Ánh Minh cảnh giác nhìn tôi

“Tôi....tôi.....” Đột nhiên phát hiện chính mình thật ngốc, cứ nhiên chưa đánh đã khai “Đi đường.....đi ngang quang.....”

“Sao cô lại vào được?” Kim Ánh Minh hoài nghi hỏi

“Tôi.....tôi là người đẩy vào! Không tin, anh xem tôi chụp.....thật nhiều ảnh!” Tôi chờ mong đầy cỏi lòng lấy điện thoại cầm tay ra, đem ảnh chụp mở ra cho hân xem

“Xóa hết”

“A?” Tôi hoài nghi bản thân mình nghe lầm

“Xóa hết!” Sắc mặt Kim Ánh Minh trầm xuống

Tuy rằng không biết rõ vì sao, nhưng dưới áp lực của hân tôi chỉ có thể đem hình ra xóa. Còn tấm cuối cùng thì tôi nhân lúc Kim Ánh Minh đang lấy xe đạp, đem điện thoại đóng lại giữ lại 1 tấm

“Đã xóa hết?” Kim Ánh Minh dắt xe đạp ra trước mặt tôi hỏi

“Ừ.....” Tôi có chút ỉu xìu nhỏ giọng trả lời

“.....” Kim Ánh Minh cũng không nói gì thêm chuẩn bị lên xe đạp rời đi

“Đợi.....đợi chút!” Tôi đột nhiên gọi hấn lại, nhưng không biết chính mình muốn nói cái gì, không khí trở nên cực kì ngưng ngệ

“Linh khỏe lắm.” Kim Ánh Minh đột nhiên mở miệng

“Ừ.Tôi.....biết” Tôi có chút kích động mở miệng “Anh.....anh thường ở đây hát?”

“.....” Kim Ánh Minh vô biểu tình nhìn tôi nói “Không được nói.....cho người khác.....”

“Đổi lại.....một vấn đề” Trời ạ, lá gan của tôi thật sự càng lúc càng lớn, vậy mà cũng dám uy hiếp Kim Ánh Minh

“Cái gì?” Kim Ánh Minh tỏ ra không vui hỏi lại

“Sinh.....sinh nhật?”

“ngày 25 tháng 10

“Thích nhất cái gì?” Không biết vì sao tôi đột nhiên nhớ tới sô cô la Việt Mỹ nhờ tôi đưa đến

Kim Ánh Minh nghĩ nghĩ nói “Bánh sừng bò”

Bánh sừng bò? Tôi không nghe lầm chứ! Bánh sừng bò?! Cái bánh bình thường như vậy lại là thứ hấn thích nhất! Tôi lại vì hấn cảm thấy kinh ngạc

“Vây.....” Tôi bị đòn “ánh sáng đông lạnh” từ ánh mắt của Kim Ánh Minh làm cho tất cả lời nói như mắc nghẹn ở cổ

“Tôi tuyệt đối sẽ không đem chuyện này nói cho người khác!” Tôi nói thêm

“Ừ.....” Kim Ánh Minh đứng dậy, hấn có vẻ như đã hòa hoãn lại tâm tình, khôi phục lại bộ dạng như cũ

Thời điểm về nhà đã hơn 12 giờ, may mắn có Việt Mỹ gọi đến bệnh viện, mẹ mới không bùng nổ bão cấp 20

Ánh mắt từ từ nhắm lại, di động chợt vang lên. Tôi sợ tới mức giật bắn người, trời ạ! Là Mông Thái Nhất gọi đến!

“A lô.....” Tôi nơm nớp lo sợ tiếp điện thoại

“Ma Thu Thu! Cô muốn chết a! Trễ như vậy còn không gọi điện thoại cho tôi!” Mông Thái Nhất ở đầu dây bên kia nạt nộ

“Thực xin lỗi.....quá trễ rồi”

“Hôm nay có phát hiện cái gì không?”

“À.....à, có.....”

“Được lắm, ngày mai đến trường học nói sau!” Mông Thái Nhất nói xong đột nhiên nhớ đến cái gì đó “Nhớ rồi phải mang bữa sáng cho tôi”

“Hả? Vì.....”

Tôi nghi trong di động truyền ra tiếng “tút tut”, hết cách đành thở dài, mà hình ảnh Kim Ánh Minh làm người lóa mắt khiến tôi không dám nhìn thẳng vào hấn lại lẩn quẩn thật lâu trong đầu.

“Ngày hôm qua có bị gì không?” Việt Mỹ buổi sáng đã sấp lại trước mặt tôi “Mẹ cô đã tra khảo tôi cả nửa ngày trời”

“Tôi.....tôi.....” Tôi nhớ tới thanh sô cô la còn trong túi mình chưa kịp giao cho Kim Ánh Minh

“Cô có giúp tôi đưa nó chưa?” Việt Mỹ hồng hồng nghiêm mặt vụng trộm hỏi tôi “Haha, toàn bộ nhờ cô”

Tôi ngơ ngác nhìn Việt Mỹ ngọt ngào hướng tôi vẫy vẫy tay, thực hâm mộ nàng có thể làm chủ được cảm xúc của mình. Từ trên trời bỗng giáng xuống một cái võ đầu thật mạnh cắt ngang suy nghĩ của tôi

“Sao rồi, Kim Ánh Minh giống với suy đoán của chúng ta là một tên đệ tiện thiên hạ vô sỉ phải không?” Mông Thái Nhất hưng phấn nói

“À.....tạm tạm.....” Không xong, sao tôi lại quên chuyện báo cáo với Mông Thái Nhất

“Là dọa dẫm hay trấn lột tài sản?”

“.....”

“Chẳng lẽ, chẳng lẽ cô thấy hấn giết người?” Ánh mắt hưng phấn của Mông Thái Nhất lóe sáng, lóe sáng

“Chơi bóng rổ.....” Nếu tôi không mở miệng trả lời, không chừng thế chiến sẽ bùng nổ

“Chơi bóng rổ? Kỹ thuật chơi bóng của hấn nhất định rất tồi! Hừ hừ.....hấn còn phạm vào sai lầm nào không?”

“À.....không!” Mỗi lần nói dối lòng tôi đều run lên đặc biệt lợi hại

“Không có gì khác?” Mông Thái Nhất đối với câu trả lời này rất bất mãn, chân mày gắt gao nhíu lại

“A, còn có.....” Trước khi Mông Thái Nhất nổi cơn lôi đình, tôi vội vàng lấp liếm bằng lời nói dối “Hấn thích.....được người khác sờ vào mặt! Ha ha.....”

“Thích người khác sờ vào mặt?!” Vẻ mặt giận dữ của Mông Thái Nhất liền bị sự kinh ngạc thay thế

“Ừ, ừ.....” tôi gật đầu tỏ vẻ khẳng định, vì sự sinh tồn của mình trong lòng thầm xin lỗi Kim Ánh Minh

“Hấn quả nhiên là một tên công tử bột biến thái! Tôi đoán quả không sai!” Mông Thái Nhất ra vẻ mong chờ nói “Nhanh đưa bữa sáng lại đi!”

Tôi lấy ra trong túi sách một ổ bánh ngọt, Mông Thái Nhất vẫn chưa vừa lòng muốn từ trong túi sách tôi lấy ra thêm vài thứ nữa, tôi sợ tới mức tóm lấy miệng túi sách. May mắn là hấn có lòng từ bi chạy đến chỗ ngồi, bởi vì trong túi sách của tôi ngoại trừ sô cô la của Việt Mỹ, còn có.....

Bánh sừng bò tôi chuẩn bị cho Kim Ánh Minh

Thật không biết bản thân mình bị trúng tà gì, nói là đi mua bánh ngọt cho Mông Thái Nhất, lại chạy đến rất nhiều cửa hàng bánh ngọt. Hiện tại, mọi loại bánh đều được rất đặc sắc, bánh sừng bò giản dị cơ hồ gần như muốn tuyệt tích. Mất thật nhiều thời gian tìm kiếm, tôi mới tìm thấy nó ở một cửa hàng nhỏ cách trường học không xa

Tôi thừa dịp Mông Thái Nhất không để ý, lén lút đem bánh và sô cô la của Việt Mỹ bỏ vào trong học bàn của Kim Ánh Minh. Tôi lo lắng nhìn Kim Ánh Minh ngồi xuống lại vội vàng quay đầu giả vờ học, nhưng kỳ thật một chữ cũng không đi vào đầu. Ngẩn ngơ thấy hấn nhìn đến bánh sừng bò trong học tủ, không biết hấn có vui hay không.....Tôi khẩn trương lại hưng phấn chờ đợi

Hấn.....hấn nhìn.....

Kim Ánh Minh nâng mi, nhìn nhìn bánh, quay đầu nhìn tôi, không có biểu hiện nào là của vui sướng. Thật khó tưởng tượng được con người mỉa mai hoặc ngày hôm qua lại là cái tên chất phát trước mắt

Thảm, có lẽ hấn sẽ từ chối tôi, thật xấu hổ a! Trăm ngàn lần đừng để cho người biết mới tốt a! Da mặt mỏng manh của tôi lo lắng đỏ bừng

“Cảm ơn”

Tôi có nghe lầm không chứ! Vừa nãy là Kim Ánh Minh đang nói chuyện sao? Tôi kinh ngạc nhìn hấn, chỉ thấy hấn đang tạo nhả ăn bánh sừng bò tôi mua cho! Hấn tiếp nhận hảo ý của tôi rồi! Ô ô ô.....tôi thật sự rất cảm động a!

Tâm tình cả ngày hôm nay của tôi thật tốt, ngay cả cô Trầm hay lấy tôi ra trêu chọc tôi cũng không sao, đến cả tên Mông Thái Nhất vô tâm kia cũng phát hiện

“Chuyện gì mà vui vậy?”Giờ tan học Mông Thái Nhất đến trước mặt tôi

“Không.....”

“A, tôi đã biết, sể con, thích tôi cũng không cần biểu hiện rõ ràng như vậy a! ” Mông Thái Nhất đắc chí vỗ vỗ bả vai tôi “Nhớ rõ, ngày mai buổi chiều 3 giờ đến công viên Cẩm Tú,cô dám đến muộn nhất định sẽ chết!”

Trời ạ tôi đã quên mất chuyện này. Tôi đi vội ra bên ngoài phòng học, suy nghĩ nên nói với mẹ về chuyện ngày mai gặp hắn như thế nào. Việt Mỹ chờ tôi ở bên ngoài, xem ra lànàng muốn hỏi về chuyện đã nhờ tôi

“Nó.....có vẻ không có tinh thần” Kim Ánh Minh vội vàng đi tới, giọng nói có vẻ lo lắng

Nó?

“Linh.....” Tôi hô nhỏ 1 tiếng, lập tức xoay qua Việt Mỹ nói

“A.....thật xin lỗi, tôi phải.....đi trước, chờ tôi.....a”

Tôi lập tức cùng Kim Ánh Minh đi thẳng ra bãi đỗ xe, đẩy cửa ra quả nhiên Linh đã ỉu xiu nằm dài trên mặt đất

“Sẽ sẽ.....sẽ không.....bị bệnh? Ngày hôm qua.....”

“Ừ.....ngày hôm qua cũng vậy!”

“Đi đi.....đến thú.....y?” Hiện tại cũng chỉ có thể như vậy

“.....” Người kia có vẻ như muốn tự hỏi mình một chút “Đi thôi!”

Bầu trời mùa thu thật u ám, lất phất rơi vài hạt mưa bụi. Tôi ngồi phía sau xe đạp của Kim Ánh Minh, một tay nắm lấy áo hắn, một tay ôm lấy Linh

Tôi cảm giác được Kim Ánh Minh có chút mệt mỏi thở dốc, đi qua 2 con đường, rốt cuộc tôi mới thấy ở góc đường một bệnh viện thú y

“Không sao rồi, chỉ là có chút tiêu hóa không thông, 2 đứa đã cho nó ăn cái gì? Ha ha...” Di nhìn bộ dạng chật vật của chúng tôi bật cười

2 đứa tôi thoáng nhìn nhau, bởi vì trời mưa, mà đầu tóc của Kim Ánh Minh cũng lộn xộn, quần áo cũng không chỉnh tề, cả vạt cũng buông thả, tôi chắc cũng không hơn gì hắn.....

9. Q.2 - Chương 5: Chương 05

Tôi ôm lấy Linh còn đang mê man, Kim Ánh Minh đột nhiên sốt ruột nhìn đồng hồ 1 chút, vội vàng leo lên xe đạp chạy vội. Tôi lẳng lẳng nhìn bóng lưng của hắn biến mất trong màn đêm

Linh làm sao bây giờ?.....Hắn sao lại vội như vậy đã đi rồi!.....

“Ma Thu Thu! Sao con lại về trễ như vậy!” Mẹ chỉ vào kim đồng hồ treo trên vách tường phòng khách đã dừng đến con số 10, vang dội sấm sét

“Con có chút việc.....”

Tôi vừa nói vừa nhận mớ bom bão đạn phóng tới tập của mẹ vọt vào phòng, khóa trái cửa , sau đó lại đem Linh giấu trong đám quần áo ra , đặt nó lên giường

“Linh, Linh.....”Tôi nhỏ giọng gọi mèo con còn đang mê ngủ “Nói cho ta biết, bức tranh hắn vẽ có phải là ta, có phải là ta hay không.....”

Thật may mắn từ sáng sớm, mẹ đã cùng dì hàng xóm đi công ty bách hóa xem "Khiêu lâu giới" và "Thổ Huyết Đại Đặc Mai", còn ba hôm nay phải đi đến trường đăng học tập, về phần 2 ông anh Ma Tích Xuân và Ma Hạ Sinh sống chết ở đâu tôi cũng không quan tâm

Đến thời điểm này, trong nhà không có nửa người, không ai phát hiện ra chuyện tôi đem Linh "nhập cư trái phép"

Đại khái là vì chịu nhiều tổ hợp áp bức quan hệ "Thái Kim" (*có ý chỉ Kim Ánh Minh và Mông Thái Nhất), khi rửa mặt nhìn gương, tôi phát hiện bản thân mình tiều tụy hơn so với lúc trước. Hơn nữa trên trán lại xuất hiện vài ba hạt mụn, mặt so với trước kia cũng tròn hơn một chút....

Ô ô ô.....thì ra Mông Thái Nhất nói thật sao!

Tôi chán nản từ trong tủ lạnh lấy ra một ít sữa dút cho Linh uống, rồi cùng nó nằm dài lên sofa lười biếng xem tivi

"Bíp...bíp....." Di động liêu mạng ở trong phòng reo lên, tôi sợ tới mức quăng luôn cái rơi một tivi, trời ạ! Nhất định là Mông Thái Nhất! Tôi hốt ha hốt hoảng ngẩng đầu nhìn lên tường, mới mười hai giờ, hán cũng thật là quá gấp gáp!

"A lô....." Tôi bỏ nhà lên giường nhanh tay cầm lấy điện thoại

"....." Trong điện thoại không có truyền đến tiếng rống giận như tôi đã đoán

"Mông....."

"Là tôi."

"Kim Ánh Minh?" Tôi kinh ngạc quên cả khấn trương, thuận tiện nói ra đầy đủ tên của hán

"Ừ.....Linh khỏe không?"

"Tốt, ở.....ở nhà của tôi" Thở dài nhẹ nhõm một hơi, tặc xấu cả lăm của tôi lại tái phát "Anh.....làm sao anh biết?"

"Bệnh án"

Tôi nhớ ra rồi, nhất định là thời điểm ngày hôm qua giúp Linh đăng kí khám bệnh gấp, lúc mình ghé lại cách thức liên hệ hán đã nhìn qua. Tôi đột nhiên nhớ đến chuyện buổi chiều còn phải đi ra ngoài, không còn cách nào để chăm sóc Linh, có lẽ hán có thể

"Anh.....anh có thể giúp tôi chăm sóc nó không? Nhà.....trong nhà không cho phép....."

"Ừ. Mac donald Gia Nhạc Phúc"

Tôi hốt ha hốt hoảng cúp điện thoại chạy vội về phòng thay quần áo, rồi ôm Linh quơ vội túi xách xông rang ngoài

Đến cửa Mac Donald nhưng vẫn không nhìn thấy Kim Ánh Minh, định lấy di động ra gọi cho hán thì lại phát hiện lúc ra cửa đã quên đem theo. Ô ô ô.....làm sao bây giờ? Tôi nhìn nhìn Linh trong lòng, nó cũng tỏ ra vô tội trừng mắt nhìn tôi

"Đồ tiểu phôi đản này!! Chỉ biết giả vờ vô tội, đều là vì người a, nếu ta bị mắng....."

Đột nhiên từ bên cạnh đưa đến một lon Cô ca

"Đúng vậy, ta sẽ dùng Cô ca đánh người a....." Tôi không có ý tốt uy hiếp Linh, nhưng mặt nó vẫn không chút thay đổi nhìn nhìn tôi, thật sự là bó tay với Kim Ánh Minh, nuôi mèo hay đến nỗi mèo cũng giống như hán

Gì? Cô ca? Tôi quay đầu nhìn về hướng đưa nó, Kim Ánh Minh! Hán vô biểu tình hút cô ca, tay kia lại cầm một lon đưa cho tôi, tôi có chút thụ sủng nhược kinh tiếp nhận lon nước ngọt (*thụ sủng nhược kinh: được cưng chiều nhưng lại khiếp sợ)

"Đưa Linh"

"Mèo.....mèo, không thể uống"

“A.” Nói xong hấn lấy Côca nhét vào tay tôi ,rồi xoay người hướng về siêu thị mà đi. Hấn sẽ không đột nhiên biến mất đi? Tôi tay trái cầm cô ca, tay phải ôm mèo đứng ở góc cửa

Kim Ánh Minh nhìn tôi không đuổi theo, liền quay trở lại chỉ tay vào Linh nằm trong lòng tôi “Đồ ăn,tôi không biết”

Tôi đi theo phía sau Kim Ánh Minh, cẩn thận nhìn về bốn phía , tôi ngang nhiên đem Linh giấu trong túi xách tiến vào siêu thị. Ô ô ô.....may mắn không bị người phát hiện. Trái ngược lại với tôi đang căng thẳng như vậy, Kim Ánh Minh lại ung dung tự đắc vì Linh chọn lựa đồ ăn

“Cầm.....” Tôi vừa quay đầu lại đã bị cái cảnh trước mắt hù dọa

Đủ loại, đủ loại đồ ăn vặt, đồ uống đầy ắp 2 xe đẩy lớn, trong tay Kim Ánh Minh còn ôm thêm mấy cái túi không bỏ xuống được

“Anh.....xác định.....tất cả đều choLinh?” Trời ạ! Khoai chiên, đậu phụ khô đều có

“Không biết.....” Kim Ánh Minh tựa hồ bị biểu tình của tôi làm cho có chút bối rối. Trời ạ, tôi có chút hoài nghi không biết 16 năm nay hấn sống thế nào

Tôi thở dài đem xe đẩy chọn lựa lại , chọn tốt mọi thứ , lại đi đến quầy chuyên bán thức ăn cho thú cưng lấy ra 2 túi thức ăn ờ

“Bíp.....bíp.....” Tôi theo bản năng lấy ra điện thoại đi động của mình thì lại nhìn thấy Kim Ánh Minh đang cầm di động

“A lô.....Nguyệt? Được.....ừ.....tôi tới đây”

Không xong, tôi hình như đã quên một việc.....

“Này.....hiện tại mấy giờ rồi?” Tôi thật cẩn thận hỏi Kim Ánh Minh

“4 giờ”

Khi tôi thở hồng hộc chạy vội tới cửa công viên Cẩm Tú, đồng hồ to trước cửa công viên đã chỉ năm giờ. Tôi cẩn thận tìm quanh một vòng không thấy Mông Thái Nhất, đợi lâu như vậy, hấn hấn là đã về sớm!!

“Muốn chết a, gọi cô không được đến muộn, cô cư nhiên còn dám để tôi đợi đến 2 giờ” Theo sát phía sau là một cái vỗ đầu thưởng cho tôi

Nhìn lại, không phải là Mông Thái Nhất thì còn có ai vào đây? Hôm nay trông hấn thật anh tuấn nhưng mà so với bình thường nhìn càng giống lưu manh hơn

“A.....thực xin lỗi! Nhà.....trong nhà có.....chuyện, không mang.....di động” Tôi chợt dạ đến cả lời nói cũng không rõ ràng

“Quên đi” Hấn kéo kéo quần áo trên người tôi, tỏ vẻ không vui nói

“Ma Thu Thu, đã báo trước cho cô nên ăn mặc xinh đẹp 1 chút, sao cô vẫn mặc một bộ đồ xấu như vậy!”

“Đây là bộ tốt nhất.....” Còn tưởng rằng tôi sẽ nhận một cú đánh, không ngờ tới mình đã vượt qua kiểm tra một cách dễ dàng như vậy

“Gi chứ? Bộ này là tốt nhất! Thật sự là không chịu nổi người nghèo!”

Mông Thái Nhất trời sinh lớn giọng, những lời nói này của hấn khiến cho những người bên cạnh chúng tôi đều nghe thấy hết, bọn họ ha ha đối với tôi chỉ trở cười, tôi thật hận không thể kiếm được một cái hầm để chui vào

“Sao cô lại không trang điểm?” Mông Thái Nhất dùng sức chỉ chỉ vào cái trán của tôi

“Tôi không có đồ trang điểm, cũng sẽ không.....”

“Cô cũng được coi là phụ nữ sao?” Mông Thái Nhất vẻ mặt “không cứu giúp” nhìn tôi

“.....”

“Tôi đã biết! Chocô!” Mông Thái Nhất không kiên nhẫn đưa cho tôi một món đồ

Tôi vẽ mặt hoài nghi tiếp nhận cái gói to kia, trời ạ, không phải là bom hẹn giờ đi! Khi mở ra, thiếu chút nữa tôi đã gần không được mình cười toe toét nữa ngày

Là cái váy hồng mềm mại đính hoa hôm tham gia tiệc tôi đã thử.....

“Sẽ con, cô đừng vuism! Đây là qua tôi cho Tử Lôi, cho cô mượn mặc một chút” A? Lần đầu tiên tôi nghe nói quần áo tặng người khác có thể mượn mặc

“Ngơ ngơ cái gì a! Nhanh đi thay” Mông Thái Nhất dùng sức đẩy tôi còn đang sững sờ

“Đi.....đi đâu?”

“Nơi này là công viên, đương nhiên đi toi let a! Chẳng lẽ cô muốn vào bên trong đi đại tiện!”

Người bên đường lại hướng về tôi cười nhạo. Tôi xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt. Trái đất lớn như vậy, tại sao đã sinh ra tôi còn để tôi gặp phải cái tên đó a!

Sau khi thay quần áo, lại cố ý cùng tên Mông Thái Nhất ngông nghênh giữ khoảng cách, làm bộ không quen biết hẳn

“Sẽ con, nhanh chút a! Đứng xa như vậy làm gì? Muốn chết sao?” Mông Thái Nhất quay đầu, mắt hứng nói

Cho dù đến lúc này, công viên ngày chủ nhật vẫn rất đông người. Một vài cô gái đến công viên kết bạn không ngừng hưng phấn mà quay đầu nhìn Mông Thái Nhất, còn nhỏ to nói nói. Thăm thẳm, nhất định là họ đang bàn về chuyện cái váy trên người tôi không hợp với tôi đến cỡ nào

“Sẽ con! Chúng ta đến đó đi!” ngón tay Mông Thái Nhất chỉ chỉ bên phải, hưng phấn nói

Tôi theo tay hắn nhìn qua

Tàu siêu tốc!!!!

Tôi nhớ rõ hồi cấp 2 có ra ngoại thành chơi một lần, ba ngày sau kể từ cái ngày hôm đó dạ dày tôi vẫn quay cuồng

“Tôi....tôi không đi!” Tôi run run nói

“Cô dám có ý kiến!”

“Tôi sợ.....”

“Có tôi ở đây, cô sợ cái gì! Đi mau!” Mông Thái Nhất nói xong liền bắt lấy tay tôi, tăng tốc hướng đến khu tàu lượn siêu tốc mà đi

Đứng phía dưới tàu lượn siêu tốc, tôi đã sợ đến mức hai chân như nhũn ra. Thời điểm tôi đã ngồi trên nó, tôi lại căng thẳng đến mức không thể hít thở. Nhưng là mặc cho tôi hướng về ông trời cầu nguyện như thế nào, tàu siêu tốc qua mấy phút sau vẫn chuyển động

Tàu siêu tốc chậm chậm hướng lên phía trên, Mông Thái Nhất thật vui vẻ, ung dung ngồi ở chỗ huyết sáo, còn quay đầu cười nhạo về mặt tái nhợt của du khách phía sau. Tôi cam chịu số phận sợ đến mức cương cứng người ở chỗ ngồi, chờ đợi đại nạn đến

Tàu siêu tốc đến chỗ cao nhất, tôi gắt gao nhắm 2 mắt lại

Đột nhiên, tôi có cảm giác như toàn bộ thân thể bỗng dưng lao xuống, toàn bộ tâm đều như được nâng lên, bên tai chỉ có tiếng gió thổi “ô ô” k tôi sợ đến mức không phát ra tiếng

Không biết qua bao lâu (thật ra không đến 2 phút), tàu rốt cuộc đã dừng lại. Mông Thái Nhất hình như có hướng về phía tôi cố sức la to, nhưng trong lỗ tai tôi chỉ còn còn tiếng ong ong, hắn nói cái gì, tôi cũng không nghe được một chữ. Vài giây sau, tôi ngay cả tiếng ong ong cũng không nghe được, hai mắt khép xuống, hôn mê bất tỉnh

Từ trong mơ màng, tôi cảm giác được hình như mình được một bờ vai rộng lớn công, nhưng mà rất nhanh tôi lại mất đi ý thức

“Sẽ con.....cô đừng dọa người nữa, cô đứng lên cho tôi, có nghe hay không” Tên Mông Thái Nhất kia ở trong mộng vẫn còn muốn uy hiếp tôi

.....

“Cô đừng làm tôi sợ a.....tôi không bao giờ đi tàu lượn siêu tốc nữa.....cô đứng lên được không?” trong lời nói của hắn sao lại xuất hiện một tia lo lắng nhỉ?

“Ừ.....ừ.....”

Giống như đã ngủ qua một thế kỷ, tôi rốt cuộc cũng ôm đầu tỉnh lại. Gì? Khi nào mình đã nằm trên ghế dài ở công viên.....ghế dài lại còn mềm như vậy.....

Trời ạ! Là Mông Thái Nhất! Tôi dĩ nhiên nằm ở trên đùi hắn. Tôi vội vàng ngồi dậy, mặt mũi kiêu sa của tôi đã bị ngày hôm nay làm ất hết

“Sẽ con! Cô tỉnh rồi!” Mông Thái Nhất đưa tôi một lọ cô ca, lại còn chu đáo giúp tôi mở chốt

Chẳng lẽ? Vừa này hẳn chính là người đã công tôi? Nhìn thấy hắn mồ hôi đầy trán, trong lòng tôi xẹt qua một tia cảm động

“Cô có phải là heo dầu thai không a! Nặng như vậy!” Mông Thái Nhất nói xong, còn lăm bầm cử động bả vai 1 chút, giống như vừa mới gánh qua ngàn cân

“.....” Xem ra, dùng hai chữ “Vô lại” để hình dung ra hắn vẫn có vẻ chuẩn xác

“Chúng ta đi thôi”

“Ừ” Tôi đứng dậy

“Này.....cô đi đâu?” Mông Thái Nhất ngồi trên ghế gọi tôi lại

“Không phảikhông phải.....nói đi?” Tôi hoang mang quay đầu lại nhìn hắn

Mông Thái Nhất kiêu chân hương tôi vẫy vẫy tay, tôi ngoan ngoãn đi đến trước mặt hắn

“Khom lưng ngồi xổm xuống!”

“Tạitại sao?” Tôi khó hiểu hỏi

“Ít nói nhảm, bảo công ngồi xổm xuống thì ngồi xổm xuống! Vừa này tôi công cô quá mệt mỏi, hiện tại đổi lại, cô công tôi!”

Không đợi tôi phục hồi tinh thần lại, một thân 1m82 của hắn đã đặt lên lưng tôi, không tôi hoảng sợ, kết quả vì đứng không vững, nên 2 người chúng tôi cùng nhau té ngã

“Ma Thu Thu! Cô đối đãi với ân nhân của cô như vậy sao?!” Mông Thái Nhất nhảy dựng lên thở phì phò kêu to

Tôi thiếu chút nữa bị Mông Thái Nhất đè chết, giống như con gián bị dế lê đập trúng, trên mặt đất giật giật vài cái, ngẩng đầu lên

“Tôi.....tôi.....” Tôi một miệng đầy bụi, một câu cũng nói không được, nước mắt lại xì xì chảy xuống. Tôi cầm vấy liều mạng hướng lên mặt lau, hừ, xem anh còn lấy cái gì tặng người

“Làm sao bây giờ? Dơ.....dơ rồi.....”

“Đừngđừng khóc, tôi sợ nhất là phụ nữ khóc” Hiển nhiên nước mắt của tôi làm cho Mông Thái Nhất có chút chân tay luống cuống “Quần áo vốn là đưa cho cô”

“A?” Tôi ngây ngẩn cả người, nhìn Mông Thái Nhất, Trời ạ! Mặt hắn không phải là đang đỏ ối?

“Khôngkhông phải là.....cho Tử Lô?”

“Tử Lô đáng người tốt như vậy, mặc không được”

“Anh nói tôi.....mặc.....xấu.....”

“Cỡ cô cũng tạm tạm”

“Tiền.....”

“Coi như là tôi trả cô lại tiền cơm trưa, con nhỏ này có chịu để yên không!”

Tên Mông Thái Nhất tántận lương tâm lại nhảy lên lưng tôi! Tôi tựa như cu li ở bến tàu vác gạo trongTi Vi , công Mông thái tuế khó khăn duy trì “bước chậm”

“Dừng dừng!” Như qua hết một đời, Mông Thái Nhất rút cuộc cũng từ trên lưng tôi nhảy xuống

“Sẽ con.....cô, lại đây.....” Xong rồi, không phải là lại muốn tôi vác hần đi? Tôi mệt tê liệt ngồi ở một chỗ, động cũng không dám động

“Đáng chết! Nói cô lại thì cô cứ lại!” Mông Thái Nhất cầm tay tôi, tháo kính mắt của tôi xuống

lông mi Mông...Mông Thái Nhất giống như ánh trăng khuyết thật cong thật dài, làn da giống như da em bêtrơn truyệt hiện tại lại hơi đỏ. Trời, môi hần tràn ngập lực hấp dẫn đang hướng lại gần tôi

“Bịch!”

“Ai đánh tôi! Muốn chết! Mẹ nó, đi ra cho tôi!” Mông Thái Nhất bị đập vào đầu liền nổi trận lôi đình “Tôi đi bắt lại cái thằng nhóc kia đây! Cô ở chỗ này chờ tôi, cô mà bỏ chạy nhất định phải chết!”

Tôi khấn trương ngồi dưới đất than thở, vừa nãy Mông Thái Nhất gần như vậy, hần.....chẳng lẽ hần-muốn.....

Tôi lập tức đem suy nghĩ trong lòng mình gạt đi, làm ơn, Ma Thu Thu, may mắn lại xem diện mạo may như thế nào đi

Đó là.....

Tôi đột nhiên thấy cách đó không xa xuất hiện một bóng hình quen thuộc

Kim Ánh Minh?!!!!

Hần sao lại ở đây?

Lời cảnh cáo của Mông Thái Nhất lập tức bị tôi gạt đi, bởi vì hần cũng có nói qua tôi , bất cứ lúc nào cũng phải kèm chặt Kim Ánh Minh

Hần đi tới chỗ ghé dãi tôi vừa mới nằm qua, bên cạnh hần vẫn còn một người

Là 1 cô gái? Một cô gái cư nhiên cũng xuất hiện bên cạnh Kim Ánh Minh?

Tôi lặng lẽ theo bọn họ phía sau công viên. Bọn họ không ngồi xe, chỉ là hướng đến ngã tư đường chậm rãi đi, xem cô gái cùng Kim Ánh Minh nắm tay đi tỏ ra vô cùng thân thiết. Tôi ở phía sau tựa như nuốt phải một quả chanh lớn, chua , chua đến chết

Hần.....nở nụ cười?!Ồ khoe miệng có chút nâng lên.....Tuy rằng mỗi ngày tôi đều mua cho hần bánh sừng bò, nhưng cho tới bây giờ hần vẫn chưa đối với tôi cười qua, ngay cả một lần cũng không có. Lòng đột nhiên cảm thấy thiếu cái gì đó, trống rỗng, có chút khó chịu

Bọn họ ở trên đường đi không mục đích, tôi cũng theo sau không mục đích

Đi với nhau thật lâu, trước mặt Kim Ánh Minh đột nhiên dừng lại một chiếc xe Benz màu đen, một người cao tôi gặp ở tàu điện từ trên xe đi xuống, giúp họ mở cửa, bọn họ cùng nhau bước vào. Tôi ngây ngốc nhìn cái cảnh này, đột nhiên cảm thấy chính mình có chút buồn cười, đến tột cùng tôi theo sau hần là muốn biết cái gì?

Bản thân mình cũng không có đáp án, trời u ám mưa nhỏ lất phất rơi, nhẹ thổi vào đồng lộn xộn trong lòng.....

Vừa mở cửa nhà ra, tôi chợt nghe thấy âm thanh oán giận của mẹ như súng máy bắn xối xả

“Ma Thu Thu! Nha đầu kia lại bỏ đi chơi rồi! Con cho con là ai? nhờ thần linh Ma Gia chúng ta phù hộ, con mới có thể thi đậu vào Hayakawa! Con được lắm, mỗi ngày lại đi học theo ba con đã trẻ thế này vẫn chưa về.....Nói, điện thoại này ở đâu?” Mẹ một tay đem điện thoại Mông Thái Nhất đưa cho tôi thấy lên bàn

“Ở đâu? Bạn học mới không thể ươn di động! bạn trai đưa đi” Ma Hạ Sinh đầu heo mặt chó cười xấu xa

“Bạn trai?!” Mẹ vừa nghe tới, liền tỏ ra khó tin “Sách không đọc, con lại đi quen bạn trai!”

“Không.....không phải.....”

“Không phải là mày xỏ trá đào mỏ chứ?!” Ma Tích Xuân cũng xen vào giúp vui

“Oa! Nokia loại mới nhất nha! Ma Thu Thu, mày đào cái mỏ này cũng rất nhiều tiền đi!” Ma Hạ Sinh đầu heo lại còn châm dầu vào lửa

“Ma Thu Thu! Con không chuyên tâm đọc sách lại còn làm ra cái trò này ! Con có biết học phí một năm cho con lên đến vài ngàn hay không....”

Tôi đem hết thấy mọi chuyện đẩy ra khỏi đầu, đem mặt vùi vào chăn, khóc tới ầm ướt nước mắt

Anh gạt người, gạt người.....Anh đã nói thi đậu Hayakawa, tôi có thể tìm thấy hạnh phúc! nhưng mà tôi không có, không có.....

Vũ khúc phong thổ biển đảo – Phần 1

“Cô muốn chết a! Hôm qua cô đã chạy đi đâu, gọi điện thoại cũng không tiếp” Mông Thái Nhất vẫn nhịn đến giữa trưa, đem tôi xách ra giữa sân trường học hết lớn

“Tôi.....tôi.....” Tôi nói không được. Nếu nói cho hắn tôi vì Kim Ánh Minh mà cho hắn leo cây, không chừng sẽ còn bị chết thảm hại hơn

“Tôi nói rồi nếu cô chạy trốn sẽ làm cho cô chết thật khó coi! Đầu heo của cô có còn nhớ rõ lời này hay không a!” Mông Thái Nhất tức giận nói, rõ ràng còn hướng lên đầu tôi định vỗ 1 cái. Tôi rụt cổ chuẩn bị nhận lấy cú vỗ, thế nhưng cú vỗ này so với trước kia đã nhẹ đi rất nhiều

“Ặc...xì.....” Mông Thái Nhất đột nhiên đánh cái hắt xì kinh thiên động địa “Đều là do cô hại”

“Anh.....anh ngày hôm qua.....luôn chờ tôi?”

“Làm sao có thể? Sẻ con, cô đừng mơ tưởng nữa được không? Cho đến bây giờ chỉ có người mới phải chờ Mông Thái Nhất thôi, làm gì có chuyện tôi chờ người” Mông Thái Nhất hắt mũi lên trời “Ngày hôm qua cô xấu như vậy, hại tôi cả buổi tối gặp ác mộng đá chăn”

“.....”

“Đúng rồi, điện thoại của cô đâu?” Mông Thái Nhất đột nhiên không đầu không đuôi hỏi

“Trong.....trong túi.....”

“Ngày hôm qua sao không tiếp điện thoại, ngay cả tin nhắn cũng không trả lời!”

“Bị mẹ.....tịch thu,..nên.....không thấy.....”

“Lấy ra!” Mông Thái Nhất hung tợn nói

Tôi ngoan ngoãn đem nó đưa ra, Mông Thái Nhất cầm lấy nó, tích ...tích...bấm tin nhắn trong điện thoại tôi

“Ngày hôm qua gọi di động cho cô, cô vẫn không tiếp, tôi phải kiểm tra xem có vấn đề gì hay không. Thuận tiện xem cô gần đây có làm chuyện gì có lỗi với tôi.....a....tổ chức của chúng ta!”

Lúc Mông Thái Nhất nói đến chữ “Tôi” mặt hơi đỏ một chút! Tôi sợ tới mức tê rần cả da đầu khi nhớ đến một việc!

Trong điện thoại của tôi còn tồn lại ảnh chụp của Kim Ánh Minh ở Hotline

“Mông.....”

“Sẽ con! Đây là cái gì!!” Tôi ngay cả tên của Mông Thái Nhất cũng chưa kịp nói ra, Mông Thái Nhất đã gất lên

>

“Vây.....sao?” Trời ạ, tôi có thể hiểu được sự “nổi tiếng” của tôi là cái gì, đại khái cũng giống như cái thứ mà tôi vừa mới nghe thôi

“Ha ha” Việt Mỹ nghe được tên tôi bật cười “Không ngờ cô lại nghĩ tẻ như vậy, tôi muốn về nhà sớm 1 chút, cô cũng vậy nha!” Không xong! Bị Mông Thái Nhất biết tôi không theo dõi Kim Ánh Minh, khẳng định tôi sẽ chết thật thảm

May mắn, tìm Kim Ánh Minh cũng không phải là chuyện khó khăn gì, chỉ cần có mấy đo âm lượng để xiben là có thể xác định được chính xác vị trí của hắn

“A!!!!!!!!!!!!!!Kim Ánh Minh, Kim Ánh Minh!!!!!!!!!!!!!!” Tiếng thét chói tai của nữ sinh gần như làm cho trần nhà sân vận động muốn vỡ nát

“Kim Ánh Minh! Em yêu anh!”

“Kim Ánh Minh! Cố lên!!”

“Kim Ánh Minh.....”

Nữ sinh ở sân vận động gần như phát điên, trong mắt và trong đầu họ chỉ còn lại mỗi hình ảnh Kim Ánh Minh, căn yết hầu lớn tiếng thét, Kim Ánh Minh thường ở sân vận động luyện tập, mỗi lần hắn luyện chạy, ghi điểm, là mỗi lần hắn đổi lấy tiếng hoan hô

Rốt cuộc có chút hiểu được ngành giải trí Trung Quốc đã làm giàu dựa vào cái gì. Tôi chính là đang nghĩ như vậy, Kim Ánh Minh đột nhiên gia tăng vận tốc chuyển bóng, nhanh chóng đến phía trước cầu môn, hắn đột nhiên phóng lên trời, một tay cầm bóng, một tay nắm chặt khung bóng rổ

10. Q.2 - Chương 6: Chương 06

Tôi nhìn điện thoại Mông Thái Nhất đưa ra trước mặt.....Tiêu rồi! Hắn đã phát hiện ra ảnh chụp của Kim Ánh Minh ở Hotline

“Kim Ánh Minh sao lại ăn mặc như vậy? Đây là ở nơi nào? Hắn đang làm gì?” Mông Thái Nhất dồn dập hỏi, nhưng tôi một mực vẫn cắn chặt môi, một chữ cũng không nói

“Ma Thu Thu! Tôi đang hỏi cô, cô dám không trả lời?!”

Tôi không dám.....thật ra là tôi không thể!! Tôi sợ hãi nhắm chặt hai mắt lại

“Ma Thu Thu!” Mông Thái Nhất đã muốn giận dữ không thể kiềm chế

Miệng của tôi vẫn khép chặt như cũ

“Cô không muốn cho tôi biết phải không? Tôi sẽ đem cái này ra nơi khác hỏi, luôn luôn sẽ có 1 người biết!” Mông Thái Nhất cười gian

“Không.....không được!” Tôi căng thẳng kêu to

“Vây cô phải thành thật nói cho tôi biết!”

“Tôi.....nói, anh sẽ không.....hỏi người khác chứ?”

“Tôi đã biết thì còn hỏi người khác làm gì chứ!? Cô là đầu heo a!”

“Anh.....anh cũng không được.....nói cho người khác!”

“Ma Thu Thu! Cô thật to gan! Dám uy hiếp tôi!”

Tôi kiên định nhìn Mông Thái Nhất

“.....được rồi, được rồi! Cô nói đi”

Tôi vì sợ đòn uy hiếp khỏi chuyện người xung quanh của hắn, đã đem chuyện tình Kim Ánh Minh làm việc ở Hotline nói thẳng ra. Bất quá tính khí nóng nảy của hắn đã cùng với câu chuyện phiếm kia tự động hạ hỏa

Mông Thái Nhất nghé xong, trong lòng đầu tiên nhất định sẽ mừng thầm, hắn rốt cuộc cũng nắm được bí mật (*điểm yếu) của Kim Ánh Minh!

Nhưng mà, ngược lại không như tôi dự đoán, hắn lại tỏ ra không vui hỏi tôi:

“Vì sao ngày hôm đó, cô không sớm nói cho tôi biết?!”

“Tôi.....tôi quên.....”

“Cô là đầu heo a! Dùng loại lý do này lừa tôi! di động tôi sẽ lấy lại!” Mông Thái Nhất đen mặt nghiêm nghị nhìn tôi “Sẽ con, công tôi!”

“A.....” Tôi vừa nghĩ đến tình huống bị thăm ngày hôm qua, không tử chủ được lui xuống

“Sẽ con thôi!! Cô còn dám bỏ chạy!!!!” Mông Thái Nhất thu nắm tay kêu to

“Thực xin lỗi!! Tha cho tôi đi!!” Tôi sợ hãi kêu lên, chạy trốn nhanh hơn

Nhưng mà, tôi đây chỉ ột thước sáu làm sao chạy nhanh hơn cái tên Mông Thái Nhất cao hơn một thước tám kia! Rất nhanh, tôi đã bị hắn bắt lại

Tôi lấy tay che mặt, kiên trì chờ đợi một quyền khiển trách của hắn giáng xuống

Nhưng mà.....nhưng mà.....tôi dù cho có bị ngã hừ đầu cũng không ngờ đến.....

Mông Thái Nhất lại một phen đem tôi ôm vào lòng!!!

Trời ạ!! Đây là chuyện gì??

Àm.....

Đầu óc tôi trở nên trống rỗng, tôi biến thành pho tượng điêu khắc chờ người đứng ngay tại chỗ, động cũng không dám động. Tim thỉnh thoảng đập điên cuồng như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, mặt nóng bừng như bị lửa thiêu đốt

“Sẽ con.....”

“Cái gì.....cái gì.....”

“Tôi.....” Đầu của Mông Thái Nhất khoác lên vai tôi, thoáng điều chỉnh vị trí một chút

Luồng tóc Mông Thái Nhất lười biếng chạm lên trán, làm cho tôi càng thấy rõ diện mạo tuấn lãng của hắn

Tim đập ngày càng mạnh.....bầu không khí như thế này, hành động như vậy.....hắn.....hắn không phải là muốn tiếp tục chuyện ngày hôm qua đi.....

Sao.....làm sao có thể.....làm.....làm sao bây giờ.....

“Cuối cùng cũng làm sạch sẽ!” Mông Thái Nhất ngẩng đầu, buông tay ra, cười xấu xa nói

Làmlàm sạch sẽ? Tôi đột nhiên bị sự thay đổi của hắn là cho hồ đồ, qua một hồi lâu lấy lại tinh thần, mới hướng về bề vai của mình nhìn nhìn

Trời ạ! Đồng phục trắng như tuyết của tôi cứ nhiên bị dính vài vết dầu mỡ, loáng thoáng bay ra mùi cơ

Tên kia ngang nhiên đem quần áo của tôi làm khăn ăn!!

Mông Thái Nhất hai tay dúi vào túi quần, tỏ ra không có việc gì cứ thế đi lên phía trước. Đột nhiên, hắn quay đầu lại thông thêm một câu:

“Đúng rồi!! Sẻ con! Bụnggực của cô nằm ở đâu a!”

Vì sao lại phát sinh racái sự tình này

Tôi mặt ê mầy ủ cầm bằngghi danh Mông Thái Nhất đưa, hướng đến cầu thang phòng học mà đi

Không biết hần nghe đượctin tức Kim Ánh Minh tham gia hội thiên văn ở nơi nào, còn một hai quả quyếtnhất định là “bên trong có quỷ”, cường ép dụ dỗ tôi đi tham gia . Mà cái tênKim Ánh Minh kia vẫn tỏ ra đứng đưng như bình thường, nhìn thấy tôi cầu cứu,ánh mắt một chút phản ứng cũng không có, tốt xấu gì tôi cũng từng là ân nhâncứu mạng của Linh a!

Ai.....tại sao gặp phảiKim Ánh Minh và Mông Thái Nhất, tôi chẳng gặp được cái chuyện tốt gì

“Việt.....Việt Mỹ” Tôi nhìn thấy trên hành lang có người đang nói chuyện với nhau. Gì? Người cùng nàgnói chuyện không phải là Bắc Thần Tinh sao?

“Thu Thu, đã lâu khôngthấy, gần đây có khỏe không?” Bắc Thần Tinh vừa nhìn thấy tôi cũng rất thânthiết chào hỏi

“Ừ.....”

“Thu Thu, gần đến giờhọc rồi, cô đi đâu?” Việt Mỹ cũng mỉm cười nhìn tôi

“Tôi.....tôi muốn tham giavào câu lạc bộ thiên văn.....” Tôi thật sự không biết nên giải thích lý do thamgia như thế nào

“Câu lạc bộ thiên văn?”Bắc Thần Tinh cười nói “Con gái sao lại giống nhau như vậy, Việt Mỹ mấy ngàyhôm trước cũng ầm ỹ đòi tham gia”

“Tôi.....” Việt Mỹ quavề tôi nở nụ cười “Đúng vậy a, Thu Thu, tôi cũng muốn tham gia câu lạc bộ thiênvăn, nhưng nếu ghi danh một mình sẽ rất ngượng, hay là chúng ta cùng đi!”

Việt Mỹ vô cùng thânthiết khoác tay của tôi, vẫy tay chào từ biệt Bắc Thần Tinh

“Tôi nhìn thấy rồiha.....” Việt Mỹ hướng về tôi nhắnmặt làm mặt quỷ

“Nhìn.....nhìn thấy cáigi.....” Tôi có chút mù mờ

“Chuyện giữa trưa cô vàMông Thái Nhất ở sân trường a, tôi và rất nhiều bạn học đều thấy.....”

“Không.....” Nghe thấyViệt Mỹ nói, mặt của tôi đột nhiên phát hỏa, “xoát” một cái đã ửng hồng. Lầnnày mặt mũi của tôi đã bị hần quăng ra Thái Bình Dương

“Ha ha, cô nha, dám giảudiểm quân tình không báo. Trước đây nhiều lần tôi đã bao che giúp cô, có phảilà cô vụng trộm hẹn hò với hần....”

“Không.....không.....” Néumà nói nữa, tôi và Mông Thái Nhất nhất định sẽ trở thành vụng trộm chạy đốngiáo đường

“Yên tâm.....tôi sẽkhông nói cho người khác biết! Ngày hôm qua tôi từ “xưởng K” đi ra lúc mười haigiờ tối còn nhìn thấy Mông Thái Nhất ở cửa công viên , tôi còn lo lắng haingười xảy ra chuyện. Trời lạnh như vậy mà hần còn đứng chờ, nhưng hôm nay cácgười lại ân ái như vậy, tôi cũng có chút đỏ mặt a.....” Việt Mỹ căn bản khôngcho tôi cơ hội giải thích “Nhưng mà cô phải cẩn thận, Mông Thái Nhất ở trườnghọc cũng được rất nhiều người hoan nghênh.....”

11. Q.2 - Chương 7: Chương 07

Lời nói kế tiếp của ViệtMỹ một chữ tôi cũng chưa nghe, tôi chỉ nghe được.....

Mông Thái Nhất luôn ởcông viên chờ tôi?

Hắn thật sự đã đợi chờ đến mười hai giờ?

Nhưng.....nhưng chính miệng tên kia luôn nói không phải, chẳng lẽ chuyện hắn bị cảm buổi sáng cũng vì nguyên nhân này?!

“Các người tìm người? Hay ghi danh?”

Lúc tôi lấy lại tinh thần, đã đến cửa phòng trước cầu thang

“Thượng Hà Hi!” Tôi ngạc nhiên lên tiếng

“Nếu là tìm người, xin nói tên cho tôi biết, nếu đến ghi danh, cũng xin nói tên” Nàng tựa hồ không để ý đến chúng tôi đang nhìn nàng ngẩn người

“Ừ, ghi ghi.....danh!” Việt Mỹ kéo tôi ngồi xuống

“Cô quen cô ta?” Việt Mỹ thừa dịp Thượng Hà Hi xoay người lặng lẽ cúi đầu hỏi tôi

“Ách.....gặp, gặp qua một lần” Tôi vội vàng vội đầu ghi ghi

“Việt Mỹ, Ma Thu Thu, hoan nghênh các bạn gia nhập hội thiên văn. Thứ tư tuần sau lúc 8 giờ tối là cuộc họp trao đổi lần đầu của hội, nhớ phải xem kỹ bảng thông báo”

“Như vậy là xong sao?” Việt Mỹ hỏi ra thắc mắc của tôi. Thì ra vào hội lại dễ dàng như vậy, tôi còn tưởng phải thông qua một cuộc thi thật khó nữa chứ

“Nếu không cô nghĩ thế nào?” Thượng Hà Hi ngẩng đầu nhìn chúng tôi “Hứng thú là yêu cầu duy nhất để gia nhập hội thiên văn. Nếu như đã không có hứng thú, thì ánh trăng và ngôi sao cũng không có cái gì khác biệt, không phải sao?”

“.....”

“Ừ, chúng tôi.....cuộc họp tuần sau của hội chúng tôi.....sẽ đến đúng giờ.....” Tôi hết sức xấu hổ cùng Việt Mỹ cùng nhau chạy trốn

“Thật đáng tiếc, không thấy Hà Ảnh Nguyệt.....”

“A?” Lời nói đột nhiên thốt lên của Việt Mỹ làm cho tôi không rõ ý nghĩ của nàng

“Chính là hội trưởng Hà Ảnh Nguyệt” Việt Mỹ nắm lấy tay tôi “Cô ấy là biểu tượng phẩm chất của Hayakawa, chẳng những là người trong tứ đại gia tộc, nghe nói cô ta còn là một cô gái thiên tài, 16 tuổi đã được trao giải thưởng danh giá nhất của sở thiên văn quốc gia. Hơn nữa, nghe nói ở cùng cô ấy nhưng cảm thấy được gió xuân, trường học có rất nhiều nam sinh thầm mến cô ta.....”

Tứ đại gia tộc?! Cô gái thiên tài?!! Tôi đột nhiên nhớ lại câu chuyện “Kim Hà Bắc Thượng” mà Bắc Thần Tinh đã từng đề cập. 16 tuổi đã nhận được giải thưởng danh giá nhất của sở thiên văn quốc gia. Thật là lợi hại a!

“Ma Thu Thu, cái hội thiên văn quái quỷ kia thật sự là họp lúc 8 giờ tối?” Mông Thái Nhất rất không tin nhiệm tìm tôi xác định một lần nữa

“Làm sao lại họp lúc 8 giờ tối a, buổi tối tôi rất bận. Cái hội chuột gia nhập thật kì quái, ban ngày không họp, lại chờ đến tối mới họp?”

Gạt người, tôi ở trong lòng nhỏ nhắn phản bác hắn. Rõ ràng lão nhân gia như hắn bởi vì vấn đề mặt mũi có chết cũng không nguyện ý cùng Kim Ảnh Minh tham gia một hội

“Quên đi, Sẻ con, tôi sẽ không dạy cô nên như thế nào theo dõi chuột chết kia nữa, đối với cô mà nói đó cũng là một khó khăn lớn, nhưng vì thắng lợi của chúng ta, ngày đó cô nhất phải thể sống chết theo dõi đến cùng, biết không?”

Mông Thái Nhất vừa vờ lên bả vai gây yếu của tôi, lại tỏ ra hiên ngang lẫm liệt như là đưa tôi đi tra khảo!!

“Mông.....Mông Thái Nhất, tôi không.....không thể, không tham gia.....” Tôi cố gắng phản kháng lần cuối, không biết vì sao, trong lòng tôi luôn hoang mang rối loạn

“Cô thử xem xem.....”Hắn giơ nắm tay lên, để cho tôi đem lời nói nuốt trở về

Trời ơi! Tại sao lại cố tình cho tôi gặp phải cái tên Ma Vương ngang tàng này!!

Thời gian luôn là một thứ rất kì lạ, nếu như bạn muốn nó ngắn lại thì nó lại cố tình dài ra, mà tôi lại không muốn chờ đợi thứ tư đến, thế nhưng nháy mắt cái ngày tôi không muốn chờ đã đến

Vì chờ đợi Việt Mỹ, nên chúng tôi đến địa điểm hoạt động, ngọn núi phía sau trường, có hơi trễ một chút

Nhân lực hội thiên văn quả thật rất lớn, chỉ một đỉnh núi nhỏ đã bị mấy chục người vây quanh, ainấy cũng hưng phấn bàn luận chuyện tình rôm rả, rất giống với buổi giao lưu họp mặt. Đứng trên đỉnh núi xa xa nhìn lại, toàn bộ trường học đều được thu lại trong đáy mắt, lấp lánh ánh đèn mỹ lệ động lòng người, bầu trời đầy sao giao hòa cùng ánh sáng của ngọn hải đăng, giống như chiếc hộp bảo thạch của nữ thần, chúng phát ra ánh sáng long lanh mê người!

“Mọi người chú ý!” Giọng nói của Thượng Hà Hi làm cho đám người náo nhiệt an tĩnh trở lại

“Tôi là hội phó hội thiên văn, Thượng Hà Hi, hôm nay là “quan tinh hội” đầu tiên trong học kì này. Mỗi . Ở mỗi bộ kính viễn vọng sẽ có một vị học trưởng phụ trách giải thích, và giảng dạy một vài kiến thức. Các bạn hội viên mới có thể tùy ý đi xem từng cái kính viễn vọng”

Thượng Hà Hi vừa tuyên bố xong, mọi người ở bên dưới bắt đầu di chuyển

“Việt Mỹ!” Tôi theo bản năng trở về chỗ cũ, đã không thấy Việt Mỹ.....nhón chân nhìn một chút có vết tốt hơn.....

A? Kia không phải là Tử Lôi sao? Nàng cũng tham gia hội thiên văn! Tò mò tôi đem kính viễn vọng hướng về phía Tử Lôi, có chút kì quái

“Tử Lôi, kia không phải là con nhỏ ở cạnh Mông Thái Nhất sao?”

“Tôi.....”

“Trông nom Mông Thái Nhất đi, không có việc gì đừng làm phiền đến tôi” Tử Lôi cau mày nhìn tôi

“Được.....được.....”

“Tôi không đánh cô, không có việc gì thì đừng bày ra bộ dạng tiểu tức phụ, nhìn thật chướng mắt” Tử Lôi liếc mắt nhìn tôi một cái rồi cùng bạn bè rời đi (*tiểu tức phụ: người hút nhất hay run sợ)

Ô ô ô ô, tôi trêu chọc ai.....

Trực giác của tôi vẫn đúng, tham gia cái hội này không phải là chuyện tốt gì a, trăm ngàn lần đừng để tôi lạc mất Việt Mỹ! Tôi lấy điện thoại cầm tay ra đi xung quanh tìm tín hiệu. Ô ô ô.....vẫn không có, tôi chán nản ngồi chồm hổm trên mặt đất

“Minh, khoảng thời gian này, dì rất không liên tâm, cậu biết không.....”

Một giọng nói thật dịu dàng a, người nói chuyện nhất định nhìn cũng rất được. Tôi theo bản năng nhìn nhìn xung quanh, đã tìm thấy được người

“Còn nhớ chuyện sao và ánh trăng không? Có đôi khi an tâm làm một ánh trăng, cũng là một chuyện rất tốt.....”

“.....”

“Ai.....tôi ủng hộ quyết định của cậu, nên không thể bỏ dở giữa chừng.....mẹ cậu gần đây đã muốn tôi nói cho dì ấy, cậu dạo này vẫn ở hội thiên văn.....”

Người như từ trong tranh đi ra, khuôn mặt mở to trong suốt dịu dàng nhìn về phía trước

Nàng đang nói chuyện với ai? Cảm giác thật kì quái, tôi cuối cùng cũng không cảm được lòng hiếu kì, ngóng cổ nhìn vào một cái bóng lưng không quen

“Nguyệt! cảm ơn!” Người kia ngẩng đầu, dưới ánh trăng sáng rực, hần cứ nhiên lại đang cười, nụ cười có chút kì quái của một đứa trẻ con làm nũng, là Kim Ánh Minh, “đầu gối” ngồi cùng bàn!! Hần tựa vào thân cây, cầm lấy tay nàng

Nguyệt? Nàng chính là Nguyệt?

“Nguyệt nói có chút không thoải mái nên về trước, đem Kim Ánh Minh gửi ở đây”

“Tôi biết chỉ có Nguyệt mới trị được hần.”

.....

Bíp.....bíp..... Kim Ánh Minh lấy ra di động của mình

“A lô.....Nguyệt? Được.....Ừ.....tôi tới đây”

.....

“Thật đáng tiếc, không có Hà Ánh Nguyệt”

“A?”

“Chính là hội trưởng Hà Ánh Nguyệt” Việt Mỹ nắm lấy tay tôi “Cô ấy là biểu tượng phẩm chất của Hayakawa, chẳng những là người trong tứ đại gia tộc, nghe nói cô ta còn là một cô gái thiên tài, 16 tuổi đã được trao giải thưởng danh giá nhất của sở thi văn quốc gia. Hôn nữa, nghe nói ở cùng cô ấy nhặng cảm thấy được gió xuân, trường học có rất nhiều nam sinh thầm mến cô ta.....”

Thì ra nàng chính là Nguyệt! Hà Ánh Nguyệt!

Là cô gái thiên tài kia! Là cô gái nắm tay Kim Ánh Minh tôi nhìn thấy ở công viên!

Dưới ánh trăng Kim Ánh Minh lười biếng đem đầu tựa vào vai Hà Ánh Nguyệt, vẻ lạnh lùng của hần đều đập Hà Ánh Nguyệt hòa tan, chỉ còn lại sự dịu dàng, ngây thơ

Bức họa đẹp quá, làm cho bất cứ ai cũng không dám làm vỡ mỹ cảnh tốt đẹp này, càng khiến cho tôi cảm thấy mình thật thấp kém....Không biết đã qua bao lâu, tôi đắm chìm trong suy nghĩ của mình, xung quanh trở nên thật im lặng

“Chân không đau chứ?” Hà Ánh Nguyệt đã đi mất, chỉ còn Kim Ánh Minh. Hần đang nói chuyện với ai?

“Thật ngốc.....sẽ không nhìn thấy ánh trăng.....” Hần lầm bầm lầu bầu, như là đang hướng về ai nói chuyện. Khuôn mặt không biểu tình kia lại chuyển về hướng tôi đang đứng

“Tôi tôi.....tôi tham gia.....hội, tôi không không phải....cố ý cố ý.....tôi tìm.....tìm Việt Mỹ.....”

“Ừ.....”

“A?” Hần cứ nhiên nhanh như vậy đã trả lời vấn đề của tôi, câu “ừ” hồi nãy có nghĩ là hần không ngại sao? Tôi nhìn hần.

“Có ánh trăng thì sẽ không có sao sao?”

Thật sự đây là Kim Ánh Minh sao? Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy hần nói ra một câu dài như vậy! Cảm giác đêm nay hần so với bình thường thật khác biệt, nhưng lời nói kia lại có chút kì quái

“Ừ.....ừ.....” Tôi vẫn nhớ lúc học tiểu học, thầy có nói qua

“Vì sao?” Hần dùng biểu tình khó hiểu nhìn tôi

“Nguyên nhân.....là vì ánh trăng.....ánh trăng quá.....quá.....quá sáng.....” Trong sách nói là như vậy a, hình như chính là như vậy, tôi chỉ nhớ....được mỗi cái nguyên nhân thích hợp nhất này

“Ánh trăng quá sáng.....nên.....sao không thể nhìn thấy” Hần có vẻ đã hiểu ý tôi

“Saokhông thể so với.....ánh trăng a”

“Ừ”

Kim Ánh Minh nghe được câu trả lời của tôi, đột nhiên trầm mặc, tựa như tự hỏi cái gì. Biểu tình như vậy, so với lúc bình thường của hắn, tựa hồ khiến tôi cảm thấy càng xa xôi.....

“Ma Thu Thu! ThuThu!.....”

Là Việt Mỹ! Tôi nhìn thấy Việt Mỹ sốt ruột chạy đến gần “Cô không sao chứ, sao lại ngồi một mình ở đây?”

“Không.....không.....” Kim Ánh Minh không biết từ khi nào đã đi mất. Tôi định nói cho nàng biết những chuyện vừa xảy ra, nhưng lại không biết mở miệng như thế nào

“Tôi biết rồi, cô tìm tôi gấp gấp, nên lạc đường đúng không? Không sao, cô phải cẩn thận, cô xem, tay rất lạnh a”

“Ừ.....”

Câu chuyện của Hà Ánh Nguyệt và Kim Ánh Minh vừa rồi đối với tôi cũng chỉ như một giấc mộng kì quái.....bản thân mình cũng lẫn lộn trong mộng không đi ra được.....

“Bíp.....bíp...bíp.....bíp” Vừa đi vào phòng, Mông Thái Nhất đã đoạt mệnh liên tục gọi tôi đi ra

“Ma Thu Thu.....cô có phải là đầu heo hay không lại không có phát hiện gì!” Mông Thái Nhất từ đầu day bên kia thổi râu tròng mắt, nếu tôi ở trước mặt hắn lúc này, chỉ sợ đã bị hắn hung hãn tấn một trận

“Ừ.....” Tôi một chút tinh thần cũng không có, xoay quanh trong đầu là câu hỏi của Kim Ánh Minh

“Ê! Cô lên tinh thần một chút cho tôi! Tôi vẫn chưa nói muốn đánh cô” Mông Thái Nhất từ đầu dây bên kia bắt mẫn thét

“Mông.....Thái Nhất.....”

“Cái gì, sê con”

“Không.....không có gì”

“Cô! Nói cũng chỉ nói một nửa, muốn chết a!!”

“.....Tôi muốn hỏi một chút.....anh anh.....có cho rằng, trăng sáng cùng sao trời không thể đồng thời xuất hiện.....xuất hiện không?”

“Cái gì mà trăng sáng? Cái gì sao?? Đầu heo của cô bị nước tưới vào à!! Tôi chỉ biết cái hội thiên văn kia là nơi quái quỷ!.....cô cầm miệng nhìn xuống dưới cho tôi đi!!”

“Ha.....hả?” Tôi nghĩ đến chính mình đã nghe lầm, nhanh tay vén rèm cửa sổ ra, nhìn xuống dưới, cái kẻ đang nhe răng trợn mắt phía dưới không phải là Mông Thái Nhất thì còn ai vào đây?

“Cho cô thời gian 3 phút, cô không xuống đây tôi sẽ hô to!”

“Đợi.....đợi chút.....” Tôi bị lời nói của Mông Thái Nhất làm cho sợ hãi đến mức muốn mất nửa cái mạng, hiện tại nếu hắn bị phát hiện, tôi nhất định phải chết “Sao.....thế nào.....”

“Cô mau nhảy xuống cho tôi! 1, 2, 3! Cô không nhảy, tôi la lên đây!”

“Được.....được.....chờ chút” Tôi hít sâu một hơi, dù sao cũng chỉ còn đường chết, lòng run run, hai mắt nhắm lại, tôi nhảy xuống từ ban công lầu hai

A.....

Tôi nhắm mắt lại, trong lòng dùng sức thét chói tai, nhưng miệng lại gắt gao cắn chặt không dám hé răng

“Phịch.....”

Tôi rơi vào một cái ô mềm áp

“Cô là heo a! Sao lại nặng như vậy!!” Giọng nói của Mông Thái Nhất ở bên tai tôi vang lên “Mẹ nó! Mau đứng dậy cho tôi! Muốn đè chết tôi a!”

Không xong! Tôi vội vàng từ trong lòng Mông Thái Nhất “đi” ra

“Đi” Mông Thái Nhất không đợi tôi phản ứng đã đem tôi cùng hấn nhét vào taxi

Công viên Cẩm Tú? Tôi nhìn vào nơi xe dừng ngay đại. Đây không phải là nơi hai ngày trước chúng tôi đã đến sao?

“Nhìn cái gì, ai bảo cô hôn đó cho tôi leo cây, cô phải đền bù lại!!” Mông Thái Nhất dùng lời lẽ nghiêm khắc lôi kéo tôi đi về phía cửa của công viên

Không ngờ là vì lý do này, mà hấn nửa đêm lại liều chết đập cửa sổ tôi? Ô ô ô.....tôi sao lại mệnh khổ như vậy a

“A, tiểu muội muội, em không tình nguyện như vậy thì theo bọn anh đi” Một giọng nói xầu xa vang lên bên tai tôi

Tôi ngẩng đầu, thấy bốn tên lưu manh màu tóc rực rỡ đem chúng tôi vây chặt

Thảm! Lại gặp lưu manh! Trong lòng tôi phát lạnh! Tôi và Mông Thái Nhất ở cùng một chỗ sao lại hay gặp phải những loại người như thế a!

Mau! Chạy mau đi! Tôi lại nhớ về chuyện lần trước

“Các người thật to gan, cũng dám chắn đường bọn đại gia!” Giọng nói không kiên nhẫn của Mông Thái Nhất vang lên

“Mày là ai! Không muốn chết thì cút cho tao!”

“Cái gì?! Mày dám hỏi Mông Thái Nhất tao đây là thứ gì sao? Chán sống à!!”

“Mông Thái Nhất?” Tên lưu manh nghe đến cái tên chần chờ một chút

“Hắn không phải là có liên quan đến Mông gia chứ!?” Một tên lưu manh nhỏ giọng nói

“Ờ! làm sao có thể trùng hợp như vậy! Người họ Mông trong thiên hạ cũng rất nhiều!”

“Mau cút!” Mông Thái Nhất kêu to

“Cút? Người nói ai cút?! Tiểu tử, mày muốn bọn tao giăng quy củ.....”

Lời nói của tên lưu manh vẫn chưa ra hết, nắm đấm Mông Thái Nhất đã bay qua!

Xong rồi, xong rồi, tôi đã có thể dự đoán hậu quả thảm cỡ nào, muốn lập tức chuồn đi, nhưng không biết tại sao chân vẫn đứng yên tại chỗ

” Đi.....” Tôi nghe được một giọng nói phát ra từ trên đỉnh đầu

Mông Thái Nhất.....Mông Thái Nhất.....Tuy rằng con người anh cũng không được tốt lắm, nhưng nếu bị loạn quyền đánh chết cũng không nên

“Nhỏ gốc, cô có đi hay không!”

Mông Thái Nhất?! Tôi vừa nhấc đầu, nhìn thấy ba tên lưu manh ban nãy đều đã ngã xuống đất. Hấn.....từ khi nào lại trở nên lợi hại như vậy?

“Cẩn thận!!!!”

Tôi nhìn thấy một tên lưu manh trong đám lại đứng lên, cầm tảng đá đi đến. Tôi la to một tiếng hướng Mông Thái Nhất xông vào, chúng tôi cùng nhau nặng nề ngã xuống mặt đất

Khi tôi mở to mắt tỉnh lại phát hiện, đầu Mông Thái Nhất hiển nhiên lại được đặt phía dưới bộ ngực của tôi!!!!

“A!!!!!!!!!!!!!!” Tôi sợ hãi từ trên người Mông Thái Nhất leo xuống, Mông Thái Nhất bị cú ngã bất thành hình làm cho hoa đầu choáng báng, cái tên cầm tảng đá kia cũng bị cái cảnh này làm cho sợ ngay người

“Lưu.....lưu manh!!!” Tôi chỉ vào Mông Thái Nhất kêu to

“Ma Thu Thu! Cô nói ailà lưu manh!!” Mông Thái Nhất từ trên mặt đất ngồi dậy, xoa xoa cái đầu nhưckêu lên

“Tôi....tôi nói hần.....”Tôi đột nhiên hồi phục tinh thần lại, ngón tay di dời về phía tảng đá trứngthối kia. Hành động của tôi tựa hồnhắc nhở “hần” (*tên lưu manh), hần đột nhiên tỉnh ráo lại,vội vàng cầm tảng đákia hướng về Mông Thái Nhất lao tới. Có lẽ hôm nay tôi thật bị suy thần(*thần xui xẻo) đeo bám, nên ngay cả những người bên cạnh tôi cũng sẽ gặp phảichuyện không may

Đáng thương thay cho tênlưu manh vẫn chưa đến được trước mặt Mông Thái Nhất , đã bị đôi chân nằm dài trên mặt đất của tôi làm cho trượt ngã, hơn nữa đầu hần còn bị chính tảng đáhần đang cầm nện vào

“Ma Thu Thu, tôi rớtcuộc cũng hiểu được chuyện không hay ho cô vừa nói là chuyện gì!” Mông TháiNhất và tôi hai mặt nhìn nhau, lòng có chút xúc động nói

“Đều.....đều tại anh.....”Tôi ủy khuất giải bày

“Trách tôi? Cô muốn chếta! Có phải tôi muốn đánh nhau đâu, gần đây bọn đàn em của tên lão Hoa luôn tìmđến tôi gây rối!” Mông Thái Nhất hướng về phía tôi oang oang nói “Ngày sinhnhat, tôi còn bị cô cho leo cây.....”

A? Tôi nhìn khuôn mặttức giận đến đỏ hồng của Mông Thái Nhất, chẳng lẽ hôm đó là sinh nhật nênhần mới dẫn tôi ra công viên sao? (Rin: rõ khổ bạn này, người ta ngưỡng thì banta lại nghĩ người ta tức giận)

“A.....thật xinlỗi.....”

“Quên đi” Mông Thái Nhấttức giận nói “Một chút tâm tình cũng không có, đưa cô về nhà!”

Sáng ngày thứ hai , maymắn mẹ không phát hiện chuyện tôi chuồn đi. Nhưng không biết vì sao, Kim ÁnhMinh lại không xuất hiện. Cái câu hỏi kia giống như một lời nguyện rửa khiếntôi không thể thoát thân được, cứ ngầy ngốc mãi cho đến lúc tan học

Đột nhiên nhớ đến haingày nay đều bị rắc rối làm cho thất điên bát đảo , đã lâu không đi thăm Linh,qua loa bỏ qua vài câu không buông tha của Mông Thái NHất, tôi liền hướng vềbãi đỗ xe mà đi

Cửa chỉ khép hờ, tôilặng lẽ đẩy cửa đi vào

A, là Kim Ánh Minh. Mộtngày hôm nay hần không đi học, không ngờ hần lại ở bên trong

Không biết tại sao, độtnnhiên phát hiện ra chuyện này lòng tôi thật cao hứng. Tôi đang định mở miệnggọi hần thì lại thấy một bóng người khác

“Nó thật đángyêu.....Minh, cậu khi nào thì phát hiện ra nó?” Hà Ảnh Nguyệt vui vẻ đem Linh ômvào ngực, cẩn thận nựng

“Lúc trước.....một bạnhọc.....” (*hiểu là: lúc trước nhờ vào một bạn học (=.=) => ta mà ở trongtruyện chắc có thể đi làm người phiên dịch cho bạn Minh ời)

“Nó tên là gì?”

“Linh.....”

Hà Ảnh Nguyệt nghe đếncái tên thân thể chợt cứng đờ, sau đó mới thở dài một hơi xoa xoa bả vai KimÁnh Minh

“Đợi chút.....” Kim ÁnhMinh đột nhiên nhớ đến cái gì, từ đồng đồ vật tìm kiếm một chút. Đột nhiên hầnlấy ra một tấm ván gỗ, thật cẩn thận mở, đưa nó trước mặt Hà Ảnh Nguyệt

“Cho tôi?” Hà Ảnh Nguyệtcó chút kinh ngạc, buông Linh trong lòng ra, cẩn thận nhận lấy

“Thật đẹp.....” Tôi nhinnt thấy Hà Ảnh Nguyệt cầm bức tranh kia lên

Là bức tranh đó, chínhlà bức tranh cô gái dịu dàng cúi đầu vuốt ve Linh tựa hồ giống tôi vẫn churaxong kia

“Minh , cảm ơn cậu. Bức tranh này của cậu là thời điểm lần đầu tiên tôi và Linh gặp nhau sao?” Hà ẢnhNguyệt tươi cười dịu dàng đến mức khiến tôi muốn rơi lệ

“Ừ.....”

“Tôi muốn đem Linh về nhà, nó cần được chăm sóc”

“Tôi có thể chăm sóc nó, Nguyệt”

“Minh, nhưng mà tôi thật sự thích nó, có được không?”

Đừng.....đừng.....vấn cầu anh, đừng đáp ứng nàng.....

Lòng đột nhiên chuaxót.....làm tôi sợ hãi có chút không thở nổi

“Ừ.....”

Trong hốc mắt đột nhiên lọt vào một thứ.....trời mưa sao?

Một vài giọt mưa hắt vào trong ánh mắt.....rơi xuống đáy lòng tôi.....

Khiến tôi không thể nhìn thấy rõ mặt bọn họ.....

Rõ ràng chỉ có một bức tường cách vách, nhưng đối với anh lại cảm thấy thật xa xôi. Khiến cho tôi ngay cả dũng khí đứng ở đây cũng không có, chạy trốn chết

Ma Thu Thu, mày hi vọng cái gì.....

Mày thật ngốc, thật ngốc.....

Kim Ánh Minh sẽ về mà sao? Người trong bức tranh của hắn cho đến bây giờ cũng chỉ có Hà Ảnh Nguyệt, Linh cũng không thuộc về mày, cũng không phải là của mày a.....

12. Q.2 - Chương 8: Chương 08

“Ê.....Sẽ con!! Cô có nghe tôi nói chuyện hay không!” Từ trên trời giáng xuống một quyển sách đập lên đầu, tôi mới hoảng hốt tỉnh hồn

mấy ngày nay đã không thấy Linh. Kim Ánh Minh vẫn đứng đưng như bình thường.....mày hi vọng cái gì a, vốn chỉ có mày đơn phương hao sức.....

Vừa lòng với giọng nói nhỏ trong lòng: có lẽ vậy.....lỡ như.....những gì hắn nói.....

“Cô vẫn còn ngăn người.....sẽ con, nhìn cô cứ như kẻ thất tình! Khẳng định là đang trách tôi gần đây hắt hủi cô phải không, được! Bỏ đại gia này tôi nay mang cô đi chơi!” Mông Thái Nhất nói đến đây vui mừng khắp khối chạy đi lấy xe

Tôi đứng yên tại chỗ, cái gì cũng quên làm.....

Sẽ con, nhìn cô cứ như kẻ thất tình!!

Cứ như kẻ thất tình.....

.....thất tình.....

“Không.....không phải.....” Tôi đột nhiên sợ hãi phản bác lại những lời lập đi lập lại này

“A!.....” Đột nhiên cảm giác dưới chân bị hẫng, tôi không đạp lên nấc thang, cả người đều hướng về phía trước mà ngã.....

“Không.....”

“A!” Mơ hồ nghe thấy xung quanh có người phát ra tiếng thét

Tôi căn bản không biết mình nên phản ứng ra sao, chỉ cảm giác thân thể không ngừng rơi xuống.....rơi xuống.....

Tất cả mọi thứ xung quanh đều điên đảo

Thân thể đột nhiên ngừng lại, giống như có thứ gì đó giữ lấy tôi lại

Chậm rãi mở to mắt, ngẩng đầu.....

Kim Ánh Minh.....

Kim Ánh Minh!

“Thật là anh sao?” Tôi ngơ ngác nhìn hấn, thật là hấn sao?

Tôi hiểu được, tôi rốt cuộc đã minh bạch.....lúc này ở trong lòng Kim Ánh Minh, tôi mới tìm lại được chỗ phách tự do của chính mình

Là từ khi nào đã trở thành như vậy?

Là lần đầu tiên bị hấn thấy chết không cứu? Lần đầu tiên nhận ra hấn là người mình đã từng gặp? Lần đầu tiên hấn hướng mình làm động tác cảm ơn? Lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt vô tội của hấn trước hai xe đẩy đồ ăn khổng lồ?

Hay là, chính cái lần hấn hỏi tôi về chuyện sao và trăng.....

“Chuột chết!!” Giọng nói tức giận của Mông Thái Nhất đem tôi từ trong ảo mộng trở về thực tại

Khuôn mặt Mông Thái Nhất không thể khó coi hơn, từng bước tiến lại gần.....

Việt Mỹ, biểu tình trên mặt chưa bao giờ lạnh hơn, khiến tôi cảm thấy sợ hãi.....

Tử Lôi nổi giận đùng đùng.....

Còn có Hà Ảnh Nguyệt.....

“Buông tay cậu ra!” Mông Thái Nhất cơ hồ là hướng về phía tôi cầm lấy tay, dùng sức kéo tôi ra bên ngoài

“Đau.....tay.....” Mông Thái Nhất căn bản mặc kệ tôi có đau hay không, ra sức kéo tôi về phía trước. Biểu tình âm trầm của hấn, tôi chỉ gặp qua sau sự kiện Tử Lôi

“Việt Mỹ.....” Tôi thấp giọng quay lại nhìn Việt Mỹ

“Hấn vừa chạm vào cô sao?” Mông Thái Nhất đột nhiên dừng lại, hung hăng đẩy tôi

“Cái gì??”

“Tôi hỏi cô!! phải vậy không?” Mông Thái Nhất nổi trận lôi đình khiến cho tôi sợ hãi không nói nên lời

“Tay? eo ? hay là nơi này?” Mông Thái Nhất nắm lấy cằm tôi, nghiêng mặt tôi qua

“Không phải” Tôi theo bản năng ngăn lại

“Đáng chết” Mông Thái Nhất một phen buông tay ra ” Kim Ánh Minh! ngày mai tôi sẽ chém tay cậu.....cô đi đứng không nhìn đường a, cứ nhiên để cho chuột chết kia chiếm tiện nghi!”

“Hấn.....hấn chỉ là.....chỉ là giúp đỡ tôi.....tôi.....” Sự hiểu biết này lại khiến cho lòng tôi cảm thấy vô cùng bi ai

“Hấn sao lại muốn đỡ cô, cô lúc trước còn cố tình bảo vệ hấn, không cho tôi công bố ảnh chụp đáng ghê tởm của hấn, tôi đã biết là có quý! Cô dám phản bội lại tổ chức!!”

“Tôi, tôi.....không.....”

“Đưa điện thoại cho tôi, nhanh chút.....”

Hấn muốn làm gì? Tôi nhìn Mông Thái Nhất đang thịnh nộ. Chẳng lẽ hấn muốn.....

Tôi đề phòng nắm chặt lấy túi, không thể để cho hấn lấy cái ảnh chụp kia “Đừng.....đừng.....anh đã đáp ứng đáp ứng.....cho chuyện trôi qua”

“Cô.....cô còn giúp hấn, cô.....”

Nhìn hần vươn tay ra,tôi cũng biết không nên ở đây, thu dừng khí , tôi kéo Việt Mỹ cùng bỏ chạy, rồi gọi một chiếc xe taxi nhảy lên.....

.....

“Việt Mỹ, tôi.....tôikhông có.....”

“Tôi biết! Đừng lo,không sao mà”

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp tươi cười của Việt Mỹ, lòng thoáng an ủi, ít ra tôi vẫn còn một người bạn tốt như nàng bên cạnh

“Nhưng mà ngày mai cô đi học sẽ gặp phiền phức, đám nữ sinh chắc sẽ không cho cô sắc mặt tốt để xem” Việt Mỹ lo lắng nói với tôi “Thu Thu, điện thoại của tôi hết pin, cô có thể cho tôi mượn nhá vài đoạn tin được không?”

“A, được” Tôi đưa cho Việt Mỹ điện thoại, trong lòng nghĩ đến chuyện của Mông Thái Nhất

“Cô đừng quá lo lắng,hắn chỉ nhất thời tức giận, ngày mai sẽ không sao rồi”

Hi vọng là vậy.....

Rắc rối “bức hình” phát sinh – Phần 1

Tối hôm qua Mông Thái Nhất thật khác lạ, xảy ra chuyện như vậy nhưng lại không gọi điện đến giáo huấn tôi, điều này lại làm cho tôi lo lắng, ở trên giường lăn qua lộn lại, mãi đến nửa đêm mới ngủ

Chờ cho đến lúc tôi vào lớp học, trong phòng học đã có không ít người. Mông Thái Nhất từ sớm đã ngồi vào chỗ, không hừ một tiếng, cũng không liếc mắt nhìn tôi. Kim Ánh Minh tựa hồ một chút cũng không bị ảnh hưởng, tiếp tục đọc sách

Bạn học nhìn tôi đi đến, châu đầu ghé tai thảo luận, thỉnh thoảng còn có vài bạn nữ liếc mắt nhìn tôi xem thường

“A.....” Tôi đột nhiên cảm thấy chân mình vướng phải cái gì, cả người mất trọng tâm ngã sòng soài

“Ay nha.....thực xin lỗi! Tôi không thấy cậu bước vào, ai bảo cậu không biết né a” Một bạn học nữ đem chân thu về “Lần này thật không tốt cho cậu rồi, không có người tiếp đón”

Lời của nàng vừa nói xong, bạn học xung quanh đều cười to

Tôi từ trên mặt đất ngồi dậy, dọn dẹp đồng sách vở thật tốt rồi yên lặng trở về chỗ ngồi.....

Mông Thái Nhất dường như đã hoàn toàn quên sự tồn tại của tôi, cứ thế cùng nam sinh bên cạnh đùa giỡn, còn Kim Ánh Minh vẫn im lặng như trước. Tôi ngồi yên vị ở chỗ ngồi như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than

“Nhanh xem đi!” Tiết thứ nhất vừa kết thúc, Việt Mỹ đột nhiên vọt tới cửa lớp ” Ma Thu Thu!! Bảng thông báo dưới lầu có dán hình chụp Kim Ánh Minh, trên hình có nói hần làm ca sĩ cho Hotline!”

Thời điểm nàng nói chuyện, đám người xung quanh tôi, ồn ào nhao nhao lên, chỉ nghe được chữ “Kim Ánh Minh” cùng “Hotline”.....tâm của tôi đột ngột trầm xuống, dự cảm không hay cuộn cuộn nổi dậy. Tôi không biết mình từ trên ghế nhảy dựng lên như thế nào, rồi như thế nào lao ra khỏi phòng học, trong đầu tôi lúc này chỉ còn tồn tại hai chữ không ngừng lặp lại “Không được! Không được! Không được.....”

Nghiêng ngã, lao đảo chạy như bay xuống lầu. Bảng thông báo tầng trệt đã bị một đám người vây chặt như nêm. Tất cả mọi người đều chỉ trỏ, nhỏ giọng nghị luận

Long dăng lên đến cổ họng, miệng không ngừng khẩn cầu “Không được.....không được.....”

Tôi liều mạng chen vào bảng thông báo phía trước, vừa ngẩng đầu.....

Trong đầu tôi “oanh” lên một tiếng, cảm giác như trời đất đều sụp đổ

Hình ảnh dán trên bảnthông báo rõ ràng là ảnh chụp Kim Ánh Minh hát ở Hotline, hơn nữa lại chính làtấm ảnh chụp của tôi!!!!!!Bên cạnh còn có dòng chữ thật lớn viết rất rõ ” Bạchmã hoàng tử bán giọng hát ở quán bar?!!!!!!!!!!

“Đúng là Kim Ánh Minhrồi!!!” Không biết từ khi nào thì Mông Thái Nhất đã chạy đến phía sau tôi, hắnkinh ngạc kêu to lên

“Sẽ con!!! Đây khôngphải là tấm ảnh cô chụp sao?!!!”

Mông Thái Nhất vừa nóixong, mọi người liền ầm ĩ

“Là nó làm?!”

“Như thế nào lại là nó?!Thật vô đạo đức! Vậy mà Kim Ánh Minh ngày hôm qua còn cứu nó!”

“Nó còn có mặt mũi đứngở chỗ này, chưa thấy qua người nào mặt dày như thế!”

Từng câu từng chữ khinhthường của mọi người truyền vào lỗ tai tôi

“Không.....chuyện nàykhông phải tôi làm.....không phải tôi làm!!” Tôi xoay người, đối với đám bạn họclo sợ hô to, nhưng mọi người lại lui về sau vài bước, vẻ mặt chán ghét đối vớitôi chỉ tỏ

“Kim Ánh Minh đâu? KimÁnh Minh ở đâu?” Tôi căn bản không để ý những người này nói gì, tôi hiện tạinhất định phải giải thích thật rõ với Kim Ánh Minh, tôi luôn giữ lời hứa vớihắn, tôi không có nói cho người khác!!!!!!!!

.....

.....

tôi bối rối nhìn nhìnxung quanh.....

Mông TháiNhất.....Không.....

Tôi nhìn thấy khuôn mặtvui sướng của Mông Thái Nhất khi thấy người gặp họa.....

Là Mông TháiNhất.....Mông Thái Nhất.....

Nghĩ đến đây, tôi sửngsốt, ngơ ngẩn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, chỉ cảm thấy hình như trời đấtđang quay cuồng. Mọi người đều chăm chăm chỉ trích tôi, châm chọc tôi.....

Tôi đã thất hứa với KimÁnh Minh.....Mông Thái Nhất đã thất hứa với tôi!!!!Vì sao lại như vậy?? Tòithật không ngờ được.....

Mông Thái Nhất.....MôngThái Nhất!!!!

Tôi ngẩng đầu gắt gaotrùng mắt nhìn Mông Thái Nhất. Lúc này, Mông Thái Nhất, cái người hay đối vớitôi quát tháo, nói năng lỗ mãng, lại nhìn tôi đầy chấn động

“Là anh.....là anh làmđúng hay không!!” lần đầu tiên, tôi tức giận đến phát run, tôi lớn tiếng hướngvề phía Mông Thái Nhất hét

Mông Thái Nhất vừa nghethấy, ánh mắt hắn càng trừng lớn

Là hắn.....nhất định làhắn.....ngoại trừ hắn thì còn có thể là ai? Tôi một tay đẩy hắn ra, từ trong đắmnngười xông ra ngoài

Nước mắt của tôi khôngngừng trào ra bên ngoài, tràn khắp mặt, ngay cả áo cũng đều ướt đẫm. Nhưng tôibất chấp tất cả, trong đầu không ngừng hiện ra hình Kim Ánh Minh ngờ ngàng, mĩmcười, căng thẳng, trằm mặc.....

“Ma ThuThu!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!” Mông Thái Nhất ở phía sau giống như nổi cơn điên kêu to

Nhưng mà , hiện tại,trong đầu tôi chỉ còn một ý nghĩ

Tôi muốn đi tìm Kim ÁnhMinh! Tôi muốn nói chuyện với hắn, tôi muốn giải thích tất cả.....

Trong phòng học không có.....

Sân thể dục cũng không.....

“Thầy.....thầy Trầm!!” Tôi liều mạng xông vào phòng giáo viên, giáo viên trong văn phòng bị tôi bắt ngờ xông tới đều giật mình. Tôi liều mình nuốt nước miếng trong miệng, nói:

“Thầy trầm, Kim Ánh Minh ở đâu?”

“Em ấy vừa đến văn phòng hiệu trưởng.....bạn học Ma Thu Thu, đã gần đến giờ vào lớp, em.....”

Không đợi cho thầy Trầm nói hết, tôi đã như hỏa tiễn phóng như bay đến văn phòng hiệu trưởng. Kim Ánh Minh, chờ tôi, nhất định phải chờ tôi giải thích, không phải do tôi.....

“Hiệu trưởng, em rõ ràng đã nhìn thấy Kim Ánh Minh bước vào.....” Giọng nói của Tử Lôi từ trong phòng hiệu trưởng truyền ra

“Bạn học Tử Lôi! Kim Ánh Minh đã được người nhà em ấy đưa đi rồi.....”

“Vậy là có ý gì? Hiệu trưởng, nhất định là có người hãm hại bạn ấy! Nhất định là hãm hại!!!” Tử Lôi kích động nói

“Trường học sẽ điều tra rõ ràng chuyện này, em về trước đi.....”

“nhưng mà.....nhưng mà.....” Tử Lôi tựa hồ vẫn còn lưỡng lự

“Bạn học Tử Lôi! Đã gần đến giờ vào lớp! Mời em trở về lớp ngay lập tức!” Hiệu trưởng tức giận lặp lại lời mình

Cửa phòng hiệu trưởng bị Tử Lôi thô bạo đẩy ra, Tử Lôi ra khỏi cửa cũng vừa vặn đụng phải tôi

“Cô có biết tấm ảnh kia là ai chụp không?”

Đầu của tôi cúi thấp lại cúi thấp

“Là cô?!” Tử Lôi vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ

“Ảnh chụp.....là là tôi chụp.....nhưng.....không phải.....” Tôi cố giải thích

“Chát!!” Một cái tát nặng nề giáng vào mặt tôi. “Cô tốt nhất là nên cầu nguyện cho Kim Ánh Minh không xảy ra chuyện gì đi!”

Tử Lôi một tay đẩy tôi ra, nổi giận đùng đùng đi qua

Nhiệt độ nóng rát từ trên mặt truyền tới khiến cho tôi mất đi năng lực suy nghĩ, đầu óc chỉ còn vang vọng một câu

Kim Ánh Minh đã về.....không có cách nào giải thích.....làm sao bây giờ.....

Tôi lảo đảo lảo đảo trở về phòng học

“Ma Thu Thu! Đã đến muộn còn dám ngông nghênh vào lớp! Ra ngoài đứng cho tôi” Thầy toán tức giận quay về phía tôi la to

Bọn học trong lớp đều cười trộm, các bạn học nữ miệt thị trợn trắng mắt nhìn tôi, vài người còn làm ra vài cái mặt quỷ. Tôi về mặt đỏ ửng xoay người hướng ra ngoài lớp mà đi

“Đợi chút!” Mông Thái Nhất đột ngột từ trên chỗ ngồi đứng dậy, một phen túm lấy tay tôi “thưa thầy, Ma Thu Thu không khỏe, em mang bạn ấy đến phòng y tế!”

Mông Thái Nhất không thèm quan tâm đến ông thầy tức giận đang ở trên giảng đường quát tháo, đã lôi kéo tôi ra khỏi phòng. Mà tôi lại giống như người máy không có cảm giác cứ đi theo phía sau hắn, hai mắt đều dại ra

“Sẽ con, cô hãy nghe tôi nói, cái tấm hình kia không phải tôi dán.....” Mông Thái Nhất lo lắng nói

“.....” Tôi trừng to mắt nhìn Mông Thái Nhất

Không phải anh làm? thì còn có ai? Chỉ có mình anh tịch thu điện thoại của tôi.....chuyện này cũng chỉ có mình anh biết.....

“Sẽ con! Sẽ con!!”

Không để ý Mông Thái Nhất ở phía sau không ngừng gọi tôi, tôi vẫn chết lặng theo hướng cửa trường mà đi. Mình đã thất hứa.....mình đã thất hứa.....

Trong đầu tôi liên tục lặp lại những lời này, không biết đi bao lâu, rốt cuộc tôi cũng trở về nhà.

“Ma Thu Thu, hôm nay sao con lại về sớm như vậy? Túi xách của con đâu?” Mẹ vừa nghe thấy tiếng mở cửa, đã từ trong bếp đi ra, kinh ngạc nhìn tôi hỗn loạn.

Tôi một câu cũng không nói, trực tiếp trở về phòng. Mẹ gõ cửa phòng một lúc, nhưng không thấy tôi phản ứng, liền lầm bầm, lầm bầm trở về nhà bếp.

Nước mắt rốt cuộc cũng không kèm được, từ nhỏ đến lớn, mặc dù luôn gặp phải chuyện khó chịu thường xuyên, nhưng chưa bao giờ tôi lại khóc như thế này, nhớ đến chiếc bảng thông báo, trong đầu tôi liền hiện lên hình ảnh Kim Ánh Minh, tôi đã đối với hắn hứa hẹn, tôi phải gặp được hắn, tôi không biết chính mình sợ hãi cái gì, tôi dường như cũng cảm giác được hắn sẽ không đối xử với tôi như trước nữa, tôi sợ, tôi rất sợ.....

Kim Ánh Minh nhất định phải tin tưởng tôi! Kim Ánh Minh nhất định phải tin tưởng tôi! Tinh thần mệt mỏi, tôi ngã lên giường, di động không ngừng vang lên, tiếng chuông đặc biệt của Mông Thái Nhất khiến tôi có chút chết lặng.....

Suốt một ngày, tôi chỉ ngồi mình trong phòng, tự an ủi vật lộn qua một đêm dài.

Sáng ngày thứ hai, bị ác mộng làm tỉnh lại.

Nói không chừng, ngày hôm nay Kim Ánh Minh đã quay về, hẳn dù sao cũng rất khác bạn học bình thường.....

Nói không chừng, hôm nay chân tướng mọi chuyện đã được làm rõ, thủ phạm dán tấm hình chắc đã bị bắt.....

Nói không chừng chuyện ngày hôm qua căn bản chỉ là giấc mộng, căn bản không có xảy ra.....

Tôi ôm cái tâm lý mong chờ cùng sợ hãi đầy lòng đi đến trường học.....

Nhưng thời điểm đi đến phòng học, đầu của tôi lại trống trơn, trong lòng cũng trống trơn, bởi vì cái vị trí bên phải kia.....cũng trống trơn.

Tôi vô lực yên vị tại vị trí, đầu óc hoàn toàn không để ý ánh mắt bốn phía, tất cả mọi chuyện vẫn diễn ra một cách bình thường, đi học lại tan học.

Chỉ khác một chỗ là Kim Ánh Minh đã biến mất, chỗ ngồi bên phải vẫn trống trơn, Mông Thái Nhất cũng trở nên thật im lặng. Không biết tại sao, trong lúc này tôi thật sự nhớ đến cái khoảnh khắc Mông Thái Nhất và Kim Ánh Minh ngày ngày đấu đá.

Bầu không khí trong toàn lớp học cũng trở nên thực quỷ dị.

Tiết thứ hai kết thúc, tôi đi toi let.

“Các cậu có biết Ma Thu Thu không!? Nó là người hại Kim Ánh Minh bị đuổi học!”

Tôi ở trong buồng vệ sinh đúng lúc nghe thấy đám nữ sinh ở bên ngoài nghị luận.

“Chính là con nhỏ xấu xí ngồi giữa Kim Ánh Minh và Mông Thái Nhất, nghe nói nó ngang nhiên một chân đạp hai thuyền.....” (*một chân đạp 2 thuyền : bắt cả hai tay)

“Đúng vậy a! Bình thường thì đối với Kim Ánh Minh liếc mắt đưa tình, yêu thương nhưng nhớ, người ta không để ý đến nó thì nó lại trả thù!”

“Đúng a! Hayakawa saolại có loại người như thế, thật đáng ghét” (Rin: =.=!!). Đám con gái trường này thật là.....Vì hotboy mà nói xấu đồng loại....aiz.....mặc dù ta cũng mê mỹ nam, nhưng nhất định sẽ không vì mỹ nam mà bán đứng đồng loại)

“Nghe nói nó còn theo dõi Kim Ánh Minh, mỗi ngày lại cùng Mông Thái Nhất thông đồng.....”

“Con nhỏ này thật đáng ghét nha!”

Tôi suy sụp ngồi yên, gắt gao cắn môi, không ình phát ra tiếng. Mãi cho đến lúc giọng nói kia càng ngày càng nhỏ dần rồi biến mất.....

Tôi mới mệt mỏi, chậm rãi trở về lớp. Bàn học của mình đã bị người làm cho lộn xộn, túi xách bị xén nát vứt trên mặt đất, sách cũng bị rách.....

Còn có một phong thư để lại, tôi mở vội mở phong thư, lấy thư ra đọc.....

Dĩ nhiên là một bức thư đe dọa!!

“Ma Thu Thu! Trả Kim Ánh Minh lại cho bọn tôi!! Cô rút trở về cho tôi!!”

“Đừng để bọn tôi nhìn thấy cô ở Hayakawa nữa, nếu không cô sẽ bị chết rất khó coi!”

.....

Tôi ngẩng đầu, đám nữ sinh chung quanh đều dùng ánh mắt căm hận nhìn tôi, tốp năm tốp ba tụm lại một chỗ nói chuyện, Tôi bị ánh mắt các nàng đâm vào đến cả người đều đau.....

“A, đây không phải là đại anh hùng Ma Thu Thu sao?”

Tử Lôi cùng đám người hầu của nàng.....”Hoa Chi Tổ” cùng một đám nữ sinh lớp khác đem tôi vây lại. Tôi cúi đầu, cắn môi, nhẫn nại chờ đợi phong ba kéo đến

“Cô thật dũng cảm a! Dám chụp ra cái bức ảnh này hơn nữa còn dám đi tuyên truyền? Cô không sợ chết à?” Tử Lôi vừa dùng sức đẩy tôi, vừa ra sức nói

“.....” Tôi cúi đầu không nói

“Giờ tôi mới thấy rõ bộ mặt thật của cô, đúng là lẳng lơ từ trong xương!” Một bạn học nữ to lớn dụng quyền đánh vào đầu tôi, tôi đau đến mức ngay cả nước cũng trào ra

“Đừng giả vờ đáng thương! Cái trò này chỉ dùng được với nam sinh thôi!” Tử Lôi càng nói càng tức giận.

“.....”

“Tôi cho cô biết Ma Thu Thu! Nếu Kim Ánh Minh có xảy ra chuyện gì, tôi nhất định sẽ làm cho cô chết rất khó coi!!!” Tử Lôi thấy tôi không nói không rằng trở nên tức giận không thể kềm chế

“.....”

“Ma Thu Thu! Cô.....” Tử Lôi giơ tay định đánh vào đầu tôi, nhưng quyền không có rơi xuống.....(Rin: hic, bạn Thu Thu hiền quá!! Chuyện ko phải mình gây ra sao lại phải để cho người đánh a!!? Nó đánh mình 1 mình phải đánh trả lại mười chứ *lườm lườm Tử Lôi, cười man rợ* há há.....)

“Ha! Là anh! Mông Thái Nhất! Xem ra anh vẫn che chở cho nó!” Tử Lôi cười lạnh giật bàn tay ra khỏi tay Mông Thái Nhất

“Tử Lôi, đừng!” Mông Thái Nhất vẻ mặt bình tĩnh nói

“Ha.....!” Tử Lôi lớn tiếng cười lạnh, quay đầu nhìn tôi “Ma Thu Thu, không ngờ mị lực của cô thật lớn a! Dụ dỗ Kim Ánh Minh xong lại đi dụ dỗ Mông Thái Nhất! Cô thật đáng ghét ờm!”

“Tử Lôi! Cô câm mồm cho tôi!” Mông Thái Nhất găm to đứng lên

Nhưng Tử Lôi căn bản lại không nhìn đến Mông Thái Nhất, mà chỉ xách tai tôi lên đối với bạn học xung quanh nói

“Các bạn nhìn xem! Các bạn nhìn xem! Mặt mũi thế này mà còn dám học người đi làm hồ ly tinh?!”

Nữ sinh xung quanh bùng lên trận cười khinh miệt

“Tử Lô! Tôi đã nói không được chạm nào cô ấy! muốn chết a!” Mông Thái Nhất hỗn hển đem tôi từ trong tay Tử Lô đoạt lại. Tôi thất tha thất thểu bị Mông Thái Nhất đẩy về phía sau

haha, hiện tại lại còn giả vờ làm người tốt. Mông Thái Nhất, nếu không phải vì anh, thì tôi làm sao lại lưu lạc đến cái tình trạng này.....

“Mông Thái Nhất, tôi không tin anh có thể bảo vệ nó cả đời, hiện tại, mọi người trong trường học đều đối địch với nó, nó đi đến đâu cũng không có kết cục tốt. Đây là quả báo cho người vô đạo đức.....” Tử Lô hung tợn nhìn chằm chằm tôi.

“Đúng!!! Biến đi!!!!”

“Ma Thu Thu, biến đi!!!!”

” Ma Thu Thu mau cút khỏi trung học Hayakawa!!!”

“Ma Thu Thu.....”

Đám đông nữ sinh càng ngày càng nhiều, tụ lại phía trước phía sau, đem tôi và Mông Thái Nhất vây chặt

Ha ha, Ma Thu Thu, chớ tới bây giờ mày cũng không ngờ đến có một ngày mày lại trở nên nổi danh như vậy đi.....

Trong lòng, tôi nhìn thoáng qua Việt Mỹ, tôi định kêu nàng, nhưng lại không thể phát ra tiếng

Khả năng bảo vệ của Mông Thái Nhất càng ngày càng trở nên yếu ớt ” Trương Khải Chấn! Tôi ở trường học, cậu lập tức gọi người lại đây! Đúng, ngay lúc này.....”

Mông Thái Nhất vừa nói xong liền cúp máy. Đem thân thể bao bọc lấy xung quanh tôi.....

Tôi chỉ nhìn thấy nhưng khuôn mặt dữ tợn, bên tai là tiếng nói âm ỷ cùng tiếng thở mạnh của Mông Thái Nhất

13. Q.2 - Chương 9: Chương 09

Hình như ở đây có rất nhiều người, có thầy, có cả người do Mông Thái Nhất gọi đến.....

Bốn phía rốt cuộc cũng yên tĩnh trở lại.....

Sẽ con, cô đi đâu vậy.....” Tôi giật tay khỏi tay Mông Thái Nhất, chạy như bay về phía trước

Đột nhiên cảm thấy mệt mỏi quá, muốn trốn đi..... Nhưng thiên hạ to lớn này lại không có chỗ cho Ma Thu Thu tôi dung thân

Bãi đỗ xe.....

Tôi biết, hiện tại, chỉ có chỗ đó là tôi có thể trốn, bởi vì nơi ấy có Kim Ánh Minh, có Linh, có những kí ức tốt đẹp.....

.....

Bãi đỗ xe trống rỗng, không có tiếng kêu của Linh càng thêm hoang vắng, dưới chân còn sót lại một ít mẫu bánh vụn cùng thức ăn ẻo

“Linh.....Kim Ánh Minh.....” Tôi ngồi chồm hổm xuống, nước mắt cũng trào ra, rơi xuống.

Tại sao.....tại sao lại thành ra như vậy?

Không phải nói đến Hayakawa là sẽ có hạnh phúc sao? Tại sao hạnh phúc lại không chân thật? Tại sao? Tại sao.....

Túi xách của Kim Ánh Minh nằm lẻ loi dưới đất, cái túi xách đã từng là nhà của Linh, khiến cho tôi nắm bắt được một ít kí ức.....

“Đây là đang nói cảm ơn.Nề, ôm nó.....Như vậy, ừ, như vậy.....”

“Linh!”

“Ách?”

“Nghĩa là lông vũ”

“Nónó saolại.....sao lại ở.....”

“Tan học nhìn thấy”

.....

“Phát run.....”

“Nó nócần.....ổ”

“Ổ?”

“Bỏ nó vào đi”

“Đồ ăn?”

“Ừ,ngư ngư.....sữa,diện diện.....bánh bao.....”

“Cũng vậy?”

“Ừ”

.....

Tôi gạt đi nước mắt củamình, phải chiếc túi xách vương đầy bụi, Linh mất, Kim Ánh Minh mất, chỉ còn có nó là ở cùng tôi.....

Đây là cái gì? Tôi nhặt tờ giấy từ trong túi rơi ra, mở ra nhìn nhìn. Nước mắt vừa mới ngừng lại tiếptục trào ra

“Nói cho tôi biết.....hắn thật sự có nói cho tôi biết.....” Một mình ở bãi đỗ xe vừa khóc vừa cười, tâm lại đau đến không thể nào chịu được, đau đến mức tôi không còn sức để cầm lấy tờ giấy kia.....tim tôi như lão đảo rơi xuống

Bên trong là bức tranh Linh lười biếng lau mặt, tựa như mặt nó với tôi trăm phần giống nhau

Phía dưới bức tranh còn để lại vài dòng ngắn

Thực xin lỗi, Linh tôi tặng người. Đừng buồn, hi vọng cô có thể nhận nó

Mình

Tôi lần đầu tiên khóc lớn như vậy, không phải vì tôi, không phải vì Linh, mà là vì Kim Ánh Minh

Tại sao tôi không tintưởng hắn, tại sao không hề đến bãi đỗ xe, tôi còn ngang nhiên làm hại hãnkhi còn cách nào đến trường học.....

Không, tôi nhất định phải nói chuyện với Kim Ánh Minh, tôi không có bội ước với hắn, mặc kệ là hắn tin hay không tin, tôi cũng phải nói cho hắn, tôi không có làm!!

Tôi nhất định phải chờhắn trở về.....

Sau khi tôi hạ quyết tâmkiên trì đến cùng, một ngày mới lại đến

Kim Ánh minh vẫn khôngxuất hiện, Mông Thái Nhất luôn ở cạnh bên cạnh tôi, một bước cũng không dám rời. Hắn cẩn thận như vậy thật khiến cho tôi khổ sở.....

Vào tiết bốn giờ thể dục, đột nhiên trời nổi cơn mưa to. Ở sân vận động, sau khi giảng xong bài lý thuyết thể dục, thầy thể dục phát động mọi người cùng nhau chơi trò “Tiểu ong mật” :hai người một tổ, một bên niệm khẩu quyết, một bên ra búa, kéo bao, người thu phải bị đánh tay

Mông Thái Nhất kinh hoàng bị một đám nam sinh kéo đi chơi, thật đúng là một tên dễ dàng thỏa mãn. Tôi lại bị rơi vào hoàn cảnh cô lập hoàn toàn, chỉ có thể ngơ ngác đứng ở một bên nhìn

“Ma Thu Thu, tôi với cậu một tổ đi!” Án Tuyết, tổ trưởng tổ tôi đi đến trước mặt

Tôi lắp bắp kinh hãi, ngẩng đầu, nhìn ánh mắt của nàng, có chút sợ hãi, nhưng vẫn đáp ứng

“Một con ong mật nhỏ, bay đi tìm hoa nha, ong ong!”

Án Tuyết ra bao, tôi rakeo. Tôi thắng

Án Tuyết xòe bàn tay ra, tôi nhẹ nhàng đánh khẽ một cái

“Ong ong!”

Án Tuyết ra kéo, tôi ra búa. Tôi lại thắng

Án Tuyết vẫn vươn thẳng tay ra, tôi cũng nhẹ nhàng đánh khẽ một cái

Tâm tình tôi bắt đầu cảm thấy thoải mái.....

Lần thứ ba, tôi thua.

Tôi ngượng ngùng xòe bàn tay ra.....

“Chát!” Một cái âm thanh thanh thúy vang lên làm cho bạn học trong lớp đều im lặng, hướng về phía chúng tôi mà nhìn

Tôi ngây người, Án Tuyết không dựa theo quy tắc trò chơi mà đánh vào lòng bàn tay, ngược lại còn hung hăng hướng lên mặt tôi giáng ột cái tát! Tôi ôm khuôn mặt nóng bừng bừng, ngơ ngác nhìn về phía nàng

“Sao vậy? Không phục? Không chịu thua!” Án Tuyết nâng cằm lên nhìn tôi, lạnh lùng nói

“Tại.....tại sao!”

“Có dám chơi nữa hay không a!” Án Tuyết khiêu khích

Tại sao? Tại sa? Không phải tôi a! Mặt của tôi nóng bừng bừng, không rõ đến tột cùng là do cái tát kia hay chính là lửa giận của chính mình. Đầu óc của tôi có lẽ đã bắt đầu mơ hồ, tôi kéo Mông Thái Nhất đang vùng lên lại, đáp ứng chơi tiếp

“Một con ong mật nhỏ, bay đi tìm hoa nha, ong ong!” Án Tuyết lại niệm khẩu quyết. Sau chuyện này, tôi so với lúc này đã tỉnh táo hơn nhiều, còn lo lắng cái gì nữa

Kết quả, tôi thắng. Án Tuyết xòe bàn tay ra, tôi run run giơ tay lên, tôi thực hận không thể dùng mười phần khí lực như nàng vừa rồi đánh xuống!!! Cuối cùng, chỉ có thể vỗ thật nhẹ lên tay nàng (Rin: Sê con hiền quá Y-Y!! Gặp ta, ta tát cho sái cả hàm....ha ...ha....)

“Ong ong!”

Tôi thua

“Chát!” Mặt của tôi in lại một cái bạt tai, Cái bạt tai này vừa vặn lại đánh vào chỗ vừa mới bị đánh, tôi đau đến nước mắt cũng chảy ra

“Chơi tiếp!” Án Tuyết lớn tiếng ra lệnh nói

Kết quả, tôi lại thua. Tiếp theo, lại là một cái bạt tai.....

Bạn học trong lớp càng xem càng hưng phấn, Mông Thái Nhất rốt cuộc cũng không nhịn được một tay đẩy Ấn Tuyết ra. Ấn Tuyết trở lại với đám bạn, cùng nữ sinh xung quanh phát ra tiếng cười vui vẻ khi trả thù xong

Tôi xấu hổ cùng giận dữ không chịu nổi, nước mắt chảy xuống

“Sẽ con, tôi đưa cô về nhà!” Mông Thái Nhất không đành lòng nói

“Mông Thái Nhất, chuyện của tôi không cần anh lo” Tôi ngang ngược nói

“Ma Thu Thu, tôi và cô chơi tiếp đi!”

Một nữ sinh vừa mới cùng Ấn Tuyết cười to đi tới, nàng tên Tôn Diêu

Không đợi tôi mở miệng đáp ứng, nàng đã vội vàng niệm khẩu quyết

Kết quả, tôi thắng. Tôi chờ nàng xòe bàn tay, nhưng không ngờ, nàng lại hung hăng hướng lên mặt tôi giáng một cái bạt tai!

Tôi mờ mịt nhìn hấn

“Đối với một người vô sỉ, chỉ nên có cái kết cục này!” Tôn Diêu cao ngạo nói. Ấn Tuyết cùng đám nữ sinh xung quanh vì câu nói kinh điển của Tôn Diêu liên liêu mạng võ tay

Tôi sững sờ

Tại sao!? Tại sao mọi người đều nói như vậy?! Tại sao mọi người lại đối xử với tôi như vậy?!! Chẳng lẽ tôi thật sự đáng giận như vậy sao?

Tôi bắt đầu hoài nghi bản thân

“Ma Thu Thu! Tôi cũng muốn chơi!”

Là nữ sinh ngồi cùng Ấn Tuyết. Lúc này tôi đã hoàn toàn chết lặng, căn bản không biết phản ứng như thế nào, rốt cuộc nên nhận lời hay từ chối

Nữ sinh này cũng giống như Tôn Diêu, dù là tôi thua hay thắng, đều không do dự hướng lên mặt tôi tát tai, hơn nữa mỗi cái tát đều dùng sức rất mạnh, đánh đến khi chính tay nàng cũng tê rần, mà mặt của tôi vì bị tát cũng sưng phù, biến hồng

“Sẽ con, cô điên rồi a!” Mông Thái Nhất vọt tới, đem đám nữ sinh xung quanh toàn bộ đuổi đi, một tay túm lấy tôi, đem tôi đến phòng y tế

“Sẽ con, cô làm sao vậy! Sao lại để cho đám người đó bắt nạt mình như vậy?! Cô không biết tự bảo vệ bản thân mình sao?” Mông Thái Nhất ở bên tai tôi không ngừng lẩm nhảm

Điên rồi sao?

Tôi ngoại trừ phát điên dường như cũng chỉ biết rơi lệ.....rơi lệ.....

Mông Thái Nhất hùng hùng hổ hổ lực tung tử dược phẩm nửa ngày, cũng tìm được một lọ cồn sát trùng. Hắn dùng bông gòn thấm một ít cồn rồi nhẹ nhàng xoa lên mặt tôi. Nhưng mà cồn sát trùng vừa xoa lên đã bị nước mắt của tôi rửa sạch. Mông Thái Nhất sững sờ lại xoa cồn, nhưng một lần nữa lại bị nước mắt rửa trôi.....

“Sẽ con, đừng khóc.....” Mông Thái Nhất khổ sở nói

Trong đầu tôi một mảnh tịch mịch, tâm như rơi vào vực sâu vạn trượng, chỉ có nhe nhóm ánh sáng chờ đợi Kim Ánh Minh lúc sáng lúc tối, nếu ngay cả ánh sáng duy nhất này cũng biến mất, tôitôitôi không dám tưởng tượng.....

“Sẽ con.....” Mông Thái Nhất nhẹ nhàng nói, lại gắt gao đem tôi ôm vào lòng

Giống như phản xạ có điều kiện, tôi mạnh tay đẩy hấn ra! Mông Thái Nhất không cẩn thận ngã ngửa xuống đất, vừa kinh ngạc vừa giận nhìn tôi

“Không cần!!” Tôi hét to một tiếng, rồi tựa như một con ngựa hoang bị hoảng sợ bỏ chạy ra khỏi phòng y tế. Vừa mới bị Mông Thái Nhất ôm trong nháy mắt, sao tôi lại cảm thấy ảm áp như vậy !!? Tôi thậm chí còn đối với cái ôm ảm áp của Mông Thái Nhất sinh ra một chút nhớ nhung! Không thể như vậy! Là hấn hại Kim Ánh Minh, là hấn hại tôi!! Tôi tự nhủ với chính mình.

Xa lánh và khiêu khích là 2 tiết mục thường diễn mỗi ngày, bởi vì Kim Ánh Minh mãi vẫn không thấy xuất hiện mà cừu hận của các bạn học nữ đối với tôi lại càng ngày càng tăng. Cơ hồ như mỗi ngày, tôi đều nhận được từ hai đến ba phong thư đe dọa, nguyên rửa càng ngày càng ngoan độc, còn kèm theo vài con ếch, con sên bị mổ xẻ, sách giáo khoa cũng bị vẽ bậy và xé nát, cũng vì vậy mà khi đi học tôi thường xuyên bị thầy cô hung hăng phê bình sau đó bắt phạt đứng.

Mông Thái Nhất vẫn kiên trì mà quật cường cùng tôi đối mặt với tất cả, tôi cảm giác tâm lý của mình dần dần bị suy sụp, nhưng cũng vì hấn mà ổn định đôi phần.

Kim Ánh Minh sẽ trở về, tôi gian nan chịu đựng.....

Tiết trời mùa thu, không biết có phải là do sự ảnh hưởng của hoàn cảnh bị ức hiếp hay không mà cũng bắt đầu trở nên lạnh lẽo.

Bíp.....bíp.....!

Là tin nhắn! Của Việt Mỹ!!

“Thu Thu, cô không sao chứ, tôi không tiện đi đến lớp gặp cô.

Sau khi tan học cô có thể tới Giáo Học Lâu được không? Đừng kêu Mông Thái Nhất, không gặp không về!”

Là Việt Mỹ, nàng vẫn tin tưởng tôi!! Nàng vẫn xem tôi là bạn bè!! Cầm trong tay di động, nước mắt của tôi không thua kém trào ra, ít ra ở Hayakawa, tôi vẫn còn một người bạn tốt.....

Nhìn qua Mông Thái Nhất đang ngủ, tôi vội vàng lau nước mắt.

.....

Sau khi tan học, tôi thừa dịp Mông Thái Nhất chưa tỉnh lại, chạy ra ngoài. Vội vã chạy lên tầng thượng, tôi thật sự nhớ.....rất nhớ Việt Mỹ, mấy ngày nay kèm chế cảm xúc, khiến tôi có chút hỗn hển.

“Việt Mỹ! Việt Mỹ!”

Mở cửa ra, trên sân thượng vẫn vi vu gió lạnh, một bóng người cũng không.

“Việt Mỹ!”

Trời âm u đè thấp, xem ra trời muốn mưa rồi.

Tôi đứng ở khoảng sân rộng ôm lấy thân thể, nghĩ tới Việt Mỹ hẳn là đã rời đi.

“Ma Thu Thu, mày thật đúng là không sợ chết à!” Tử Lôi, là giọng nói của Tử Lôi, tôi quay lại, thấy được Tử Lôi cùng đám bạn bè đáng sợ của nàng.

Các nàng sao lại tới đây? Tôi theo bản năng lùi xuống.....

“Sao vậy? Sợ hãi? Mông Thái Nhất hiện tại cũng không giúp gì được ày rồi, tao xem mày còn dám kiêu ngạo nữa không, nha đầu chết tiệt kia.....”

”Đừng sợ, Ma Thu Thu!” Tôi không ngừng nói với chính mình, tôi không có làm chuyện xấu, tôi không cần sợ các nàng!!

“Da mặt của mày cũng thật dày, làm nhiều chuyện ghê tởm như vậy còn dám ngang nhiên đứng ở Hayakawa.....”

“Tôi tôi.....tôi không.....”

“Hừ, còn dám chết cũng không thừa nhận, tao nói ày biết, hôm nay tốt nhất mày nên hướng toàn bộ mọi người viết thư sám hối sau đó ngoan ngoãn biến khỏi Hayakawa, nếu không.....”

Thu sấm hối!!!!

“Đem chuyện mây dụ dỗ Mông Thái Nhất, hãm hại Kim Ánh Minh rõ ràng viết ra!!” (Rin: xì.....rõ một đám mêzai.....!!!)

“Đúng, đồ nha đầu không biết xấu hổ, hướng mọi người xin lỗi!”

.....

Tôi không có, tôi không có!! Tôi dùng sức lắc đầu, tôi không có làm chuyện đó, tại sao không ai tintôi!!!

Chát! Bất thành linh tôi bị một bàn tay giáng thẳng vào mặt, nữ sinh như võ sĩ đô vật bên người Tử Lô từng bước tiến lại gần!!

“Hoa Chi, không cần cùn nó dài dòng, lấy điện thoại của nó!”

Đừng! Trong nháy mắt, túi xách của tôi đã bị nữ sinh đô vật kia đoạt lấy, nàg đem toàn bộ đồ đạc trong túi xách của tôi trút ra, tôi hoàn toàn không có cách nào phản kháng!

“Đợi chút, Tử Lô, cậ xem đây là cái gì?” Nàg đưa ra hiển nhiên là bức tranh của Kim Ánh Minh!!

Tử Lô nâng mi nhìn bức hình rồi lại nhìn tôi, trong lỗ mũi hừ hừ cười lạnh

Tôi hoảng sợ nhìn chằm chằm bức họa nằm trong tay Tử Lô, tâm thất lại chặt chẽ

“Ming? Tử Lô, là Kim Ánh Minh!! Kim Ánh Minh cư nhiên còn tặng tranh cho nó.....”

Tôi căng thẳng cắn môi, không được!! Trăm ngàn lần không được.....

“Ma Thu Thu! Mây.....” Trong đầu Hoa Chi liễu mạng tìm từ ngữ ác độc để hình dung tôi, nhưng tầm mắt của nàg liền chuyển về hướng bức tranh, nàg đoạt lấy bức tranh trong tay Tử Lô

“Mây căn bản không xứng với bức tranh của Kim Ánh Minh.....”

Không được, lòng mạnh mẽ rồi rầm một khối, đừng, van cầu cô đừng.....

Lời nói của Hoa Chi vừa dứt, nàg liền dùng hai tay ra sức kéo, bức tranh bị xé thành hai nửa. Lòng của tôi cũng bị nàg xé đôi, đau quá.....

Đó là Linh Kim Ánh Minh tặng cho tôi, là Linh của tôi.....

“Hoa” Giọng nói tàn khốc tựa hồ đang phối hợp cùng sợ hãi của tôi. Tôi bất chấp cả người đau xót, cổ họng phát ra một tiếng ách thật to, dồn sức xông đến đoạt lấy bức tranh trong tay nàg. Nàg bị tôi làm cho nhất thời hoảng sợ, trong tâm không vững té nhào xuống đất

“Hoa Chi!” Tử Lô thấy thế cũng hét hoảng kêu to

Hoa Chi dùng sức đầu tở ra, hùng hùng hổ hổ từ trên mặt đất đứng lên. Đem bức tranh vừa bị giật lại dấn hẳn nhúm mà nặng nề chà đạp nó trước mặt tôi

“Đồ nha đầu không biết xấu hổ, còn không mau viết thư sấm hối!”

“Tôi không có làm, tôi thật sự không có làm.....” Tôi nhìn bức tranh đã biến thành mảnh vụn nhỏ, không ngừng lặp lại một lời duy nhất.....

“Được, là mây nói nha!” Tử Lô dẫn đám người Hoa Chi trở về

Loảng xoảng!! Âm thanh khóa cửa đem tia kiên cường cuối cùng của tôi đoạt mất

“Ma Thu Thu, ôm cái chết cũng không chịu hối cái của mây đi gặp quỷ đi!” Cách sau cánh cửa thủy tinh Tử Lô lạnh lùng nhìn tôi xoay lưng bỏ đi

Tại sao không tin tôi? Tại sao tôi lại tới Hayakawa? Tại sao?? Tại sao??

Oanh long long.....oanh long long..... Cùng với tiếng sấm, tia chớp trắng bệch xẹt qua đỉnh đầu tôi

Tôi sẽ không viết thư sấm hối, tôi không viết, tôi không biết, không viết

“Cho tôi ra ngoài, ranoài.....” Tôi liều mạng vỗ lên cánh cửa thủy tinh, nhưng không ai đáp lại

Gió thật lớn.....

Lạnh quá.....

Bên kia, mảnh nhỏ tiachốp trắng bệch hạ xuống thật rõ

Kim Ánh Minh, anh ở đâu?Kim Ánh Minh, tôi thật sự không thể chống đỡ được nữa rồi.....

.....

Thời gian ở tầng lầu caonhất, tôi tựa hồ cảm giác như có người gọi tôi, thật xa, nhưng cũng thật gần!!!

“Sẽ con!! sẽcon!!!.....”

“Loảng xoảng.....” tôi nghe thấy âm thanh của thủy tinh rơi

Mông Thái Nhất! là Mông Thái Nhất, trong khoảnh khắc cuối cùng trước khi nhắm mắt, tôi nhìn thấy Mông Thái Nhất đập nát thủy tinh mở cửa xông tới

Cái tên này, vẫn cứ bạo lực như vậy

Bốn bề tuyết cảnhthê lương – Phần 1

Hai ngày sau cái chuyệnấy tôi lại đi học như bình thường, vì sốt cao nên việc tôi đành phải “chậm trễ” việc học ở Hayakawa 2 ngày” đã làm cho ba mẹ cực kì lo lắng, khi bệnh tìnhchuyển biến tốt đẹp đã đem tôi đuổi ra cửa trường

Kim Ánh Minh vẫn như cũkhông xuất hiện, nhưng bàn học hần mỗi ngày vẫn được các nữ sinh lau chùi sạch sẽ,ngược lại nếu đem so sánh với bàn học của tôi thì vô cùng thê thảm.Tuy nhiên điều kì quái là trong học tủ của tôi lại không có con ếch , con sênhay thư đe dọa linh tinh như tôi đã đón trước, có lẽ trải qua chuyện lần trước,đám nữ sinh cũng có chút vừa lòng, nghĩ vậy tôi cũng nhẹ nhàng thở ra

Qua hai tuần sau chínhlà kì thi thử giữa kì, bởi vì thành tích học tập của mỗi người đều được dántrên bản thông báo, ngoài ra còn phải họp hội phụ huynh, nên các bạn học tronglớp đều rất hồi hộp, bắt đầu tiến vào giai đoạn chuẩn bị cho cuộc chiến cuốikì, giáo viên cũng bắt đầu soạn ra một đồng lớn đề thi ôn tập

Vất vả đến buổi chiềutan học, Mông Thái Nhất giúp tôi lấy túi xách thật tốt, chuẩn bị đưa tôi về

“Thu thu.....”

Là Việt Mỹ! Tôi độtnhiên nhớ lại cuộc hẹn trên sân thượng, không được tự nhiên nhìn nàng

“Thực xin lỗi, tôi khôngbọn họ lại gặp cô.....” Ánh mắt của Việt Mỹ đều đổ cả “Giáo học lâu có tới haicái, tôi lại quên nói cho cô là cái nào”

“Không không.....khôngsao, Việt Mỹ”

“Cô thật sự không tráchtôi? Cô không trách tôi!!” Việt Mỹ lau nước mắt, vui vẻ giữ chặt tay tôi, khiếncho cảm xúc của tôi tốt hơn rất nhiều

Mông Thái Nhất mặc dùkhông rõ biểu tình, nhưng nhìn thấy tôi vui vẻ, cũng không nói gì thêm

“Thu Thu, chúng ta điđạo phố giải sầu đi được không?”

“Nhưng mà.....” Tôithật không có tâm tư, nhưng Việt Mỹ lại vui vẻ như thế, tôi cũng không nhẫn tâmkhiến nàng thất vọng

“Sẽ con, cô đi a , côcũng đã lâu không ra ngoài” Mông Thái Nhất đối với việc đi dạo không có hứng thú, hăng quay đầu dặn dò Việt Mỹ “Cô nhớ rõ phải đưa cô ấy về sớm 1 chút”

“Không thành vấn đề, yên tâm!”

“Đi động phải mang ởtrên người, có việc tôi sẽ gọi!” (Rin: Mông ca chu đáo quá!! Hức....hức.....thix caghê nha!!)

Đưa chúng tôi đến cửa trường học, Mông Thái Nhất mới yên tâm đem túi xách giao cho tôi

“Ma Thu Thu, tôi thật tâm mộ cô!”

Hâm mộ tôi? Việt Mỹ sa lại đột nhiên nói hâm mộ tôi?

“Mông Thái Nhất gần đây đã thay đổi rất nhiều.....cô không phát hiện sao?”

Lời Việt Mỹ nói không khiến tôi phải nhìn lại Mông Thái Nhất, gần đây hắn vẫn ở cạnh chăm sóc tôi, nhưng tôi căn bản lại không để ý đến sự tồn tại của hắn. Có lẽ hắn là vì muốn chuộc lỗi, tôi tự an ủi chính mình

Tôi và Việt Mỹ ở trong xe đều im lặng, mỗi người đều theo đuổi suy nghĩ riêng của mình

Thật đẹp.....tôi nhìn bộ váy nhỏ màu trắng mà người mẫu trong tủ kính mặc. Đáng tiếc, thứ này căn bản không phải giành cho tôi

“Thu Thu, chúng ta vào đi thôi!” Việt Mỹ ra hiệu cho người bán hàng đem bộ váy kia gỡ xuống rồi đẩy tôi vào phòng thử đồ

“Tiểu thư, cô mặc bộ này thật đẹp, vải lót đặc biệt này làm tôn lên sắc da của cô.....” Từ bên ngoài phòng thay đồ truyền ra lời khen tặng của người bán hàng

“Thu Thu, cô còn chưa có thử sao?” Việt Mỹ một tay đẩy mình ra, đem tôi từ bên trong kéo ra

Bộ đồ nàng thử hiển nhiên giống y như tôi

“Ách.....tiểu thư, cô có vẻ như không hợp với kiểu dáng này lắm” người bán hàng ở một bên uyển chuyển nói

Tấm gương trước mặt hiện lên hai bóng người mặc quần áo giống nhau

Bộ váy màu trắng trên người Việt Mỹ, vừa vặn làm nổi lên khí chất tiểu công chúa của nàng, mà người đứng bên cạnh như tôi lại trông mập ra, tôi xấu hổ đến mức có chút muốn trốn đi

“Được, tôi lấy cái này, phiền cô gói lại đồ cho tôi” Việt Mỹ lấy ví tiền đưa ra cho người bán

“Thu Thu, cô xem thử cái này đi” Việt Mỹ từ trên giá áo gỡ xuống một bộ đồ, nhét vào tay tôi “Ba mẹ cô đều là công nhân, nhất định chưa mua qua cho loại quần áo này”

“Tiểu thư, bộ này giá 5800 tệ” Người bán hàng nghe được Việt Mỹ nói bèn lập tức đi đến bên cạnh tôi có “thiện ý” nhắc “Hơn nữa, không có số của cô”

“A.....cám ơn” Tôi đỏ bừng cả mặt, vội vàng đem quần áo đưa lại cho người bán, rồi thay y phục của mình

“Thu Thu, mệt quá, chúng ta nghỉ ngơi một chút đi!” Việt Mỹ không đợi tôi trả lời nắm bắt lấy tay tôi, đi đến quán phê đối diện đường cái

14. Q.2 - Chương 10

Người phục vụ rất lễ phép mở cửa cho chúng tôi, nơi này rất khác so với Hotline. âm nhạc nhu hòa, ánh đèn mờ ảo, lâu lâu lại có vài người mặc y cảnh đi qua, nhưng không biết tại sao tôi lại có chút bất an

Người phục vụ đưa tôi đến một cái bàn giành cho bốn người, tôi cùng Việt Mỹ mặt đối mặt ngồi xuống

“Việt Mỹ! Chúng ta.....ở.....nơi này ăn cơm?”

“Ừ, thời gian cũng vừa vặn” Việt Mỹ cúi đầu nhìn đồng hồ nơi cổ tay, nhếch nhếch cười

Thời gian vừa vặn? Tôi khó hiểu nhìn nàng

“Hi, ở bên này!” Việt Mỹ đột nhiên hướng về phía cửa quán quắc quắc

Tôi theo hướng của nàng nhìn lại, hai tên con trai đang hướng về phía chúng tôi mà đi. Một tên gầy leoteo, một tên khác thấp lùn mặc một thân kì quái áo trắng, thoát nhìn, tuổi của bọn họ so với chúng tôi đều có lẽ lớn hơn

Lạ thật?! Việt Mỹ làm sao lại quen với đám người này

“Là tình sao đặc sắc sao?” người cao gầy cắt đứt suy nghĩ của tôi

“Đúng là cô ấy a!” Việt Mỹ gật gật đầu

“Tôi là A Hồ, hẳn là Tiểu Bạch Long!” Tên cao gầy chỉ về phía người bạn của hắn, rồi ngồi xuống bên cạnh chúng tôi

Mỹ nhân? A Hồ? Tiểu Bạch Long? Là cái gì? Tôi không biết làm sao nhìn nhìn Việt Mỹ

“Cô ấy tên thật là Ma Thu Thu, hôm nay có chút vội vàng, tôi đã cùng cô ấy tới!” Việt Mỹ sao lại nói tên tôi cho bọn họ?

“Việt.....Việt Mỹ, đây là.....” Tôi rất cuộc nhìn không được

“A Hồ và Tiểu Bạch Long là bạn tôi quen trên mạng, tính tình rất tốt. Tình xảo đặc sắc là nickname tôi giúp cô lập, cô cũng có thể dùng cái nick name này giao thiệp thêm với nhiều bạn tốt” Việt Mỹ thừa dịp bọn họ gọi món lạng lẽ nói với tôi

Bạn trên mạng?! Gặp mặt bạn trên mạng?! Tôi nhẹ nhàng mà thở ra một hơi. Nhưng mà, thấy Việt Mỹ biết thay tôi suy nghĩ như vậy, vẫn khiến tôi có chút cảm động nho nhỏ

“Ha ha, nhìn không ra cô cũng hơi hộp a. Lần đầu gặp mặt, thoải mái một chút!” Hai tên con trai rộng rãi gọi người phục vụ đến, một hơi gọi ra một đồng lớn đồ ăn, qua một lát, đồ ăn đã được sắp đầy trên bàn, nhưng phần nhiều đều là rượu

Tôi cúi đầu ăn cơm của mình, chỉ hi vọng có thể nhanh một chút chấm dứt bữa ăn hoang đường này

“Ai.....mỹ nữ, đừng chỉ lo ăn cơm a!”

Tôi ngậm một miếng đầy cơm hải sản, ngẩng đầu nhìn Tiểu Bạch Long lại nhìn về phía Việt Mỹ

Việt Mỹ an ủi vỗ vỗ bả vai tôi, đưa qua cho tôi một ly đồ uống xinh đẹp, lạng lẽ nói

“Không sao, hai người bạn trên mạng này rất tốt, đừng lo!”

Tuy rằng trong lòng có chút không yên, nhưng tôi vẫn tiếp nhận đồ uống, một ngụm uống hết, cảm thấy rất tốt, nhìn xem bọn họ đều uống xong, tôi cũng rót thêm một ly rồi uống

Tên cao gầy nhiệt tình cực kì, lại rót cho tôi một ly

“Nào, mọi người vui vẻ như vậy thì cứ thoải mái uống, loại đồ uống này sẽ không say.....”

“Thu Thu à! Có thích Kim Ánh Minh?” Việt Mỹ đột nhiên nói

Nhắc tôi ba chữ “Kim Ánh Minh”, lòng tôi lại đau nhói

“Đám người Tử Lôi thật quá đáng, không vui cũng không nên đối xử với cô như vậy a!”

Càng nói Việt Mỹ càng trực tiếp đâm vào vết sẹo trong lòng tôi, tôi nghe được trong lòng lại chua xót. Việt Mỹ vỗ vỗ nhẹ nhàng cái bàn, “Tiểu Bạch Long” lại vội vàng rót ra một ly rượu cho tôi

“Nhưng mà, tôi cũng ghen với Kim Ánh Minh đã có người trong lòng nha!”

Ý nàng muốn nhắc đến Hà Ánh Nguyệt sao? Lòng một trận đau nhức

“Cô làm như vậy, đáng giá sao?”

Có đáng giá hay không.....Thời điểm này, một hình ảnh lại xuất hiện trong đầu tôi, tôi thật sự rất mệt mỏi, mệt mỏi quá.....

Tôi nghĩ, nước mắt lại âm thầm chảy xuống, tay nâng ly rượu kia uống hết. Tiểu Bạch Long cùng cái người cao gầy kia đều kinh ngạc nhìn tôi

“Đừng nói nữa, Việt Mỹ.....” Tôi cúi đầu, trong lúc này toàn bối phần nộ, sợ hãi cùng tủi thân của tôi đã bị Việt Mỹ kích thích trào ra, lòng đau quá, máu trong người dường như tràn lên đầu

Việt Mỹ không nói gì thêm, chỉ đưa cho tôi một chai rượu, tôi cầm lấy ngay rồi ngửa đầu uống liền một hơi, lúc buông ra đã hết nửa chai

Tên cao gầy cùng Tiểu Bạch Long bị hành động khác thường của tôi làm cho giật mình, bọn họ kinh ngạc vỗ tay nói:

“Hay quá.....tửu lượng thật cao!!”

“Nghe nói, Kim Ánh Minh sẽ không trở về rồi!” Việt Mỹ thản nhiên nói

Tôi tê cứng cả người

Hắn không trở về?? Hắn sẽ không trở lại?? Tôi chờ hắn lâu như vậy, vất vả như vậy, hắn lại không trở về?!!!!!!

“Mỹ nữ, đừng vì một người con trai mà đau khổ như vậy!! Nào, nào!! Uống rượu, uống rượu!!”

Tên cao gầy rót rượu cũng đã hiểu rõ tình huống, liền giúp đỡ dúi vào tay tôi một chai rượu, liền mạng giật dây

Đầu óc của tôi hiện tại đã rối loạn, tôi cũng không muốn nghĩ, đã đem nửa bình còn lại uống hết. Trong cổ lất, người ngập tràn men rượu, cảm xúc của tôi đã hoàn toàn không thể khống chế, cả người tôi tựa như lên cơn điên, vừa khóc lại vừa cười

Được, được, uống, tôi sao lại cảm thấy giọng nói của Việt Mỹ cùng đám người nọ càng ngày càng xa xôi? Tâm mất bắt đầu dần dần mơ hồ.....

Tôi chỉ cảm giác không ngừng có người đưa loại rượu này cho tôi, sau đó lại có người ôm tôi, tôi thật khó chịu, ngực nặng trĩu cảm xúc tủi thân mấy ngày nay, tôi ra sức khóc lớn

“Chúng tôi đưa cô về nhà được không?”

“Ừ.....” Tôi muốn về nhà!

Lạnh quá, bị một cơn gió thổi trúng, tôi run mình một cái, người đột nhiên thanh tỉnh không ít

“Việt Mỹ đâu?” Tôi phát hiện chính mình đang bị nhét vào trong một chiếc xe, bên cạnh là tên cao gầy và Tiểu Bạch Long

“Việt Mỹ sẽ về sau bằng xe riêng, chúng tôi đưa cô về nhà trước!” Hai người gắt gao đem tôi ép vào bên trong

“Tôi muốn tìm Việt Mỹ!” Tôi bắt đầu giãy dụa

“Việt Mỹ có nói, muốn chúng tôi phải thật tốt chăm sóc cô!” Cao gầy sờ sờ mặt tôi, tôi nhất thời cảm thấy ghê tởm

“Không, tôi muốn xuống xe, tôi muốn tìm Việt Mỹ!!” Cực độ sợ hãi đã khiến cho tôi thanh tỉnh hoàn toàn, nhưng bởi vì trên người còn lưu lại tác dụng của rượu nên nhất thời không thể động đậy

“Cho tôi xuống!” Xe rốt cuộc cũng dừng lại, tên cao gầy đem tôi lôi ra bên ngoài

Đây là nơi nào, khách sạn?! Không !!

“Thả tôi” Miệng của tôi đã bị bịt lại, tên cao gầy cùng Tiểu Bạch Long đem tôi kèm chặt, khiến tôi hoàn toàn không thể phản kháng

.....

“Ép buộc phụ nữ như vậy, coi bộ không được nha.....”

Tôi nghe thấy một giọng nói quen thuộc, cảm thấy chính mình lại bị một nguồn lực thật mạnh đánh vào văng ra ngoài, chờ cho tôi có thể nhìn thấy tình cảnh trước mắt thì tên cao gầy đã té trên mặt đất, bên cạnh chỉ còn hai bóng người đang đánh nhau

Tôi muốn chạy trốn, nhưng chân không nghe lời đã mềm nhũn. tôi chỉ có thể lui vào một góc trốn, không biết qua bao lâu.....

“Ê! Nha đầu, cô vẫn chưa tỉnh lại a?”

Kim Ánh Minh, Kim Ánh Minh, là anh sao? Tôi rốt cuộc đã đợi được anh rồi phải không? Tôi dùng sức bắt lấy tay hắn, sợ lúc buông tay lại không thấy tăm hơi hắn nữa

“Không phải tôi.....thật sự không phải.....là tôi.....”

Tại sao tất cả mọi người lại không tin tôi, tại sao? Tại sao! Ha ha, Ma Thu Thu, mày đừng nằm mơ nữa, làm sao có thể là hắn chứ? Tôi theo bản năng buông tay hắn

“Ê! Cô đừng ngủ a! Nắm lấy tay tôi! Ê!.....”

“Cô sao lại đi chung với đám người đó a? Ê! Cô không được ngủ, nói cho tôi biết nhà cô ở đâu? Ê!”

Trong tiếng nói ồn ào, ngạo mạn của hắn tôi dần dần mất ý thức.....

Sáng sớm tỉnh lại, đập vào mắt tôi là khuôn mặt cau có của mẹ, đầu đau quá a!!

“Con còn biết đau đầu sao? A! Con dám ở buổi liên hoan uống say, còn để cho con trai gọi về nhà hỏi địa chỉ!!”

Buổi liên hoan? Con trai??

Chuyện ngày hôm qua là về trong đầu.....Ai? Ngày hôm qua, trong lúc mơ màng hình như đã có người cứu tôi!.....Việt Mỹ! Không xong rồi, không biết nằng ra sao!!

Nghĩ đến đây, tôi lại cuống quýt xuống giường, vội vàng rửa mặt chảy đầu, lại vội vàng ra khỏi cửa.....

P/s: Ban đầu ta nghĩ người cứu Thu Thu là Mông Thái Nhất, nhưng xem ra không phải!! Nếu ta nhớ không lầm hình như Mông Thái Nhất biết nhà Thu Thu thì phải. Kim Ánh Minh thì ko thể nào, ăn nói như thế ko phải là phong cách của Tiểu Minh. Rốt cuộc là ai đã cứu Sẻ con nhỉ!!?

Dọc đường đi đến trường, mắt trái rất hay giật giật, tôi liền có dự cảm không tốt.....Nghĩ đến đây, cùng với sự lo lắng cho Việt Mỹ, tâm tình của tôi càng thêm nặng nề

“Xem nó kia! Còn dám đến đây! Rất bẩn thỉu nha!! Ghê nha.....”

“Tôi còn ngửi thấy mùi rượu đó!! Thật thối!”

“Thật không ngờ tới, trường học của chúng ta cũng có loại người như vậy! Thật đáng ghê tởm!”

Vừa bước vào cửa trường, nghênh đón tôi là một đám người đang chỉ trỏ. xì xào, bàn tán, cầu thang cũng không ít bạn nam tụ tập phía sau, hưng phấn mà to nhỏ nói chuyện

“Hi~ Mỹ nữ! Huýt....huýt.....” Một bạn học nam đi ra phía trước mặt tôi, đối với tôi còn huýt sáo

Hắn.....làm gì vậy? Tôi đột nhiên bị hành động của hắn làm cho sững người

“Người ta nổi tiếng cũng nhờ scandal!! Cần gì phải là ngôi sao, một con Sẻ con cũng có thể làm được!” Bạn học nam đứng bên cạnh, còn cố ý dùng giọng mỉa mai nói

“Sẻ con, hôm nay cô cùng nhóm bọn tôi đi ra ngoài vui vẻ một chút đi!”

“Ê, người vẫn chưa hỏi giá người khác đã mở miệng rồi, nói không chừng giá của người ta rất đắt a!”

“Ha ha ha ha!” Một đám con trai hòa lại cười ha hả

Lời nói càn rỡ cùng địch ý nghe càng thêm chói tai, khiến lòng tôi cũng cảm thấy khó chịu. Tôi chỉ muốn tìm Việt Mỹ nhanh nhanh một chút, phải xác nhận nàng vẫn bình an vô sự mới được. Hi vọng nàng không gặp chuyện gì.....Nhưng không biết tại sao bất an trong lòng càng ngày càng mãnh liệt

“Ma Thu Thu, cô đi đâua!” Giọng nói kiêu ngạo của Tử Lôi truyền tới

Không được để ý đến nàng, tìm Việt Mỹ nhanh nhanh một chút

“Gọi cô đứng lại, cô không nghe sao!” Tử Lôi một phen đuổi theo túm lấy áo tôi

“Tôi thật bội phục cô, làm ra cái chuyện này còn dám tới trường học rêu rao! Cô thật đúng là người không chỉ đơn giản có da mặt già!”

Tôi rất cuộc làm gặp phải chuyện gì? Tại sao tất cả mọi người đều bàn tán về tôi? Chẳng lẽ.....

Tôi bị suy nghĩ của chính làm cho choáng váng, chẳng lẽ..... Việt Mỹ đã gặp chuyện?!

“Việt.....Việt Mỹ, cô ấy.....” Tôi nơm nớp lo sợ hỏi

“Hỏi Việt Mỹ làm gì! Chuyện tốt của cô ở quán bar đều được dán ở bản thông báo cho thiên hạ xem, cô còn giả bộ ngốc a!”

Quán bar?! Chuyện tốt?! Dám thông báo?!!

Đầu tôi “ông” lên một tiếng

Rất cuộc là như thế nào?

Tôi bất chấp tiếng nói châm chọc khiêu khích bên tai của Tử Lôi, chạy nhanh xuống lầu dưới. Sao lại thế này?? Rất cuộc sao lại thế này??

Khi tôi lao ra Giáo Học Lâu, phát hiện bảng thông báo kia đã bị rất nhiều người vây quanh, Mông Thái Nhất và Trương Khải Chấn cũng ở đó. Trương Khải Chấn đã phát hiện ra tôi, lắp bắp, kinh sợ chạy vội đến vỗ vai Mông Thái Nhất. Mông Thái Nhất quay đầu thấy tôi đang đi về hướng bản thông báo, liền vội vàng chạy tới ngăn tôi lại

“Ê! Ma Thu Thu! Buổi chiều tan học hôm qua, cô đi đâu?” Mông Thái Nhất ra vẻ trấn định hỏi

Tôi không liếc mắt để ý hấn lấy một cái, đã xoay người vòng qua hắn đi về hướng bảng thông báo

“Không được đi qua!” Mông Thái Nhất hét lớn một tiếng, vươn tay ngăn tôi lại

“Bên.....bên kia là cái gì?” Tôi kèm chế lòng sợ hãi và khủng hoảng của mình, chỉ tay vào bảng thông báo hỏi

“Không liên quan tới cô!” Mông Thái Nhất ánh mắt né tránh nói

Vài bạn học nữ xem thông báo xong băng qua người tôi, các nàng vẻ mặt chán ghét nhìn tôi chỉ trỏ

“Chính là nó! Ma Thu Thu lớp 153!”

“Là nó! Nó còn dám đi làm tiếp viên quán bar (*đúng nghĩa: viện trợ giao tế – theo ta nghĩ cụm từ này có ý chỉ nghề “ca-ve” nhưng mà dùng từ ca ve cho truyện này ta thấy nặng quá, nên đổi lại thành cái cụm từ “tiếp viên quán bar” này)! Lại còn dụ dỗ Kim Ánh Minh!”

“Thật ghê tởm!”

“Các người im miệng lại cho tôi!” Mông Thái Nhất hướng về các nàng nạt lên một tiếng

Mấy bạn học nữ.....kia bị hấn dọa nhanh như chớp chạy vào lớp học

Chuyện này rất cuộc như thế nào? rất cuộc là như thế nào?! Tôi càng lúc càng hoảng sợ, thừa dịp Mông Thái Nhất không để ý, tôi nhanh chân chạy ra bảng thông báo

“Trương Khải Chấn, ngăn cô ấy lại!”

Tôi nghe thấy Mông Thái Nhất ở phía sau tôi la to, trong chốc lát tôi đã bị Trương Khải Chấn giữ chặt

“Làm ơn buông ra!” Tôi ra sức giãy dụa, nhưng Trương Khải Chấn vẫn im lặng không buông tay, tôi gấp đến mức bật khóc

Mông Thái Nhất đuổi theo, chạy nhanh tới bảng thông báo, một tay xé nát tờ giấy, sau đó lại xé nó ra thành nhiều mảnh rồi ném vào thùng rác

Tôi như cây mọc rễ chết đứng một chỗ, không vùng vẫy nữa. Trương Khải Chấn cũng không nói lỏng tay

“Bạn học Ma Thu Thu lớp 153, xin mời đến phòng hiệu trưởng”

“Xin lặp lại thêm một lần..... bạn học Ma Thu Thu lớp 153 xin mời đến phòng hiệu trưởng”

Từ loa phát thanh truyền ra thông báo, làm cho tâm tình khủng hoảng của tôi càng thêm sợ hãi về chuyện đã xảy ra

z:0 }t-family:Verdana;mso-fareast-font-family:“Times New Roman”;color:black”>Đừng! Trong nháy mắt, túi xách của tôi đã bị nữ sinh đó vật kia đoạt lấy, nằng đem toàn bộ đồ đạc trong túi xách của tôi trút ra, tôi hoàn toàn không có cách nào phản kháng!

“Đợi chút, Tử Lôi, cậu xem đây là cái gì?” Nàng đưa ra hiển nhiên là bức tranh của Kim Ánh Minh!!

Tử Lôi nâng mi nhìn bức hình rồi lại nhìn tôi, trong lỗ mũi hừ hừ cười lạnh

Tôi hoảng sợ nhìn chằm chằm bức họa nằm trong tay Tử Lôi, tâm thất lại chặt chẽ

“Ming? Tử Lôi, là Kim Ánh Minh!! Kim Ánh Minh cư nhiên còn tặng tranh cho nó.....”

Tôi căng thẳng cắn môi, không được!! Trăm ngàn lần không được.....

“Ma Thu Thu! Mày.....” Trong đầu Hoa Chi liệu mạng tìm từ ngữ ác độc để hình dung tôi, nhưng tầm mắt của nàng liền chuyển về hướng bức tranh, nàng đoạt lấy bức tranh trong tay Tử Lôi

“Mày căn bản không xứng với bức tranh của Kim Ánh Minh.....”

Không được, lòng mạnh mẽ rồi rầm một khối, đừng, van cầu cô đừng.....

Lời nói của Hoa Chi vừa dứt, nàng liền dùng hai tay ra sức kéo, bức tranh bị xé thành hai nửa. Lòng của tôi cũng bị nàng xé đôi, đau quá.....

Đó là Linh Kim Ánh Minh tặng cho tôi, là Linh của tôi.....

“Hoa” Giọng nói tàn khốc tựa hồ đang phối hợp cùng sợ hãi của tôi. Tôi bất chấp cả người đau xót, cổ họng phát ra một tiếng ách thật to, dồn sức xông đến đoạt lấy bức tranh trong tay nàng. Nàng bị tôi làm cho nhất thời hoảng sợ, trong tâm không vững té nhào xuống đất

“Hoa Chi!” Tử Lôi thấy thế cũng hét hoảng kêu to

Hoa Chi dùng sức đầu tởm, hùng hùng hổ hổ từ trên mặt đất đứng lên. Dem bức tranh vừa bị giật lại dẫn đầu nhúm mà nặng nề chà đạp nó trước mặt tôi

“Đồ nha đầu không biết xấu hổ, còn không mau viết thư sám hối!”

“Tôi không có làm, tôi thật sự không có làm.....” Tôi nhìn bức tranh đã biến thành mảnh vụn nhỏ, không ngừng lặp lại một lời duy nhất.....

“Được, là mày nói nha!” Tử Lôi dẫn đám người Hoa Chi trở về

Loảng xoảng!! Âm thanh khóa cửa đem tia kiên cường cuối cùng của tôi đoạt mất

“Ma Thu Thu, ôm cái chết cũng không chịu hối cái của mày đi gặp quỷ đi!” Cách sau cánh cửa thủy tinh Tử Lôi lạnh lùng nhìn tôi xoay lưng bỏ đi

Tại sao không tin tôi? Tại sao tôi lại tới Hayakawa? Tại sao?? Tại sao??

Oanh long long.....oanh long long..... Cùng với tiếng sấm, tia chớp trắng bệch xẹt qua đỉnh đầu tôi

Tôi sẽ không viết thư sám hối, tôi không viết, tôi không biết, không viết

“Cho tôi ra ngoài, ra ngoài.....” Tôi liệu mạng vỗ lên cánh cửa thủy tinh, nhưng không ai đáp lại

Gió thật lớn.....

Lạnh quá.....

Bên kia, mảnh nhỏ tiachớp trắng bệch hạ xuống thật rõ

Kim Ánh Minh, anh ở đâu?Kim Ánh Minh, tôi thật sự không thể chống đỡ được nữa rồi.....

.....

Thời gian ở tầng lầu caonhất, tôi tựa hồ cảm giác như có người gọi tôi, thật xa, nhưng cũng thật gần!!!

“Sẽ con!! sẽcon!!!.....”

“Loảng xoảng.....” tôi nghe thấy âm thanh của thủy tinh rơi

Mông Thái Nhất! là Mông Thái Nhất, trong khoảnh khắc cuối cùng trước khi nhắm mắt, tôi nhìn thấy Mông Thái Nhất đập nát thủy tinh mở cửa xông tới

Cái tên này, vẫn cứ bạo lực như vậy

Bốn bề tuyết cảnhthê lương – Phần 1

Hai ngày sau cái chuyệnấy tôi lại đi học như bình thường, vì sốt cao nên việc tôi đành phải “chậm trễ” việc học ở Hayakawa 2 ngày” đã làm cho ba mẹ cực kì lo lắng, khi bệnh tìnhchuyển biến tốt đẹp đã đem tôi đuổi ra cửa trường

Kim Ánh Minh vẫn như cũkhông xuất hiện, nhưng bàn học hần mỗi ngày vẫn được các nữ sinh lau chùi sạch sẽ,ngược lại nếu đem so sánh với bàn học của tôi thì vô cùng thê thảm.Tuy nhiên điều kì quái là trong học tủ của tôi lại không có con ếch , con sênhay thư đe dọa linh tinh như tôi đã đón trước, có lẽ trải qua chuyện lần trước,đám nữ sinh cũng có chút vừa lòng, nghĩ vậy tôi cũng nhẹ nhàng thở ra

Qua hai tuần sau chínhlà kì thi thử giữa kì, bởi vì thành tích học tập của mỗi người đều được dántrên bản thông báo, ngoài ra còn phải họp hội phụ huynh, nên các bạn học tronglớp đều rất hồi hộp, bắt đầu tiến vào giai đoạn chuẩn bị cho cuộc chiến cuốikì, giáo viên cũng bắt đầu soạn ra một đồng lớn đề thi ôn tập

Vất vả đến buổi chiềutan học, Mông Thái Nhất giúp tôi lấy túi xách thật tốt, chuẩn bị đưa tôi về

“Thu thu.....”

Là Việt Mỹ! Tôi độtnhiên nhớ lại cuộc hẹn trên sân thượng, không được tự nhiên nhìn nàng

“Thực xin lỗi, tôi khôngbọn họ lại gặp cô.....” Ánh mắt của Việt Mỹ đều đổ cả “Giáo học lâu có tới haicái, tôi lại quên nói cho cô là cái nào”

“Không không.....khôngsao, Việt Mỹ”

“Cô thật sự không tráchtôi? Cô không trách tôi!!” Việt Mỹ lau nước mắt, vui vẻ giữ chặt tay tôi, khiếncho cảm xúc của tôi tốt hơn rất nhiều

Mông Thái Nhất mặc dùkhông rõ biểu tình, nhưng nhìn thấy tôi vui vẻ, cũng không nói gì thêm

“Thu Thu, chúng ta điđạo phố giải sầu đi được không?”

“Nhưng mà.....” Tôi thật không có tâm tư, nhưng Việt Mỹ lại vui vẻ như thế, tôi cũng không nhẫn tâmkhiến nàng thất vọng

“Sẽ con, cô đi a , côcũng đã lâu không ra ngoài” Mông Thái Nhất đối với việc đi dạo không có hứng thú, hăng quay đầu dặn dò Việt Mỹ “Cô nhớ rõ phải đưa cô ấy về sớm 1 chút”

“Không thành vấn đề, yên tâm!”

“Di động phải mang ởtrên người, có việc tôi sẽ gọi!” (Rin: Mông ca chu đáo quá!! Hức....hức.....thix caghê nha!!)

Đưa chúng tôi đến cửatrường học, Mông Thái Nhất mới yên tâm đem túi xách giao cho tôi

“Ma Thu Thu, tôi thậtâm mộ cô!”

Hâm mộ tôi? Việt Mỹ saolại đột nhiên nói hâm mộ tôi?

“Mông Thái Nhất gần đây đã thay đổi rất nhiều.....cô không phát hiện sao?”

Lời Việt Mỹ nói không khiến tôi phải nhìn lại Mông Thái Nhất, gần đây hắn vẫn ở cạnh chăm sóc tôi, nhưng tôi căn bản lại không để ý đến sự tồn tại của hắn. Có lẽ hắn là vì muốn chuộc lỗi, tôi tự an ủi chính mình

Tôi và Việt Mỹ ở trong xe đều im lặng, mỗi người đều theo đuổi suy nghĩ riêng của mình

Thật đẹp.....tôi nhìn bộ váy nhỏ màu trắng mà người mẫu trong tủ kính mặc. Đáng tiếc, thứ này căn bản không phải giành cho tôi

“Thu Thu, chúng ta vào đi thôi!” Việt Mỹ ra hiệu cho người bán hàng đem bộ váy kia gỡ xuống rồi đẩy tôi vào phòng thử đồ

“Tiểu thư, cô mặc bộ này thật đẹp, vải lót đặc biệt này làm tôn lên sắc da của cô.....” Từ bên ngoài phòng thay đồ truyền ra lời khen tặng của người bán hàng

“Thu Thu, cô còn chưa có thử sao?” Việt Mỹ một tay đẩy màn ra, đem tôi từ bên trong kéo ra

Bộ đồ nàng thử hiển nhiên giống y như tôi

“Ách.....tiểu thư, cô có vẻ như không hợp với kiểu dáng này lắm” người bán hàng ở một bên uyển chuyển nói

Tấm gương trước mặt hiện lên hai bóng người mặc quần áo giống nhau

Bộ váy màu trắng trên người Việt Mỹ, vừa vặn làm nổi lên khí chất tiểu công chúa của nàng, mà người đứng bên cạnh như tôi lại trông mập ra, tôi xấu hổ đến mức có chút muốn trốn đi

“Được, tôi lấy cái này, phiền cô gói lại đồ cho tôi” Việt Mỹ lấy ví tiền đưa ra cho người bán

“Thu Thu, cô xem thử cái này đi” Việt Mỹ từ trên giá áo gỡ xuống một bộ đồ, nhét vào tay tôi “Ba mẹ cô đều là công nhân, nhất định chưa mua qua cho loại quần áo này”

“Tiểu thư, bộ này giá 5800 tệ” Người bán hàng nghe được Việt Mỹ nói bèn lập tức đi đến bên cạnh tôi có “thiện ý” nhắc “Hơn nữa, không có số của cô”

“A.....cám ơn” Tôi đỏ bừng cả mặt, vội vàng đem quần áo đưa lại cho người bán, rồi thay y phục của mình

“Thu Thu, mệt quá, chúng ta nghỉ ngơi một chút đi!” Việt Mỹ không đợi tôi trả lời nắm bắt lấy tay tôi, đi đến quán phê đối diện đường cái

15. Q.2 - Chương 11

Đứng ở trước cửa văn phòng hiệu trưởng, tôi phát hiện bản thân mình ngay đến gõ cửa cũng phát run

“Mời vào!” Từ bên trong cửa truyền ra giọng nói trầm thấp của thầy hiệu trưởng

Tôi đẩy cửa ra, thầy hiệu trưởng, thầy giám thị, Thầy trầm chủ nhiệm lớp đều đã ở bên trong.....”

“Có đứa con đề tiện không biết xấu hổ như ngươi, mặt mũi của ta đều bị ngươi làm ất hết” Mẹ thấy tôi bước vào liền ra sức cho tôi một bạt tai

“Xin cô hãy bình tĩnh” Thầy Trầm lập tức giữ mẹ lại. Mẹ che mặt không ngừng khóc, ba ở bên cạnh nàng nghiêm mặt

“Bạn học Ma Thu Thu, xin mời qua bên này” Thầy hiệu trưởng chỉ tay vào bàn làm việc “Đây là một phong thư giấu tên sáng sớm tôi đã nhận được, bên trong thư này tố giác em vi phạm nghiêm trọng nội quy học sinh, chúng tôi muốn nghe lời giải thích của em một chút”

Tôi mở phong thư giấu tên của thầy hiệu trưởng đưa, hai chân mềm nhũn, cảm thấy như trời đất đang xoay chuyển!

Trong thư đang miêu tả chuyện ngày hôm qua Việt Mỹ và tôi cùng đi quán bar! Còn có chuyện gặp mặt hai người kia, cả chuyện tôi làm tiếp viên quán bar, ăn chơi trác táng.....

“Sao lại.....sao lại như vậy?!” Tôi vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ lại sợ hãi, tay không kiềm chế run run

“Là thật sao?” Hiệu trưởng nghiêm khắc hỏi

“Không.....không.....em không có!” Tôi hoảng sợ nói

“Ảnh chụp em trong quán bar chẳng lẽ là giả!?” Thầy giám thị nói xong liền ném ra một xấp ảnh chụp Ảnh chụp??!!

Trời ạ! Đây hiển nhiên là ảnh chụp tôi ở quán bar uống rượu!! Tôi mơ mơ màng màng nên không biết tay của “Tiểu Bạch Long” từ khi nào đã khoát lên vai tôi!! Từ khi nào tôi lại bị kẻ khác chụp hình!!

“Đây là em sao?” Hiệu trưởng ngược mắt nhìn tôi hỏi

“Phảilà em.....” Tôi không cách nào nói dối “Nhưng.....nhưng em không làm chuyện này.....”

“Ma Thu Thu! Người dichết đi! học thì không học lại đi làm mấy cái chuyện này!” Mẹ lại bắt đầu lóntiếng hướng về tôi khóc mắng

“Em..... không.....có.....em thật sự.....không có!” Tôi gấp đến mức nước mắt chảy ròng ròng

“Thật không ngờ được, chính em là người tố giác Kim Ánh Minh vi phạm kỷ luật, nhưng cũng là người làm ra cái chuyện vi phạm kỷ luật này!?”

Những lời này của hiệu trưởng tựa như một đòn cảnh cáo đánh vào tôi, tôi thở ra một hơi

Tôi nên nói gì đây.....tôi nên ở nơi này nói.....chuyện này căn bản không phải là tôi làm, căn bản không phải tôi! Tôi ngơ ngác, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, mặt lúc đỏ lúc trắng. Ba ở bên cạnh không ngừng thở dài, lòng tôi càng thêm khó chịu, bực bội

“Căn cứ vào điều lệ trường học, bạn học Ma Thu Thu, nếu như em không có chứng cứ phản bác, từ giờ trở đi em sẽ bị đuổi học.....”

Thầy hiệu trưởng vẫn chưa nói xong, tôi đã lao nhanh ra khỏi phòng hiệu trưởng

Việt Mỹ.....tôi muốn tìm Việt Mỹ, chỉ có nàng mới có thể giúp tôi chứng minh.....

Không thấy.....khắp nơi đều không thấy.....

“Hi.....Sẽ con tiểu thư!” Một giọng nói ngả ngớn truyền vào lỗ tai tôi, một vài bạn học nam cao to bao vây xung quanh tôi

“Huynh đệ chúng tôi đối với cô rất ái mộ, muốn tìm cô tâm sự!”

“Nói thử xem, bình thường thì cô cùng đám đàn ông bàn bạc như thế nào!” Một bạn học nam khoát tay lên vai tôi

“Tránh ra.....” tôi muốn tìm Việt Mỹ, chỉ có nàng mới có thể giúp tôi giải thích mọi chuyện

“Nha đầu chết tiệt kia! Cô đi làm gái quán bar, còn ra vẻ cái gì a!”

“Đúng thế! Đến bên cạnh cô, tôi còn sợ y phục của mình bị vấy bẩn nữa! Phi!”

Hắn nói xong liền hướng lên người tôi phun một bãi nước miếng, rồi cùng đồng bạn bên cạnh cười vang

“Các người chơi rất vui vẻ a!”

Một giọng nói so với đám nam sinh này thập phần hung dữ hơn từ phía sau chúng tôi vang lên

Mông Thái Nhất?!

Tên chết tiệt này đẽu xuất hiện vào thời điểm tôi gặp khó khăn nhất, đến xem tôi bị chê cười sao? Thẽ nào hãn cũng sẽ cười to.....

“Còn không mau cút đìcho tôi!” Mông Thái Nhất hét to một tiếng. Đám nam sinh kia như chuột gặp mèo, toàn bộ ảo não bỏ chạy. Đi theo phía sau Mông Thái Nhất còn có Trương Khải Chấn, đang đối với đám chuột kia giờ giờ một ngón tay chửi mắng

“Cô có khỏe không!?” Mông Thái Nhất nhìn tôi, đưa ra một ổ bánh cùng hộp sữa “Ăn chút gì đi!”

khỏe? Nếu không phải do hãn, làm sao tôi có thể “tốt như vậy?!” được!! Tôi một tay hất đồng đồ hãn đưa ra

“Ma Thu Thu! Cô dám đẩy tôi, cô muốn chết a!” Mông Thái Nhất tức giận đến ánh mắt cũng cứng lại “Cô dám đối xử với tôi như vậy?!”

“Thái Nhất !! Thái Nhất!! Không phải anh nói muốn đến an ủi cô ấy sao? Có chuyện gì cũng phải từ từ mà nói!” Trương Khải Chấn vội vàng đi đến dập lửa

Mông Thái Nhất dùng sức đẩy hãn, tiếp tục rống to

“Ma Thu Thu! Cô cho tôi là người đem bức ảnh của Kim Ánh Minh công khai phải không!?”

Nghe xong câu này, tôi rất cuộc cũng quay đầu lại, tức giận nhìn hãn

Chính là vì hãn, bức hình của Kim Ánh Minh mới bị công khai!! Chính vì hãn tôi mới thành ra thế này!! Hãn là tên đầu sỏ gây ra mọi chuyện, hiện tại lại giả vờ làm người tốt!! Tôi khinh!!

“Ma Thu Thu! Cô muốn chết a! Kim Ánh Minh bị vậy cũng đáng!!” Mông Thái Nhất đã hiểu rõ được sự phản nộ trong mắt tôi

Tôi dùng sức quay đầu, tỏ vẻ phản kháng lại những lời này của hãn

“Cô đừng quên, cô đã theo tôi ký hiệp ước đồng minh! Cô dám vì chuột chết kia đối nghịch với tôi!!” Mông Thái Nhất nắm lấy tay tôi chặt hơn, cánh tay tôi bắt đầu sinh đau, giống như sắp bị hãn bóp nát

Vào thời điểm tay tôi sắp bị đứt, Mông Thái Nhất đột ngột buông lỏng tay ra. Hãn đứng dậy hung dữ nói

“Được lắm.....Ma Thu Thu, được lắm! Tôi sẽ cho cô biết kết quả của sự phản bội tôi thẽ thăm cỡ nào!”

Mông Thái Nhất một phen đẩy tôi ra “Cô đi tìm người cô nên tìm đi.”

.....

“Việt Mỹ!”

Tôi như người nổi điên lục tung cả trường học, thậm muốn nhanh nhanh một chút tìm ra nàng, chỉ có Việt Mỹ, chỉ có Việt Mỹ mới có thể giúp tôi giải thích mọi chuyện.....

“Ma Thu Thu?!!!!” Việt Mỹ đang cùng đám bạn tán gẫu thật vui vẻ, nhìn thấy tôi mắt nàng trợn lên thật lớn

“Việt Mỹ!” Tôi như người chết đuối gặp phao

“Cùng tôi.....đi.....đến phòng hiệu trưởng, nói cho.....nói chomọi ngườibiết chuyện ngày hôm qua.....”

“Ngày hôm qua? Chuyện gì ngày hôm qua? Cô đang nói gì vậy?” Việt Mỹ sợ hãi giẫy khỏi tay tôi

“Ngày hôm qua.....quán bar.....chuyện đó.....cô giúp tôi chứng minh.....không phải tôi.....”

“Ma Thu Thu, tuy rằng tôi thương hại cô mới làm bạn bè, nhưng mà tôi không ngờ cô là người như vậy a. Cô.....cô còn muốn lợi dụng tôi, bắt tôi nói dối lừa dối mọi người, tôi không làm.....”

Cái gì?.....Thương hại? Lợi dụng? Nói dối?.....

Tôi nhìn Việt Mỹ trước mắt, nụ cười mỉm nàng trưng ra, trong nháy mắt đã trở thành một chậu nước lạnh hắt lên người tôi

“Thu Thu, cô không sao chứ, tôi không tiện đi đến lớp tìm cô, cô sau khi nghỉ trưa có thể đến Giáo Học Lâu không? Đừng kêu Mông Thái Nhất, không gặp không về!”

“Thật xin lỗi, tôi không biết bọn họ lại gặp cô.....Giáo Học Lâu có đến hai cái, tôi quên không nói cho cô biết là cái nào”

.....

“Thu Thu, cô xem thử cái này đi.....ba mẹ cô làm công nhân, nhất định chưa mua cho cô loại quần áo này”

.....

“Ừ, thời gian cũng vừa vặn.....Là cô ấy! Đúng vậy a!.....Cô ấy tên là Ma Thu Thu, hôm nay có chút vội vàng, tôi liền cùng cô ấy tới!A Hồ và Tiểu Bạch Long là bạn tôi quen trên mạng, tính tình rất tốt. Tình xảo đặc sắc là nick name tôi giúp cô lập, cô cũng có thể dùng nick name này kết giao với nhiều bạn tốt a”

.....

Tôi đã hiểu được, hiểu được tất cả mọi chuyện

từ chuyện Tử Lô đột nhiên xuất hiện trên sân thượng.....chuyện cố ý so sánh ở phòng thay đồ.....cả chuyện giúp tôi sắp xếp gặp mặt bạn trên mạng.....

“Tại sao.....” Tôi thật sự không rõ, thật sự! Chúng tôi không phải đã là bạn sao? Nhìn Việt Mỹ ở trước mắt nhưng thật xa lạ khiến tôi phải sợ hãi

“Tại sao lại như vậy? Đều là, đều là.....cô cố tình, có phải không?”

“Ma Thu Thu, cô có phải là người không a, Việt Mỹ không chê cô, xem cô như bạn bè, cô xảy ra chuyện còn bắt cô ấy nói dối.....”

“Đúng vậy a, cô đúng là người không biết xấu hổ, đừng tưởng rằng có Mông Thái Nhất làm chỗ dựa thì chúng tôi sợ, cô thật sự quá vô sỉ, làm ra chuyện như vậy còn dám chạy đến đây tìm Việt Mỹ.....”

“Tại sao lại đối với tôi như vậy?!!” Tôi mặc kệ mọi người xung quanh, dốc toàn lực hét lên

Im lặng, mọi người đều im lặng.....

“Oa.....”

Việt Mỹ không nói không rằng khóc lớn lên, thút thít nói với tôi “Thu Thu, đừng ép tôi, tôi không muốn làm nũng chúng.....”

Ép? Người bị ép là tôi a, là các nàng vẫn muốn đem tôi ép ra khỏi Hayakawa.

Ha ha, đây là cái thế giới gì vậy, bị bạn bè cài bẫy, kẻ nên khóc không phải là tôi sao?

“Bang.....”

Tôi cả người bị đẩy ngã, một đám nữ sinh chính nghĩa vây quanh

“Ma Thu Thu, cô đúng là người không biết xấu hổ! Cô biết rõ Việt Mỹ thích Kim Ánh Minh, nên ngay cả người trong lòng bạn tốt cô cũng dụ dỗ! Ngang nhiên còn đùa giỡn Mông Thái Nhất.....”

“Kim Ánh Minh không để ý đến cô, cô liền hăm hại hắn, Việt Mỹ không giúp cô nói dối, cô lại ức hiếp cô ấy.....”

“Cô coi Hayakawa là cái gì? Một con nhỏ xấu xí không có cái gì tốt như cô, còn ngang nhiên gây ra nhiều chuyện như vậy, đã thế còn kiêu ngạo, cô hiện tại lập tức biến khỏi Hayakawa cho chúng tôi.....”

“Đúng, biến khỏi Hayakawa đi.....”

“Đừng.....mọi người đừng trách cô ấy.....nàng chỉ là muốn gỡ tội ỉn.....Thu Thu.....” Việt Mỹ vừa thốn thức vừa ôm lấy tôi, lặng lẽ nói nhỏ vào tai tôi

“Cô có biết kẻ công khai ảnh chụp Kim Ánh Minh , viết thư ẩn danh đưa thầy hiệu trưởng, đều là tôi không? Cô cần bản cũng chỉ là một con ngọc có một không hai trên đời này.....”

Tôi nhìn nhìn khuôn mặt đắc ý thấy người gặp họa của Việt Mỹ.....

Ha ha, cái gì là bạn tốt duy nhất ? cái gì là giải sầu? cái gì là bạn gặp trên mạng ? Tất cả chỉ là lời nói dối!!

Ma Thu Thu, mày thật sự bị người chán ghét như vậy sao? Thật sự đáng ghét như vậy sao? Đến Hayakawa không phải sẽ tìm được hạnh phúc sao? Hạnh phúc là cái gì chứ? Hạnh phúc là như vậy sao? Bạn tốt cũng không phải bạn tốt, thật ra chỉ là một lời nói dối rêmặt.....

n Rm0 } :black”>Không được, lòng mạnh mẽ rồi rầm một khối, dừng, van cầu cô dừng.....

Lời nói của Hoa Chi vừa dứt , nàng liền dùng hai tay ra sức kéo, bức tranh bị xé thành hai nửa. Lòng của tôi cũng bị nàng xé đôi, đau quá.....

Đó là Linh Kim Ánh Minh tặng cho tôi, là Linh của tôi.....

“Hoa” Giọng nói tàn khốc tựa hồ đang phối hợp cùng sợ hãi của tôi. Tôi bất chấp cả người đau xót, cổ họng phát ra một tiếng ách thật to, dồn sức xông đến đoạt lấy bức tranh trong tay nàng. Nàng bị tôi làm cho nhất thời hoảng sợ, trong tâm không vững té nhào xuống đất

“Hoa Chi!” Từ Lôi thấy thế cũng hốt hoảng kêu to

Hoa Chi dùng sức đầu tôi ra, hùng hục hổ hổ từ trên mặt đất đứng lên. Đem bức tranh vừa bị giật lại dấn hẳn nhúm mà nặng nề chà đạp nó trước mặt tôi

“Đồ nha đầu không biết xấu hổ, còn không mau viết thư sám hối!”

“Tôi không có làm, tôi thật sự không có làm.....” Tôi nhìn bức tranh đã biến thành mảnh vụn nhỏ, không ngừng lặp lại một lời duy nhất.....

“Được, là mày nói nha!” Từ Lôi dẫn đám người Hoa Chi trở về

Loảng xoảng!! Âm thanh khóa cửa đem tia kiên cường cuối cùng của tôi đoạt mất

“Ma Thu Thu, ôm cái chết cũng không chịu hối cái của mày đi gặp quỷ đi!” Cách sau cánh cửa thủy tinh Từ Lôi lạnh lùng nhìn tôi xoay lưng bỏ đi

Tại sao không tin tôi? Tại sao tôi lại tới Hayakawa? Tại sao?? Tại sao??

Oanh long long.....oanh long long..... Cùng với tiếng sấm, tia chớp trắng bệch xẹt qua đỉnh đầu tôi

Tôi sẽ không viết thư sám hối, tôi không viết, tôi không biết, không viết

“Cho tôi ra ngoài, rangelo.....” Tôi liều mạng vỗ lên cánh cửa thủy tinh, nhưng không ai đáp lại

Gió thật lớn.....

Lạnh quá.....

Bên kia, mảnh nhỏ tia chớp trắng bệch hạ xuống thật rõ

Kim Ánh Minh, anh ở đâu? Kim Ánh Minh, tôi thật sự không thể chống đỡ được nữa rồi.....

.....

Thời gian ở tầng lầu cao nhất, tôi tựa hồ cảm giác như có người gọi tôi, thật xa, nhưng cũng thật gần!!!

“Sẽ con!! sẽ con!!!.....”

“Loảng xoảng.....” tôi nghe thấy âm thanh của thủy tinh rơi

Mông Thái Nhất! là Mông Thái Nhất, trong khoảnh khắc cuối cùng trước khi nhắm mắt, tôi nhìn thấy Mông Thái Nhất đập nát thủy tinh mở cửa xông tới

Cái tên này, vẫn cứ bạo lực như vậy

Bốn bề tuyết cảnhthê lương – Phần 1

Hai ngày sau cái chuyệnấy tôi lại đi học như bình thường, vì sốt cao nên việc tôi đành phải “chậm trễviệc học ở Hayakawa 2 ngày” đã làm cho ba mẹ cực kì lo lắng, khi bệnh tìnhchuyển biến tốt đẹp đã đem tôi đuổi ra cửa trường

Kim Ánh Minh vẫn như cũkhông xuất hiện, nhưng bàn học hần mỗi ngày vẫn được các nữ sinh lau chùi sạchsẽ,ngược lại nếu đem so sánh với bàn học của tôi thì vô cùng thê thảm.Tuy nhiên điều kì quái là trong học tủ của tôi lại không có con ếch , con sênhay thư đe dọa linh tinh như tôi đã đón trước, có lẽ trải qua chuyện lần trước,đám nữ sinh cũng có chút vừa lòng, nghĩ vậy tôi cũng nhẹ nhàng thở ra

Qua hai tuần sau chínhlà kì thi thử giữa kì, bởi vì thành tích học tập của mỗi người đều được dántrên bản thông báo, ngoài ra còn phải họp hội phụ huynh, nên các bạn học tronglớp đều rất hồi hộp, bắt đầu tiến vào giai đoạn chuẩn bị cho cuộc chiến cuốikì, giáo viên cũng bắt đầu soạn ra một đồng lớn đề thi ôn tập

Vất vả đến buổi chiềutan học, Mông Thái Nhất giúp tôi lấy túi xách thật tốt, chuẩn bị đưa tôi về

“Thu thu.....”

Là Việt Mỹ! Tôi độtnhiên nhớ lại cuộc hẹn trên sân thượng, không được tự nhiên nhìn nàng

“Thực xin lỗi, tôi khôngbọn họ lại gặp cô.....” Ánh mắt của Việt Mỹ đều đổ cả “Giáo học lâu có tới haicái, tôi lại quên nói cho cô là cái nào”

“Không không.....khôngsao, Việt Mỹ”

“Cô thật sự không tráchtôi? Cô không trách tôi!!” Việt Mỹ lau nước mắt, vui vẻ giữ chặt tay tôi, khiếncho cảm xúc của tôi tốt hơn rất nhiều

Mông Thái Nhất mặc dùkhông rõ biểu tình, nhưng nhìn thấy tôi vui vẻ, cũng không nói gì thêm

“Thu Thu, chúng ta đidạo phố giải sầu đi được không?”

“Nhưng mà.....” Tôithật không có tâm tư, nhưng Việt Mỹ lại vui vẻ như thế, tôi cũng không nhẫn tâmkhiến nàng thất vọng

“Sẽ con, cô đi a , côcũng đã lâu không ra ngoài” Mông Thái Nhất đối với việc đi dạo không có hứng thú, hắng quay đầu dặn dò Việt Mỹ “Cô nhớ rõ phải đưa cô ấy về sớm 1 chút”

“Không thành vấn đề, yên tâm!”

“Di động phải mang ởtrên người, có việc tôi sẽ gọi!” (Rin: Mông ca chu đáo quá!! Hức....hức.....thix caghê nha!!)

Đưa chúng tôi đến cữatrường học, Mông Thái Nhất mới yên tâm đem túi xách giao cho tôi

“Ma Thu Thu, tôi thậtâm mộ cô!”

Hâm mộ tôi? Việt Mỹ saolại đột nhiên nói hâm mộ tôi?

“Mông Thái Nhất gần đâyđã thay đổi rất nhiều.....cô không phát hiện sao?”

Lời Việt Mỹ nói khôngkhỏi khiến tôi phải nhìn lại Mông Thái Nhất, gần đây hần vẫn ở cạnh chăm sóctôi, nhưng tôi căn bản lại không để ý đến sự tồn tại của hần. Có lẽ hần là vimuốn chuộc lỗi, tôi tự an ủi chính mình

Tôi và Việt Mỹ ở trongxe đều im lặng, mỗi người đều theo đuổi suy nghĩ riêng của mình

Thật đẹp.....tôi nhìn bộváy nhỏ màu trắng mà người mẫu trong tủ kính mặc. Đáng tiếc, thứ này căn bảnkhông phải giành cho tôi

“Thu Thu, chúng ta vàođi thôi!” Việt Mỹ ra hiệu cho người bán hàng đem bộ váy kia gỡ xuống rồi đẩytôi vào phòng thử đồ

“Tiểu thư, cô mặc bộ nàythật đẹp, vải lót đặc biệt này làm tôn lên sắc da của cô.....” Từ bên ngoàiphòng thay đồ truyền ra lời khen tặng của người bán hàng

“Thu Thu, cô còn chưa có thử sao?” Việt Mỹ một tay đẩy màn ra, đem tôi từ bên trong kéo ra

Bộ đồ nàng thử hiển nhiên giống y như tôi

“Ách.....tiểu thư, cô có vẻ như không hợp với kiểu dáng này lắm” người bán hàng ở một bên uyển chuyển nói

Tấm gương trước mặt hiện lên hai bóng người mặc quần áo giống nhau

Bộ váy màu trắng trên người Việt Mỹ, vừa vặn làm nổi lên khí chất tiểu công chúa của nàng, mà người đứng bên cạnh như tôi lại trông mập ra, tôi xấu hổ đến mức có chút muốn trốn đi

“Được, tôi lấy cái này, phiền cô gói lại đồ cho tôi” Việt Mỹ lấy ví tiền đưa ra cho người bán

“Thu Thu, cô xem thử cái này đi” Việt Mỹ từ trên giá áo gỡ xuống một bộ đồ, nhét vào tay tôi “Ba mẹ cô đều là công nhân, nhất định chưa mua qua cho loại quần áo này”

“Tiểu thư, bộ này giá 5800 tệ” Người bán hàng nghe được Việt Mỹ nói bèn lập tức đi đến bên cạnh tôi có “thiện ý” nhắc “Hơn nữa, không có số của cô”

“A.....cám ơn” Tôi đỏ bừng cả mặt, vội vàng đem quần áo đưa lại cho người bán, rồi thay y phục của mình

“Thu Thu, mệt quá, chúng ta nghỉ ngơi một chút đi!” Việt Mỹ không đợi tôi trả lời nắm bắt lấy tay tôi, đi đến quán phê đối diện đường cái

16. Q.2 - Chương 12

Tôi luôn luôn trách cứ Mông Thái Nhất, nhưng không ngờ tới, kết quả là, nàng lại là đầu sỏ gây ra mọi chuyện.....

Lộ ra sắc mặt hận thù, tôi hiện tại chỉ muốn trốn đi.....tôi như người điên chạy ra khỏi phòng học.....

“Cô làm sao vậy? Mắt bị mù à?”

Tôi đứng phải một người, lại một lần nữa nặng nề ngã xuống đất, đau đớn đối với tôi hiện tại, đã không còn cảm nhận được

“Ma Thu Thu? Sao cô còn chưa biến khỏi trường học.....” Giọng nói của Tử Lôi từ trên giáng xuống

Ha Ha.....đúng là họa vô đơn chí sẽ không ập đến một mình.....

Tôi ngẩng đầu đón nhận bão táp, nhưng tôi không chỉ nhìn thấy Tử Lôi mà còn có Thượng Hà Hi, cô gái thiên tài, cả Kim Ánh Minh.....”

Là hắc sao? Thật là hắc sao? Là cái tên khiến tôi kiên trì đến tận bây giờ?

Không ! Hiện tại không phải là tên, mà là Kim Ánh Minh thật sự! Hắc thật sự đang đứng trước mặt tôi

Đúng là Kim Ánh Minh, đúng là hắc.....

Tôi chậm rãi vươn tay ra, tôi muốn chính mình xác nhận tôi không phải đang nằm mơ, nhưng tay đã bị Tử Lôi ngăn lại

“Ma Thu Thu, ban ngày mà dụ dỗ nam sinh, buổi tối lại đi làm tiếp viên quán bar, thật sự rất vất vả! Nhưng mà tao vẫn có chút kì quái, mày trưởng thành như vậy, hiển nhiên lại không biết tự hiểu tình huống, sự việc hiện tại đã bại lộ, mài còn dám ngهنghang đến trường học, ở Hayakawa mày cũng coi như là người đầu tiên đi.....”

Từng đợt cười đùa chói tai xung quanh bùng lên.....

Nhưng đối với tôi mà nói, đã không hề quan trọng, trong mắt tôi chỉ có Kim Ánh Minh, tôi nhất định phải nói cho hắn biết!!

“Kim Ánh Minh.....tôi không có.....tôi không có.....”

Tại sao rõ ràng có rất nhiều lời muốn nói, nhưng tôi vẫn nói không được, nước mắt như vũ đê khiến tôi ghen ngào, tủi thân nghẹn tắc cổ họng khiến tôi không nói ra lời

“Tôi.....tôi.....thật sự không làm, thật sự.....không có làm chuyện đó!”

Tôi không được tủi thân, tôi muốn nói với hắn, tôi không có vi phạm lời hứa, chuyện thật sự không phải do tôi làm.....

“Chuyện này đến đây dừng đi! Tử Lôi, đừng gây chuyện nữa!!” Thượng Hà Hi lạnh lùng lên tiếng gọi Tử Lôi

“Quên đi, đi thôi, Minh, sắp lên tiết rồi!” Giọng nói dịu dàng của Hà Ánh Nguyệt vang lên

Không!.....Không được! Kim Ánh Minh xin nghe tôi giải thích!.....

Kim Ánh Minh tựa hồ không nghe thấy còi lòng tôi lớn tiếng la lên, vẫn yên lặng đi theo Thượng Hà Hi và Hà Ánh Nguyệt

Không phải như thế nào!! Tại sao lại như vậy!!!

“Hừ, Kim Ánh Minh làm sao có thể để ý đến kẻ lừa đảo, dơ bẩn như mày!” Tử Lôi hung dữ bỏ lại một câu

Kẻ lừa đảo dơ bẩn.....kẻ lừa đảo dơ bẩn.....

Nhìn bóng lưng một đám bạn học rời đi, tôi ở trong lòng giãy dụa, Kim Ánh Minh trước mắt, không phải tôi chỉ cần nói cho hắn mọi chuyện không phải do tôi làm thì tất cả đều thay đổi sao? Không phải chỉ cần hắn tha thứ cho tôi, mọi vấn đề đều sẽ được giải quyết sao?

Mọi hi vọng của tôi giờ này khắc này đều tan biến, kiên cường cuối cùng cũng tan vỡ, đây không phải là điều tôi muốn.....

Chẳng lẽ đúng như lời mọi người nói, tôi bước vào Hayakawa là một sai lầm?

Tôi căn bản không cần hướng Kim Ánh Minh đưa ra lời giải thích, bởi vì tất cả mọi chuyện đối với thế giới của hắn mà nói, căn bản không quan trọng!

Toàn bộ thế giới này, đúng như lời Việt Mỹ nói, chỉ có một đấng ngốc, một tên hề duy nhất ngay từ đầu không nên xuất hiện ở nơi này – Ma Thu Thu

Ha ha.....ha ha haha.....

Tôi không cần hạnh phúc, tôi không cần, tôi không cần tới Hayakawa, lại càng không muốn gặp qua Kim Ánh Minh.....

“Sẽ con, Sẽ con, cô không sao chứ, nói chuyện với cô nha!”

“Sẽ con, Sẽ con.....cô nhìn tôi a.....cô nhìn xemtôi trong lòng cô là cái gì a?!”

Là Mông Thái Nhất

Chỉ có Mông Thái Nhất, chỉ có Mông Thái Nhất

Mông Thái Nhất, cái tên ngây ngốc luôn bảo vệ tôi khi tôi bị hiểu lầm

Đồ ngốc này, tôi đã lừa dối anh, tại sao anh còn đối xử tốt với tôi như vậy? Tôi nhìn khuôn mặt lo lắng của Mông Thái Nhất, tiếng cười trong miệng vẫn không ngừng lại

“Sẽ con, cô đừng làm tôi sợ, tôi đưa cô về nhà, được không?”

“Về nhà.....”

“Ừ, về nhà, ngủ một giấc, ngày mai sẽ trở lại bình thường, tin tưởng tôi!”

“Về nhà.....”

“Đúng , về nhà.....”

Mà ở nhà , thứ đang chờ tôi lại là một cơn phong ba khác.....

“Đã trở lại, mà xem, đã trở lại.....”

“Ma Thu Thu, mà còn mặt mũi trở về à!”

Ma Hạ Sinh giống như nhìn thấy động vật quý hiếm, đảo quanh người tôi

“Khó trách mà mỗi ngày về trễ như vậy, thì ra là đi làm à!.....Đúng rồi, tao chòn chưa kịp hỏi làm sao mà có được loại Nokia mới nhất này, thì ra là mà làm cái việc này!!”

“Tao sao lại có thứ em gái đầu heo như mà a, thật mất mặt!”

“Hạ Sinh, đừng nói nữa!” Ba tức giận, buông đũa trong tay, không ngừng thở dài

“Người sao lại không biết xấu hổ như vậy! Người.....” Mẹ gần như sput

“Mẹ đừng thương tâm, coi như mẹ không sinh ra nó cũng được, mẹ không phải vẫn còn con và Hạ Sinh sao?” Ma Hạ Sinh ở bên cạnh vội vàng an ủi, thỉnh thoảng lại trừng mắt với tôi

“Con.....con thật sự.....không làm chuyện đó, mẹ.....”

Những lời này tôi cũng không nhớ rõ mình đã nói bao nhiêu lần, tôi biết mình vô dụng, nhưng người trước mắt dù sao cũng là người có công nuôi dưỡng tôi, là mẹ tôi à!

“Người đừng gọi ta làm mẹ! Ta đối với thứ con gái không biết xấu hổ này.....rất mất mặt.....”

Mất mặt! Mất mặt!! Mất mặt!!

“Đủ rồi.....”

Tôi nhìn hai mắt đẫm lệ của mẹ, lại quay sang nhìn hai ông anh đang cười trộm, còn có ba cô thường.....

Đủ rồi, thật sự đã quá đủ.....

Coi như mọi chuyện là một vở hài kịch đi, coi như Ma Thu Thu chưa từng xuất hiện trên đời này, kết quả này mới là thứ mà mọi người hi vọng

Tôi xoay người lao ra khỏi cửa, vọt vào màn đêm nhìn không thấy đáy.....

17. Q.3 - Chương 1: Cuộc Sống Lang Thang

Có lẽ vận mệnh là đang cười nhạo

Ở ngã tư đường bởi vì hôm nay là chủ nhật nên náo nhiệt lạ thường

Đèn đường lóe sáng, cửa hàng hai bên ngã tư đường lâu lâu lại truyền đến âm nhạc ồn ào náo nhiệt, đồ trang trí hoa lệ trong tủ kính lấp lánh cả bóng đêm, một đôi tình nhân ngọt ngào nắm tay đi qua trước mặt tôi

Tại.....cái thế giới phồn hoa náo nhiệt này, có lẽ chỉ có mình tôi là người xa lạ

Tôi giống như một thể xác bị mất linh hồn, bỏ chạy trong đêm đen

Tôi không biết chính mình muốn đi đâu. Chỉ là, trong lòng thầm nghĩ muốn tự chấm dứt tính mạng của mình, tính mạng của tôi tựa đã hoàn toàn không quan trọng nữa

Tôi đi theo sự chỉ dẫn của vận mệnh, men theo ngã tư đường đi lên. Đoạn cuối con đường này hiển nhiên là một cái cầu! Nơi này có lẽ sẽ làm điểm dừng cho sinh mệnh của tôi! Tôi buồn bã cười cười, lao đảo lên cầu

Trên cầu, gió thật lớn, lùa vào cả người lạnh như băng, đông lạnh đến phát run. Đầu óc vốn đang hỗn loạn của tôi cũng nhất thời thanh tỉnh đi rất nhiều

Tôi vươn đầu, từ trên cầu nhìn xuống.....Oa! Thật cao

Chứng sợ độ cao từ truyền từ ba khiến tôi cảm thấy đầu óc một trận choáng váng hoa mắt, sắc mặt trắng bệch, mém chút nữa là té xỉu trên mặt đất

Độ.....độ cao như vậy cũng đủ cho tôi thịt nát xương tan!! Ma Thu Thu, mày.....mày thật sự muốn từ nơi này nhảy xuống sao?

Tôi cắn môi nơm nớp lo sợ rút đầu về, trong lòng thống khổ vùng vẫy. Vội vàng đứng lên chuẩn bị thoát khỏi nơi này, nhưng vừa chạy được vài bước, tôi chợt ngừng lại

Tôi sẽ đi về đâu? Về nhà sao? Để ba mẹ xem thường, nghe hai ông anh châm chọc? Đến trường sao? Để Kim Ánh Minh khinh bỉ, đám nữ sinh bắt nạt?

Không, tôi không đi.....

Trái đất lớn như vậy, thế nhưng lại không có chỗ nào cho tôi dung thân

Đau khổ cùng tuyệt vọng lại một lần nữa ào ạt đến

Ma Thu Thu, mày đã có dũng khí chịu được dày vò nhiều như vậy, tại sao mày lại không có dũng khí chấm dứt mọi đau khổ? Tôi không muốn đau khổ mà sống nữa, tôi muốn kết thúc nó, tôi muốn kết thúc.....

Tôi ngồi trên lan can cầu, gắt gao nhắm mắt lại, nén thở, cả người không ngừng run run

Tôi không được nhảy!! Tôi muốn sống!!

Giọng nói trong lòng tôi giờ khắc tê tâm liệt phổi hô lớn, nhưng nỗi tuyệt vọng cùng đau khổ đã đem cơ thể tôi chặt chẽ dán cứng tại lan can cầu, tôi đã hết đường quay về.....

“Đợi chút.....”

Một chiếc taxi đột nhiên dừng lại trước mặt tôi, cánh cửa phía sau mở ra, một đôi giày cao gót màu trắng đập đất bước ra ngoài

Một người phụ nữ mặc trang phục cao cấp màu trắng, lửa giận hừng hực thiêu đốt trong mắt, vẻ mặt kích động đi nhanh tiến về phía tôi!

Tôi sợ đến cả mắt trừng to, giọng nói run run, dần dần hướng về phía người đàn bà kia kêu lớn

“Cô.....cô đừng qua đây.....cô qua đây tôi sẽ nhảy xuống a!”

Tôi càng ngày càng khùng hoảng, mặc dù miệng nói như vậy, nhưng tay vẫn ôm cứng lan can cầu, càng ôm càng chặt.

Lúc này, người phụ nữ kia đã hở hồng học đi đến trước mặt tôi, ánh mắt nàng lộ tia nguy hiểm, ánh mắt không rời nhìn tôi. Tôi nghe thấy từ trên người nàng bốc ra mùi vị gay mũi của cồn

“Nhảy.....hức.....” Người phụ nữ kia mang theo đầy mùi rượu há miệng nói chuyện

Ách? Nàng sao lại muốn tôi nhảy?! Nàng hẳn là phải nên khuyên bảo tôi tận tình mới đúng chứ?

“Nhảy.....hức.....nhảy xuống sẽ chết sao.....ach1.....” Người phụ nữ nắc cụt thật lớn, rốt cuộc cũng nói xong một câu hoàn chỉnh

“Ừ.....khẳng định sẽ chết” Tôi cực kì chắc chắn nói với nàng

“Vậy.....cô.....cô để tôi nhảy xuống dưới!” Người phụ nữ kia vừa khóc lớn, vừa lôi kéo quần áo của tôi, đem tôi từ trên lan can cầu túm xuống

“Cô.....cô cản trở tôi!!!”

“Tôi.....tôi cũng muốn chết.....”

“Cô cũng muốn nhảy sông?” Ánh mắt người phụ nữ mơ hồ một hồi lâu, rốt cuộc cũng nhắm ngay mặt tôi nói
“Tại.....tại sao? Tôi muốn nhảy sông cũng có người muốn đoạt của tôi!”

Tại sao? Đúng vậy a, tại sao.....lời của nàng giống như một mũi khoan, hung hăng đâm vào lòng

“Tôi.....tôi sống.....cũng chỉ dư thừa.....”

“Cô so với tôi còn thảm hơn sao!” Đại tỷ tâm thần la to, giống như một đứa con nít bị người đoạt mất kẹo que, hình tượng này so với vẻ trưởng thành của nàng thật không xứng

“Hắn không cần tôi.....” Tôi ghen

“Bạn trai tôi lấy tiền của tôi chạy theo người phụ nữ khác.....” Đại tỷ vừa tức giận vừa nói

“Trường đua học.....”

“Thủ trưởng ăn trộm kế hoạch của tôi, sau đó một cước đem tôi đá văng!”

“Bạn bè tốt nhất.....”

“Tôi quên nói cho cô, bạn trai tôi chạy theo bạn bè tốt nhất của tôi!”

“Trong nhà.....”

“Tôi từ nhỏ là một cô nhi, ngay cả một người thân thích cũng không có!” Đại tỷ dường như sợ tôi nói tiếp, rất nhanh đã cắt lời tôi

“Tôi.....” Nước mắt như dòng thác của tôi chợt ngừng lại, tôi không biết bản thân mình còn có thể nói cái gì

“Ha ha.....rất cuộc, đoạt không được của tôi rồi, tôi nhảy đây!” Đại tỷ hưng phấn mà bò lên lan can cầu, sau đó lại như suy nghĩ điều gì đó

ngồi sụp xuống “Tôi đang làm cái gì a, nhảy sống còn muốn cùng người so đo.....”

“Đúng.....thật xin lỗi.....”

“Bị cô làm ra như vậy, tâm tình nhảy sông cũng không có” Đại tỷ buông xõa mái tóc dài của mình “Tiểu nha đầu, đến giúp tôi một chút, giò lớn như vậy, da tôi sắp bị hủy rồi!”

“A.....được.....được.....” Tôi lau nước mắt rơi như thác đổ trên mặt, đứng lên

Có lẽ bởi vì ngồi lâu mà chân tôi cũng trở nên nhũn ra, cũng có lẽ vì thương tâm quá độ mà tôi cũng choáng váng hoa mắt, hoặc cũng có lẽ do ý trời là như thế, tóm lại, vào thời điểm tôi đứng dậy đỡ đại tỷ, chân của tôi lại bị trượt, toàn bộ thân thể đổ về phía trước, vô ý, vừa vịn nhào lên người nàng!

“A!A!A!A!.....”

“Đại tỷ tỷ!!!!!!!!!!!!!!”

Đại tỷ đáng thương dốc sức trong không trung nghĩ cách trở về thế cân bằng, mắt thấy lập tức đã ổn định lại, lại bị tôi “anh hùng cứu mỹ nhân” lao ra ôm lấy eo nàng, ngã xuống lan can

Cùng với chất giọng siêu cao của đại tỷ và tiếng hét chói tai, hai người chúng tôi trở thành một đòn bánh quẩy, từ trên cầu rồi thẳng xuống dòng sông đang chảy xiết.....

Cuộc sống lang thang – Phần 2

Không biết đã qua bao lâu, tôi lại bị âm thanh ào ào của dòng nước làm cho bừng tỉnh

Tôi chậm rãi mở mắt, cố hết sức quay đầu nhìn bốn phía.....

Mấy nhanh cây xiêu xiêu vẹo vẹo chống đỡ mấy miếng vải bố, ráp lại thành một cái nhà kho vuông vức cao khoảng nửa người, vừa vịn dung nạp tôi cùng đại tỷ đang nhắm nghiền mắt nằm bên cạnh

Ánh sáng mặt trời vàng óng xuyên qua đám vải bố mỏng manh chiếu lên người chúng tôi, màu sắc kia thoạt nhìn rất yên bình

Nơi này là chỗ nào? Chúng tôi đã chết rồi sao? Người khác nói, người chết đều không có cảm

Tôi lo lắng sờ sờ bản thân mình.....vẫn còn! Vậy ra tôi còn sống!

“Đại tỷ tỷ! Đại tỷ tỷ!” Tôi dùng sức đẩy đẩy nàng, nhưng nàng vẫn không động đậy, hoàn toàn không có phản ứng

Chẳng lẽ.....nàng đã chết?! Lòng tôi run sợ vươn ra một ngón tay đặt ra trước mũi nàng.....

Phù.....nàng vẫn còn hô hấp! Tôi thở dài nhẹ nhõm một hơi

Nhưng mà nơi này là chỗ nào? Tôi vò đầu mơ hồ

Đúng rồi, ngày hôm qua sau khi chúng tôi rơi từ trên cầu xuống, cả người đã chìm vào dòng nước lạnh như băng

Một khối vải bố của cái nhà kho nhỏ bị nhấc, một người đàn ông đầu tóc rối bời thò đầu vào dò xét

“Hi! Đã tỉnh?” Đầu rối bời nói chuyện

“A.....ừ.....” Tôi hoảng sợ, sững sờ gật gật đầu. Bộ dạng nói chuyện của hắn thật tùy ý, lại có vẻ rất lịch sự

“Ngủ có khỏe không?” Hắn mỉm cười nói, nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời

“Hoàn.....hoàn hảo.....”

“Cô ấy vẫn chưa tỉnh?” Hắn nhìn nhìn đại tỷ bên cạnh tôi

“A.....vẫn.....vẫn chưa”

“Hôm nay thời tiết rất đẹp, có muốn cùng tôi ra ngoài câu cá?” Hắn vẫn cười cười

“A.....được, được.....” Tôi từ trước đến giờ là loại người không biết cự tuyệt người khác, tôi đành ngoan ngoãn đứng dậy rồi đi ra ngoài

Ồi.....

Ánh sáng mặt trời bên ngoài thật chói mắt! Đắm vào mắt tôi sinh đau, tôi vội vàng đưa tay lên mắt che nắng

Nhìn nhìn bốn phía, vị trí tôi đứng hiện tại hiển nhiên có thể nhìn thấy được cái cầu lớn ngày hôm qua! Lúc này nghĩ đến cái cảnh ngày hôm qua vẫn còn có chút sợ

Đầu rối bời không để ý tôi đang ngẩn người, dọc theo bờ sông đi lên rồi ngồi xuống ở một chỗ không xa, trước mặt hắn là một căn trúc câu cá thật dài, cần câu kéo dài đến giữa sông

“Nào, ngồi xuống đây!” Đầu rối bời cực kì thân thiết vỗ vỗ vào một tảng đá bên cạnh “Cô tên gì?”

“Ma Thu Thu.....” Tôi thành thật trả lời

“Cái tên thật đáng yêu!”

Lần đầu tiên nghe thấy có người khen ngợi tên tôi, tôi không khỏi ngẩn người. Cẩn thận quan sát mới phát hiện, tuy rằng bộ dạng của hắn nhìn qua thực lỗ mãng.....

Đầu tóc rối bời, râu rậm rì mọc nửa bên mặt, quần áo bảy tám chỗ vá, giày da thấm nước, nhưng nếu bỏ ra những thứ này không để ý đến, hắn hẳn là người rất có hương vị

“Cảm.....cảm ơn” Tôi có chút ngượng ngùng hướng hắn gật gật đầu, đi qua, ngồi xuống bên cạnh hắn

“Ngày hôm qua.....” Tôi có chút lo lắng hắn sẽ hỏi chuyện ngày hôm qua, dù sao chuyện đó cũng không có cái gì tốt để nhớ lại, nhưng không ngờ tới lại nghe hắn nói

“Ngày hôm qua, các người mạng lớn, vừa vặn lại rơi vào mũi thuyền của tôi và Bính thúc, không ngờ câu cá cũng có thể câu được hai người”

“Chú.....chú không hỏi.....tại.....tại sao sao?”

“Cô muốn nói?”

“Không.....” Nghĩ đến chuyện lúc trước, đôi mắt của tôi lại một mảnh u ám

“Nếu không muốn nói, tôi cần gì phải hỏi?” Hấn bướng bỉnh hướng về tôi cong cong miệng

Ngồi ở trên sông câu cá, dây câu nhẹ nhàng giật giật hai cái, hấn nhanh tay giật cần câu lên, nhưng dây câu lại không có cái gì, hấn thất vọng thở dài, đem dây câu lại một lần nữa thả xuống nước

“Thật ngại!” Hấn nói tiếp “Quên tự giới thiệu, tôi là một nghệ nhân lưu lạc, mọi người thường gọi tôi là Mộc tiên sinh”

“Bính thúc là bạn tốt của tôi, nhưng mà ở chỗ này của hấn có chút vấn đề nhỏ!” Hấn dùng hai ngón tay chỉ chỉ huyết thái dương của mình

“Đầu của chú ấy có vấn đề? Vậy chú ấy không phải.....” Tôi đem hai chữ “kẻ điên” nuốt trở vào bụng

“Hấn chỉ là lâu lâu có chút hồ đồ, ha ha.....”

“Thì.....thì ra là thế.....”

“Cô vẫn là học sinh đi! Nhìn đồng phục trên người, hấn là của trung học Hayakawa!”

“Ừ.....” Hấn biết trung học Hayakawa? Mộc tiên sinh này thật kì quái, rõ ràng ăn mặc rất nghèo túng, nhưng lời nói cứ chỉ lại ẩn chứa khí chất quý tộc

“Cô nhìn nhìn chăm chăm tôi như vậy, tôi rất dễ hiểu lầm a!”

Giọng nói trêu ghẹo của Mộc tiên sinh cắt ngang suy nghĩ của tôi, tôi phát hiện hiện mắt mình đang nhìn chăm chăm Mộc tiên sinh, vội vàng đỏ mặt tôi thu lại ánh nhìn không lịch sự

“Tôi chẳng qua là đi qua rất nhiều nơi, gặp đủ loại người, cho nên hiểu biết có vẻ nhiều một chút!”

Hấn lại có thể đoán ra được suy nghĩ của tôi! Vậy hấn ở.....

“Trước khi cô ngã vào thuyền của bọn tôi, tôi và Bính thúc ở trên thuyền. Cái nhà kho nho nhỏ kia là nhà mới tối ngày hôm qua vừa dựng!” Mộc tiên sinh cười nói, giọng điệu thoải mái cực kì, giống như là đang nói chuyện của người khác

“A.....thật.....thật xin lỗi!” Trời ạ, người.....người này không phải là có khả năng đọc suy nghĩ đó chứ?

“Ha ha.....đừng nghĩ nhiều! Thắc mắc của cô đều viết rõ trên mặt” Mộc tiên sinh cười rộ lên làm cho tôi cảm thấy sáng lạn

“A.....”

Từ trong lều truyền ra một tiếng thét chói tai, cắt ngang cuộc nói chuyện của chúng tôi

“Đại tỷ tỷ!” Tôi đi theo Mộc tiên sinh xốc tẩm màn lên

Một cái đỉnh đầu chột hiện ra, quái đại thúc mặc trang phục kì lạ ngồi xổm trên mặt đất lấm lấm, nhìn nhìn về mặt đầy hoảng sợ của tỷ tỷ

“Quý.....quý a! Tiểu.....tiểu nha đầu! Chúng.....chúng ta đã chết rồi sao?” Đại tỷ tỷ cả người run run nói

“Bính thúc!” Mộc tiên sinh đứng ở phía sau lưng tôi hướng về phía lều hô một câu

Không.....không phải chứ! Quái đại thúc bị nhầm thành cô hồn dã quỷ này lại chính là Bính thúc?!

“Hấn.....hấn là ai?”

Đại tỷ tỷ nhìn chăm chăm Mộc tiên sinh đang đỡ Bính thúc ra khỏi lều, khẩn trương hỏi

Tôi cố gắng ăn nói hết sức lưu loát, lấp bấp hướng đại tỷ kể lại chuyện chúng tôi gặp từ ngày hôm qua đến giờ

Đại tỷ trầm mặc thật lâu

Nàng có lẽ là đang nghĩ đến chuyện thương tâm đi! Tôi nhẹ nhàng thở dài. Tôi cũng giống nàng, mặc dù có chút may mắn khi chính mình vẫn còn sống, nhưng lại không biết đến tột cùng nên làm cái gì bây giờ

Qua thật lâu, đại tỷ tỷ rốt cuộc cũng mở miệng nói chuyện lần nữa. Nàng hướng ánh mắt u buồn nhìn tôi:

“Tôi.....tôi vừa này không có nghe rõ, cô lặp lại lần nữa?”

Trời ạ! Cho tôi ngắt đi.....

“Tiểu nha đầu.....” Đại tỷ tỷ kiên nhẫn nghe tôi dứt quãng thuật lại một lần rồi lịch sự nói “Tôi tên Bắc Nguyên Ái, em tên gì?”

“Ma Thu Thu.....”

“Thu Thu, nói như vậy thì túp lều này chính là chỗ ở của Mộc tiên sinh cùng Bính thúc?” Nàng nhìn quanh một chút

“Hắn.....hắn là như vậy”

“Đợi chút!” Bắc Nguyên Ái nhắm mắt dùng sức ngửi ngửi mùi trong không khí “Thơm quá a! Cái gì vậy?”

Theo chỉ dẫn của cái mũi Bắc Nguyên Ái tỷ, bọn tôi xốc lều đi ra ngoài. Bụng của tôi cũng thèm thì kêu lên, lúc này mới nhớ lại ngày hôm qua đến giờ vẫn chưa ăn qua cái gì, vội vàng chạy nhanh ra ngoài lều

Mộc tiên sinh và Bính thúc ở một nơi cách lều không xa, đang cười cười nói nói. Bọn họ dùng gỗ đốt ra một đồng lửa thật lớn, mà mùi thơm kia đúng là từ chỗ cá nướng trên lửa truyền đến

Tôi cùng Bắc Nguyên Ái tỷ ngồi chồm hổm xuống bên cạnh đồng lửa, trừng mắt nhìn chỗ cá kia, ra sức nuốt nước miếng. Bắc Nguyên Ái tỷ lại tự vươn tay ra lấy.....

“Đói bụng sao?” Mộc tiên sinh đang nướng cá tranh thủ lúc rảnh rồi nhìn nhìn chúng tôi

“Ừ!” Hai chúng tôi ra sức gật gật đầu

“Nhưng quy cũ của chúng tôi là.....cơm mình làm cơm mình ăn a!” Mộc tiên sinh lộ ra chiêu bài mỉm cười

“Đúng! Mình làm! Mình làm!” Cá nướng đã sắp cháy đen, Bính thúc cau mày lớn tiếng phụ họa

“Bính thúc, cá của anh đã khét!”

“Bính thúc sẽ ăn khét! Bính thúc thích ăn khét!” Cổ họng Bính thúc the thé, hẳn đối với hảo tâm nhấc nhở của Mộc tiên sinh kêu to

“Cá được một con cá, có cái gì là giỏi!” Bắc Nguyên Ái bị cự tuyệt, lại bị gạt qua như thế, liền thở phì phò vọt vào lều

“Tính tình thật khó chịu!” Mộc tiên sinh vui vẻ hơn hử nói, lại quay đầu nói với tôi “Cô cũng cho rằng chỉ là một con cá.....”

Tuy rằng tôi ngoài miệng nói, nhưng Mộc tiên sinh hiện tại cũng quá vô tình rồi. Đối với hai cái bụng đói đến muốn ngắt đi này lại ko chịu cho chúng tôi ăn cá nướng.....Khó trách Bắc Nguyên Ái tỷ lại tức giận

“Ở kia có cần câu.....đợi một lát nữa cá có thể cắn câu rồi!” Mộc tiên sinh cười tủm tỉm nói

Tôi chỉ cầm lấy cần câu đặt ở bên lều, đem dây ném vào sông. Nhưng qua một hồi lâu, tôi cảm giác như bản thân mình đói gần muốn xỉu, cần câu lại ko có một chút động tĩnh nào!

.0J ot ?~ yerdana;mso-fareast-font-family:“Times New Roman”;color:black”>Qua hai tuần sau chính là kì thi thử giữa kì, bởi vì thành tích học tập của mỗi người đều được dán trên bản thông báo, ngoài ra còn phải họp hội phụ huynh, nên các bạn học trong lớp đều rất hồi hộp, bắt đầu tiến vào giai đoạn chuẩn bị cho cuộc chiến cuối kì, giáo viên cũng bắt đầu soạn ra một đồng lớn đề thi ôn tập

Vất vả đến buổi chiều tan học, Mông Thái Nhất giúp tôi lấy túi xách thật tốt, chuẩn bị đưa tôi về

“Thu thu.....”

Là Việt Mỹ! Tôi đột nhiên nhớ lại cuộc hẹn trên sân thượng, không được tự nhiên nhìn nàng

“Thực xin lỗi, tôi khôngbọn họ lại gặp cô.....” Ánh mắt của Việt Mỹ đều đổ cả “Giáo học lâu có tới haicái, tôi lại quên nói cho cô là cái nào”

“Không không.....khôngsao, Việt Mỹ”

“Cô thật sự không tráchtôi? Cô không trách tôi!!” Việt Mỹ lau nước mắt, vui vẻ giữ chặt tay tôi, khiếncho cảm xúc của tôi tốt hơn rất nhiều

Mông Thái Nhất mặc dùkhông rõ biểu tình, nhưng nhìn thấy tôi vui vẻ, cũng không nói gì thêm

“Thu Thu, chúng ta đidạo phở giải sầu đi được không?”

“Nhưng mà.....” Tòithật không có tâm tư, nhưng Việt Mỹ lại vui vẻ như thế, tôi cũng không nhẫn tâmkhiến nàng thất vọng

“Sẽ con, cô đi a , côcũng đã lâu không ra ngoài” Mông Thái Nhất đối với việc đi dạo không có hứng thú, hắng quay đầu dặn dò Việt Mỹ “Cô nhớ rõ phải đưa cô ấy về sớm 1 chút”

“Không thành vấn đề, yên tâm!”

“Di động phải mang ởtrên người, có việc tôi sẽ gọi!” (Rin: Mông ca chu đáo quá!! Hức....hức.....thix caghê nha!!)

Đưa chúng tôi đến cửatrường học, Mông Thái Nhất mới yên tâm đem túi xách giao cho tôi

“Ma Thu Thu, tôi thậtâm mộ cô!”

Hâm mộ tôi? Việt Mỹ saolại đột nhiên nói hâm mộ tôi?

“Mông Thái Nhất gần đâyđã thay đổi rất nhiều.....cô không phát hiện sao?”

Lời Việt Mỹ nói khôngkhỏi khiến tôi phải nhìn lại Mông Thái Nhất, gần đây hấn vẫn ở cạnh chăm sóctôi, nhưng tôi căn bản lại không để ý đến sự tồn tại của hấn. Có lẽ hấn là vìmuốn chuộc lỗi, tôi tự an ủi chính mình

Tôi và Việt Mỹ ở trongxe đều im lặng, mỗi người đều theo đuổi suy nghĩ riêng của mình

Thật đẹp.....tôi nhìn bộváy nhỏ màu trắng mà người mẫu trong tủ kính mặc. Đáng tiếc, thứ này căn bảnkhông phải giành cho tôi

“Thu Thu, chúng ta vàodĩ thôi!” Việt Mỹ ra hiệu cho người bán hàng đem bộ váy kia gỡ xuống rồi đẩytôi vào phòng thử đồ

“Tiểu thư, cô mặc bộ nàythật đẹp, vải lót đặc biệt này làm tôn lên sắc da của cô.....” Từ bên ngoàiphòng thay đồ truyền ra lời khen tặng của người bán hàng

“Thu Thu, cô còn chưa cóthử sao?” Việt Mỹ một tay đẩy màn ra, đem tôi từ bên trong kéo ra

Bộ đồ nàng thử hiểnnhiên giống y như tôi

“Ách.....tiểu thư, côcó vẻ như không hợp với kiểu dáng này lắm” người bán hàng ở một bên uyển chuyểnnói

Tấm gương trước mặt hiệnlên hai bóng người mặc quần áo giống nhau

Bộ váy màu trắng trênngười Việt Mỹ, vừa vặn làm nổi lên khí chất tiểu công chúa của nàng, mà ngườiđứng bên cạnh như tôi lại trông mập ra, tôi xấu hổ đến mức có chút muốn trốn đi

“Được, tôi lấy cái này,phiền cô gói lại đồ cho tôi” Việt Mỹ lấy ví tiền đưa ra cho người bán

“Thu Thu, cô xem thử cái này đi” Việt Mỹ từ trên giá áo gỡ xuống một bộ đồ, nhét vào tay tôi “Ba mẹ côđều là công nhân, nhất định chưa mua qua cho loại quần áo này”

“Tiểu thư, bộ nàygiá 5800 tệ” Người bán hàng nghe được Việt Mỹ nói bèn lập tức đi đến bên cạnh tôi có “thiện ý” nhắc “Hơn nữa, không có sổ của cô”

“A.....cám ơn” Tôi đobình cả mặt, vội vàng đem quần áo đưa lại cho người bán, rồi thay y phục củamình

“Thu Thu, mệt quá, chúngta nghỉ ngơi một chút đi!” Việt Mỹ không đợi tôi trả lời nắm bắt lấy tay tôi, đi đến quán phê đối diện đường cái

18. Q.3 - Chương 2: Chương 02

Mộc tiên sinh thật đáng chê giễu, hắn ăn uống no đủ, lại ngồi bên cạnh đồng lửa vừa hát vừa múa omsòm cả lên! Bính thúc càng khoa trương, hắn theo tiết tấu lời ca của Mộc tiênsinh nhịp nhịp hai nhánh cây

A.....bọn họ hình như là khiêu vũ đi! Nhưng mà nhìn thoáng qua thật giống con khỉ động tình

Tự tôn của Bắc Nguyên Ái tử rốt cuộc cũng đã bị bại bởi cái bụng, nằng đi đến bên cạnh tôi, hữu khí vô lực vỗ vỗ vào bả vai tôi, rồi ngồi xuống bên cạnh

“Có thu hoạch gì ko?” Nàng duỗi đầu nhìn nhìn dòng sông

Tôi bắt đầu thở dài lắc đầu

Ngày hôm qua chúng tôi vừa nhảy cầu không chết, chẳng lẽ hôm nay lại chết vì đói sao?

“Xem chị!” Bắc Nguyên Ái tử từ trong tay tôi đoạt đi cần câu, ra sức vung về phía trước

“Rầm.....”

“Bôm!”

Tiếng động làm người chúng tôi giật nảy mình

Lưỡi câu quăng vào sông nhưng mà.....nó cũng đem mái lều rơi cùng!!

“Nhà ở của tôi!!” Bính thúc hỗn hển chạy về túp lều đang ngấm mình trong sông

“Sao lại thế này?”

Mộc tiên sinh đi tới, nhìn theo Bính thúc đi về chiếc lều phía xa xa, nhưng lại vô cùng bình tĩnh hỏi

“Nónó tự mình chạy ra sông.....” Bắc Nguyên Ái tử lắp bắp nói

Ánh mắt mộc tiên sinh đột nhiên lạnh lùng, nghiêm túc nhìn Bắc Nguyên Ái tử bắt đầu chột dạ

”Thật là như vậy?”

“Đúng.....đúng là như vậy!” Bắc Nguyên Ái tử già mồm át lệ phải

“Nếu là như vậy thì chuyện gì xảy ra?” Mộc tiên sinh chỉ vào lưỡi câu hỏi, tôi xem lướt qua, lưỡi câu đang treo một mảnh lều nhỏ, kỹ thuật nói dối của Bắc Nguyên Ái tử cũng không qua cao siêu

“Tôi.....tôi làm sao mà biết!” Bắc Nguyên Ái tử chột dạ vẽ mặt đỏ bừng trả lời

“Tôi ghét nhất là bị người khác nói dối”

“Vậy.....vậy anh muốn như thế nào?!” Lời nói dối của Bắc Nguyên Ái tử che ko được, lại còn muốn chống đỡ đến cùng

“Xin lỗi” Mộc tiên sinh khí thế bức người phi thường lịch sự trả lời

“Nếu ko thì sao?” Bắc Nguyên Ái tử tính tình cương trực nổi lên

“Mỗi người đều phải vãi lầm của mình trả giá”

“Thật xin lỗi.....”

Giăng co cả nửa ngày, Bắc Nguyên Ái tử rốt cuộc cũng đối với nam nhân dùng mảnh không chút mỹ mạo này thấp giọng nói

“Tôi nhận . Coi nhutrong!” Mộc tiên sinh khôi phục lại bộ mặt tươi cười của hắn “Bính thục! Lên bờđi!”

Bính thục đã lấy toàn bộphần của tất cả mọi loại động vật trên đời để hình dung ra tôi cùng Bắc NguyênÁi tỷ

“Thật ngại! Hắn trướckia là nhà sinh vật học! Ha ha.....” Mộc tiên sinh tùm tùm quay về phía chúngtôi giải thích

Tôi và Bắc Nguyên Ái tỷrót cuộc phải đợi cho đến khi mặt trời mất đi tia nắng cuối cùng mới câu đượchai con cá cho bữa tối của chúng tôi

“Thu Thu.....em hiệntại có thể về nhà sao?” Bắc Nguyên Ái tỷ vừa ăn cá vừa hỏi

“Em.....em ko muốn quayvề.....”

“Chị cũng vậy.....”

“Nếu không thì chẳng lẽchúng ta phải ở lại đây sao?” Bắc Nguyên Ái tỷ hỏi hỏi thăm dò, sau đó còn nhუსuy nghĩ cái gì đó nói “Nơi này không phải là nơi giành cho người sông, chúngta không thể cứ sống như vậy.....”

“Ừ.....” Tôi nghihoặc nhìn về phía Bắc Nguyên Ái tỷ

“Quên đi, một tiểu nhadaầu như em thì biết cái gì! Loại chuyện này chỉ có thể tự mình suy nghĩ!”

Bắc Nguyên Ái tỷ từtrong cái lều đã mất đi nóc nhà đứng lên , mọi người có vẻ đều đang ngủ, nhưngtôi lại lặn qua lộn vẫn không thể đi vào giấc ngủ

Tôi lặng lẽ đứng dậy đira bờ sông, gió đêm nhẹ nhàng thổi bay góc áo , bởi vì trời đã vào thu , mà gióthổi lùa vào người có chút hơi hơi lạnh. Con đẽ mèn trong bụi cỏ cao tiếng caotiếng thấp kêu to , cùng với tiếng sông “ào ào” , lòng của tôi hơi rối loạn

“Ngủ không được?”

Tiếng nói của Mộc tiênsinh cắt ngang sự trầm tư của tôi, không biết từ khi nào, hắn đã đứng ở phíasau tôi

“Tôi có thể ngồi xuống?”

“Ừ.....”

“Tính sau này ra sao? Ởluôn chỗ này sao?”

Lời nói của Mộc tiênsinh khiến cho tâm tôi phải trầm xuống , đối mặt với hiện tại tàn khốc

“Ma Thu Thu! Cô căn bảnchỉ là một con cóc độc nhất vô nhị!”

Con cóc độc nhất vônhị! con cóc độc nhất vô nhị!

“Ở trong lòng cô, tôi làcái gì?!”

“Tôi ghét nhất bị kẻ dơbẩn lừa đảo”

Kẻ dơ bẩn lừa đảo. Kẻ dơbẩn lừa đảo

Lời nói của bọn họ khôngngừng phát ra tiếng vọng trong đầu tôi, tôi đau khổ ôm lấy bản thân mình, cảmthấy đầu lập tức sẽ nổ tung!

“Không.....tôi.....khôngbiết.....”

“Ai” Mộc tiên sinh thõdài một hơi “Thu Thu, có một số việc phải tự mình đối mặt . Cô cho rằng tôithật sự để ý đến một con cá nướng sao? Cũng giống như hôm nay, nêu như cô khôngđi lấy cần câu, thì vĩnh viễn cũng không thể ăn cá nướng”

“Mộc.....tiênsinh.....” Tôi ngơ ngác nhìn về phía Mộc tiên sinh, vẻ mặt của hắn có một nétngghiêm túc mà tôi chưa thấy qua

“Cô cũng không thể giống với tôi , ở dưới chân cầu là đã nhân chứ?” Mộc tiên sinh nói giỡn vỗ vỗ bả vai tôi
“Nếu các cô chịu được Bính thúc”

“A.....”

Một tiếng thét chói tai làm tôi từ trong mơ phải tỉnh lại

“Sao lại thế này?” Mộc tiên sinh đôi mắt mê ngủ nhìn tôi cũng đồng dạng mê mang

“A.....lão quái vật này, người làm chuyện gì!”

Tôi theo giọng nói đi qua, lại bị cảnh tượng trước mắt dọa suýt nữa nhảy dựng . Bắc Nguyên Ái tỷ trên mặt lại bị vẽ một vòng tròn đen , Bính thúc ở một bên vui vẻ đâm ngực đậm chân, tựa hồ muốn báo thù chuyện nóc nhà ngày hôm qua

Tôi liếc mắt nhìn Mộc tiên sinh bên cạnh, rốt cuộc cũng hiểu được ý tứ lời nói hôm qua của hắn

“Đồ quái vật này, người.....Ai u.....” Bắc Nguyên Ái tỷ đang muốn đuổi theo người đột nhiên ômlảy bụng “Nhà xí.....toilet.....”

Xem ra , cá nường ngày hôm qua đang quấy phá trong bụng nàng

“Bên kia!” Mộc tiên sinh qua khe hở cửa lều chỉ về một cái phòng nhỏ phía xa xa

“Hết cách rồi, phương viên trăm dặm đều không có nhà vệ sinh, chỉ có thể dùng cái đồ bỏ đi kia”

“Đồđồ bỏ đi kia sao?”

“Đúng vậy! Ha ha.....” Bắc Nguyên Ái tỷ hai mắt tuyệt vọng nhìn lên bầu trời, tôi cũng sợ tới mức phải le lưỡi

“Đúng rồi , cho cô cái này!” Mộc tiên sinh đứng lên, ở trên cây bên cạnh vòm cầu phúc chốc đã bứt rài cái lá rộng thùng thình , dúi vào tay Bắc Nguyên Ái tỷ

“Cho tôi cái này làm gì?”

“Đi xong sẽ dùng! Chúng tôi không có tiền mua giấy vệ sinh....” Mộc tiên sinh cười hớ hớ giải thích

Vậy nhất định rất đau a! Tôi tưởng tượng cảm giác thô ráp của lá cây khi phải dùng nó để lau lau , không khỏi sợ hãi nuốt nước bọt . Mà người đầu tiên chịu đựng loại khổ hình này , Bắc Nguyên Ái tỷ , hiện tại cơ miệng dường như cũng muốn sùi bốp mép

“Đi qua đó cũng phải tốn 3 phút” Mộc tiên sinh nhắc nhở Bắc Nguyên Ái tỷ

Đang chật vật, khuôn mặt Bắc Nguyên Ái tỷ lập tức trắng bệch, nàng bị trắng cảm hai mảnh lá cây đi

“Không được tiểu tiện tùy tiện nha!” Mộc tiên sinh ở đằng sau thân thiết dặn dò

“.....soạt” Bắc Nguyên Ái tỷ trượt chân một chút lại lao đảo đi lên phía trước

“Phù phù.....phù phù.....thật thối thật thối!” Bắc Nguyên Ái tỷ “thắng lợi trở về ” lấy tay che trước cái mũi

“Bắc Nguyên Ái tỷ, chích có khỏe không?” Tôi nhìn đầu tóc rối bời của nàng có chút lo lắng

“Rất không khỏe! Cái chỗ này chỉ có biến thái mới có thể đi!!”

Xem ra nàng đã quên chính mình vừa từ nơi đó trở về. Tôi khé miệng hơi run rẩy hai cái, xấu hổ hường nàng cười cười

“ha ha....chỗ này đã ở rất xa nhà xí! Nếu không cô đi tắm rửa một chút sẽ cảm thấy thoải mái!” Nằm dưới vòm cầu , Mộc tiên sinh cười nói

“Có thể tắm sao?!” Bắc Nguyên Ái tỷ cùng tôi trao đổi ánh mắt bất ngờ, vui mừng hỏi

Mộc tiên sinh lấy tay chỉ vào con sông, tôi và Bắc Nguyên Ái tỷ lập tức như người bị đóng băng, ngẩn người

.....

ăn ? 0 } c nghĩ nghĩ mùi trong không khí “Thơm quá a! Cái gì vậy?”

Theo chỉ dẫn của cái mũi Bắc Nguyên Ái tỷ, bọn tôi xốc lều đi ra ngoài . Bụng của tôi cũng thăm thì kêu lên, lúc này mới nhớ lại ngày hôm qua đến giờ vẫn chưa ăn qua cái gì, vội vàng chạy nhanh ra ngoài lều

Mộc tiên sinh và Bính thúc ở một nơi cách lều không xa, đang cười cười nói nói . Bọn họ dùng gỗ đốt ra một đồng lửa thật lớn , mà mùi thơm kia đúng là từ chỗ cá nướng trên lửa truyền đến

Tôi cùng Bắc Nguyên Ái tỷ ngồi chồm hổm xuống bên cạnh đồng lửa , trừng mắt nhìn chỗ cá kia, ra sức nuốt nước miếng . Bắc Nguyên Ái tỷ lại tự vươn tay ra lấy.....

“Đói bụng sao?” Mộc tiên sinh đang nướng cá tranh thủ lúc rảnh rồi nhìn nhìn chúng tôi

“Ừ!” Hai chúng tôi ra sức gật gật đầu

“Nhưng quy cũ của chúng tôi là.....cơm mình làm cơm mình ăn a!” Mộc tiên sinh lộ ra chiêu bài mỉm cười

“Đúng! Mình làm! Mình làm!” Cá nướng đã sắp cháy đen , Bính thúc cau mày lớn tiếng phụng họa

“Bính thúc, cá của anh đã khét !”

“Bính thúc sẽ ăn khét! Bính thúc thích ăn khét!” Cổ họng Bính thúc the thé, hấn đối với hảo tâm nhắc nhở của Mộc tiên sinh kêu to

“Cá được một con cá , có cái gì là giỏi!” Bắc Nguyên Ái bị cự tuyệt , lại bị gạt qua như thế , liền thở phì phò vọt vào lều

“Tình hình thật khó chịu!” Mộc tiên sinh vui vẻ hơn hử nói, lại quay đầu nói với tôi “Cô cũng cho rằng chỉ là một con cá.....”

Tuy rằng tôi ngoài miệng nói, nhưng Mộc tiên sinh hiện tại cũng quá vô tình rồi . Đối với hai cái bụng đói đến muốn ngất đi này lại ko chịu cho chúng tôi ăn cá nướng.....Khó trách Bắc Nguyên Ái tỷ lại tức giận

“Ở kia có cần câu.....đợi một lát nữa cá có thể cắn câu rồi!” Mộc tiên sinh cười tủm tỉm nói

Tôi chỉ cầm lấy cần câu đặt ở bên lều, đem dây ném vào sông . Nhưng qua một hồi lâu, tôi cảm giác như bản thân mình đối gần muốn xỉu , cần câu lại ko có một chút động tĩnh nào!

.0J ot ?~ yerdana;mso-fareast-font-family:“Times New Roman”;color:black”>Qua hai tuần sau chính là kì thi thử giữa kì, bởi vì thành tích học tập của mỗi người đều được dán trên bản thông báo, ngoài ra còn phải họp hội phụ huynh, nên các bạn học trong lớp đều rất hồi hộp, bắt đầu tiến vào giai đoạn chuẩn bị cho cuộc chiến cuối kì, giáo viên cũng bắt đầu soạn ra một đồng lớn đề thi ôn tập

Vất vả đến buổi chiều tan học, Mông Thái Nhất giúp tôi lấy túi xách thật tốt, chuẩn bị đưa tôi về

“Thu thu.....”

Là Việt Mỹ! Tôi đột nhiên nhớ lại cuộc hẹn trên sân thượng, không được tự nhiên nhìn nàng

“Thực xin lỗi, tôi không bọn họ lại gặp cô.....” Ánh mắt của Việt Mỹ đều đổ cả “Giáo học lâu có tới hai cái, tôi lại quên nói cho cô là cái nào”

“Không không.....không sao, Việt Mỹ”

“Cô thật sự không trách tôi? Cô không trách tôi!!” Việt Mỹ lau nước mắt, vui vẻ giữ chặt tay tôi, khiến cho cảm xúc của tôi tốt hơn rất nhiều

Mông Thái Nhất mặc dù không rõ biểu tình, nhưng nhìn thấy tôi vui vẻ, cũng không nói gì thêm

“Thu Thu, chúng ta đi dạo phố giải sầu đi được không?”

“Nhưng mà.....” Tôi thật không có tâm tư, nhưng Việt Mỹ lại vui vẻ như thế, tôi cũng không nhẫn tâm khiến nàng thất vọng

“Sẽ con, cô đi a , cô cũng đã lâu không ra ngoài” Mông Thái Nhất đối với việc đi dạo không có hứng thú, hắng quay đầu dặn dò Việt Mỹ “Cô nhớ rõ phải đưa cô ấy về sớm 1 chút”

“Không thành vấn đề, yên tâm!”

“Di động phải mang ở trên người, có việc tôi sẽ gọi!” (Rin: Mông ca chu đáo quá!! Hức....hức.....thix caghê nha!!)

Đưa chúng tôi đến cửa trường học, Mông Thái Nhất mới yên tâm đem túi xách giao cho tôi

“Ma Thu Thu, tôi thật tâm mộ cô!”

Hâm mộ tôi? Việt Mỹ saolại đột nhiên nói hâm mộ tôi?

“Mông Thái Nhất gần đây đã thay đổi rất nhiều.....cô không phát hiện sao?”

Lời Việt Mỹ nói không khiến tôi phải nhìn lại Mông Thái Nhất, gần đây hắn vẫn ở cạnh chăm sóc tôi, nhưng tôi căn bản lại không để ý đến sự tồn tại của hắn. Có lẽ hắn là vì muốn chuộc lỗi, tôi tự an ủi chính mình

Tôi và Việt Mỹ ở trong xe đều im lặng, mỗi người đều theo đuổi suy nghĩ riêng của mình

Thật đẹp.....tôi nhìn bộ váy nhỏ màu trắng mà người mẫu trong tủ kính mặc. Đáng tiếc, thứ này căn bản không phải giành cho tôi

“Thu Thu, chúng ta vào đi thôi!” Việt Mỹ ra hiệu cho người bán hàng đem bộ váy kia gỡ xuống rồi đẩy tôi vào phòng thử đồ

“Tiểu thư, cô mặc bộ này thật đẹp, vải lót đặc biệt này làm tôn lên sắc da của cô.....” Từ bên ngoài phòng thay đồ truyền ra lời khen tặng của người bán hàng

“Thu Thu, cô còn chưa có thử sao?” Việt Mỹ một tay đẩy màn ra, đem tôi từ bên trong kéo ra

Bộ đồ nàng thử hiển nhiên giống y như tôi

“Ách.....tiểu thư, cô có vẻ như không hợp với kiểu dáng này lắm” người bán hàng ở một bên uyển chuyển nói

Tấm gương trước mặt hiện lên hai bóng người mặc quần áo giống nhau

Bộ váy màu trắng trên người Việt Mỹ, vừa vặn làm nổi lên khí chất tiểu công chúa của nàng, mà người đứng bên cạnh như tôi lại trông mập ra, tôi xấu hổ đến mức có chút muốn trốn đi

“Được, tôi lấy cái này, phiền cô gói lại đồ cho tôi” Việt Mỹ lấy ví tiền đưa ra cho người bán

“Thu Thu, cô xem thử cái này đi” Việt Mỹ từ trên giá áo gỡ xuống một bộ đồ, nhét vào tay tôi “Ba mẹ cô đều là công nhân, nhất định chưa mua qua cho loại quần áo này”

“Tiểu thư, bộ này giá 5800 tệ” Người bán hàng nghe được Việt Mỹ nói bèn lập tức đi đến bên cạnh tôi có “thiện ý” nhắc “Hơn nữa, không có số của cô”

“A.....cám ơn” Tôi đỏ bừng cả mặt, vội vàng đem quần áo đưa lại cho người bán, rồi thay y phục của mình

“Thu Thu, mệt quá, chúng ta nghỉ ngơi một chút đi!” Việt Mỹ không đợi tôi trả lời nắm bắt lấy tay tôi, đi đến quán phê đối diện đường cái

19. Q.3 - Chương 3: Chương 03

“Bác Nguyên Ái tỷ đâu?” Tôi cầm cần câu hỏi Mộc tiên sinh đang xem sách

Mộc tiên sinh thật kỳ quái, rõ ràng là một kẻ lang thang, nhưng hành lý lại toàn là sách

“Chắc là đi rồi!” Mộc tiên sinh chép miệng

Tôi nhớ lại lời nàng nói hôm qua, nếu vậy xác thực chắc là đi rồi.....

Còn tôi.....tôi thở dài,trong lòng đột nhiên cảm thấy trống rỗng

“Oanh long long.....oanhlong long.....”

Tôi kinh ngạc nhìn vềphía Mộc tiên sinh, hần hướng tôi nhún nhún vai tỏ ý ko biết

“Thu Thu!!..... Ma ThuThu.....”

Gì? Đây là giọng nói củaBắc Nguyên Ái tỷ a! nàng ở nơi nào? Tôi mở to mắt nhìn bốn phía tìm kiếm bóngdáng nàng

“Ồ đây.....tôi ở trongnày!”

Tôi nhìn thấy đằng xa xamột người ở trên chiếc xe cần cẩu đang chạy nhanh tới, âm thanh chắc là truyềnvề từ hướng kia

“Bắc Nguyên Ái tỷ? Chilà gì vậy?” Tôi giật mình hỏi

“Trước tiên đừng hỏi!!Em lại đằng kia giúp chị giữ đồ! Đừng làm cho đồ đạc của chị bị mất!” BắcNguyên Ái tỷ lớn tiếng nói

“Đồ đạc ?Cái gìvậy?” Trong mắt tôi hiện lên dấu chấm hỏi, tôi nhìn nhìn Mộc tiên sinh

Nửa giờ sau , tôi và Mộctiên sinh đều sợ ngây người

Một đồng đồ cao cấp cùngtrang phục cao cấp, vật dụng hàng ngày được vài ba công nhân chuyển đến dướivòm cầu

Bắc Nguyên Ái tỷ khôngngừng chỉ huy nhóm công nhân , vừa sắp xếp vị trí cho bọn họ sắp đặt , vừa dẫndò bọn họ phải cẩn thận, còn bảo Mộc tiên sinh và tôi phải trông chừng đồng“gia sản” của nàng

Nhóm công nhân cuối cùngcũng chuyển xong đồ vật cuối cùngcái giường lớn xa hoa, rồi lái xe rờiđi

“Được lắm!!” Bắc NguyênÁi tỷ vỗ vỗ đôi bàn tay dính đầy bụi, vừa lòng nhìn đồng đồ lớn trước mắt

“Cái này.....cái nàylà.....” Tôi kinh ngạc đến mức ko thể nói rõ

Mộc tiên sinh cũng vềmặt đầy nghi hoặc nhìn nàng

“thế nào? Sao các người nhìn tôi như vậy? Tôi thấy cuộc sống ở đây cũng quá khổ, cái gì cũng ko có, chonên tôi đem tất cả đồ đạc trong phòng mình chuyển đến đây!! Có vấn đề gì sao?”

“ko có, ko có!” Mộc tiênsinh vội vàng cười cười xua tay

Bắc Nguyên Ái tỷ đắc ýcười

“Nhưng mà, mấy thứ nàybị dầm mưa dãi nắng cũng ko hay lắm đâu!” Mộc tiên sinh thực sự đi thẳng vào vấn đề

“Vấn đề này tôi đươngnhiên có lo qua! Vừa hay, tôi cũng mua được một cái lều trại siêu quý, vốn làmuốn dùng khi cùng bạn bè lên núi, ko ngờ tới lại vừa vận có thể dùng ở đây!Hắc ! Hắc!”

“A! lều trại! A.....”bính thức ở một bên ồn ào nói

Dưới sự chỉ huy của Bắc Nguyên Ái tỷ trong suốt một ngày, tôi kinh ngạc há hốcmồm nhìn “Tân gia” đã hoàn thành

Lều trại hình chữ nhật,đại khí chiếm bốn năm mét vuông, tôi miễn cưỡng duỗi thẳng chân tay mới có thểchạm vào đỉnh. Lều trại lại đệm một lớp vải chống ẩm thật dày , mặt trên là mộttầng thảm xinh đẹp, dưới thảm là một mỹ nhân mắt to không ngừng hướng về tôi tươi cười. Bốn vách lều trại đều bày biện đồ vật Bắc Nguyên Ái tỷ yêu thích .Thứ gây sự chú ý nhất, đương nhiên chính là cái giường lớn được đặt ở giữa lều

“Thu Thu! Em thật maymắn! Bắt đầu từ hôm nay trở đi, em theo chị ngủ trên giường, những người cònlại ngủ dưới sàn!” Bắc Nguyên Ái tỷ vui vẻ nói với tôi

“Nhưng.....nhưngmà.....”

“Chúng ta ở nơi hẻo lánh như vậy, sẽ không có người chú ý đến chúng ta, cô không cần lo lắng” Mộc tiên nghịch ngợm hướng tôi trừng trừng mắt

“Thu Thu, đúng thế! Thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thắng, xảy ra chuyện rồi nói sau!”

“Nhưng.....đã.....đã xảy ra vấn đề.....”

“vấn đề gì?” Bắc Nguyên Ái tỷ theo tay tôi, nhìn thấy Bính thúc ngồi dưới đất, trên đầu hắn là quần lót của Bắc Nguyên Ái tỷ

“A.....xú lão đầu đáng giận này!”

Bắc Nguyên Ái tỷ tức giận đến sôi máu, tiến lên cùng Bính thúc tranh đoạt quần lót. Tôi vốn tưởng rằng Mộc tiên sinh cũng sẽ tiến lên ngăn Bính thúc lại, nhưng thật không ngờ hắn lại cười đến suýt nữa là lăn lộn trên mặt đất

Tôi ngơ ngác nhìn đám người trước mắt, tựa như đang nhìn người ngoài hành tinh, tôi thật phải theo chân bọn họ cùng nhau sinh hoạt tại đây sao?

Tôi cố ý không cho bản thân mình nghĩ đến mọi chuyện thuộc về quá khứ của Ma Thu Thu, tôi chỉ muốn ở “Hong Kiều Động Thiên” làm một người khách trọ

“Hong Kiều Động Thiên” là tên tôi đặt cho nhà mới

Hai bên bờ sông có những hòn đá đen nho nhỏ, trở lên phía trên là mặt cỏ xanh mượt mà, tuy rằng đã là mùa thu nhưng vẫn đầy hoa dại nở rộ. Cách Hong Cầu hơi xa một chút là một mảnh rừng nhỏ, xanh um tươi tốt, cực kì xinh đẹp

Nghe Mộc tiên sinh nói, Hong Cầu, chỗ chúng tôi đang ngồi cách nội thành khá xa, đi ngược hướng sẽ đến một thị trấn nhỏ. Tuy ở đường chính, nhưng không biết tại sao thị trấn lại hoang phế như thế, cho nên có rất ít người đến đây, xe cộ cũng không có. Nơi này nghiêm nhiên đã trở thành một “Thế Ngoại Đào Nguyên” (*Bồng lai tiên cảnh), cho bốn “cao nhân” chúng tôi ẩn cư

Nhưng không hiểu vì sao, tôi lại thường xuyên nhớ đến cái nơi gọi là nhà kia, có hai ông anh suốt ngày chọc ghẹo tôi, mẹ cả ngày nói tôi phiền phức, cả người ba an toàn là trên hết

Không biết hiện tại bọn họ đang làm gì, nhưng không sao, bọn họ hẳn là sẽ không lo lắng cho tôi, dù sao tôi cũng mới bỏ đi có bốn ngày

Còn có.....còn có.....

Tôi lắc lắc đầu, không cho bản thân mình tiếp tục suy nghĩ. Ít ra hiện tại, cuộc sống thanh bình này, cũng khiến cho tôi và Bắc Nguyên Ái tỷ tập thành thói quen, sáng sớm đến bãi rác “lựa chọn địa điểm bón phân”, giữa trưa lúc mặt trời lên đến đỉnh sẽ là lúc xuống sông bơi lội, còn nhờ Mộc tiên sinh giúp chúng tôi làm cần câu, tìm kiếm thức ăn

Về phần Bính thúc âm ỹ, theo như lời nói của Mộc tiên sinh, đã trở thành kẻ làm đau đầu Bắc Nguyên Ái tỷ nhất, hắn thủ đoạn đầy mình, không trộm trang phục cao cấp của Bắc Nguyên Ái tỷ thì cũng dùng đồ trang điểm của nàng viết chữ như gà bới lên mặt, khiến Bắc Nguyên Ái tỷ không ngừng kêu khổ. Có lần, Bính thúc còn lấy khăn trải giường nàng mua từ Pháp về ra nấu nhừ!! May mắn, Mộc tiên sinh dùng tay nghề may vá tinh xảo của hắn đem đưa giường khâu lại nếu không Bắc Nguyên Ái tỷ cũng sẽ khó như mưa

Vị khách không mời mà đến – Phần 1

Tôi vừa hưởng thụ ánh sáng mặt trời ấm áp của một ngày mùa thu, vừa mang theo giấy vệ sinh của Bắc Nguyên Ái tỷ vô điều kiện quyên tặng, một mình hướng Hong Kiều Động Thiên đi

“Loảng xoảng.....loảng xoảng.....”

Tôi mạnh mẽ quay đầu lại, phía sau không có một bóng người.....chỉ có một cái lon nhẹ nhàng lăn trên mặt đất.....Không.....

.....không phải chứ? Câu chuyện ma của Bắc Nguyên Ái tỷ ngày hôm qua lại hiện về thật sinh động, nữ nhân vật chính kia cũng bị nó bám lấy từ phía sau.....

Tim càng đập càng mạnh,tôi một đường hướng về Hồng Kiều Động Thiên chạy như điên . Tôi bị dọa đến mất hồn mất vía , thất kinh xốc cả lều trại lên

“Đánh chết người!!!.....ta đánh chết người, tên biến thái này!.....”

“Tốt tốt.....đánh.....”

Tôi vừa tiến vào lều trại, từ trên trời đã giáng xuống 1 cái chổi , cây lau nhà, cần câu cá, cũng không chút nàolưu tình hướng lên người tôi đánh tới

“Tôi.....là tôi.....” Tôi bị chuyện hiện tại dọa làm cho phát sợ , chỉ có thể ôm đầu bị đánh cho đầy đất lẫn lộn

“Người cái gì?!ta đánh chết người đồ biến thái này.....dám theo dõi ta!!.....” Giọng nói Bắc Nguyên Ái tỷ đầy vẻ giận dữ

“Ngừng.....ngừng ngừng!!Mau dừng tay!”

Mộc tiên sinh đột nhiên kêu to, tách Bắc Nguyên Ái tỷ và Bính thúc còn đang đập lên người tôi tới tấp

“Thu Thu.....sao lại làm?” Bắc Nguyên Ái tỷ ngạc nhiên hô lên một tiếng

Ô ô ô.....sao không phải là tôi? Xong rồi xong rồi , tôi có thể nghe được tiếng gãy nát của xương cốt mình

Bắc Nguyên Ái tỷ thấy tôi ko nói lời nào, xấu hổ, cười khan vài tiếng, ánh mắt đánh về phía Mộc tiên sinh

“Lúc Bắc Nguyên Ái tỷ vừa trở về có nói bên ngoài có tên biến thái theo dõicho nên.....” Mộc tiên sinh ko biết xấu hổ gãi gãi đầu

“Tôi cũng.....cũng thấy.....thấy được một cái bóng đêm.....” Tôi nhìn Bính thúc còn cười lẫn lộn trên mặt đất rồi cười khổ

“Cái gì?! Dám theo dõiMa Thu Thu của chúng ta! Xem tôi làm sao xử hần!”

Bắc Nguyên Ái tỷ tóm được cơ hội chuộc tội , liền túm lấy cần câu trong tay Bính thúc lao ra . Aingờ Bính thúc đột nhiên nghịch ngợm , một tay đẩy ngã Bắc Nguyên Ái , Mộc tiên sinh đỡ Bắc Nguyên Ái tỷ , nhưng lại trượt chân té về phía Bắc Nguyên Ái và Bính thúc , tôi vội vàng chạy tới kéo Bắc Nguyên Ái tỷ , nhưng lại bị Mộc tiên sinh chân không vững , làm cho nặng nề ngã xuống, té lên người Bắc Nguyên Ái tỷ.....

i ph_ 0 } ể lau lau , không khỏi sợ hãi nuốt nước bọt . Mà người đầu tiên chịu đựng loại khổ hình này , Bắc Nguyên Ái tỷ , hiện tại cơ miệng dường như cũng muốn sùi bóp mép

“Đi qua đó cũng phải tốn 3 phút” Mộc tiên sinh nhắc nhở Bắc Nguyên Ái tỷ

Đang chật vật, khuôn mặt Bắc Nguyên Ái tỷ lập tức trắng bệch, nàng bị trắng cảm hai mảnh lá cây đi

“Ko được tiểu tiện tùy tiện nha!” Mộc tiên sinh ở đằng sau thân thiết dặn dò

“.....soạt” Bắc Nguyên Ái tỷ trượt chân một chút lại lao đảo đi lên phía trước

“Phù phù.....phù phù.....thật thối thật thối!” Bắc Nguyên Ái tỷ “thắng lợi trở về ” lấy tay che trước cái mũi

“Bắc Nguyên Ái tỷ, chích khỏe không?” Tôi nhìn đầu tóc rối bời của nàng có chút lo lắng

“Rất không khỏe! Cái chỗ này chỉ có biến thái mới có thể đi!!”

Xem ra nàng đã quên chính mình vừa từ nơi đó trở về. Tôi khé miệng hơi run rẩy hai cái, xấu hổ hướng nàng cười cười

“ha ha....chỗ này đã ở rất xa nhà xí! Nếu không cô đi tắm rửa một chút sẽ cảm thấy thoải mái!” Nằm dưới vòm cầu , Mộc tiên sinh cười nói

“Có thể tắm sao?!” Bắc Nguyên Ái tỷ cùng tôi trao đổi ánh mắt bất ngờ, vui mừng hỏi

Mộc tiên sinh lấy tay chỉ vào con sông, tôi và Bắc Nguyên Ái tỷ lập tức như người bị đóng băng, ngăn người

.....
ăn ? 0 } c người người mùi trong không khí “Thơm quá a! Cái gì vậy?”

Theo chỉ dẫn của cái mũi Bắc Nguyên Ái tỷ, bọn tôi xốc lều đi ra ngoài . Bụng của tôi cũng thăm thì kêu lên, lúc này mới nhớ lại ngày hôm qua đến giờ vẫn chưa ăn qua cái gì, vội vàng chạy nhanh ra ngoài lều

Mộc tiên sinh và Bính thúc ở một nơi cách lều không xa, đang cười cười nói nói . Bọn họ dùng gỗ đốt ra một đồng lửa thật lớn , mà mùi thơm kia đúng là từ chỗ cá nướng trên lửa truyền đến

Tôi cùng Bắc Nguyên Ái tỷ ngồi chồm hổ xuống bên cạnh đồng lửa , trừng mắt nhìn chỗ cá kia, ra sức nuốt nước miếng . Bắc Nguyên Ái tỷ lại tự vươn tay ra lấy.....

“Đói bụng sao?” Mộc tiên sinh đang nướng cá tranh thủ lúc rảnh rồi nhìn nhìn chúng tôi

“Ừ!” Hai chúng tôi rásúc gật gật đầu

“Nhưng quy cũ của chúng tôi là.....cơm mình làm cơm mình ăn a!” Mộc tiên sinh lộ ra chiêu bài mỉm cười

“Đúng! Mình làm! Mình làm!” Cá nướng đã sắp cháy đen , Bính thúc cau mày lớn tiếng phụ họa

“Bính thúc, cá của anh đã khét !”

“Bính thúc sẽ ăn khét! Bính thúc thích ăn khét!” Cổ họng Bính thúc the thé, hẳn đối với hảo tâm nhấc nhở của Mộc tiên sinh kêu to

“Cá được một con cá , có cái gì là giỏi!” Bắc Nguyên Ái bị cự tuyệt , lại bị gạt qua như thế , liền thở phì phò vọt vào lều

“Tính tình thật khó chịu!” Mộc tiên sinh vui vẻ hơn hử nói, lại quay đầu nói với tôi “Cô cũng cho rằng chỉ là một con cá.....”

Tuy rằng tôi ngoài miệng nói, nhưng Mộc tiên sinh hiện tại cũng quá vô tình rồi . Đối với hai cái bụng đói đến muốn ngất đi này lại ko chịu cho chúng tôi ăn cá nướng.....Khó trách Bắc Nguyên Ái tỷ lại tức giận

“Ở kia có cần câu.....đợi một lát nữa cá có thể cắn câu rồi!” Mộc tiên sinh cười tùm tùm nói

Tôi chỉ cầm lấy cần câu đặt ở bên lều, đem dây ném vào sông . Nhưng qua một hồi lâu, tôi cảm giác như bản thân mình đối gần muốn xỉu , cần câu lại ko có một chút động tĩnh nào!

.0J ot ? ~ yerdana;mso-fareast-font-family:“Times New Roman”;color:black”>Qua hai tuần sau chính là kì thi thử giữa kì, bởi vì thành tích học tập của mỗi người đều được dán trên bản thông báo, ngoài ra còn phải họp hội phụ huynh, nên các bạn học trong lớp đều rất hồi hộp, bắt đầu tiến vào giai đoạn chuẩn bị cho cuộc chiến cuối kì, giáo viên cũng bắt đầu soạn ra một đồng lớn đề thi ôn tập

Vất vả đến buổi chiều tan học, Mông Thái Nhất giúp tôi lấy túi xách thật tốt, chuẩn bị đưa tôi về

“Thu thu.....”

Là Việt Mỹ! Tôi đột nhiên nhớ lại cuộc hẹn trên sân thượng, không được tự nhiên nhìn nàng

“Thực xin lỗi, tôi không bọn họ lại gặp cô.....” Ánh mắt của Việt Mỹ đều đổ cả “Giáo học lâu có tới ha cái, tôi lại quên nói cho cô là cái nào”

“Không không.....không sao, Việt Mỹ”

“Cô thật sự không trách tôi? Cô không trách tôi!!” Việt Mỹ lau nước mắt, vui vẻ giữ chặt tay tôi, khiến cho cảm xúc của tôi tốt hơn rất nhiều

Mông Thái Nhất mặc dù không rõ biểu tình, nhưng nhìn thấy tôi vui vẻ, cũng không nói gì thêm

“Thu Thu, chúng ta đi dạo phố giải sầu đi được không?”

“Nhưng mà.....” Tôi thật không có tâm tư, nhưng Việt Mỹ lại vui vẻ như thế, tôi cũng không nấn tâm khiến nàng thất vọng

“Sẽ con, cô đi a , cô cũng đã lâu không ra ngoài” Mông Thái Nhất đối với việc đi dạo không có hứng thú, hăng quay đầu dặn dò Việt Mỹ “Cô nhớ rõ phải đưa cô ấy về sớm 1 chút”

“Không thành vấn đề, yên tâm!”

“Di động phải mang ở trên người, có việc tôi sẽ gọi!” (Rin: Mông ca chu đáo quá!! Hức....hức.....thix caghê nha!!)

Đưa chúng tôi đến cửa trường học, Mông Thái Nhất mới yên tâm đem túi xách giao cho tôi

“Ma Thu Thu, tôi thật tâm mộ cô!”

Hâm mộ tôi? Việt Mỹ saolại đột nhiên nói hâm mộ tôi?

“Mông Thái Nhất gần đây đã thay đổi rất nhiều.....cô không phát hiện sao?”

Lời Việt Mỹ nói không khiến tôi phải nhìn lại Mông Thái Nhất, gần đây hắn vẫn ở cạnh chăm sóc tôi, nhưng tôi căn bản lại không để ý đến sự tồn tại của hắn. Có lẽ hắn là vì muốn chuộc lỗi, tôi tự an ủi chính mình

Tôi và Việt Mỹ ở trong xe đều im lặng, mỗi người đều theo đuổi suy nghĩ riêng của mình

Thật đẹp.....tôi nhìn bộ váy nhỏ màu trắng mà người mẫu trong tủ kính mặc. Đáng tiếc, thứ này căn bản không phải giành cho tôi

“Thu Thu, chúng ta vào đi thôi!” Việt Mỹ ra hiệu cho người bán hàng đem bộ váy kia gỡ xuống rồi đẩy tôi vào phòng thử đồ

“Tiểu thư, cô mặc bộ này thật đẹp, vải lót đặc biệt này làm tôn lên sắc da của cô.....” Từ bên ngoài phòng thay đồ truyền ra lời khen tặng của người bán hàng

“Thu Thu, cô còn chưa có thử sao?” Việt Mỹ một tay đẩy màn ra, đem tôi từ bên trong kéo ra

Bộ đồ nàng thử hiển nhiên giống y như tôi

“Ách.....tiểu thư, cô có vẻ như không hợp với kiểu dáng này lắm” người bán hàng ở một bên uyển chuyển nói

Tấm gương trước mặt hiện lên hai bóng người mặc quần áo giống nhau

Bộ váy màu trắng trên người Việt Mỹ, vừa vặn làm nổi lên khí chất tiểu công chúa của nàng, mà người đứng bên cạnh như tôi lại trông mập ra, tôi xấu hổ đến mức có chút muốn trốn đi

“Được, tôi lấy cái này, phiền cô gói lại đồ cho tôi” Việt Mỹ lấy ví tiền đưa ra cho người bán

“Thu Thu, cô xem thử cái này đi” Việt Mỹ từ trên giá áo gỡ xuống một bộ đồ, nhét vào tay tôi “Ba mẹ cô đều là công nhân, nhất định chưa mua qua cho loại quần áo này”

“Tiểu thư, bộ này giá 5800 tệ” Người bán hàng nghe được Việt Mỹ nói bèn lập tức đi đến bên cạnh tôi có “thiện ý” nhắc “Hơn nữa, không có số của cô”

“A.....cám ơn” Tôi đỏ bừng cả mặt, vội vàng đem quần áo đưa lại cho người bán, rồi thay y phục của mình

“Thu Thu, mệt quá, chúng ta nghỉ ngơi một chút đi!” Việt Mỹ không đợi tôi trả lời nắm bắt lấy tay tôi, đi đến quán phê đối diện đường cái

20. Q.3 - Chương 4: Chương 04

“Các người.....đang làm gì vậy?!”

Giọng nói này nghe thật quen tai! Tôi không khỏi ngẩng đầu nhìn

Mông Thái Nhất!!!!

Hắn chỉ mở to hai mắt nhìn đồng “Kỳ quan” trước mặt!! Sao lại là hắn?! Hắn sao lại có thể tới nơi này?!!

“Sẽ con, đúng là cô.....” Mông Thái Nhất vừa thấy , lập tức xông lên đem tôi ôm vào ngực

“Các người từ từ nói chuyện! Chúng tôi đi ra ngoài tản bộ trước”

Mộc tiên sinh lôi kéo Bắc Nguyên Ái còn chưa hiểu rõ chuyện cùng Bính thúc, rời khỏi lều

Mông Thái Nhất gặp tôi vẫn cúi đầu không nói lời nào , liền nổi lửa la lớn ” Cô muốn chết a Ma ThuThu! Tự đừng ko nói ko rằng biến mất!!”

“.....”

“Nói chuyện a !! Cô có biết tôi luôn đi tìm cô hay không!! Nhìn xem cô.....không ở bên cạnh tôi đã trở nên càng ngày càng xấu.....”

Tại sao.....tại sao.....

Tại sao lại xuất hiện.....để tôi nhớ về cái thế giới đã bị vỡ nát kia.....

Tại sao lại đi tìm tôi.....một sẽ con không đáng ọi người phỉ nhổ.....

Tại sao, kẻ rõ ràng bị tổn thương là tôinhưng hắn tựa hồ so với tôi còn đau hơn.....hắn là Mông Thái Nhất tùy tiện a.....

Tôi cảm thấy trong lòng ảm, trống rỗng, tê dại , hoang mang, rối bời.....

“Theo tôi trở về!” Mông Thái Nhất kia trước sau như một quật cường nói tuy nhiên trong miệng vẫn lộ một tia là lạ khiến tôi hoài nghi đó là khẩn cầu

Trở về? Trở về đâu?

Trở về cái nhà không giống nhà? Hay là trở về cái trường đã đuổi học tôi?

Tôi lắc lắc đầu

“Trở về!” Mông Thái Nhất thương tôi rống to

Tôi kiên định lắc đầu, nước mắt chảy xuống

Mông Thái Nhất túm lấy cánh tay tôi, dùng sức đem tôi kéo ra bên ngoài. Cơ hồ là đang gầm thét

“Trở về! Có nghe thấy không?! Tôi kêu cô trở về!!”

“Không.....không.....tôi không.....không trở về.....” Tôi liều mạng tóm lấy bất cứ vật gì có thể tóm được bên cạnh, lớn tiếng thét chói tai

“Xin.....xin anh.....Mông Thái Nhất.....tôi.....sợ.....”

Không!! Tôi không muốn trở lại cái nơi đáng sợ kia

Luôn ra sức giãy dụa, đột nhiên tôi lại bị đẩy té ngã trên mặt đất

Mông Thái Nhất buông tay tôi ra, gắt gao nhìn chăm chăm tôi

Bi thương, phẫn nộ, chờ đợi , từ trong mắt hắn hướng tôi mãnh liệt ập tới , khiến tôi cảm thấy không thể kháng cự

Mông Thái Nhất môi runrun , ánh mắt trở nên hồng hồng . Làm tôi cho rằng mắt của hắn khoảng một giây nữa , sẽ mau rơi xuống , hắn không chút do dự rời khỏi tôi, chạy nhanh ra khỏi lều

Hắn đi rồi.....mất mát vô tận đánh úp vào lòng tôi, lòng lập tức trở thành trống rỗng

“Hắn là ai vậy? Đụng phải tôi cũng không nói 1 tiếng xin lỗi.....các người sao lại thế này?”

Bắc Nguyên Ái tỷ xoamông đi vào lều, theo sau là Mộc Tiên sinh

Tôi khổ sở lắc lắc đầu. Bắc Nguyên Ái tỷ vốn muốn hỏi tiếp, nhưng lại bị Mộc tiên sinh ngăn cản

Tôi như người vừa trải qua đại nạn, cả người vô lực, nước mắt cũng hùng dũng tuôn ra

Bắc Nguyên Ái tỷ ở bên cạnh không ngừng cần nhần liên miên, bính thúc lại dị thường nghe lời nàng, giúp tôi đưa khăn tay

Lúc tôi nghĩ nước mắt vẫn sẽ tiếp tục rơi xuống không ngừng, trước cửa lại đột ngột xuất hiện 1 tiếng kêu to:

“Mở cửa! tôi tới rồi!! muốn chết a!!”

Là giọng nói của Mông Thái Nhất!! Làm sao có thể làm hấn? Làm sao có thể là hấn?!!

“Ở địa bàn của ta còn dám kiêu ngạo như vậy!”

Bắc Nguyên Ái tỷ giãy chưa kịp mang, đã nổi trận lôi đình vọt ra cửa giáo huấn cái tên xú tiểu tử không hiểu phép tắc kia, Mông Thái Nhất đường đường chính chính công theo một cái ba lô siêu cấp lớn tiến vào lều

“Ha! Sẻ con! Mới nửa ngày không thấy tôi, đã nhớ tôi như vậy! Không cần cô ở ban ngày ban mặt giả quỷ dọa người a!”

“Muốn chết! Xú tiểu tử này, sao lại chạy tới nơi này làm gì chứ?!” Bắc Nguyên Ái nhón nhát túm lấy lỗ tai Mông Thái Nhất “Là muốn bắt nạt Ma Thu Thu của chúng ta phải không?”

“Buông tay ra bà già!! Rất đau...! Buông tay!!! Tôi muốn chuyển đến đây!”

“Chuyển đến đây?” Bắc Nguyên Ái tỷ kinh ngạc nhìn hấn, tôi thì kinh ngạc quên khóc

Mông Thái Nhất rốt cuộc cũng dứt khỏi “Ma trảo” của Bắc Nguyên Ái tỷ. Hấn vừa xoa xoa cái lỗ tai hồng hồng vừa bị xách, vừa lớn tiếng nói rõ từng chữ

“Đúng vậy a! Tôi. Muốn. Chuyển. Đến. Đây!”

Không thể.....

“Không thể!!” Bắc Nguyên Ái tỷ hướng hấn gầm to

“Hừ! Tôi nói muốn ở lại thì sẽ ở lại!! Bà đừng có dài dòng!” Mông Thái Nhất ngã người lên giường bất động

“Người..... người cứ nhiên dám nói ta dài dòng..... xú tiểu tử, người muốn chết..... A..... người cứ nhiên còn dám nằm trên giường của ta..... A..... Dra giường Pháp của ta.....”

Bắc Nguyên Ái tỷ lấy một cái dép hương về đầu Mông Thái Nhất mà ném, ai ngờ Mông Thái Nhất thân thể linh hoạt né tránh, dép lê lại vô tư nện vào đầu Mộc tiên sinh đang hướng về lều mở cửa

“Là ai?” Mộc tiên sinh thản nhiên tươi cười trên mặt ẩn chứa một trận cuồng phong thật lớn

“À.....” Bắc Nguyên Ái tỷ đỏ cả mặt không dám thừa nhận

“Là tôi.....” Mông Thái Nhất lười biếng bất động mở miệng “Không cần thận trọng tay một chút”

Ách? Tôi cùng Bắc Nguyên Ái tỷ về mặt kinh ngạc nhìn hấn ngoan ngoãn quay về phía Mộc tiên sinh gánhtội, sau đó lại vụng trộm hướng về chúng tôi làm cái mặt quỷ

“Tôi..... muốn..... ở..... lại.....!”

Vị khách không mời mà đến – Phần 1

Tôi vừa hưởng thụ ánh sáng mặt trời ấm áp của một ngày mùa thu, vừa mang theo giấy vệ sinh của Bắc Nguyên Ái tỷ vô điều kiện quyên tặng, một mình hướng Hồng Kiều Động Thiên đi

“Loảng xoảng..... loảng xoảng.....”

Tôi mạnh mẽ quay đầu lại, phía sau không có một bóng người..... chỉ có một cái lon nhẹ nhàng lăn trên mặt đất..... Không.....

..... không phải chứ? Câu chuyện ma của Bắc Nguyên Ái tỷ ngày hôm qua lại hiện về thật sinh động, nữ nhân vật chính kia cũng bị nó bám lấy từ phía sau.....

Tim càng đập càng mạnh,tôi một đường hướng về Hồng Kiều Động Thiên chạy như điên . Tôi bị dọa đến mất hồn mất vía , thất kinh xốc cả lều trại lên

“Đánh chết người!!!.....ta đánh chết người, tên biến thái này!.....”

“Tốt tốt.....đánh nha.....”

Tôi vừa tiến vào lều trại, từ trên trời đã giáng xuống 1 cái chổi , cây lau nhà, cần câu cá, cũng không chút nàolưu tình hướng lên người tôi đánh tới

“Tôi.....là tôi.....” Tôi bị chuyện hiện tại dọa làm cho phát sợ , chỉ có thể ôm đầu bị đánh cho đầy đất lẫn lộn

“Người cái gì?!ta đánh chết người đồ biến thái này.....dám theo dõi ta!!.....” Giọng nói Bắc Nguyên Ái tỷ đầy vẻ giận dữ

“Ngừng.....ngừng ngừng!!Mau dừng tay!”

Mộc tiên sinh đột nhiên kêu to, tách Bắc Nguyên Ái tỷ và Bính thúc còn đang đập lên người tôi tới tấp

“Thu Thu.....sao lại làm?” Bắc Nguyên Ái tỷ ngạc nhiên hô lên một tiếng

Ô ô ô.....sao không phải là tôi? Xong rồi xong rồi , tôi có thể nghe được tiếng gãy nát của xương cốt mình

Bắc Nguyên Ái tỷ thấy tôi ko nói lời nào, xấu hổ, cười khan vài tiếng, ánh mắt đánh về phía Mộc tiên sinh

“Lúc Bắc Nguyên Ái tỷ trở về có nói bên ngoài có tên biến thái theo dõicho nên.....” Mộc tiên sinh ko biết xấu hổ gãi gãi đầu

“Tôi cũng.....cũng thấy.....thấy được một cái bóng đêm.....” Tôi nhìn Bính thúc còn cười lẫn lộn trên mặt đất rồi cười khỏ

“Cái gì?! Dám theo dõiMa Thu Thu của chúng ta! Xem tôi làm sao xử hần!”

Bắc Nguyên Ái tỷ tóm được cơ hội chuộc tội , liền túm lấy cần câu trong tay Bính thúc lao ra . Aingờ Bính thúc đột nhiên nghịch ngợm , một tay đẩy ngã Bắc Nguyên Ái , Mộc tiên sinh đỡ Bắc Nguyên Ái tỷ , nhưng lại trượt chân té về phía Bắc Nguyên Ái và Bính thúc , tôi vội vàng chạy tới kéo Bắc Nguyên Ái tỷ , nhưng lại bị Mộc tiên sinh chân không vững , làm cho nặng nề ngã xuống, té lên người Bắc Nguyên Ái tỷ.....

“Các người.....đang làm gì vậy?!”

Giọng nói này nghe thật quen tai! Tôi không khỏi ngẩng đầu nhìn

Mông Thái Nhất!!!!

Hắn chỉ mở to hai mắt nhìn đồng “Kỳ quan” trước mặt!! Sao lại là hắn?! Hắn sao lại có thể tới nơi này?!!

“Sẽ con, đúng là cô.....” Mông Thái Nhất vừa thấy , lập tức xông lên đem tôi ôm vào ngực

“Các người từ từ nói chuyện! Chúng tôi đi ra ngoài tản bộ trước”

Mộc tiên sinh lôi kéo Bắc Nguyên Ái còn chưa hiểu rõ chuyện cùng Bính thúc, rời khỏi lều

Mông Thái Nhất gắp tôi vẫn cúi đầu không nói lời nào , liền nổi lửa la lớn ” Cô muốn chết a Ma ThuThu! Tự đừng ko nói ko rằng biến mất!!”

“.....”

“Nói chuyện a !! Cô có biết tôi luôn đi tìm cô hay không!! Nhìn xem cô.....không ở bên cạnh tôi đã trở nên càng ngày càng xấu.....”

Tại sao.....tại sao.....

Tại sao lại xuất hiện.....để tôi nhớ về cái thế giới đã bị vỡ nát kia.....

Tại sao lại đi tìm tôi.....một kẻ con không đáng ọi người phải nhớ.....

Tại sao, kẻ rõ ràng bị tổn thương là tôinhưng hẳn tựa hồ so với tôi còn đau hơn.....hẳn là Mông Thái Nhất tùy tiện a.....

Tôi cảm thấy trong lòng ảm, trống rỗng, tê dại, hoang mang, rối bời.....

é n0 }ới hảo tâm nhắc nhở của Mộc tiên sinh kêu to

“Câu được một con cá, có cái gì là giỏi!” Bắc Nguyên Ái bị cự tuyệt, lại bị gạt qua như thế, liền thở phò vọt vào lều

“Tính tình thật khó chịu!” Mộc tiên sinh vui vẻ hơn hử nói, lại quay đầu nói với tôi “Cô cũng cho rằng chỉ là một con cá.....”

Tuy rằng tôi ngoài miệng nói, nhưng Mộc tiên sinh hiện tại cũng quá vô tình rồi. Đối với hai cái bụng đói đến muốn ngất đi này lại không chịu cho chúng tôi ăn cá nướng.....Khó trách Bắc Nguyên Ái tỷ lại tức giận

“Ở kia có cần câu.....đợi một lát nữa cá có thể cắn câu rồi!” Mộc tiên sinh cười tủm tỉm nói

Tôi chỉ cầm lấy cần câu đặt ở bên lều, đem dây ném vào sông. Nhưng qua một hồi lâu, tôi cảm giác như bản thân mình đói gần muốn xỉu, cần câu lại không có một chút động tĩnh nào!

.0J ot ?~ yerdana;mso-fareast-font-family:“Times New Roman”;color:black”>Qua hai tuần sau chính là kì thi thử giữa kì, bởi vì thành tích học tập của mỗi người đều được dán trên bản thông báo, ngoài ra còn phải họp hội phụ huynh, nên các bạn học trong lớp đều rất hồi hộp, bắt đầu tiến vào giai đoạn chuẩn bị cho cuộc chiến cuối kì, giáo viên cũng bắt đầu soạn ra một đồng lớn đề thi ôn tập

Vất vả đến buổi chiều tan học, Mông Thái Nhất giúp tôi lấy túi xách thật tốt, chuẩn bị đưa tôi về

“Thu thu.....”

Là Việt Mỹ! Tôi đột nhiên nhớ lại cuộc hẹn trên sân thượng, không được tự nhiên nhìn nàng

“Thực xin lỗi, tôi không bỏn họ lại gặp cô.....” Ánh mắt của Việt Mỹ đều đổ cả “Giáo học lâu có tới hai cái, tôi lại quên nói cho cô là cái nào”

“Không không.....không sao, Việt Mỹ”

“Cô thật sự không trách tôi? Cô không trách tôi!!” Việt Mỹ lau nước mắt, vui vẻ giữ chặt tay tôi, khiến cho cảm xúc của tôi tốt hơn rất nhiều

Mông Thái Nhất mặc dù không rõ biểu tình, nhưng nhìn thấy tôi vui vẻ, cũng không nói gì thêm

“Thu Thu, chúng ta đi dạo phố giải sầu đi được không?”

“Nhưng mà.....” Tôi thật không có tâm tư, nhưng Việt Mỹ lại vui vẻ như thế, tôi cũng không nhẫn tâm khiến nàng thất vọng

“Sẽ con, cô đi a, cô cũng đã lâu không ra ngoài” Mông Thái Nhất đối với việc đi dạo không có hứng thú, hắng quay đầu dặn dò Việt Mỹ “Cô nhớ rõ phải đưa cô ấy về sớm 1 chút”

“Không thành vấn đề, yên tâm!”

“Đi động phải mang ở trên người, có việc tôi sẽ gọi!” (Rin: Mông ca chu đáo quá!! Hức....hức.....thì caghê nha!!)

Đưa chúng tôi đến cửa trường học, Mông Thái Nhất mới yên tâm đem túi xách giao cho tôi

“Ma Thu Thu, tôi thật tâm mộ cô!”

Hâm mộ tôi? Việt Mỹ sao lại đột nhiên nói hâm mộ tôi?

“Mông Thái Nhất gần đây đã thay đổi rất nhiều.....cô không phát hiện sao?”

Lời Việt Mỹ nói không khiến tôi phải nhìn lại Mông Thái Nhất, gần đây hẳn vẫn ở cạnh chăm sóc tôi, nhưng tôi căn bản lại không để ý đến sự tồn tại của hắn. Có lẽ hẳn là vì muốn chuộc lỗi, tôi tự an ủi chính mình

Tôi và Việt Mỹ ở trong xe đều im lặng, mỗi người đều theo đuổi suy nghĩ riêng của mình

Thật đẹp.....tôi nhìn bộ váy nhỏ màu trắng mà người mẫu trong tủ kính mặc. Đáng tiếc, thứ này căn bản không phải giành cho tôi

“Thu Thu, chúng ta vào đi thôi!” Việt Mỹ ra hiệu cho người bán hàng đem bộ váy kia gỡ xuống rồi đẩy tôi vào phòng thử đồ

“Tiểu thư, cô mặc bộ này thật đẹp, vải lót đặc biệt này làm tôn lên sắc da của cô.....” Từ bên ngoài phòng thay đồ truyền ra lời khen tặng của người bán hàng

“Thu Thu, cô còn chưa có thử sao?” Việt Mỹ một tay đẩy màn ra, đem tôi từ bên trong kéo ra

Bộ đồ nàng thử hiển nhiên giống y như tôi

“Ách.....tiểu thư, cô có vẻ như không hợp với kiểu dáng này lắm” người bán hàng ở một bên uyển chuyển nói

Tấm gương trước mặt hiện lên hai bóng người mặc quần áo giống nhau

Bộ váy màu trắng trên người Việt Mỹ, vừa vặn làm nổi lên khí chất tiểu công chúa của nàng, mà người đứng bên cạnh như tôi lại trông mập ra, tôi xấu hổ đến mức có chút muốn trốn đi

“Được, tôi lấy cái này, phiền cô gói lại đồ cho tôi” Việt Mỹ lấy ví tiền đưa ra cho người bán

“Thu Thu, cô xem thử cái này đi” Việt Mỹ từ trên giá áo gỡ xuống một bộ đồ, nhét vào tay tôi “Ba mẹ cô đều là công nhân, nhất định chưa mua qua cho loại quần áo này”

“Tiểu thư, bộ này giá 5800 tệ” Người bán hàng nghe được Việt Mỹ nói bèn lập tức đi đến bên cạnh tôi có “thiện ý” nhắc “Hơn nữa, không có số của cô”

“A.....cám ơn” Tôi đỏ bừng cả mặt, vội vàng đem quần áo đưa lại cho người bán, rồi thay y phục của mình

“Thu Thu, mệt quá, chúng ta nghỉ ngơi một chút đi!” Việt Mỹ không đợi tôi trả lời nắm bắt lấy tay tôi, đi đến quán phê đối diện đường cái

21. Q.3 - Chương 5: Chương 05

“Theo tôi trở về!” Mông Thái Nhất kia trước sau như một quật cường nói tuy nhiên trong miệng vẫn lộ một tia là lạ khiến tôi hoài nghi đó là khẩn cầu

Trở về? Trở về đâu?

Trở về cái nhà không giống nhà? Hay là trở về cái trường đã đuổi học tôi?

Tôi lắc lắc đầu

“Trở về!” Mông Thái Nhất hướng tôi rống to

Tôi kiên định lắc đầu, nước mắt chảy xuống

Mông Thái Nhất túm lấy cánh tay tôi, dùng sức đem tôi kéo ra bên ngoài. Cơ hồ là đang găm thét

“Trở về! Có nghe thấy không?! Tôi kêu cô trở về!!”

“Không.....không.....tôi không.....không trở về.....” Tôi liều mạng tóm lấy bất cứ vật gì có thể tóm được bên cạnh, lớn tiếng thét chói tai

“Xin.....xin anh.....Mông Thái Nhất.....tôi.....sợ.....”

Không!! Tôi không muốn trở lại cái nơi đáng sợ kia

Luôn ra sức giãy dụa,đột nhiên tôi lại bị đẩy té ngã trên mặt đất

Mông Thái Nhất buông taytôi ra, gắt gao nhìn chăm chăm tôi

Bi thương, phần nộ, chờđợi , từ trong mắt hấn hướng tôi mãnh liệt ập tới , khiến tôi cảm thấy khôngthể kháng cự

Mông Thái Nhất môi runrun , ánh mắt trở nên hồng hồng . Làm tôi cho rằng mắt của hấn khoảng một giây nữa , lệ sẽ mau rơi xuống , hấn không chút do dự rời khỏi tôi, chạy nhanh rakhỏi lều

Hấn đi rồi.....mắt mắt vôtận đánh úp vào lòng tôi, lòng lập tức trở thành trống rỗng

“Hấn là ai vậy? Đụngphải tôi cũng không nói 1 tiếng xin lỗi.....các người sao lại thế này?”

Bác Nguyên Ái tỷ xoamông đi vào lều, theo sau là Mộc Tiên sinh

Tôi khổ sở lắc lắc đầu.Bác Nguyên Ái tỷ vốn muốn hỏi tiếp, nhưng lại bị Mộc tiên sinh ngăn cản

Tôi như người vừa trảiqua đại nạn, cả người vô lực, nước mắt cũng hùng dũng tuôn ra

Bác Nguyên Ái tỷ ở bên cạnh không ngừng cần nhần liên miên, bình thục lại dị thường nghe lời nàng,giúp tôi đưa khăn tay

Lúc tôi nghĩ nước mắtvẫn sẽ tiếp tục rơi xuống không ngừng, trước cửa lại đột ngột xuất hiện 1 tiếngkêu to:

“Mở cửa! tôi tới rồi!!muốn chết a!!”

Là giọng nói của MôngThái Nhất!! Làm sao có thể làm hấn? Làm sao có thể là hấn?!!

“Ở địa bàn của ta còn dám kiêu ngạo như vậy!”

Bác Nguyên Ái tỷ giãychưa kịp mang, đã nổi trận lôi đình vọt ra cửa giáo huấn cái tên xú tiểu tử khônghiểu phép tắc kia, Mông Thái Nhất đường đường chính chính công theo một cái balô siêu cấp lớn tiến vào lều

“Ha! Sẻ con! Mới nửangày không thấy tôi , đã nhớ tôi như vậy! Không cần cô ở ban ngày ban mặt giảquỷ dọa người a!”

“Muốn chết! Xú tiểu tử này,sao lại chạy tới nơi này làm gì chứ?!” Bác Nguyên Ái nhón nhát túm lấy lỗ taiMông Thái Nhất “Là muốn bắt nạt Ma Thu Thu của chúng ta phải không?”

“Buông tay ra bà già!!Rất đau...! Buông tay!!! Tôi muốn chuyển đến đây!”

“Chuyển đến đây?” BácNguyên Ái tỷ kinh ngạc nhìn hấn, tôi thì kinh ngạc quên khóc

Mông Thái Nhất rút cuộccũng dứt khỏi “Ma quỷ” của Bác Nguyên Ái tỷ . Hấn vừa xoa xoa cái lỗ tai hồnghồng vừa bị xách , vừa lớn tiếng nói rõ từng chữ

“Đúng vậy a! Tôi . Muốn. Chuyển . Đến . Đây!”

Không thể.....

“Không thể!!” Bác NguyênÁi tỷ hướng hấn gầm to

“Hừ! Tôi nói muốn ở lạithì sẽ ở lại!! Bà đừng có dài dòng!” Mông Thái Nhất ngã người lên giường bấtđộng

“Người.....người cứnhien dám nói ta dài dòng.....xú tiểu tử, người muốn chết.....A.....người cứnhien còn dám nằm trên giường của ta.....A.....Dra giường Pháp của ta.....”

Bác Nguyên Ái tỷ lấy mộtcái dép hướng về đầu Mông Thái Nhất mà ném, ai ngờ Mông Thái Nhất thân thể linhhoạt né tránh, dép lê lại vô tư nện vào đầu Mộc tiên sinh đang hướng về lều mở cửa

“Là ai?” Mộc tiên sinhthản nhiên tươi cười trên mặt ẩn chứa một trận cuồng phong thật lớn

“À.....” Bác Nguyên Áitỷ đỏ cả mặt không dám thừa nhận

“Là tôi.....” Mông TháiNhất lười biếng bất động mở miệng ” Không cần thận trọng tay một chút”

Ách? Tôi cùng Bắc Nguyên Ái tỳ về mặt kinh ngạc nhìn hần ngoan ngoãn quay về phía Mộc tiên sinh gánhtội, sau đó lại vụng trộm hướng về chúng tôi làm cái mặt quỷ

“Tôi _____ muốn _____ ở _____ lại _____!”

Vị khách không mời mà đến – Phần 3

Lúc tỉnh dậy đi ra lều trại, Mặt Trời đã lười biếng lặn xuống phía Tây Hồng Cầu, ánh lửa bùng cháy khiến tôi có chút cảm giác ấm áp

“MộcMộc tiên sinh.....bọn họ đâu?”

Tôi phát hiện chỉ Bắc Nguyên Ái và Bính thúc ở cạnh đồng lửa

“Ở bờ sông trong rừng, không biết bận rộn việc gì! Nào, ăn cá!” Bắc Nguyên Ái lấy một con cá đã nướng chín đặt vào tay tôi

Cánh gà ăn lúc giữa trưa đã sớm được tiêu hóa gần hết, tôi vội vàng cầm lấy 1 miếng lớn

“Thu Thu!” Không biết từ khi nào Mộc tiên sinh đã đi đến phía sau tôi, hần vỗ vỗ bả vai tôi, cười tủm tỉm nói

“Thái Nhất còn bận việc trong rừng, cô giúp hần đem cá tới đi!”

“Tôi.....” Trải qua chuyện tình buổi chiều, tôi không biết nên làm thế nào để đối mặt hần

“Bắc Nguyên Ái tỳ.....Bắc Nguyên Ái tỳ.....” Tôi cầu cứu nhìn về phía Bắc Nguyên Ái

“Em bảo chị đưa cá cho cái đồ tai họa kia sao?!” Bắc Nguyên Ái tỳ trừng trừng ánh mắt nhìn tôi “Trời có sập xuống chị cũng không làm”

“.....”

Tôi lại nhìn về Mộc tiên sinh đang cười tủm tỉm cùng Bính thúc nướng cá, sau đó đành thở dài 1 hơi đi về phía khu rừng nhỏ

“Mông.....Mông Thái Nhất.....”

Thật lạ? Mộc tiên sinh nói rõ ràng hần ở trong này a.....

“Ma Thu Thu.....”

Thật lạ? Sao lại có tiếng nói vọng xuống từ trong cây a. Tôi tò mò ngẩng đầu nhìn lên trên.....

“A.....”

Từ trên trời giáng xuống một đồng vật thể không rõ hình dạng làm tôi sợ tới mức phải nhắm nghiền mắt lại, hét lên chói tai

“Đồ ngốc.....Cô mở to mắt cho tôi! Làm nhanh lên!” Giọng nói hỗn hển của Mông Thái Nhất từ ở trên vọng xuống, tôi có chết cũng không dám mở to mắt

Chờ cho bốn phía đều trở lại với sự im lặng vốn có, tôi mới dám mở to mắt ra, Mông Thái Nhất thở phì phò từ trên cây nhảy xuống, rồi dùng sức chỉ vào cái trán tôi

“Đồ con heo ngu ngốc này! Cô có biết tôi kiếm đồng đồ đó mất bao nhiêu tâm huyết không.....”

Mông Thái Nhất đột nhiên giống như đang nghĩ ngợi điều gì đó rồi ngồi xổm xuống ôm lấy 1 đồng lá cây dưới chân tôi.....

Thứ vừa mới rơi xuống là đồng này sao?

Mông Thái Nhất sao lại hướng tôi phủ đồng lá cây này

“Đồ ngốc! Trong phim truyền hình không phải đều chiếu như vậy sao?!” Đắm chìm trong đau khổ, Mông Thái Nhất tức giận liếc trắng mắt tôi 1 cái

phim truyền hình.....phim truyền hình? Không phải chứ? Mông Thái Nhất vừa rồi là muốn làm cảnh Thiên Nữ Tán Hóa sao?

“A.....” Tôi dùng sức che miệng mình lại , không cho chính mình cười ra tiếng

“Ha ha.....ha ha.....”Tiếng cười vẫn ko nghe lời tuôn ra từ khe miệng

“Muốn chết a, dám cười tôi!” Mông Thái Nhất hung hăng thưởng cho tôi một cái vỗ đầu ” Nhưng mà.....quên đi, dù sao cô cũng rất vui.....”

Hắn là vì muốn tôi vui vẻ sao? Hắn là vì muốn tôi vui vẻ nên mới làm ra cái cảnh này.....

Đồ ngốc này!!!

Tôi ko biết bản thân mình nên nói cái gì, bởi vì tôi từng vì hiểu lầm mà hoàn toàn không để ý đến cảm thụ của hắn, nhưng còn hắn, dù cho tôi đối đãi với hắn tệ cỡ nào, hắn vẫn là bên cạnh bảo vệ tôi, toàn tâm toàn ý muốn tôi vui vẻ. Ma Thu Thu, ở trước mặt Mông Thái Nhất, mày so với những người bình thường khác có điểm gì khác nhau?

Im lặng thật lâu, tôi cố thu dưỡng khí lôi kéo ống tay áo hắn

“Mông Thái Nhất, thật.....thật xin lỗi.....Cám ơn!”

“Cô đang nói cái quỷ gì? Sao lại nói xin lỗi? Còn cảm ơn nữa?” Mông Thái Nhất đem một viên đá dùng sức ném vào nước, nhưng viên đá ko lập tức chìm xuống mà lại ở trên mặt nước nhẹ nhàng nhảy nhót vài cái, khiến mặt sông nổi lên những vòng tròn nhỏ

“Tôi.....tôi muốn nói.....chuyện trước kia.....thật xin lỗi!” Tôi cố lấy thật nhiều dũng khí nói.....

Mông Thái Nhất ngơ ngác nhìn tôi, khiến cho tôi cảm thấy dường như mình đã trải qua một thế kỷ, cuối cùng hắn cũng nhẹ nhàng mở miệng

“Sẽ con, nếu cô quên đi chuyện ko thoải mái, cô sẽ quay về trường học đúng ko?”

“Đúng.....có lẽ vậy.....”Tôi ko biết nên sợ hãi hay ngượng ngùng, đem đề tài chuyển dời lên con diều trong tay hắn “Con.....diều này.....”

Mông Thái Nhất nhìn nhìn con diều trong tay, trầm tư 1 chút, sau đó cái mũi mũi mũi hừ hừ, nhưng vẫn ko nói

“Có phải muốn.....thả diều?” Một lát sau, tôi cẩn thận hỏi thử

“Đúng vậy!! Đã biết còn ko mau cầm!??” Mông Thái Nhất thở phì phì, kêu to

Tôi mỉm cười, thật kiêu lúc vẫn rất đáng yêu!!

Tôi nhận lại con diều trong tay hắn, nhìn đường chân trời ánh lên màu đỏ rực

Những chuyện ko vui về của tôi, có thật sẽ theo con diều này bay xa ko?

Nếu có thể, tôi tình nguyện mình chưa từng gặp qua hắn.....

Hình ảnh Kim Ánh Minh hiện ra lại thật sâu in vào mắt tôi

“Cô còn chần chờ cái gì?” Mông Thái Nhất đứng dậy nhìn tôi

“Không không.....tôi.....tôi không có.....”

“Nói mớ à! Đúng là Sê con ngu ngốc” Mông Thái Nhất vừa oán giận, vừa ở một bên điều khiển dây diều

“Gió nổi rồi! Chạy mau!” Mông Thái Nhất lớn tiếng nói

Tôi sững sốt, sau đó lại vội vàng chạy dọc theo bờ sông

Gió thật lớn, con diều thoáng chốc đã được gió nâng lên. Tôi cảm giác như nó cũng có sinh mệnh , ở trên bầu trời càng bay càng cao, càng ko ngừng lôi kéo cuộn dây trong tay tôi, cũng kéo ra luôn tâm tình không tốt tôi vẫn giấu kín

Điều bay thật cao, bay đến bầu trời xa xa! Tôi hưng phấn nhìn theo cánh điều hồng hồng, vui vẻ vừa nói lại vừa nhảy

“Nhìn xem xem!! Bay thật cao thật cao!!”

“Đúng! Ha ha.....”

Trời ạ! Mông Thái Nhất nở nụ cười...hắn cười rộ lên như vậy.....rất đẹp trai a.....

Không được!! Tôi sao lại háo sắc như thế!! Tôi dùng sức lắc đầu

“Ê! Sẻ con!!Thả dây, mau thả dây!! Sắp.....rơi!!” Mông Thái Nhất đột nhiên chỉ vào con điều lơ lửng kêu to

Tôi bị tiếng kêu của Mông Thái Nhất làm cho hoảng sợ tới mức phát run, sợi dây từ trong tay tôi dần dần ngã xuống

“Điều!!!” Tôi phi như bay lên trên lôi kéo thu lấy sợi dây điều

“Sẻ con!! Cẩn thận!!”

Nhưng đã ko còn kịp nữa rồi, tôi chỉ nghe thấy Mông Thái Nhất ở phía sau tôi kêu to 1 tiếng, sau đó lại trượt chân, ngã xuống dòng sông

Vị khách không mời mà đến – Phần 4

Tôi thất kinh ra sức tát nước, hoàn toàn đã quên chuyện mình biết bơi, đảo mắt tôi đã bị dòng nước đẩy ra giữa sông

Nước sông lạnh quá a! Tôi mặc y phục nhiều quá!! Bơi ko được

Không được rồi.....tôi hết sức.....ai đến cứu tôi.....

“Sẻ con!! Đừng nhúc nhích!! Đừng nhúc nhích! Tôi tới cứu cô!!”.....

“Ma Thu Thu!! Cô muốn chết a!! Đã bảo cô đừng nhúc nhích!!!”.....

Là Mông Thái Nhất!! Hắn đang ôm chặt tôi vào lòng, ra sức bơi về phía bờ

Phù.....được cứu rồi.....lòng cũng bình tĩnh được một chút!! Trước mắt đã đến gần bờ.....

“Sẻ.....Sẻ con.....” Giọng nói của Mông Thái Nhất phát run

“A?” Tôi ngẩng đầu lên nhìn.....Trời ạ!! Mông Thái Nhất cả mặt sao lại tái mét rồi! Sao lại thế này?!! Tôi hoảng sợ nhìn hắn

Hắn ko bơi nữa, dùng sức đẩy tôi đẩy lên bờ, còn mình lại từ từ chìm xuống nước!!

“Mông Thái Nhất!!” Tôi chạy vào bờ đối diện kêu to

Nhưng nước sông vẫn im lìm chảy, không có động tĩnh gì, giống như chưa có chuyện gì xảy ra

Không thể nào.....Mông Thái Nhất.....Mông Thái Nhất!!! Tôi gấp đến nỗi ngay cả nước mắt cũng tuôn trào. Vừa nãy hắn đã cứu tôi! Hắn đã cứu tôi! Không được!! Tôi ko thể để cho hắn chết!! Tôi muốn cứu hắn!!!

Tôi vừa khóc lớn, vừa vội vàng cởi đồng quần áo nặng trĩu bị ngấm nước ướt đẫm, tháo giày ra rồi nhảy ùm xuống sông

Ma Thu Thu, mày phải bình tĩnh!! Bình tĩnh!! Tôi nín thở, lặn xuống sông, mở to mắt tìm kiếm Mông Thái Nhất

Rốt cuộc, tôi đã nhìn thấy hắn!! Ở một nơi cách bờ sông ko xa, hắn đang bị 1 cây bèo cuốn lấy chân!! Hắn đang khó khăn giãy dụa, nhưng ko thể nào giãy ra

Làm sao bây giờ?? Làm sao đây?? Tôi nên làm gì?!!

Tôi cúi đầu, cố sức lấy hết sức lực của mình dây bèo kia, nhưng nó lại giống như đinh bị dính chặt, ko cách nào nhỏ được!!

Tôi nhìn khuôn mặt đang trầm dần của Mông Thái Nhất, mặt của hắn đã bắt đầu trở nên mơ hồ

Không! Không thể!! Mông Thái Nhất!! Không thể!!!!

Trong đầu trống rỗng, tôi chưa bao giờ có cảm thấy sợ hãi như vậy, tôi không thể để cho Mông Thái Nhất ra đi, tôi ko thể

Bàn tay giựt dây bèo bắt đầu trở nên kiên quyết, tôi mặc kệ, tôi không thể để hắn chết, ko được, ko được!!!

Tôi dùng hết sức nhỏ dây bèo, được rồi!! được rồi!! tôi làm được rồi

Tôi ko biết mình lại có sức lực lớn như vậy, có thể đem Mông Thái Nhất trở về bờ

Nằm trên bờ sông tôi ra sức thở, bàn tay dùng sức quá độ, ko ngừng run rẩy, hoàn toàn đã không nghe theo lệnh của tôi

Mông Thái Nhất?? Mông Thái Nhất!!

Tôi vuốt mặt hắn, bởi vì tay đang phát run, tôi cũng mất cả cảm giác, hắn dường như ko có chút phản ứng nào.....

“Mông Thái Nhất!! Anh đừng làm tôi sợ!! Đừng dọa tôi!”

Tôi ra sức áp mạnh vào bụng Mông Thái Nhất, sau đó lại đem môi dán vào miệng hắn, dùng sức hướng miệng hắn hà hơi.....

“Khụ khụ khụ khụ.....” từ miệng Mông Thái Nhất ọc ra thật nhiều nước

“Tỉnh!! Tỉnh lại!!” Cảm giác lo lắng của tôi đột nhiên lắng xuống, nước mắt theo mi tràn ra.....

“Khụ! khụ!.....Ma Thu Thu!! Cô muốn lắc chết tôi a!”

“Ô ô ô ô ô.....”

“Ê.....Ma Thu Thu!! Người suýt chết là tôi cơ mà?”

Ô ô ô.....ô ô ô ôô.....”

“Đừng khóc, đại sắc nữ.....Còn khóc nữa tôi sẽ phi lễ cô a!”

“Ô ô.....A.....” Tôi phát ra một tiếng hét chói tai làm rung động một đám nhỏ từ trong khu rừng bay ra!

Tôi Tôi Tôi.....tôi chỉ mặc mỗi quần lót, hơn nữa lại ngồi trước mặt Mông Thái Nhất!! Nhưng cả quần lót cũng ướt đầm rồi!!! Trời ạ!!!!!!! (Rin: sặc.....vậy là bị thấy hết ời còngì!!? Mông ca *lườm lườm* chịu trách nhiệm đi nha!! “

Tôi lấy tay gạt gao chemặt, lúc này tôi thật hận ko thể ra sông quỳen sinh!!

Một đồng vải ướt đầm quăng lên đầu tôi, tôi ngẩng đầu, hiển nhiên là y phục của Mông Thái Nhất!!

“Mặc dù ướt, nhưng vẫn còn hơn trần truồng!” Mông Thái Nhất quay lưng hỏi tôi ” Mặc ?”

“Ừ.....”

Mông Thái Nhất xoay người lại, một tay đem tôi bế lên

“Anh.....anh.....làm gì.....vậy?” Tôi sợ tới mức càng nói càng cà lăm

“Ôm cô trở về a!” Mông Thái Nhất ko kiên nhẫn nói

“Tôi.....tôi.....” Tôi ra sức giãy dụa, nhưng càng giãy lại bị ôm càng chặt

“Tôi cái đầu cô a!! Còn động đậy nữa coi chừng tôi đánh cô!! Chẳng lẽ cô muốn để mông trần đi về sao?!” Mông Thái Nhất tức giận uy hiếp

“Ô ô.....ko.....” Thậthung dữ!! Tôi nép vào lòng Mông Thái Nhất nhỏ giọng khóc

“Rất tốt a!!”

“Ô ô.....”

“Được rồi, tôi sợ cô.....” Mông Thái Nhất vẫn tiếp tục ôm tôi đi lên phía trước

“Ê! Sao cô còn chưa cảm ơn tôi?” Mông Thái Nhất nghiêng mắt nhìn tôi được hấn ôm trong ngực

Tôi ngừng khóc, giương mắt nhìn hấn khó hiểu

“Vừa nãy tôi vì cứu cô ,suýt chút nữa là mất mạng, cô còn ko cảm ơn tôi sao?”

Vừa nãy không phải tôi cứu hấn sao? Nhưng mà nhìn bộ dạng hung dữ kia, tôi chỉ biết nhỏ miệng nói

“cảm.....cảm ơn!”

“Hắc hắc.....” Mông Thái Nhất gian gian cười ra 2 tiếng

Trở về lều trại trong tình trạng ướt nhẹp, mọi người trở nên rối loạn 1 chút, nhưng điều làm tôi rối loạn nhất là

Mông Thái Nhất đợi chomọi người ngủ hết, sau đó lại lặng lẽ đi về phía bên cạnh tôi

“Sẽ con!! Đang ngủ sao?”

Mông Thái Nhất xoay người nhìn tôi, tôi cơ hồ có thể cảm giác được hơi thở ấm áp của hấn! Tôi dùng sức nhắm mắt lại, vẫn ko nhúc nhích, nhưng tim đã nhảy tới cổ họng, cảm giác như sẽ nhảy ra ngoài!

“Hôm nay.....cảm ơn cô.....” Hấn nhẹ nhàng nói, tuy rằng tôi ko mở to mắt , nhưng vẫn cảm thấy chính mình bị một hơi thở ôn nhu bao lấy, ko biết ánh mắt hiện tại của hấn như thế nào.....tôi nghĩ ngợi, mí mắt hơi hơi giật

Có lẽ động tác rất nhỏ này của tôi vẫn bị Mông Thái Nhất phát hiện, hấn nhẹ nhàng cười cười. Tôi ngẩn ra, vội vàng gắt gao nhắm chặt hai mắt lại . Lúc này , tôi cảm giác bản thân mình bị một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên, lại vén luồng tóc trước mặt tôi, sau đó là được một đôi môi mềm mại ấm áp đặt lên trán.....

MôngThái Nhất, hấn hôn tôi!! Lòng tôi tựa như nước sôi, ra sức bốc hơi nước!!!

“Ngủ ngon!” Mông Thái Nhất dịu dàng nói, xong việc lại xoay người xuống giường

Tôi mở to hai mắt nhìn, dùng sức bẹo má của mình, ô.....ô.....đau quá!! Xem ra, tôi ko phải là đang nằm mơ!!

Hại đầu tôi trở nên hỗn loạn , hình ảnh của Mông Thái Nhất chồn vờn trong đầu, dù cố cách mấy tôi cũng ko thể đẩy hấn ra: khoảnh khắc cùng Mông Thái Nhất gặp nhau, khoảnh khắc cùng Mông Thái Nhất ở trường học cãi nhau, cả hình ảnh hấn bảo vệ tôi nữa.....Từng cảnh, từng cảnh thoáng hiện về trong đầu tôi

Cả một đêm tôi đã ở trên giường lăn qua lộn lại, chỉ đến khi trời tờ mờ sáng mới ngủ được

22. Q.4 - Chương 1: Vị Khách Không Mời Mà Đến

“Xin chào”

Mới sáng sớm tinh mơ,Bắc Nguyên Ái tỷ thần thái sáng láng đã vén rèm từ bên ngoài đi vào

“Xin chào.....” Tôi ngủ say ko được bao lâu vô lực từ trên giường ngồi thẳng dậy theo chân bọn họ chào hỏi. Hừ, xem ra ngày hai vị này trải qua ngày hôm qua rất dễ chịu

“Thu Thu! mặt mũi của em sao vậy?” Bắc Nguyên Ái tỷ giật mình nhìn tôi

Mặt? Tôi khó hiểu từ trên giường đứng dậy, soi gương lại thấy.....

Trời ạ! Ngũ trể ko ngongiac khiến cho đôi mắt của tôi thâm quầng như bị mực đổ lên! Mông Thái Nhất mà thấy hình dạng này của tôi, hẳn nhất định sẽ lại kêu tôi là quỷ!

Mông Thái Nhất.....

Tôi đột nhiên nghĩ đến cái GNK (good night kiss) khiến tôi phải nhức đầu suốt 1 đêm, ấp úng hỏi:

“MôngThái Nhất đâu?”

“Đi rồi, chúng tôi vừa gặp hắn ở trên cầu.....” Một tiên sinh thản nhiên nói với tôi

Đi rồi? Đi rồi!!

Tôi giật mình quay đầu nhìn lại tấm chăn của hắn

Tấm chăn đã được gấp lại rất đẹp căn bản giống như chưa được người bung ra. Cả....cả ba lô của hắn cũng ko thấy

Nghe qua cái tin tức khiến tôi bàng hoàng, tôi căn bản không nghe vô những gì Bắc Nguyên Ái tỷ đang nói tiếp theo sau đó

Hắn đi rồi.....Hắn tại sao lại đột ngột ra đi?!

Hắn tới thật bất ngờ, radi cũng thật bất ngờ như vậy

Hắn bỏ đi sao? Cái người luôn luôn ở bên cạnh tôi cũng muốn bỏ đi sao??.....Lừa đảo, đều là kẻ lừa đảo.....

Trong đầu tôi vang lên.....

“Đuổi theo hắn đi!” Một tiên sinh mỉm cười nhìn tôi, ánh mắt tràn ngập cổ vũ

“Bây giờ đuổi còn kịp. Mau đi, Thu Thu!” Bắc Nguyên Ái tỷ thuận tiện cổ vũ tôi

“Ko.....” Tôi ko biết tại sao mình lại buột miệng nói ra như vậy

Nếu có thể, tôi rất hi vọng mình có thể lập tức vội vàng chạy đi, tìm ra cái tên đáng giận hỏi xem tại sao hắn muốn làm như vậy? Tại sao lại làm cho tôi có lúc rối loạn rồi bỏ chạy như thế?

Nhưng mà.....Ma Thu Thu này, mày xứng với hắn sao? Mày căn bản cũng chỉ là một Sẻ con ko hơn ko kém, dựa vào cái gì có thể làm như vậy a. Hơn nữa mày thật sự muốn quay trở về cái thế giới kia? Quay trở về cuộc sống không có ban ngày ấy?.....

Thật tốt, đã vậy nên chấp nhận kết thúc thuộc về mình

Chân của tôi như bị đinh đóng chặt trên mặt đất, nhắc cỡ nào cũng nhắc ko ra

“Ai.....” Tôi nghe Một tiên sinh nhẹ nhàng ở bên cạnh thở dài 1 tiếng

“Đi a, nhanh đi a!” Bắc Nguyên Ái tỷ dùng sức đẩy tôi, lại làm cho tôi đụng vào một cái vách tường chắc chắn

“Các người sáng sớm tinh mơ ồn ào gì vậy?”

“Mông Thái Nhất!!” Tôi kinh ngạc kêu lên

“Sẻ con! Cô sao vậy? Sáng sớm tinh mơ đã muốn dọa người!!”

Mông Thái Nhất đeo ba lô ngồi dươi đất ra sức xoa xoa vùng ngực bị tôi đụng vào

“Tiểu Nhất, người ko phải đi rồi sao?” Bắc Nguyên Ái tỷ giật mình hỏi

“Đi cái gì a! Vừa này Một tiên sinh sáng sớm đã bắt tôi vác vật nặng chạy năm cây số” Mông Thái Nhất nghĩ cái gì khiến mặt hơi hồng hồng “Lại nói, có Sẻ con ngốc ở nơi này, tôi cho dù có đi thì một ngày nào đó vẫn sẽ trở về! Tôi mới ko nghĩ đi một chặng đường xa như vậy thật oan uổng!”

Nước mắt của tôi ào ào chảy xuống, không biết là vì buồn bã hay vì vui.....

Buổi tối, tôi không yên lòng nướng cá, cái chuyện xảy ra buổi sáng vẫn còn hiện diện trong đầu tôi khiến cho cõi lòng tôi hoang mang

“Thu Thu.....” Mộc tiêng sinh ở cạnh nhìn nhìn cái vỉ nướng cá, đột nhiên mở miệng

“Gần đây câu được rất nhiều cá a!”

“Ừ.....gần đây.....câu có vẻ rất.....dễ dàng.....” Đầu óc hỗn loạn, tôi trả lời cũng không rõ ràng

“Ko ai sinh ra đều đi câu cá a.....”

“A?”

“Thu Thu, nếu lần đầu tiên, tôi đem cá đã nướng ra cho cô, hiện tại cô cũng sẽ không thể nói ra câu dễ dàng như vậy!” Mộc tiêng sinh đột nhiên lẩm bẩm ” Không bằng chính mình thử đi câu, nếu không làm sao mà biết trong sông có cá hay không?”

“Nhưng.....” Đầu óc hỗn loạn của tôi bỗng chốc lóe lên 1 tia sáng, nhưng tôi lại không thể nắm bắt được

“Thu Thu, mau dập lửa, cô qua lều bên kia giúp tôi lấy một ít củi sang đây được không?”

Tôi đi đến lều lều bên cạnh, lựa chọn 1 ít củi lửa, lại nghe thấy bên trong truyền ra tiếng người cãi vã

“Đừng, đừng!! Bảo bối của ta, người không thể làm hư!”

“Bà già chết tiệt, tôi chỉ lấy của bà 1 ít son, đừng có nhỏ mọn như vậy a!”

Là Bắc Nguyên Ái tử và Mông Thái Nhất! Bọn họ ở gần nhau sẽ không có lấy 1 giây yên bình, tôi lắc lắc đầu chuẩn bị trở về, nhưng lại nghe hai người đó nhắc đến tên mình nên mới dừng lại

“Xì, nếu như chiêu thức của người mà hữu dụng, Thu Thu đã sớm đi theo người! Lần trước người suýt nữa bị chết đuối dưới sông còn chưa đủ mất mặt sao, lần này lại còn muốn giả làm thành hèn!”

“Không thử làm sao mà biết! Vẫn tốt hơn là không làm gì! Bà già, bà cho rằng tôi cũng giống bà ở đây chờ đợi mù quáng sao?”

“Hừ, ta không có người muốn chờ a, vậy người làm như vậy là muốn Thu Thu theo người phải không? Làm vậy không phải cũng giống như người quỳ xuống van xin em à!”

“Tôi.....tôi mặc kệ cô nghĩ thế nào, tôi chỉ cần cô ấy vui vẻ.....nếu có cách dùng được, tôi cũng muốn dùng thử xem.....”

“.....Được, được rồi, nổi cả da gà.....lấy đi, đừng lãng phí.....”

Tôi đứng ngoài lều trơ trơ, không biết mình nên làm gì bây giờ

Tại sao? Tại sao Mông Thái Nhất luôn đối xử tốt với tôi như vậy, luôn cố gắng để khiến tôi hạnh phúc?

Bản thân mình đã làm được cái gì? Không phải sao? Tôi chỉ có thói quen nhận lấy, có thói quen oán giận, nhưng lại quên đi thật ra tôi có thể cự tuyệt bị thương, quên đi thật ra tôi có thể nghĩ cách khiến bản thân hạnh phúc!

Mỗi lần đối mặt với khó khăn, tôi luôn lựa chọn cách trốn tránh, chỉ trốn tránh và trốn tránh, chạy đến khi nào không thể lui được nữa, tôi lại quyết định muốn chấm dứt tính mệnh mình!

Thật ra, tôi cũng không muốn làm như vậy! Tôi rất muốn chạm vào hạnh phúc và vui vẻ! Tôi không muốn lúc nào cũng né tránh trong vực sâu đau khổ và nước mắt

Tại sao.....tại sao tôi lại yếu đuối như thế.....tôi không muốn.....không muốn.....

“Thu Thu.....” Mộc tiêng sinh không biết từ khi nào đi nào đến cạnh tôi, đưa tôi 1 quả táo “Cô không nhận, tôi sẽ ăn luôn a!”

Ko biết vì sao, cõi lòng đầy u mê lo lắng của tôi bỗng dưng lóe lên một luồng sáng, khiến đầu óc của tôi chợt trở nên rõ ràng, tôi chỉ muốn tìm gặp Mông Thái Nhất.....

“Ai da! Sẽ còn đáng chết, cô sao lại đụng vào tôi a! Chạy nhanh như vậy là muốn đi đâu thôi sao!”

“Ha ha.....” Tôi nghe được tiếng cười lớn của bản thân mình truyền ra

Mông Thái Nhất kinh ngạc nhìn tôi

“Sẽ con, cô bị ngã choáng váng sao! Ngã đau như vậy mà còn vui vẻ!”

Tôi lắc lắc đầu, miệng cười cười đưa ra 1 quyết định vô cùng trọng đại

“Mông Thái Nhất, tôi với anh trở về trường”

Có lẽ, tôi đưa ra quyết định này là vì nhất thời kích động, hoặc cũng.....có lẽ tôi đưa ra quyết định này là do tâm tư thực sự muốn thế

Nhưng tôi đã hạ quyết tâm ra quyết định! Tôi, phải đi! Tôi muốn dừng cảm đối diện với tương lai của bản thân mình! Tôi muốn dừng cảm theo đuổi hạnh phúc của chính mình! tôi muốn dừng cảm đối mặt với bi thương và đau khổ nói NO! NO! NO!!!

Mông Thái Nhất sợ ngây người, sững sờ nhìn tôi, chắc hẳn cũng cảm thấy tôi thật sự bị cú ngã làm cho choáng váng

Tôi nghe được Mộc tiên ở bên cạnh nhẹ nhàng nói:

“Cô bé lọ lem của chúng ta, cuối cùng cũng đã muốn tự đi tìm giày thủy tinh”

Cô gái dừng cảm từ Luyện Ngục trở về – Phần 1

Toàn thể thành viên nam giới của Hồng Kiều Động Thiên, một đám vẻ mặt nghiêm túc đang tập trung ngồi thành vòng tròn bên ngoài lầu

Bên trong lầu trại

Tôi cẩn thận thừa dịp Bắc Nguyên Ái tỷ xoay người, liền vụng trộm cầu xin Bính thúc cho cần một miếng táo

Ô ô ô.....nếu biết rằng sinh mệnh là quan trọng nhất khi đưa ra cái quyết định kia, sẽ làm cho Bính thúc nửa tháng nay giám sát tôi ko cho tôi dính vào dầu mỡ, Bắc Nguyên Ái tỷ mỗi ngày lại đề tôi ra bắt học lễ nghi, Mông Thái Nhất đứng giờ lại đem tôi đi ra ngoài vận động, đến tôi còn bị Mộc tiên sinh phụ đạo bằng mấy thứ sách cổ. Tôi có chết cũng sẽ ko nói ra!!!

Ở trước mắt tôi thoáng qua cảnh tượng bi thảm.....

“Ma Thu Thu, cứ xem tôi như một con mèo biết nói, cô sẽ ko căng thẳng, mau a!” Mông Thái Nhất hướng tôi kêu to

“Đúng đúng, Thu Thu, cô ko được đem lời nói dẫu trong lòng, phải dừng cảm nói ra!” Mộc tiên sinh ở bên cạnh cổ vũ

“Có chuyện mau nói, có rắc thì phóng!” Bính thúc cũng một phen hoa chân múa tay vui sướng

“Đúng, đúng, nếu cái tên kia ko giống như mèo, em cứ xem hẳn như một con tinh tinh!” Bắc Nguyên Ái tỷ ko quên thêm mắm thêm muối

“Mông.....Thái Nhất.....đồ.....đồ.....chết tiệt!” Tôi căng cổ la to làm ọi người sợ tới mức phải đem tai bịt lại

“Sẽ con, cô dám đem tôi mắng! Muốn chết a!”

“Đang luyện tập, không cho người uy hiếp Thu Thu, mau.....tiếp tục cùng tinh tinh luyện tập!”

“Mông Thái Nhất.....đồ.....chết tiệt!”

“.....”

“Mông.....Thái Nhất.....là đồ chết tiệt!!!!”

“Mông Thái Nhất.....là đồ chết tiệt!!!!”

.....

“Thu Thu, cô hiện tại muốn làm cái gì nhất?” Mộc tiên sinh đang ở tiết dạy tư tưởng chính trị, vẻ mặt tươi cười hỏi

“Ăn luôn một đầu trâu.....” Tôi lệ rơi đầy mặt trả lời

Mộc tiên sinh sững sờ một chút, lại hỏi tiếp

“Vậy cô muốn nói cái gì nhất?”

“Mộc tiên sinh, xin ngài cho tôi một cái đầu trâu.....” Tôi đau khổ nói

Mộc tiên sinh bắt đầu lắc đầu

“Thu Thu, những lời này cô đã nói suốt 1 tuần nay.....”

.....

“Bác Nguyên Ái tỷ, tôi đi không được!” Tôi đáng thương vẽ mặt hồng hồng theo Bắc Nguyên Ái tỷ đi dạo trung tâm thương mại

“Kiên trì một chút đi Thu Thu! Gì? Sau đồng hồ này em lại xách theo! Mông Thái Nhất!! Cái tên tiểu tử chết tiệt này chạy đi đâu?” Bắc Nguyên Ái tỷ nổi giận dùng dùi kêu to

Cái tên Mông Thái Nhất kia đã sớm chuồn mất!

.....

Nhưng mà.....ô ô ô.....mọi người ở Hồng Kiều Động Thiên đều quên đi lời nói trước kia của tôi, còn kiên quyết thực hiện “Công trình cải tạo Ma Thu Thu”, làm tôi phải cố gắng sống sót qua địa ngục suốt nửa tháng nay

“Ma Thu Thu! Em đã ăn nửa quả táo! Sao vẫn ăn tiếp!?” Bắc Nguyên Ái tỷ xoay người tàn nhẫn cướp đi quả táo của tôi

“Nhưng mà, Bắc Nguyên Ái tỷ, em đói.....” Tôi đau khổ cắn môi van xin

“Nào, đến đây chị dạy em cách đeo kính sát trùng”.....

“A, lại giúp cho em trang điểm trang nhã 1 chút”.....

“Đừng nhúc nhích, để chị chỉnh sửa lại tóc!”

.....

“Được rồi! Một chết đi!” Bắc Nguyên Ái tỷ thở ra 1 hơi, sau đó lại hưng phấn hướng tôi vẫy vẫy tay, kết quả của kế hoạch cải tạo đã được công bố trước gương

“Em.....”

“Sao lại nói chuyện ấp úng giống trước kia a, cẩn thận Mộc tiên biết được sẽ mất vui nha!”

Tôi bị Bắc Nguyên Ái tỷ một tay đẩy lên tấm gương trước mặt

Trời ạ.....đây.....đây là tôi sao? Đây thật là tôi sao?

Khuôn mặt trái xoan, mắt to, mũi thẳng tắp, miệng xinh xắn, dáng người đều đặn, tinh tế thất lạc, còn cả mái tóc uốn xinh như búp bê, rất phù hợp với hình tượng của một búp bê dễ thương, quả thực, quả thực.....

Tôi không tin được vẻ vẻ khuôn mặt đáng yêu, đúng vậy, đúng là tôi! Cô gái trong gương cũng bắt đầu cười theo hành động.....

“Được, được rồi! Nhanh nhanh để cho đám con trai bên ngoài nhìn thấy mỹ nữ đi!”

Bắc Nguyên Ái tỷ xông lên phía trước, 1 tay vén rèm, ánh mặt trời bên ngoài đâm vào mắt, khiến tôi có chút mở mắt không ra, đợi đến lúc tôi quen với hoàn cảnh thì cũng là thời điểm tôi phát hiện mình đã đứng giữa mọi người

“Xinh đẹp, xinh đẹp!” Bính thúc hưng phấn vỗ vỗ tay vào đầu gối

“Thu Thu, chúc mừng côa, rốt cuộc cũng thực hiện được mục tiêu của mình” Mộc tiên sinh cười cười nhintôi

“Đúng vậy, đúng vậy a ,thì ra Sẻ con của chúng ta là một tiểu mỹ nữ” Bắc Nguyên Ái tỷ đẩy đẩy MôngThái Nhất vẫn ngăn người từ lúc tôi đi ra “Ê, người ko nói được câu nào a”

“So với lần đầu tiên tôi nhìn thấy con đẹp hơn.....”

“Cái gì mà lần đầu tiên, người đang nói cái gì a.....”

“Chính là lúc thử quần áo tham gia Party, lần đó.....” Mông Thái Nhất đột nhiên ý thức được lời mình nói ra, lập tức lấy tay bịt miệng lại

“Đúng vậy.....” Người bán hàng miệng lưỡi ko xương vẫn tiếp tục cổ vũ

“Xấu.....xấu chết được! Cô còn ko mau thay đồ trở lại, muốn hù chết người a!”

.....

Tôi ngẩng đầu nhìn Mông Thái Nhất hơi hỏi đỏ mặt, chẳng lẽ.....

“Nhìn nhìn cái gì, cẩn thận coi chừng tôi đánh cô a!” Mông Thái Nhất bắt mãi hướng tôi giờ giờ nắm tay

“Ê, tiểu tử này, ko được can thiệp Thu Thu, người muốn chết a!” Bắc Nguyên Ái tỷ lập tức lên tiếng

“Bà già, bà mới muốn chết!”

“Muốn chết, muốn chết! Bà già.....bà già.....” Bính thúc ở bên cạnh vui vẻ nói như vẹt

“Được rồi, được rồi, mấy người đừng làm ồn nữa, tôi có chuyện muốn nói” Lời nói của Mộc tiên sinh làm cho cục diện đang hỗn loạn trở nên yên tĩnh lại

“Thu Thu, tôi rất vui cô trở nên xinh đẹp hơn so với lúc trước, càng vui hơn khi cô quyết định trở về”

“Mộc tiên sinh, tôi rất cảm ơn ông, đã cho tôi sáng tỏ rất nhiều. Tôi nghĩ thứ thay đổi lần này ko chỉ có bề ngoài của tôi, mà còn có tâm tôi! Sau này tôi có thể trở về Hayakawa hay ko, đã ko còn quan trọng.....”

“Nếu là trung học Hayakawa, tôi thật ra vẫn có cách!” Mộc tiên sinh mỉm cười nhìn mọi người

Mộc tiên sinh có cách?! Tất cả mọi người đều cực kì kinh ngạc, mọi tầm mắt đều tập trung lên người hắn

“Chuyện của cô Bắc Nguyên Ái tỷ đã nói ra hết, tôi có một người ở đó có lẽ có khả năng giúp đỡ.....”

“Cảm ơn ông !! Mộc tiên sinh!! Cảm ơn chị!! Bắc Nguyên Ái tỷ! còn cả.....cảm ơn anh.....Mông Thái Nhất.....” Tôi cảm động nhìn mọi người

“Chúc mừng cô Sẻ con! Ít nhất hiện tại nhìn qua cô cũng ko giống như trước kia khiến tôi đau dạ dày!”

“Mông Thái Nhất! Anh nói cái gì?!” Tôi tức giận la to

Tôi bị phản ứng của mình nhất thời làm cho giật mình, trời ạ! Tôi vừa nói gì vậy.....Trước đây cho đến tận bây giờ tôi cũng ko dám làm như vậy a.....

Tôi cắn cắn ngón tay, có chút sợ hãi ngẩng đầu nhìn Mông Thái Nhất,,,,,,,,,

A! Hắn đang cười! Hắn đang nhìn tôi cười!! Hắn không tức giận sao?!!

Tôi lại nhìn nhìn về Mộc tiên sinh và Bắc Nguyên Ái tỷ đứng bên cạnh hắn

Bọn họ đều tươi cười đầy mặt nhìn tôi, Bắc Nguyên Ái tỷ còn hướng tôi giơ tay chữ “V”

Tôi thay đổi.....

Tôi cảm giác được.....

Tôi thật sự thay đổi!! Thay đổi một cách hoàn toàn triệt để.....

“Oa a.....”

Tôi hưng phấn kêu to, nhào lên người Mông Thái Nhất, bám lấy cổ hắn ra sức xoay

“Ma Thu Thu!! Cô muốn chết a!!!” Mông Thái Nhất bị tôi bám lấy cổ hỗn hển chửi ầm lên

“Ha ha ha ha ha!”

Tiếng cười của chúng tôi truyền ra từ lều trại, vang vọng đến tận bờ sông của Cầu Hồng.....

23. Q.5 - Chương 1: Cô Gái Dũng Cảm Từ Luyện Ngục Trở Về

Trời đã về khuya, tại cái ngã tư nhỏ nhỏ này đã không có 1 bóng người nào qua lại, tôi nhìn tòa nhà cao trước mặt, ngọn đèn âm ập cả những tiếng cười sung sướng, tất cả đều thật quen thuộc.....

Phù.....ko ngờ mới bỏ đi có nửa tháng, nay đứng dưới tòa nhà mình đã từng sống 16 năm nay lại cảm thấy thật lo lắng

Ba mẹ mà thấy được tôi nhất định là sẽ rất giận dữ! Từ sau cái đêm bỏ đi, tôi đã không giữ liên lạc với bọn họ, có bọn họ đã cảm thấy tôi có trở về nhà hay không cũng không quan trọng, nói không chừng có lẽ.....

Tôi ở dưới tòa nhà dờ dật, suy nghĩ mâu thuẫn quyết liệt đan xen

“E, Sẻ con? Cô rốt cuộc có đi lên ko a? Cô ở chỗ này đi tới đi lui cả một tiếng đồng hồ rồi!” Mông Thái Nhất dựa đầu vào tường không kiên nhẫn nhìn tôi

Ko xong, mãi lo khẩn trương, tôi đã quên mất sự tồn tại của người kia! Khó thấy hắn kiên nhẫn như vậy, không ầm ỹ cũng không náo loạn!

“Tôi đã biết, anh về trước đi!” Tôi ngẩng đầu nhìn chiếc cửa sổ lớn, hít vào 1 hơi thật sâu

“Sao vậy? Còn sợ hãi à?” Mông Thái Nhất trêu chọc hỏi

“Ko có!!” Tuy rằng mạnh mẽ, nhưng trên mặt tôi đã viết ra hai chữ “Lo lắng” thật lớn

“Nói cũng đúng, nơi đó là nhà cô, có cái gì phải sợ? Lãng phí thời gian của bốn thiếu gia nhiều như vậy, ko biết có bao nhiêu mỹ nữ phải thương tâm đây?! Ai...” Mông Thái Nhất lười biếng gãi đầu lên tay tựa vào bức tường, khuôn mặt tỏ vẻ đau lòng, còn giả vờ thở dài một hơi

“Xi!” Tôi bị bộ dạng bất đắc dĩ của hắn làm cho quên đi cả khẩn trương

Đúng vậy, Ma Thu Thu! Có cái gì phải sợ? Đó là nhà của mày, nếu ngay cả nhà mình mà mày cũng ko thể đổi mặt, vậy thì ngày mai mày làm sao có thể quay về trường học, đối mặt với những thứ càng đáng sợ hơn.....

Mông Thái Nhất đột ngột nhẩy đến trước mặt tôi “Sẻ con, đã quyết định chưa?”

“Ừ, tôi đi lên đây!” Tôi hạ quyết tâm gật gật đầu

“Vậy tôi đi đây! Byebye.....” Mông Thái Nhất nói xong, hướng tôi vẫy vẫy tay, xoay người bước đi

“Mông Thái Nhất!!!” Nhìn bóng lưng của hắn, khiến tôi đột nhiên kim lòng không được kêu lên “Cảm.....cảm ơn!”

Tôi nhìn thấy Mông Thái Nhất đột ngột dừng bước, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, làm tôi nhìn ko được cười ra tiếng.....

Hắn quay đầu, nhìn tôi âm hiểm nở nụ cười gian tà, trong mắt hiện lên một đạo ánh sáng tà ác!

Ko hay rồi! Tên kia lại muốn giở trò đùa giỡn gì đây!! Tôi âm thầm hít sâu vào 1 hơi, có chút hối hận trước sự xúc động vừa rồi

Quả nhiên, tên vô lại này đã đi đến trước mặt tôi, nhìn thẳng tôi, cười đắc ý nói:

“Hi hi.....muốn cảm ơn hẳn phải có chút biểu hiện”

Mặt của hắn cách mặt của tôi hiện tại đại khái chỉ có 3 phân!! Đôi mắt sâu như biển hồ như muốn đem tôi cuốn vào.....

Tôi sợ tới mức cả đầu đều chảy mồ hôi lạnh, vội vàng lùi về một bước. Phù.....tên chết tiệt này, trước kia, tôi sao lại không phát hiện, mặt của hắn lại đẹp như vậy

“Tôi tôi tôi.....làm muốn.....cảm ơn anh.....” Ko xong! Tôi sao lại trở nên cà lăm rồi!?

“Hi hi.....tôi ở với cô lâu như vậy đương nhiên cũng muốn thu lại chút thù lao a!” Mông Thái Nhất mặt dày mày dạn cười nói

Thù lao.....thu thù lao?!

Ko đợi tôi kịp phản ứng, Mông Thái Nhất một bước đã bước vọt lên trên, một tay đỡ lấy đầu tôi, tôi đáng thương hoàn toàn không kịp phản ứng! Chỉ có thể ngơ ngác đứng ở một nơi, sợ sệt đến mức chỉ biết ngoác mắt nhìn chăm chăm.....

Nhìn bờ môi của hắn càng lúc càng đến gần

“Thanh niên thời nay thật là khủng khiếp!”

“Đúng a! Nếu là con gái tôi thì đã sớm bị đánh chết!”

“Nói đến con gái chị, sao lâu như vậy không thấy được nó ?!”

“Ai.....”

Từ phía sau truyền giọng nói của hai người phụ nữ trung niên, cái giọng nói kia nghe thoáng quá thật quen thuộc.....hình như là của mẹ.....

Tôi sợ tới mức đẩy mạnh Mông Thái Nhất ra, rồi quay đầu lại nhìn.....quả nhiên là mẹ!!

Mẹ cũng thấy tôi, ánh mắt của mẹ càng lúc càng mở to! Mẹ nhìn chăm chăm tôi lại quay sang nhìn Mông Thái Nhất, ánh mắt đã trở thành hai quạ bom đã châm ngòi

Bà đi đứng cạnh mẹ cũng nhìn cái kẻ “thanh niên khủng khiếp” như tôi rồi quay sang nhìn khuôn mặt xám ngắt tức giận của mẹ, sau đó lại xấu hổ nói

“Ai nha! Thì ra là Thu Thu a! Con đã trở về, di sẽ không làm phiền mấy người nữa! Ma phu nhân tôi đi trước ha ! ha ha ha ha.....”

Nhìn ánh mắt như muốn phun lửa của mẹ, da đầu tôi lại 1 trận run lên.....Tiêu đời! Nửa tháng nay không gặp mặt, kết quả vừa thấy mặt nhưng lại gặp gỡ trong trường hợp căng thẳng như vậy, không chừng đợi lát nữa tôi về nhà sẽ bị mẹ sửa ột trận thật thảm.....đều là do tên chết tiệt Mông Thái Nhất này!!!

Tôi nổi giận dùng dùng quay đầu trừng mắt liếc Mông Thái Nhất một cái, tên kia hẳn cũng đã biết mình gây nên họa nên chỉ xấu hổ nhìn nhìn bầu trời ra sức gãi đầu

“Ma Thu Thu!! Người lại đây cho ta!!!!”

Thôi chết.....núi lửa bùng nổ.....Tôi kiên trì đi về phía của mẹ, cả người đều phát run.

Tôi thành thành thật thật đi tới trước mặt mẹ, mẹ gân xanh nổi rõ, trừng mắt hướng tôi điên cuồng bắn phá

“Người rốt cuộc sao lại thế này?! Người nhìn lại cái bộ dạng này của mình!! Mười mấy ngày nay người chạy đi đâu a!! Người có biết ba và ta đã tìm người mấy lần rồi ko!! Người cũng có bản lĩnh quay trở về a!!”

Tôi sợ đến mức thở lóng cũng không dám thở, cúi đầu không nói gì

“Người có biết hay ko.....?!!” Giọng nói của mẹ bắt đầu trở nên ghen ngào.....

“Con.....” Tôi chưa bao giờ thấy dáng vẻ này của mẹ, nhất thời đã quên sạch lời kịch bản đã được tập dợt trước

“Hắc hắc, bác!.....”

A?! Đây ko phải là giọng nói của Mông Thái Nhất sao?! Tôi giật mình nhìn lại, cái tên kia chẳng những kobỏ đi hơn nữa lại còn cợt nhả cùng mẹ chào hỏi!!

“Người là người nào?! Vừa rồi người định làm cái gì với Ma Thu Thu nhà chúng ta?!”

“Bác gái, bác đừng tức giận như vậy, hắc hắc! Như vậy sẽ ko tốt cho thân thể.....”

“Thân thể ta ko tốt mặcmở gì đến người a! Mau cút cho ta!” một tiếng rống giận này của mẹ đã là rung chuyển cả trời đất

Tiêu đời.....mẹ phát nổ rồi!

“Bác gái, con biết bác hiện tại rất giận, nhưng mà bác có biết vì sao Ma Thu Thu lại đột nhiên bỏ đi ko lời từ giã ko?”

“Cô ấy ở bên ngoài kolàm chuyện xấu, lại bị trường đuổi học, cô ấy đương nhiên ko có mặt mũi quay về rồi!!”

“Bác gái, bác có biết Ma Thu Thu ở trường học bị người khác bắt nạt, cuối cùng còn muốn nhảy sông tự sát ko?”

Mẹ nghe đến đó, đột ngột yên tĩnh trở lại, kinh ngạc nhìn tôi lại nhìn sang Mông Thái Nhất

“Mặc kệ người khác nói thế nào, nhưng con vẫn một mực tin tưởng Ma Thu Thu sẽ ko làm ra mấy cái chuyện như vậy, cô ấy là con gái của bác, phẩm của cô ấy bác so với con hẳn là phải biết rõ hơn mới đúng, tại sao lời của người ngoài nói, cái gì bác cũng tin, lại duy chỉ lời của con gái mình bác lại ko tin?”

“Nhưng mà mấy tấm ảnh chụp đó.....”

“Con nghĩ Thu Thu nhất định có điều gì khó nói!”

Tại sao.....tại sao Mông Thái Nhất lại nói như vậy? Hẳn tin tưởng tôi! Hẳn thật sự tin tưởng tôi!

Từ sau khi cái chuyện kia phát sinh, mọi người đều nhìn tôi bằng ánh mắt kì thị, mặc tôi ra sức giải thích, nhưng bọn họ vẫn hoài nghi! Thầy cô trong trường, ba mẹ, đến cả Kim Ánh Minh cũng như vậy! Nhưng Mông Thái Nhất vẫn tin tưởng tôi.....

Nghe được lời nói của Mông Thái Nhất, mẹ cũng trầm mặc thật lâu, rồi nặng nề thở dài, ánh mắt bi thương nhìn tôi:

“Đã bị trường đuổi học rồi, hiện tại có nói cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì.....”

“Vấn đề này đã được giải quyết! Có phải hay ko, Ma Thu Thu?” Mông Thái Nhất tươi tỉnh mỉm cười, hướng tôi giơ lên 1 ngón cái

“Giải quyết?!” Mẹ kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Mông Thái Nhất, lại nhìn nhìn tôi

“Dạ.....” Tôi lau lau nước mắt gạt gạt đầu. Ngày hôm qua, Mộc tiên sinh từ sáng sớm đã ra ngoài, đến tối trở về mới báo cho chúng tôi cái tin tức tốt đẹp này

“Nói như vậy.....là con có thể trở về trung học Hayakawa rồi sao?” Mẹ cảm thấy có chút ko thể tin được

“Đúng ! Đúng vậy!” Mông Thái Nhất hướng tôi trừng trừng hai mắt, tôi cảm kích tặng hẳn một cái mỉm cười

“Thật tốt quá! Thật tốt quá! Bác biết rồi.....” Mẹ mỉm cười nhìn Mông Thái Nhất “Bạn học, con tên gì, bác thật cảm ơn con.....”

“Ha ha.....con tên Mông Thái Nhất ! Là bạn học của Ma Thu Thu.....” Mông Thái Nhất vẫn chưa nói xong, phát hiện mình nói có cái gì ko đúng, giọng nói liền trở nên nhỏ dần

“Mông Thái Nhất.....” Khuôn mặt đã trở nên quang đấng của mẹ vừa rồi đột nhiên lại trở nên u ám!!

“Mẹ.....?” Tôi cũng lo lắng theo

“Thằng nhóc chết tiệt! Người có phải là người lần trước đã gọi điện thoại thông báo Ma Thu Thu tạm thời ở nhà người? Còn ko nói cho ta biết địa chỉ cụ thể đã mang ta là bà già!!!”

Thì ra là Mông Thái Nhất đã thay tôi gọi điện thoại về nhà! Nhưng hắn lại dám mắng mẹ qua điện thoại sao?!! Trời à!! Hắn thật chán sống à!! Lần này là hắn tự đi tìm đường chết, tôi cũng ko thể giúp gì được cho hắn.....

Mông Thái Nhất như người từ trong mộng tỉnh lại, vội vàng pha trà:

“A! Bác à! Sắc trời ko còn sớm nữa! con cần phải trở về!! bye bye a! ha ha ha.....”

Nói xong, hắn đã vội nhanh như chớp ko thấy tắm hơi. Cái người này đã tính toán chạy trốn thật mau! Thấy bóng lưng chật vật của hắn, tôi nhất thời cảm thấy thoải mái ko ít

“Ma Thu Thu! theo mẹ trở về!” Mẹ dùng giọng điệu cứng rắn nói

Không xong, tôi đã quên tại họa của mình vẫn còn chưa chấm dứt! Tôi xoay người, theo mẹ lên lầu

Nhưng mà kỳ quái là, trở về nhà lại ko có vụ oanh tạc nào như tôi suy nghĩ, hai ông anh quý lại im lặng cực kỳ, ba cũng chỉ ko ngừng lặp lại nói “Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi”

Trở lại căn phòng quen thuộc của chính mình, theo thói quen tôi mở đèn, nhìn sơ qua căn phòng của mình 1 vòng

Tôi đã trở về..... Căn phòng vẫn như cũ..... tựa như có ai đó vẫn thay tôi quét dọn.....

Đột nhiên, tôi nổi lên một suy nghĩ, tôi vội vàng kéo màn ra, nhìn xuống phía dưới.....

Mông Thái Nhất!! Hắn thật sự vẫn còn ở dưới lầu!!

Thấy người bên cửa sổ, hay chân tên kia cùng nhau chụm lại, tay phải xẹt nhẹ nhàng qua trán vùng lên, hướng tôi nghịch ngợm chào. Sau đó lại giống như kỵ sự ung dung rời đi

Tên kia..... có đôi lúc cũng thật đáng yêu.....

Tôi mỉm cười đóng cửa sổ lại, ánh mắt rơi vào phía trước cửa sổ bàn học

A..... là khăn mặt của Kim Ánh Minh.....

Tôi lấy tay nhẹ nhàng sờ sờ, cảm giác thô ráp trên sợi vải như muốn nhắc nhở tôi không được trốn tránh chuyện cũ. Phải luôn luôn đối mặt với nó a.....

Tôi lắc lắc đầu, bỏ qua cảm xúc phiền chán kia, chuyện ngày mai hãy để ngày mai tính! Dem khăn mặt bỏ vào ngăn tủ, tôi nặng nề nằm vào giấc ngủ

Đã từ lâu, từ rất lâu rồi tôi ko có cảm giác ấm áp như vậy..... cảm giác trở về nhà.....

24. Q.6 - Chương 1: Cô Gái Dũng Cảm Từ Luyện Ngục Trở Về

Đến cửa trường học, tôi vội vàng nhìn các bạn học, tôi bất an ko yên nắm chặt cúc áo. Có nên đi vào ko? Lát nữa ko biết các bạn học sẽ dùng ánh mắt gì nhìn tôi? Bọn họ sẽ bàn bạc những gì? Có bắt nạt tôi giống như trước?

Ma Thu Thu, nếu đã quyết định trở về để một lần nữa đối mặt với tất cả, thì mày phải trở nên thật dũng cảm, ko phải sao?

Bốp..... đầu tôi đột nhiên bị một vật gì đó mạnh mẽ đập vào! Đau quá! Tôi lão đảo bước lên phía trước, tức giận nhìn lại.....

A! Mông Thái Nhất! lại là tên oan gia này! Ai.....

“Sẽ con, sao cô lại đến trễ như vậy?” Mông Thái Nhất ko coi ai ra gì chậm rãi nói chuyện “Ko bước vào trường học bộ tính đứng ở chỗ này luyện Khí công a”

“Hừ.....” tôi tức giận mặc kệ hần

“Còn ko mau đi? Đi học ngày đầu tiên đã đến muộn, cô đúng là nữ sinh hư”

“Anh nói cái gì a!” Tôi đột nhiên phát hiện ra một vấn đề, liền truy hỏi “anh ko phải là đang đợi tôi đi....”

“Làm gì có?? Cô được cái nói bừa!”

“Đỏ mặt”

“Ma Thu thu, cô thật đáng đánh!”

.....

Cãi nhau âm ỹ, ung dung bước đến cửa lớp, tôi ko tự chủ dần dần bước đi chậm lại

“Ma Thu Thu, sắp vào tiết học rồi, nhanh vào a!” Mông Thái Nhất đã vào lớp học hoàn toàn ko bận tâm hướng tôi kêu to, làm cho tôi ngay cả 1 chút thời gian để do dự cũng ko có

“Ma Thu Thu?? Đúng là nóa.....”

“Nó còn dám đem mặt mũi qua về, thật là bội phục!”

“Ma Thu Thu ko phải đi phục vụ quán bar rồi sao?”

“.....”

Tuy đã trở nên rất kiên cường, nhưng những lời bàn tán của các bạn học lại giống như dao găm, đâm vào ngực tôi đau nhói! Tất cả mọi chuyện ko phải tôi đã sớm đoán được sao? Phải dùng cảm đối mặt! Tôi hít sâu một hơi, duỗi thẳng lưng, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, tôi bước vào lớp học. Ngẩng đầu nhìn Mông Thái Nhất đang đi lên 1 ngón cái, tôi còn tặng cho hần một cái mỉm cười kiên định.....

Nhưng qua giây tiếp theo nụ cười kia đã trở nên cứng nhắc, khuôn mặt quen thuộc lại xa lạ của Kim Ánh Minh đã khiến cho sự kiên cường vừa mới hình thành của tôi bắt đầu tan rã!

Ánh mắt của hần bắt đầu có tiêu cự, hần vẫn nhìn tôi, nhìn tôi ko rõ biểu tình, cũng ko có cảm xúc.....

Hần hần là còn giận chuyện tôi thất hứa với hần đi? Mà có lẽ lời hứa ấy đối với hần cũng rất bé nhỏ ko đáng kể! Trong đầu tôi mạnh liệt nhớ về cái ngày cuối cùng gặp hần ở trường học.....

“Sẽ con, có sao ko.....”

Mông Thái Nhất đem tôi kéo về hiện tại, tôi hướng hần mỉm cười yếu ớt, sau đó lại ngồi xuống vị trí của mình

Cố ý quên đi bên phải im lìm, chúng tôi trở về với bộ dạng trước kia, nhưng mà có thật Ma Thu Thu hiện tại đã ko còn giống với trước kia ko?

Tôi bắt đầu hoang hi.....

Có lẽ vì bề ngoài đặc ý vừa rồi của tôi đã làm ọi người chưa kịp thanh tỉnh, mấy khóa học sau, trừ bỏ vài người còn xem thường tôi, toàn bộ mọi chuyện vẫn sóng yên gió lặng

Các môn học đều được Mộc tiên sinh phụ đạo lại rất tốt, nhưng toán học vốn chính là nhược điểm của tôi, thầy nghe qua tôi đã trở về lớp có chút ko tin được. Nếu như thầy nhờ mọi người chỉ ra phương pháp giải toán, lỡ kêu trúng tên tôi thì....

Nghĩ đến đây, đầu tôi càng cúi gằm xuống

“Bạn học Ma Thu Thu, mời em nói ra phương pháp giải bài này” thầy giáo toán học đã lâu ko gặp tôi mỉm cười nói với tôi

Tôi chỉ biết, tôi chỉ biết, nhìn đồng lớn X, Y, Z trên bảng, tôi cầu cứu nhìn Mông Thái Nhất..... Tên kia hiển nhiên vẫn đang ra sức lật lật sách, cho dù trong sách có phương án giải, thì cái tên ngu ngốc kia vẫn tìm ko ra a!

Toàn bộ bạn học đều quay đầu về phía tôi, vui sướng nhìn tôi gặp họa. Tôi mắc cỡ đỏ mặt, chậm rãi đứng dậy

“Trang 69, phần 5, mục.”

Hay qua Mông Thái Nhất tìm ra được rồi. Tôi vội vàng lật sách tìm nơi ghi phương án giải

“Dạ, X lập phương trừ.....”

Thầy hài lòng gật gù, tôi rút cuộc cũng nhẹ nhàng thở ra ngồi xuống, Mông Thái Nhất bị hành động vừa rồi của tôi hù ngán người, nửa ngày cũng ko phản ứng

Có gì đó ko đúng? Giọng nói vừa rồi là từ bên phải truyền đến

Tôi kinh ngạc quay đầu nhìn về bên phải, lại chỉ nhìn thấy Kim Ánh Minh đang tập trung ghi chép. Vừa rồi chẳng lẽ là ảo giác? Vậy ai đã nói cho tôi biết đáp án?

Tâm can vừa bình tĩnh lại một chút, đã hoảng loạn trở lại

“Kim Ánh Minh, hôm nay là ngày hoạt động của hội thiên văn, tan học chúng ta cùng nhau đi.....”

Đúng là oan gia ngõ hẹp, tôi nhìn nhìn Việt Mỹ đang đi đến trước mặt. Mà Việt Mỹ nhìn thấy tôi cũng giống như kẻ vừa ăn phải ruồi bọ, kinh ngạc đến mức ngay cả tròng mắt cũng sắp rớt ra

“Nguyệt ko có nói gì.....”

“Chỉ đưa ra thông báo!!”

“.....” Kim Ánh Minh ko trả lời

“Ma Thu Thu?!! Đúng là cô.....” Đối mặt với Kim Ánh Minh hoàn toàn ko có phản ứng, Việt Mỹ rút cuộc cũng “bất hạnh” nhận ra sự tồn tại của tôi ” Cô sao lại đến đây?!! Cô còn dám vác mặt mũi đến trường học.....”

“Người ko nên vác mặt đến là cô, bà tám!!”

Mông Thái Nhất đột nhiên nhảy vào “Sẽ con, vì sao ko thể đến trường, trường học đã đưa ra công văn, nói rằng vụ việc kia là bị người hãm hại, cô ấy tại sao lại ko thể đến trường?!”

“Công văn?” Việt Mỹ tỏ ra yếu ớt hỏi tôi “Vây.....cũng giống như lúc trước cô uy hiếp tôi làm ngụy chứng, cô đã nhờ người khác làm?”

“Cô.....” Mông Thái Nhất tức giận đến mức nắm chặt nắm tay, tôi âm thầm thở dài, Một tiên sinh có nói qua, bất kể là chuyện tình gì cũng phải tự mình đối mặt, tự mình giải quyết, trốn tránh sẽ ko có ý nghĩa gì

“Việt Mỹ, trường đã quyết định như vậy, tôi ko có cách nào thay đổi, nếu cô còn tỏ ra hoài nghi thì có thể đến phòng hiệu trưởng trách cứ.....”

Việt Mỹ có vẻ kinh ngạc trước sự chuyển biến của tôi, nhất thời thất thần, sau đó lại tủi thân khóc lớn:

“Tôi.....tôi ko có làm cái gì hết.....cô sao có thể bắt nạt tôi.....”

Tôi thề với trời! Tôi vừa nhìn thấy Việt Mỹ ra sức nhéo vào đùi của mình, rút cuộc tôi cũng biết nước mắt của nàng xuất phát từ đâu

Cô gái dũng cảm từ Luyện ngục trở về – Phần 4

“A.....Ma Thu Thu! Cô hôm nay thật sự quá lợi hại! Cô có phải cũng giống như Đại Lực Thủy Thủ(*Popeye) mạnh lên nhờ ăn rau chân vịt?!” Mông Thái Nhất ra sức nuốt một khối thịt bò thật lớn, hưng phấn kêu to

“Có sao? Tôi hoài nghi cái tên khoa trương trước mặt này

“Đương nhiên, nhưng mà.....” Giọng nói của Mông Thái Nhất đột nhiên hạ thấp

Tôi chậm rãi ăn trộm cá kho tàu trong cơm hộp của hắn, tò mò nhìn hắn

“Nhưng mà cái gì?”

“Chỉ là, hiện tại cô cần tôi bảo vệ.....” Mông Thái Nhất nhìn qua thật giống trái bóng bị xì hơi

“Ha ha, nói cho anh biết một bí mật, anh không được cười nha!” Tôi lặng lẽ kéo tay hắn

“Làm sao?”

“Thật ra vừa rồi tôi rất sợ hãi, sợ đến mức cả chân cũng nhũn ra, nếu không thì tôi đã chạy trốn”

“Thật chứ?”

“Ừ, thật!”

“Ha ha, ha ha, tôi biết mà! Cô làm gì mà dũng cảm như vậy?!” Người kia thật đúng là dễ dụ

“Mông Thái Nhất! Vì tôi mà gây sự với Việt Mỹ, đáng giá sao?” Tôi không biết tại sao mình lại hỏi cái vấn đề này

“Đương nhiên, tôi muốn bảo vệ cô! Tôi nói rồi!!” Nhìn hắn kiên định như vậy, lòng tôi cảm thấy thật ấm áp

“Ê! mấy bạn học kia! là người lớp nào! Sao lại ăn cơm trưa ở sân thể dục!” Người dọn vệ sinh trường học cầm chổi và máng rác, xoa xoa thắt lưng hổn hển nhìn chúng tôi

“Không xong! Bị bắt được thế nào cũng bị phạt quét rác! chạy mau!” Tôi túm lấy tay áo Mông Thái Nhất, vội vàng đứng dậy, chạy ra khỏi sân thể dục, âm thanh tức giận chửi bậy của bà dì vang vọng lại phía sau, chạy mãi cho đến khi đến bể phun nước của trường học, chúng tôi mới dừng lại

“Có đuổi đến không?” Tôi hỏi học hỏi

“Không có!” Mông Thái Nhất tức giận nói

Đột nhiên, tôi cảm thấy như mình thiếu thiếu cái gì, cúi đầu xuống đã thấy

“Không xong rồi! Cơm hộp tôi vẫn chưa đem theo!” Tôi mờ mịt nhìn Mông Thái Nhất

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Trở về lấy sao?” Lòng tôi tiếc nuối món ngó sen chưng trong hộp cơm

“Cô muốn đi chịu chết à!”

“Không muốn!” Tôi vẽ mặt cầu xin trả lời

“Phù.....con nhỏ này thật phiền phức! Lại đây!” Mông Thái Nhất túm tôi ra bờ hồ ngồi xuống, mở hộp cơm của hắn ra, đưa nó tới trước mặt tôi

“Vậy.....vậy còn anh?” Tôi cảm động hỏi

“Tôi không phải là người vĩ đại như vậy đâu! Đương nhiên là cùng nhau ăn à!” Mông Thái Nhất lấy tay cổ đầu tôi, khiến tôi đau đến mức nước mắt chảy ròng ròng

“Nhưng chỉ có một cái muỗng.....”

“Cô dứt tôi ăn đi!”

Tên kia quả nhiên không phải là người tốt.....tôi đem hộp cơm đẩy trả về tay Mông Thái Nhất, đỏ mặt nói:

“Tôi đây không ăn.....”

“Ê! Cô.....”

Đang lúc chúng tôi đang cùng nhau tính kế ăn cơm trưa, ở bên trái đài phun nước lại có tiếng sách rơi

“A? Dám nghe tôi nói chuyện.....” Mông Thái Nhất và tôi đồng thời ngẩng cổ về bên trái suối phun nhìn nhìn

Hiển nhiên là Kim Ánh Minh!! Hắn đang nằm ở trên bờ hồ phơi nắng !

“Chuột chết! Cậu dám nghe lén chúng tôi nói chuyện!!” Mông Thái Nhất vừa nhìn thấy Kim Ánh Minh, giống như bùng lên phản ứng hóa học, cả người đều trở nên hiếu chiến. Trong những cách là Anh hùng của Mông

Thái Nhất hần lại thêm một câu “Kim Mông kiểndiện, thế giới đại biến” (*Kim Mông gặp mặt, thế giới liền thay đổi)

“.....” Kim Ánh Minh hờ hững nhìn thoáng qua Mông Thái Nhất, đứng dậy chuẩn bị rời đi

Mông Thái Nhất ném hộp cơm sang một bên, tức giận vót tới trước mặt Kim Ánh Minh, tôi vội vàng đi theo, sợ hần lại ở đây sinh sự

“Chuột chết, cậu dám nghe lời người khác nói chuyện!”

“.....”

“Người còn muốn đi, đều là tại người gây ra chuyện, nếu ko Sẻ con cũng ko gặp nhiều phiền phức như vậy!”

“.....”

“Ko nói lời nào, người cho là ko nói lời nào thì xong chuyện sao? Tôi nói cho cậu biết, tôi sớm thấy cậu ko vừa mắt, có bản lĩnh thì cùng tôi đánh nhau a!”

Mông Thái Nhất ngang nhiên nắm lấy áo Kim Ánh Minh, khuôn mặt của Kim Ánh Minh cũng hơi hơi tức giận

“Đủ rồi!!! Mông Thái Nhất, anh mau buông tay cho tôi!!!”

Tôi vỗ mạnh vào đầu Mông Thái Nhất một cái

“Từ ngày đầu quen biết hai người đến giờ, các người luôn như vậy!! Một người ko ngừng tìm tôi gây phiền toái, một kẻ im lìm luôn khiến tôi gặp xui, tôi ở giữa các người!! Kẻ xuixẻo nhất đúng là tôi!!”

Bị trúng thần công Sư Tử Rống của tôi, hai vị này có vẻ đều bị chấn động, ngơ ngác nhìn nhìn tôi!

“Anh! Suốt ngày sống trong thế giới của chính mình, trong mắt của anh còn có sự tồn tại của người khác hay ko? Người khác khó chịu, vui vẻ, anh có để ý hay ko? Anh cũng ko phải kẻ câm điếc, cả ngày lại ko nói được mấy câu, anh ko nói, ai biết anh muốn cái gì?”

Kim Ánh Minh nhìn tôi nổi giận đùng đùng, ko biết nên phản ứng thế nào, Mông Thái Nhất ở bên cạnh vuissống cười trộm khi người gặp họa

“Còn anh nữa! Chỉ biết trách Kim Ánh Minh, nếu ko có anh, tôi sẽ bị mọi người hiểu lầm sao? Anh trưởng thành một chút được ko!? Luôn lấy mình làm trung tâm, lúc nào cũng tự mình là rất giỏi! Động chuyện lại thích đánh nhau, luôn miệng nói bảo vệ tôi, trừ bỏ nắm đấm ra, anh còn có cái gì?”

Tôi nắm chặt nắm tay, thừa dịp hai người họ còn sững sờ đứng yên một chỗ chưa kịp phản ứng, tôi tức giận nhanh chân bỏ chạy, để lại Kim Ánh Minh và Mông Thái Nhất ngu ngốc đứng tại chỗ nhìn nhìn nhau

Cô gái dũng cảm từ Luyện ngục trở về – Phần 5

“Ma Thu Thu! Cô lăn ra đây cho tôi!”

Trở về phòng học, tâm tình còn chưa phục hồi trở lại, từ ngoài cửa lớp đã truyền đến giọng nói quen thuộc. Tôi ngẩng đầu đã thấy, ko ngoài dự tính, quả nhiên là Tử Lôi và Hoa Chi Tổ! Việt Mỹ chỉ nhất gan trốn ở phía sau

Bạn học trong lớp đều ở chỗ ngồi xem kịch vui, vẻ mặt vui sướng nhìn người gặp họa

“Ma Thu Thu! chỉ cần cô tới nay cùng nhóm bọn tôi đi chơi, chúng tôi sẽ giúp cô tìm cách hoãn binh đám xú nữ nhân kia, thế nào?” Vài nam sinh trong lớp chớp lấy cơ hội này xông tới

“Anh.....” Tôi phùng phùng kích động

“Đừng có giả vờ nữa được ko?! Lần này cô trở về đã trở nên xinh đẹp hơn rất nhiều, ở bên ngoài nhất định là kiếm được rất nhiều tiền của đàn ông đúng ko?” Các nam sinh ghê tởm xấu xa cười

Tôi tức giận đến mức cả người phát run, đen mặt thấp giọng nói

“tránh ra.....”

“A? Cô nói cái gì? Chúng tôi ko nghe thấy!” Vài nam sinh thừa cơ dấn lên người tôi động tay động chân
Tôi chịu hết nổi!! Tôi chịu hết nổi rồi!! Từ này giờ tôi ko nói gì, nhưng bọn họ vẫn bắt nạt tôi! Dù sao sông
cũng đã nhảy.....Đúng rồi! tôi chết còn ko sợ, tại sao phải sợ bọn họ chứ?!

Nghĩ đến đây, tôi liền mạnh mẽ đứng dậy, dùng sức đập bàn!

“Cút!”

“Ma Thu Thu! cô dám bảo chúng tôi cút!? Cô.....” Một nam sinh giơ cao bàn tay. Tôi sợ tới mức nhắm
chặt mắt lại, nhưng cái bạt tai này thật lâu vẫn ko hạ xuống

Tôi mở to mắt.....

Kim Ánh Minh?! Sao lại là hắn? Hắn đang dùng sức nắm lấy cổ tay của nam sinh kia! Mặt của hắn sao
lại bị thương ?

“Ko cho phép ở chỗ ngồi của ta quấy rối” Kim Ánh Minh lạnh lùng nói, nam sinh bị hắn nắm cổ tay đau
đến mức nước mắt chảy ròng ròng

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi! Kim Ánh Minh! lần sau chúng tôi ko dám!” Các nam sinh khác vội vàng tỏ rabiết
lỗi

Kim Ánh Minh hừ lạnh một cái, mở bàn tay đang nắm chặt tay nam sinh kia ra, dùng sức vỗ vỗ tay mấy
cái. Mấy nam sinh kia.....hung tợn trừng mắt nhìn tôi, sau đó lại lui ra

“Có sao ko?” Kim Ánh Minh liếc mắt nhìn tôi, lạnh lùng nói

Tôi vội vàng lấy lại tinh thần, thu hồi ánh mắt của mình trên mặt hắn, nhỏ giọng nói

“Cảm ơn.....”

Vừa mới giáo huấn qua hắn, hiện tại lại được hắn cứu. Tôi ko biết mình nên nói cái gì mới tốt.....

“MaMa Thu Thu!! Cô..... cô rất cuộc ko dám ra!” Thấy Kim Ánh Minh cứu tôi, Tử Lôi tức giận
đến mức ăn nói có chút lắp bắp, một phen ra dấu cho Việt Mỹ ở phía sau

“Việt Mỹ có lòng tốt coi cô là bạn, cô lại đối xử ko đúng với cô ấy, mau hướng cô ta xin lỗi!”

Tôi đứng thẳng người, chống lại ánh mắt vô tội của Việt Mỹ

“Ma Thu Thu, tôi xem cô là bạn! Cô lại.....”

Tôi nhìn Việt Mỹ diễu kích, tâm tình lại cực kì bình tĩnh, người bạn duy nhất của tôi ở Hayakawa này, cũng
là kẻ trăm phương ngàn kế muốn đuổi tôi ra khỏi Hayakawa

“Ma Thu Thu, cô còn muốn nói cái gì ko? Hả? Cô làm nhiều chuyện xấu như vậy trong lòng ko áy náy sao?”

“Cô dựa vào cái gì mà đối với trách cứ, nhục mạ, thậm chí còn muốn đuổi tôi ra khỏi Hayakawa, hết thấy mọi
chuyện Việt Mỹ làm ra mới được cho là ghê tởm, nếu cô ấy ko mượn điện thoại của tôi, trộm đi ảnh chụp,
cũng sẽ ko thể xảy ra chuyện rắc rối của Kim Ánh Minh, nếu cô ấy ko mang tôi đi gặp đám bạn trên mạng,
ép tôi quá chén, cũng sẽ ko thể hại tôi thiếu chút nữa bị trường đuổi học.....”

Tôi nghe thấy chung quanh có tiếng hít sâu, Tử Lôi tỏ ra kinh ngạc trước sự kiên định của tôi

“Cô nghĩ những lời vu khống người khác của cô thì tôi sẽ nghe sao!”

“Tôi ko cần cô tin tưởng, Tử Lôi, nhưng mọi chuyện cô nghe thấy cô đã tự mình nhìn thấy chưa? Nếu ko, tại
sao cô lại tin tưởng mọi chuyện trước mắt như vậy?! Chẳng qua là cô chưa từng bị người khác hãm hại mà
thôi.....”

Lời của tôi lại khiến cho Tử Lôi trở nên trầm tĩnh, lúc này ở phía sau Tử Lôi đột ngột vang lên 1 giọng nói

“Cút ngay! Đừng cản đường cản lối!”

Tôi quay về phía phát ratiếng nói, là Mông Thái Nhất! Mặt mũi hắn cũng giống như Kim Ánh Minh đều
bầm dập cả!

Tử Lôi đầu tiên là bất ngờ, thấy người đến là Mông Thái Nhất thì mất tự nhiên, giải thích:

“A? Mông Thái Nhất! tôi nghe nói con nhỏ hầu rượu đã quay lại trường, cho nên muốn đến đây đối mặt!”

“Trở về đi!” Ko ngờ Mông Thái Nhất lại trừng mắt với Tử Lôi rống lên

Tử Lôi trăm triệu lần ngờ cũng ko ngờ tới một Mông Thái Nhất đã từng thích mình lại dùng cái thái độ này nói chuyện với nàng

“Cậu.....cậu nói cái gì!”

“Tôi kêu cô út! Về sau ko được làm phiền Ma Thu Thu nữa!”

“Anh.....” Tử Lôi ngạ mồm hất tóc dài trên vai “thế nào? Mông Thái Nhất, cũng mê con nhỏ hầu rượu kia rồi?”

“Ai da! Nghe Việt Mỹ nói Ma Thu Thu lần này quay về, đẹp ra ko ít, xem ra thật đúng như vậy a! Ko riêng gì mấy ông già bên ngoài, ko ngờ đến ngay cả anh cũng bị nó làm cho thất điên bát đảo.....”

“Loảng xoảng.....”

Một tiếng vang thật lớn cắt ngang lời nói của Tử Lôi. Một quyền của Mông Thái Nhất đã đập vào cửa lớp (Rin: Mông ca cool quá...!! há há)

“Anh!” Tử Lôi tức giận đến mức sắc mặt xanh mét “MaMa Thu Thu! Cô suốt ngày chỉ dựa vào người khác, thì có bản lĩnh gì hay ho! Có ngon thì cùng chúng tôi đường đường chính chính so tài! thế nào, ko dám à.....”

“So tài thì so tài, sợ cô a!” Mông Thái Nhất ko cam lòng yếu thế trả lời

“Anh chấp nhận thì có cách gì? Chỗ dựa của người ta ko chỉ có mình anh mà còn.....”

“Tôi chấp nhận!” Tôi lạnh lùng cắt ngang lời nói của Tử Lôi, thậm chí có chút sợ hãi những lời phỉ sàm của nàng “So cái gì?”

“Sẽ con!” Mông Thái Nhất tỏ ra kinh ngạc nhìn tôi

“Được, Ma Thu Thu! Một lời đã định!” Tử Lôi thấy gian kế đã thực hiện được, thần sắc đắc ý bộc lộ trong lời nói

“Nửa tháng sau là lễ hội văn hóa của trường, ngày cuối cùng sẽ có cuộc thi bầu ra “Queen” và “King”, người được nhiều phiếu bầu sẽ thắng, cô nếu thắng tôi, tôi chẳng những sẽ ko tìm cô gây rối nữa mà ngay cả Hoa Chi Tổ cũng sẽ cho cô sai khiến. Nếu như cô thua.....thật ngại, mời cô út khỏi cửa Hayakawa, đừng bao giờ trở về nữa. Hoa Chi! Chúng ta đi!”

Tử Lôi dùng sức hất mái tóc dài, biến mất sau cánh cửa lớp. Hoa Chi hướng tôi so so nắm tay, trừng mắt nhìn tôi 1 cái rồi đi theo Tử Lôi

Tôi cả người mềm nhũn, ngã ngồi xuống chỗ ngồi. Tôi điên thật rồi, tại sao lại bị Tử Lôi khiêu khích, làm sao bây giờ? Chẳng lẽ tôi ko thể yên bình học ở Hayakawa sao?!

“Sẽ con, cô là đầu heo a! Sao lại đáp ứng lời thách đấu của bọn họ!” Mông Thái Nhất vội vàng đến bên cạnh tôi la to

“Thách đấu? Thật ra tôi cũng ko muốn cùng bọn họ thách đấu a!” Tôi tủi thân nói

“Trận đấu đó vốn ko công bằng, hơn nữa tôi nghe nói Tử Lôi năm ngoài đã đoạt huy chương đồng.....” Mông Thái Nhất về mặt bí mật nhìn tôi “Yên tâm đi! Tôi sẽ giúp cô có được thật nhiều phiếu!”

“Này.....nếu nói như vậy thì chuyện tôi chết có phải là điều có thể nghĩ ngờ ko?” Tôi run run hỏi

“Yên tâm! Có Mông Thái Nhất vĩ đại ở đây, nhất định cô sẽ vào đến vòng chung kết!” Mông Thái Nhất tự hào vỗ ngực

Lúc này, Kim Ánh Minh lạnh như băng bên cạnh cũng tuôn ra một câu

“Ầm ỹ chết được, ngưngốc”

“Cậu nói cái gì! Cậu nói ai ngu ngốc! Chuột chết cậu nói cho rõ nha! Cậu dám đánh mặt tôi thành ra thế này.....”

Một khi đụng phải Kim Ánh Minh, cả người Mông Thái Nhất lại trở nên hoàn toàn thất thường . Tôi tuyệt vọng lắc lắc đầu, đứng lên hướng về sân thể dục mà đi

Là phúc ko phải họa, là họa thì ko tránh khỏi! Cố lên! Ma Thu Thu! Mà ko thể chưa làm cái gì mà dẫn nhận thua a!!

Ahrin00: hôm nay là sinh nhật ta ,một ngày vui và quan trọng của ta nên ta rất có hứng dịch!! Vì thế cố gắng dịch nhiều nhiều cho bà con đọc 1 chút!! Chúc mọi người 1 ngày tốt lành!! hê hê!!

Cơ tình nộ của Sẻ con – Phần 1

Chuông tan học vừa reo,tôi đã lập tức chạy ra khỏi cửa phòng học, ko màng để ý đến hai kẻ nhàm chán đang quần lầy nhau kia. Bởi vì thời gian còn sớm, tôi tùy tiện dạo quanh trường một chút, nửa tháng nay ko đến trường, sự thay đổi có thể nhìn thấy ở khắp nơi

Vô tri vô giác đi vào bãi đỗ xe bỏ hoang, nơi này từng là địa điểm bí mật của hai người chúng tôi,nơi này đã từng chứng kiến khoảnh khắc tôi vui vẻ nhất cũng như đau khổ nhất, đáng tiếc con vật nhỏ nhỏ tôi nhưng nhớ nhất đã ko còn ở đây

Tôi thở dài, đẩy cánh cửa vừa quen thuộc vừa xa lạ ra.....

25. Q.6 - Chương 2: Chương 02

Mọi vật vẫn như cũ, ko có gì thay đổi , túi sách của Kim Ánh Minh vẫn cô quanh như trước. Ở nơi Linh ngủ , vẫn còn thừa một ít thức ăn ko nhận ra hình dáng

Túi sách, bức tranh trong túi xách lần trước, đã bị bọn Tử Lôi xé nát. Linh tựa như một giấc mộng,khiến cho người ta ko rõ nó có thật sự tồn tại hay ko

Tôi ngồi xổm xuống, nhặt túi xách lên. Bên trong sao lại có nhiều tờ giấy như vậy? Tôi nhẹ nhàng đem xấp giấy rút ra.....

Là Linh!! Thật nhiều Linh!!

Linh nằm, Linh chạy, cả Linh đang chơi bóng.....

Mỗi một bức tranh đều có ghi chú ngày tháng và chú thích

Ngày 15 tháng 11

Hôm nay, Linh rất vui,bởi vì vừa cho nó một quả cầu lên, nó chơi đến quá trưa, dưới ánh mặt trời.....

Ngày 17 tháng 11

Hôm nay ngắm nó, nó dường như có chút bất an, chắc là đã biết sẽ rời đi.....

Ngày 24 tháng 11

Nguyệt và mình mang nó ra ngoài ô, nó vẫn ko tỏ ra hứng thú, luôn ở bên cạnh mình làm nũng

.....

Tôi ko ngừng lật lật xấp giấy trong tay, mỗi một trang được lật là một giọt nước mắt của tôi lại rơi xuống, không hiểu là vì vui vẻ hay đau xót. Tôi như nhìn thấy được Kim Ánh Minh, đang ngồi ở nơi này cẩn thận vẽ tranh về Linh.....

“Kèo kẹt.....”

Tiếng mở cửa làm cho tôi đang đắm chìm trong cảm xúc tĩnh tảo trở lại

Chẳng lẽ là Kim Ánh Minh? Tôi vui vẻ quay đầu lại.....

Ko ngờ là Việt Mỹ! Nàng sao lại biết đến nơi này?!

“Cô tại sao lại trở về?” Việt Mỹ nhìn bức tranh trong tay tôi, sắc mặt trở nên trắng bệch

“Tại sao lại ko? Nếu có người nên đi, hẳn kẻ đó phải là cô, ko phải sao?”

Đối với người đã từng là bạn trước mắt này, tôi vẫn còn một chút hận ý

“Không ai tin tưởng cô đâu, cô cũng giống như tôi.....”

“Cô? Tôi mới ko giống cô! Tất cả đều là do cô làm ko phải sao? hình chụp Kim Ánh Minh, cả vụ ảnh chụp hãm hại tôi.....”

“Đúng! Đúng thế! Thisao? Tại sao lại đối xử với tôi như vậy? Người ở bên cạnh Kim Ánh Minh hẳn phải là tôi, chứ ko phải là Ma Thu Thu cô”

Nhìn Việt Mỹ như thế, tôi đột nhiên cảm thấy nàng thật đáng sợ

“Cô đã có Mông Thái Nhất tại sao còn muốn đùa giỡn Kim Ánh Minh? Cô đã muốn rời đi tại sao còn quay lại? Chẳng lẽ cô còn muốn nhìn thấy bộ dạng Kim Ánh Minh vì cô mất hồn mất vía, cô mới vừa lòng?”

“Tôi ko có.....”

“Cô ko có? Ngày đó ở hành lang, cô nhìn thấy hẳn tại sao ko tránh? Có phải cô đã đoán trước rằng hẳn nhất định chỉ bỏ rơi mọi người, thậm chí cả Hà Ánh Nguyệt để tìm cô sao?”

Kim Ánh Minh đi tìm tôi? Ko thể, ko thể nào.....

“Tất cả mọi chuyện đều do tôi làm thì đã sao? Bất luận kẻ nào cũng sẽ tin tưởng Việt Mỹ nhu nhược này mà sẽ ko tin cô, Ma Thu Thu!” Việt Mỹ đắc ý cười

“Nếu có ngoại lệ thì sao?”

Bắc Nguyên Ái tỷ? Nàng đang cầm một cái điện thoại di động đi tới “Cảm ơn cô đã nói cho chúng tôi biết hết mọi chuyện, tôi đã thu tất cả vào điện thoại này”

“Việt Mỹ tôi cảnh cáo cô, ko cho phép cô chạm vào Ma Thu Thu.....”

Tôi quay đầu lại, ko chích mỗi Bắc Nguyên Ái tỷ mà còn có cả Mông Thái Nhất, Mộc tiên sinh.....

“Xem ra chúng ta có thể đưa cho hiệu trưởng một lời giải thích xác đáng rồi” Mộc tiên sinh mỉm cười nói

“Giải thích?” Tôi có chút kinh ngạc nhìn mọi người

“Mộc tiên sinh và thầy hiệu trưởng đã lập ra một ước hẹn” Bắc Nguyên Ái tỷ mặc một thân trang phục công sở xanh lam vụng trộm liếc mắt nhìn tôi một chút “Nội trong vòng một tuần nếu đưa ra bằng chứng, chứng tỏ sự trong sạch của em, thì sẽ chính thức cho em đi học lại”

“Nếu ko thể thì sao?”

“Làm sao có thể ko thể? Số điện thoại nơi rửa mấy cái ảnh quỷ..... cả những cuộc gọi kêu người mang em vào khách sạn.....”

Bắc Nguyên Ái tỷ thao thao bất tuyệt càng làm cho sắc mặt Việt Mỹ ngày càng xanh

Tôi đột nhiên cảm thấy mình thật may mắn, thật sự may mắn.....

“Sẽ con, cô khóc cái gì? Cô ko phải đã trở nên kiên cường rồi sao? Sao lại khóc.....”

Ngủ gật, là người ta cảm động quá thôi. Đúng là ko hiểu tâm tư con gái, tôi trừng mắt nhìn tên ngốc trước mắt, dở khóc dở cười!!

.....
“Hay lắm, hay lắm, cuối cùng tôi cùng hoàn thành nhiệm vụ” Bắc Nguyên Ái tặc vui vẻ vỗ vỗ tay

“Bắc Nguyên Ái tặc! Cảm ơn!!” Tôi ko biết nên nói gì hơn

“Sẽ con, đừng cảm động như vậy a! Muốn tỏ lòng cảm ơn, vậy thì hôn tôi một cái cũng được!” Mông Thái Nhất vội vàng chạy lại gần

“Đúng vậy, thuận tiện cho tôi một phần” Bắc Thần Tinh cũng ko quên phần đem mặt nhích lại gần tôi

“Mông Thái Nhất, người cho ta một chút yên ổn đi, tốt xấu hiện tại ta cũng là giáo viên dạy giảng dạy cho người, người cư nhiên lại ở trước mặt giáo viên kiêu ngạo như vậy, người nhất định sẽ chết a!!”

Giáo viên ?? Bắc Nguyên Ái tặc??

“Còn người nữa, Bắc Thần Tinh, đừng tưởng người là em trai ta, ta sẽ tha thứ cho cái tính hoa tâm suốt ngày đùa bỡn nữ sinh của người, để cho ta nhìn thấy lần nữa, người nhất định sẽ chết.....”

Cái gì? Bắc Thần Tinh?? Em trai??

“Bắc Nguyên Ái tặc..... lúc nhảy sông ko phải chị đã nói mình là cô nhi sao?” Tôi nghi ngờ hỏi

“A..... chuyện đó hả..... lời nói tức giận của người muốn em cũng tin a?” Bắc Nguyên Ái tặc ko khách khí gõ đầu tôi một cái

“Được rồi, được rồi, đi thôi.....” Bắc Thần Tinh thức thời vội chạy ra bên ngoài, tiếp theo sau đó là Mông Thái Nhất cũng kéo tay tôi chạy ra

Đột nhiên, tôi lại có một cái tâm trạng chưa bao giờ có : tâm trạng mong chờ ngày mai

Cơn thịnh nộ của Sẽ con – Phần 1

Chuông tan học vừa reo, tôi đã lập tức chạy ra khỏi cửa phòng học, ko màng để ý đến hai kẻ nhảm chán đang quần lầy nhau kia. Bởi vì thời gian còn sớm, tôi tùy tiện dạo quanh trường một chút, nửa tháng nay ko đến trường, sự thay đổi có thể nhìn thấy ở khắp nơi

Vô tri vô giác đi vào bãi đỗ xe bỏ hoang, nơi này từng là địa điểm bí mật của hai người chúng tôi, nơi này đã từng chứng kiến khoảnh khắc tôi vui vẻ nhất cũng như đau khổ nhất, đáng tiếc con vật nhỏ nhỏ tôi nhưng nhớ nhất đã ko còn ở đây

Tôi thở dài, đẩy cánh cửa vừa quen thuộc vừa xa lạ ra.....

Mọi vật vẫn như cũ, có gì thay đổi, túi sách của Kim Ánh Minh vẫn cô quạnh như trước. Ở nơi Linh ngủ, vẫn còn thừa một ít thức ăn ko nhận ra hình dáng

Túi sách, bức tranh trong túi xách lần trước, đã bị bọn Tử Lôi xé nát. Linh tựa như một giấc mộng, khiến cho người ta ko rõ nó có thật sự tồn tại hay ko

Tôi ngồi xổm xuống, nhặt túi xách lên. Bên trong sao lại có nhiều tờ giấy như vậy? Tôi nhẹ nhàng đem xấp giấy rút ra.....

Là Linh!! Thật nhiều Linh!!

Linh nằm, Linh chạy, cả Linh đang chơi bóng.....

Mỗi một bức tranh đều có ghi chú ngày tháng và chú thích

Ngày 15 tháng 11

Hôm nay, Linh rất vui, bởi vì vừa cho nó một quả cầu lên, nó chơi đến quá trưa, dưới ánh mặt trời.....

Ngày 17 tháng 11

Hôm nay ngắm nó, nó dường như có chút bất an, chắc là đã biết sẽ rời đi.....

Ngày 24 tháng 11

Nguyễn và mình mang nó ra ngoài ô, nó vẫn ko tỏ ra hứng thú, luôn ở bên cạnh mình làm nũng

.....

Tôi ko ngừng lật lật xấp giấy trong tay, mỗi một trang được lật là một giọt nước mắt của tôi lại rơi xuống, không hiểu là vì vui vẻ hay đau xót. Tôi như nhìn thấy được Kim Ánh Minh, đang ngồi ở nơi này cẩn thận vẽ tranh về Linh.....

“Kéo kẹt.....”

Tiếng mở cửa làm cho tôi đang đắm chìm trong cảm xúc tĩnh táo trở lại

Chẳng lẽ là Kim Ánh Minh? Tôi vui vẻ quay đầu lại.....

Ko ngờ là Việt Mỹ! Nàng sao lại biết đến nơi này?!

“Cô tại sao lại trở về?” Việt Mỹ nhìn bức tranh trong tay tôi, sắc mặt trở nên trắng bệch

“Tại sao lại ko? Nếu có người nên đi, hẳn kẻ đó phải là cô, ko phải sao?”

Đối với người đã từng là bạn trước mắt này, tôi vẫn còn một chút hận ý

“Không ai tin tưởng cô đâu, cô cũng giống như tôi.....”

“Cô? Tôi mới ko giống cô! Tất cả đều là do cô làm ko phải sao? hình chụp Kim Ánh Minh, cả vụ ảnh chụp hãm hại tôi.....”

“Đúng! Đúng thế! Thisao? Tại sao lại đối xử với tôi như vậy? Người ở bên cạnh Kim Ánh Minh hẳn phải là tôi, chứ ko phải là Ma Thu Thu cô”

Nhìn Việt Mỹ như thế, tôi đột nhiên cảm thấy nàng thật đáng sợ

“Cô đã có Mông Thái Nhất tại sao còn muốn đùa giỡn Kim Ánh Minh? Cô đã muốn rời đi tại sao còn quay lại? Chẳng lẽ cô còn muốn nhìn thấy bộ dạng Kim Ánh Minh vì cô mất hồn mất vía, cô mới vừa lòng?”

“Tôi ko có.....”

“Cô ko có? Ngày đó ở hành lang, cô nhìn thấy hẳn tại sao ko tránh? Có phải cô đã đoán trước rằng hẳn nhất định chỉ bỏ rơi mọi người, thậm chí cả Hà Ánh Nguyệt để tìm cô sao?”

Kim Ánh Minh đi tìm tôi? Ko thể, ko thể nào.....

“Tất cả mọi chuyện đều do tôi làm thì đã sao? Bất luận kẻ nào cũng sẽ tin tưởng Việt Mỹ như nhược này mà sẽ ko tin cô, Ma Thu Thu!” Việt Mỹ đắc ý cười

“Nếu có ngoại lệ thì sao?”

Bắc Nguyên Ái tỷ? Nàng đang cầm một cái điện thoại di động đi tới “Cảm ơn cô đã nói cho chúng tôi biết hết mọi chuyện, tôi đã thu tất cả vào điện thoại này”

“Việt Mỹ tôi cảnh cáo cô, ko cho phép cô chạm vào Ma Thu Thu.....”

Tôi quay đầu lại, ko chícó mỗi Bắc Nguyên Ái tỷ mà còn có cả Mông Thái Nhất, Mộc tiên sinh.....

“Xem ra chúng ta có thể đưa cho hiệu trưởng một lời giải thích xác đáng rồi” Mộc tiên sinh mỉm cười nói

“Giải thích?” Tôi có chút kinh ngạc nhìn mọi người

“Mộc tiên sinh và thầy hiệu trưởng đã lập ra một ước hẹn” Bắc Nguyên Ái tỷ mặc một thân trang phục công sở xanh lam vụng trộm liếc mắt nhìn tôi một chút “Nội trong vòng một tuần nếu đưa ra bằng chứng, chứng tỏ sự trong sạch của em, thì sẽ chính thức cho em đi học lại”

“Nếu ko thể thì sao?”

“Làm sao có thể ko thể? Số điện thoại nơi rửa mấy cái ảnh quỷ.....cả những cuộc gọi kêu người mang em vào khách sạn.....”

Bắc Nguyên Ái tỷ thao thao bất tuyệt càng làm cho sắc mặt Việt Mỹ ngày càng xanh

Tôi đột nhiên cảm thấy mình thật may mắn, thật sự may mắn.....

“Sẽ con, cô khóc cái gì? Cô ko phải đã trở nên kiên cường rồi sao? Sao lại khóc.....”

Ngủ gật, là người ta cảm động quá thôi. Đúng là ko hiểu tâm tư con gái, tôi trừng mắt nhìn tên ngốc trước mắt, dở khóc dở cười!!

.....

“Hay lắm, hay lắm, cuối cùng tôi cùng hoàn thành nhiệm vụ” Bắc Nguyên Ái tỷ vui vẻ vỗ vỗ tay

“Bắc Nguyên Ái tỷ! Cảm ơn!!” Tôi ko biết nên nói gì hơn

“Sẽ con, đừng cảm động như vậy a! Muốn tỏ lòng cảm ơn, vậy thì hôn tôi một cái cũng được!” Mông Thái Nhất vội vàng chạy lại gần

“Đúng vậy, thuận tiện cho tôi một phần” Bắc Thần Tinh cũng ko quên phần đem mặt nhích lại gần tôi

“Mông Thái Nhất, người cho ta một chút yên ổn đi, tốt xấu hiện tại ta cũng là giáo viên dạy giảng dạy cho người, người cư nhiên lại ở trước mặt giáo viên kiêu ngạo như vậy, người muốn chết a!!”

Giáo viên ?? Bắc Nguyên Ái tỷ??

“Còn người nữa, Bắc Thần Tinh, đừng tưởng người là em trai ta, ta sẽ tha thứ cho cái tính hoa tâm suốt ngày đùa bỡn nữ sinh của người, để cho ta nhìn thấy lần nữa, người nhất định sẽ chết.....”

Cái gì? Bắc Thần Tinh?? Em trai??

“Bắc Nguyên Ái tỷ..... lúc nhảy sông ko phải chị đã nói mình là cô nhi sao?” Tôi nghi ngờ hỏi

“A..... chuyện đó hả..... lời nói tức giận của người muốn em cũng tin a?” Bắc Nguyên Ái tỷ ko khách khí gõ đầu tôi một cái

“Được rồi, được rồi, đi thôi.....” Bắc Thần Tinh thức thời vội chạy ra bên ngoài, tiếp theo sau đó là Mông Thái Nhất cũng kéo tay tôi chạy ra

Đột nhiên, tôi lại có một cái tâm trạng chưa bao giờ có : tâm trạng mong chờ ngày mai

Cơn thịnh nộ của Sẽ con – Phần 3

Ngày hôm sau trong đầu tôi chỉ đọng lại lời nói của Bắc Nguyên Ái tỷ, lễ hội văn hóa mỗi năm 1 lần đến rồi cũng là như thế nào?

Trường học được cho nghỉ một tuần để tiến hành các loại hoạt động thi đua. Dải băng bong bóng trang trí là trường học rực rỡ hơn hẳn, nhìn qua thật đúng như trên thiên đường! Quan trọng hơn là.....

“Xin hãy bầu Hà Ảnh Nguyệt!” Nam sinh vừa đi qua cửa trường đã bị một nam sinh khác dùng giày patin đuổi theo, chạy đến trước mặt nhét vào tay họ một tờ truyền đơn. Hà Ảnh Nguyệt?

Tôi nhìn vào tờ giấy tuyên truyền trong tay, đã nhìn thấy hình ảnh Hà Ảnh Nguyệt ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Đẹp quá.....!! Ngay cả nữ sinh nhìn vào cũng phải động lòng

Phía dưới ảnh còn chú thích một dòng chữ nhỏ!

Người thừa kế công ty Khóa Quốc – Hà Thị, xinh tươi, mười sáu tuổi đã đoạt được giải thiên văn quốc gia năm 2004 làm “Quán quân Hayakawa”!

“Tấm ảnh” mãnh liệt kêu gọi

Mối tình đầu vĩnh viễn đáng quý – Hà Ảnh Nguyệt!

“Tử Lôi, Tử Lôi, vô cùng vĩ đại! Ko có Tử Lôi, thập phần nản lòng!”

“Hoa Chi Tổ” cùng đáng người hầu hiển nhiên mặc trang phục cổ động viên, váy ngắn đang vận động phiêu bầu!? Trời ạ, tôi ko khỏi ôm lấy ý phục của mình

“Kim Ánh Minh.....a.....Kim Ánh Minh.....a.....chúng em yêu anh.....”

Một đám tiếng hét chói tai hô hào cho Kim Ánh Minh tuyên truyền từ các nàng tiến thẳng vào lỗ tai tôi, trời ạ!

Tôi vừa đi vào bên trong, vừa trợn mắt há hốc mồm miệng mà nhìn cuộc chiến vận động phiếu bầu đang diễn ra rất đa dạng, quyết liệt, chờ đến khi đi vào lớp học, tôi đã ôm vào lòng được một đồng lớn truyền đơn

Của thật nhiều người a.....Bắc Thần Tinh, Thượng Hà Hi, Tử Lô, cả Mông Thái Nhất cũng có

Mà trong giấy tuyên truyền của Mông Thái Nhất, chỉ duy nhất có một hình ảnh đặc tả hân đang gờ năm tay, sau đó ở bên cạnh lại kèm theo một dòng chữ viết thô kệch:

“Xem năm tay của tôi!”

Trời ạ! Ngay cả truyền đơn cũng ngốc như người. Nhìn đến thư tuyên truyền của Kim Ánh Minh

Tôi cảm thấy chính mình như bị thu hút vào tờ áp phích của hân

Hân vẫn giống trước, thản nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ. Hân suy nghĩ gì vậy? Lần đó có thật hân đã chạy đi tìm tôi ko?. Có thật hân đã để ý đến sự tồn tại của tôi?

“Mọi người xin hãy chú ý!”

Mọi người nhất trí hành động, đem tầm mắt chuyển hướng về nóc nhà Giáo học lâu

Mông Thái Nhất? Hân ở trên đó làm gì?

Chỉ thấy hân oai vệ giơ loa lên, sau đó vung tay. Trương Khải Chấn cùng vài nam sinh khác cố sức đem một thứ nâng lên, dùng sức run run....

Một tấm áp phích được bung ra, trong áp phích là hình một cô gái đang mỉm cười, bên cạnh còn có dòng chữ to chói người viết rõ:

Xin hãy bình chọn cho Ma Thu Thu!

Ma Thu Thu?! Là tôi!! Tôi trợn mắt há hốc nhìn tấm áp phích từ trên trời giáng xuống kia, sững sờ tại chỗ

“Ma Thu Thu.....nhỏ đó kophải làm hầu rượu cho quán bar sao?”

“Nghe nói nó và Tử Lô thách đấu nhau trong lần bình chọn công chúa lần này, da mặt nó thật đúng là dày.....”

“Làm ơn đi! Nó cũng có thể được lựa chọn sao, Hayakawa cũng ko thiếu người.....”

“Ma Thu Thu, Ma Thu Thu tuyệt vời, Ma Thu Thu tuyệt nhất Hayakawa!” Mông Thái Nhất và đám người Trương Khải Chấn ko ngờ lại hòa theo tình thế giúp tôi phổ biến quảng cáo

“Cố lên! Cố lên!! Ngày kia cử hành liên hoan năm nhất, xin mời mọi người tham dự, Ma thu Thu lúc đó sẽ có một màn diễn xuất đặc sắc”

Các bạn học nghe được liền thoải mái bàn tán, hơn nữa từ mái nhà lại truyền xuống truyền đơn, tôi thật muốn tìm một cái lỗ chui vào! Thần a!! Cứu tôi đi!

Chẳng lẽ, sự trở về lần này của tôi thật sự là sai lầm!!?

Cơn thịnh nộ của Sẻ con – Phần 4

“Thu Thu, bộ quần áo này có đẹp ko? Chị tỉ mỉ chọn cho em đó” Bắc Nguyên Ái tỷ vỗ vỗ bả vai tôi, ánh mắt lóe lên tia sáng hưng phấn. Váy áo màu hồng sáng loáng, dây nơ màu hồng, giày cao gót màu hồng, cả túi xách cũng màu hồng. Tôi bị trở thành “Phấn hồng mỹ nữ” đành mờ mịt nhìn vẻ mặt hưng phấn của Bắc Nguyên Ái tỷ

“Bắc Nguyên Ái tỷ.....có thể ko cần đi hay ko, sáng hôm đó em mắt mặt cũng đủ rồi!” Vừa nghĩ tới hôm đó, bây giờ còn ở trong gió rét ngày ngọ cười, “Mặt của tôi” liền một trận vô lực

“Em nghe lời chị đi! Yên tâm đi!” Bắc Nguyên Ái tỷ thần bí mở to hai mắt “Chị chỉ muốn giúp em thu tóm lòng người, cố gắng tranh thủ tại bữa tiệc tối của trường lần này”

Tôi được Bắc Nguyên Ái tỷ hộ tống lên đường, trên đường rất nhiều người đi đường trực tiếp quay đầu lại nhìn tôi

“Bắc Nguyên Ái.....Bắc Nguyên Ái tỷ! Mọi người luôn quay đầu nhìn em, có phải mặt em dính bản hay ko?”

Bắc Nguyên Ái tỷ hémiệng cười, nói “Thu Thu, em đối với bản thân mình tự tin một chút được ko? Tôi hôm nay em rất xinh đẹp nha!”

“Vây.....vây sao? Haha.....” Mặc dù đã có tập luyện qua ở Hồng Kiều, nhưng ăn mặc như vậy đi gặp người tôi vẫn có chút chột dạ

Vào đại sảnh, bạn học đã đến đây rất nhiều. Khó có cơ hội giao lưu trao đổi, nên mọi người có vẻ cực vui mừng, tiếng cười nói, đùa giỡn ríu rít.....Thật đúng là xa xỉ, ko ngờ tới chỉ là cái lễ hội mỗi năm một lần thế nhưng lại bao trùm hết một khuôn viên lớn như vậy. Khán phòng có hai tầng lầu cao, phía trước có một đại sảnh giành cho việc biểu diễn, bên trái đại sảnh còn có một cây piano hình tam giác. Tôi đột nhiên nhớ tới bộ dạng Kim Ánh Minh đánh đàn ở HotLine, trong lòng một trận rung động

“Sẽ.....Sẽ con?!!!” Mông Thái Nhất ko biết từ nơi nào nhảy ra, há hốc miệng nhìn tôi

Bộ dạng giật mình, chân tay luống cuống của hắn càng làm cho tôi thêm bất an

“Mông Thái Nhất, người đem Ma Thu Thu đi tìm chỗ ngồi trước, đợi lát nữa có hoạt động gì các người đều phải tham gia!” Bắc Nguyên Ái tỷ ko giải thích nhiều đã đem tôi và Mông Thái Nhất đẩy về một bên, hướng tôi giơ tay chữ “V” rồi xoay người rời đi

Ai.....hành động củaphụ nữ a.....

Tôi đi theo phía sau Mông Thái Nhất lên lầu hai, từng nơi tôi đi qua đều dẫn tới một màn nghị luận nhỏ

“Cậu xem nó đang mặc cái gì a! Đúng là quê gần chết!”

26. Q.6 - Chương 3: Chương 03

“Ha ha ha.....thật mắc cười, còn tưởng rằng mình là công chúa nữa chứ! Cho nên mới mặc một cây màu hồng!”

Tôi nhìn thấy một hình bóng quen thuộc.....Việt Mỹ!! Tử Lôi cũng đã có mặt, xem ra bọn họ vì muốn theo đuổi Kim Ánh Minh mới đến

Tôi ko né tránh, trực tiếp đi lướt qua người các nàng. Mông Thái Nhất quay đầu hướng tôi giơ một cái chữ “V” thật to

Mọi người trong trường đã tụ tập đông đủ, các học sinh năm ba tụ lại ở một chỗ, Mông Thái Nhất vĩnh viễn ko cô độc bị rất nhiều người vây quanh, tôi tìm được một góc lạng lẽ ngồi xuống.....

“Kim Ánh Minh!” Tôi quay đầu lại, đột ngột có chút ko được tự nhiên, vừa vặn ngọn đèn mờ ảo đã che dấu tất cả.....

“A.....A, tôi đã thấy bức tranh, rất đẹp.....” Tôi cũng ko biết tại sao mình lại đột ngột nghĩ đến bức tranh

“.....”

“Cảm.....cảm ơn!”

“Rất đẹp!.....”

“Cái gì? Cái gì?” Tôi bilità nói đột ngột của hấn dọa cho nhảy dựng

“Cô đã nói muốn nói cái gì thì phải nói ra, nếu ko người khác sẽ ko hiểu được.....” Mặc dù nhìn ko rõ về mặt của hấn, nhưng rất hiếm khi thấy hấn có thể nói ra một câu dài như vậy

“A!” Nhưng mà chuyện này với xinh đẹp thì có quan hệ gì với nhau? Tôi cố gắng tự hỏi mình (Rin: Minh cakhen chị á.....!! Sẻ con, khờ thật ...:d)

“Lạch cạch!” Đột nhiên, mọi ngọn đèn trong khán phòng đều tắt

Sao.....sao lại thế này?! Tôi ko nhìn thấy gì cả! Đột ngột lâm vào bóng tối, khiến tôi khủng hoảng đứng yên tại chỗ, động cũng ko dám động, mọi người dường như cũng bắt đầu bối rối, tôi bị mọi người chen ép ko có cách nào ổn định thân thể

Đột nhiên, tôi cảm giác như có một bàn tay lạnh như băng nắm lấy tay mình, đem tôi nhẹ nhàng lôi vào một góc, tôi nhẹ nhõm thở ra một hơi

Là ai?! Bàn tay khi này là của ai? Chẳng lẽ là.....

“Bụp!” Ngọn đèn chợt phát sáng, tôi nhìn lại, là Kim Ánh Minh! Hấn thấy tôi quay đầu lại có chút ko được tự nhiên nhìn về phía bên cạnh:

“Cô cản đường tôi”

“A, thật xin lỗi!” Tôi cuống quýt lùi lại phía sau

“Các học sinh, hôm nay là lần đầu tiên các học sinh năm nhất Hayakawa tụ hội, tối hôm nay chúng ta hãy vui chơi hết mình đi!” Bắc Nguyên Ái tỷ ở trên khán đài nhiệt tình mở màn

“A!!!!” Tất cả học sinh đều hưng phấn mà hoan hô

“Như vậy, đầu tiên chúng ta hãy mời Kim Ánh Minh vì mọi người trình bày ca khúc mở màn, thế nào?”

“Oa !!!! Kim Ánh Minh!!! Kim Ánh Minh!!!!” Dưới khán đài rộn lên tiếng hét chói tai của nữ sinh

Có điều, nhìn qua Kim Ánh Minh có vẻ ko muốn lên khán đài biểu diễn tiết mục, nhưng dưới áp lực của những tràng vỗ tay vây quanh, và quan trọng nhất là dưới ánh mắt uy hiếp của Bắc Nguyên Ái tỷ, cuối cùng Kim Ánh Minh đành nghiêm mặt đi tới chỗ chiếc đàn Piano.

Thật mong chờ, thật mong chờ, tôi cho đến bây giờ vẫn ko thể quên được ký ức nghe hấn biểu diễn lúc trước

Kim Ánh Minh nhẹ nhàng nâng tay, tất cả mọi người đột ngột an tĩnh trở lại.....

Độ sáng ánh đèn chậm rãi hạ xuống, chỉ còn lại một chùm sáng nhu hòa từ trên chiếu xuống bao phủ lên chiếc đàn Piano đặt trên khán đài nhỏ bé hình tròn

Ngón tay thon dài nhảy trên những phím đàn trắng đen, tiếng đàn lưu loát như dòng nước chảy vang lên, tiếng đàn sắc sảo, rõ ràng mà êm dịu, lại tẩn mẩn về hấp dẫn chết người khiến cho nhịp tim người nghe ko ngừng gia tốc

“.....

And can you feel the love to night

Its where we are

Its enough for this wide- eyed wanderer

That we got this far

And you feel the love to night

How it is laid to rest

Its enough to make sandvagabonds

Believe the every best

.....”

Giọng hát trong như tiếng suối chậm rãi chảy vào lòng mọi người. Tất cả mọi sự vật dường như biến mất, chỉ còn lại tiếng hát bay bổng của Kim Ánh Minh vang vọng lại.....

“Oa!.....” Các nữ sinh điên cuồng hoan hô thét chói tai đem tôi từ trong mơ kéo về hiện thực

“Các người im lặng chút thôi!” Một giọng nội hồn hể từ trong mic rồ truyền ra, tôi kinh ngạc thò người lên quan sát. Trời!! Mông Thái Nhất

Hắn đang vô cùng tức giận cầm mic rồ ở trên khán đài là to, hắn muốn gì chứ?

“Bạn học Mông Thái Nhất, xin mời đi xuống!” Bắc Nguyên Ái tỷ cũng xông lên khán đài, cố nén lửa giận nói

“Gì chứ? Tôi cũng muốn hát!” Mông Thái Nhất nói xong ko quên hướng về Bắc Nguyên Ái tỷ trừng to hai mắt

“Hắn muốn gì chứ?”

“Mông Thái Nhất sẽ hát sao?”

Trong khán phòng xôn xao xôn xao. tôi bất an nhìn Mông Thái Nhất ghen tị muốn phát điên, có chút lo lắng thay hắn. Lần đầu nghe Mông Thái Nhất hát là khi hắn uống say, đúng là cako ra ca, nhịp ko ra nhịp

“Âm nhạc, tôi muốn bài “Tình Tình”!” Mông Thái Nhất tỏ vẻ chuyên nghiệp, giơ tay chỉ về hướng dàn nhạc, nhạc đệm rất nhanh đã nổi lên

Ông trời phù hộ, đừng làm cho hắn mất mặt.....

“Trời ạ! Giọng hát thật sự của hắn đây sao!!?”

“Đúng là hắn hát sao? Kô phải chứ??”

“Mông Thái Nhất thật đẹp trai nha! Về mặt nhìn rất được!”

Nghe thấy các nữ sinh nhỏ giọng hưng phấn bàn tán. Tôi cố gắng ngược đầu lên phía trước, Mông Thái Nhất tùy ý ngồi ở trước một tấm màn phản quang nhỏ, vẻ mặt nhã nhặn khác xa với vẻ ngang ngược ngày thường.....

Ngọn đèn trên người Mông Thái Nhất lúc sáng lúc tối, hắn đang ngẩng đầu về phía bên này, tỏ ra dịu dàng hơn bao giờ hết. Mặt của tôi nóng lên, vội vàng rút đầu trở về

“Mông Thái Nhất! ! Rất đẹp trai nha!!!”

“Mông Thái Nhất!.....” Tiếng la hét càng lúc càng lớn, Mông Thái Nhất có vẻ đắc ý đứng lên, đứng trước ghế, hắn thành thực biểu diễn

“Oa!!! Mông Thái Nhất.....”

Ko khí dưới sự điều động của Mông Thái Nhất, trở nên thật sôi nổi, tất cả mọi người dưới khán đài cũng cực kì phối hợp.....

Cơn thịnh nộ của Sẻ con – Phần 5

“Thu Thu! Sao em còn ngồi ở chỗ này?” Bắc Nguyên Ái tỷ đột ngột bước xuống khán đài, một phát đã bắt được tôi, nàng ko để tôi phân trần đã đem tôi từ dưới khán đài tha lên

“Em em..... Bắc Nguyên Ái tỷ.....”

“Mọi người phía dưới xin hoan nghênh bạn học Ma Thu Thu sẽ vì chúng ta biểu diễn”

Bắc Nguyên Ái tỷ căn bản đã mặc kệ xem tôi có sợ hãi hay ko, thậm chí nàng còn ko bận tâm cân nhắc tôi có hát hay ko đã đem tôi đẩy lên giữa khán đài. Khán phòng vang lên một trận vỗ tay thừa thốt

Tôi bị động ngây ngốc đứng tại chỗ, nhìn vẻ mặt cười hì hì của Bắc Nguyên Ái tỷ, căn bản ko biết nên làm cái gì bây giờ.....

“Bụp!” Mọi ánh đèn bất ngờ tối sầm lại, đèn chiếu từ trên đỉnh đầu tôi rọi xuống

“A.....” Thật chói mắt

Châm chậm mở mắt, ngoaitrừ tôi ra, tất cả đều một màu tối đen, cái gì cũng ko nhìn thấy, giống như cả thế giới đều biến mất! Nhưng tôi vẫn có thể nghe được trong bóng đêm truyền đến tiếng vang

“Ma Thu Thu! cố lên!” Tôi nghe thấy Bắc Nguyên Ái tỷ ở khán phòng đang hướng tôi kêu to

Cầm chết mic rô trong tay, tôi cả người ko ngừng run run

“Con nhỏ hầu rượu muốn hát kìa!! ha ha ha ha!”

“Cô mà hát được cái già! Xuống đi! Đừng ở trên đó kéo mắt mặt!”

.....

Cố lên Ma Thu Thu!!! Tôi cố gắng tự trấn an bản thân mình

Đột ngột trong bóng đêm truyền ra một âm thanh thanh thúy của Piano, tiếng đàn từ trên khán đài lan tỏa, khiến cho xung quanh trở nên yên tĩnh trở lại

Giai điệu rất quen thuộc, khiến tôi ko khỏi men theo giai điệu bắt đầu hát lên

“Ngủ ngon, my love, tạm biệt thật khó khăn, xin đừng trách em sẽ bị thương, xin đừng thương hại, thông cảm, em đã quên, nếu ko thì phải làm thế nào đây.....”

Là ai đã đàn ra ca khúc này? Kim Ánh Minh sao? Bài hát vừa kết thúc tôi liền nhìn về chỗ chiếc đàn.....

Mông Thái Nhất!!!

Tôi kinh ngạc đánh rơi mic rô! Từ những hàng ghế dưới khán đài truyền đến một trận vỗ tay như sấm rền

“Gì chứ?! Tôi đàn Piano kỳ quái lắm sao?!” Mông Thái Nhất thấy phản ứng của tôi, bất mãn đi tới, đối với tôi kêu to

“Tôi tôi.....” Hình ảnh trong nháy mắt vừa rồi, thật sự tôi còn tưởng nhầm là mình gặp ảo giác, bài hát này tôi chỉ ở trước mặt hắn hát qua một lần, ko ngờ tới hắn lại nhớ rõ

“Được, kế tiếp là ai đi lên.....”

Mọi người dưới khán đài bởi vì một câu của Bắc Nguyên Ái tỷ càng trở nên hưng phấn, tôi chen chúc bước xuống, nhưng ko nhìn thấy bóng dáng của Kim Ánh Minh nữa? Hắn ở đâu? Tôi theo bản năng đi ra khỏi đại sảnh

“Việt Mỹ! Chúng tôi gọi điện thoại cho cô, cô cũng ko bắt máy, cô rút cuộc là có ý gì? Tại sao lại để chúng tôi dây dưa với Mông gia? Hôm nay nếu ko trực tiếp gặp mặt cô, cô ko phải sẽ muốn trốn tránh chúng tôi.....”

“Đừng chạm vào tôi! Hôm nay tôi còn có chuyện!”

“Cô nói cái gì? Bảo chúng tôi đến thì chúng tôi sẽ đến, bảo chúng tôi đi thì chúng tôi sẽ đi sao?! Cô cho cô là ai a?!”

“Các người là ai a! Việt Mỹ đã nói ko đi!” Tử Lôi hết sức bình tĩnh nói

“Đừng nói nhảm! theo chúng tôi đi!”

Giọng nói này nghe thật quen quen..... Tôi đột ngột ngẩng đầu, hướng về phía phát ra âm thanh nhìn lại

Là bọn họ!! Tiểu Bạch Long và tên cao gầy!! Bọn họ đang đứng ở đại sảnh tranh chấp cái gì đó với Việt Mỹ!

“Là các người, chính là các người.....” Tôi ko suy nghĩ nhiều đã lao ra!

“Xú nha đầu này, tránh ra!” Cao gầy dường như ko nhận ra tôi, một tay gạt phát tôi ra

Tôi bất ngờ ngã xuống, nhưng một thân hình đã đỡ được tôi

“Kim Ánh Minh.....”Nhìn thấy sắc mặt khó coi của Việt Mỹ, tôi đã biết kẻ đứng sau tôi là ai

“Chính là các người!!Các người hãm hại tôi!” Tôi nhìn chăm chăm vào vẻ mặt âm hiểm cười của tên cao gầy, vì kích động mà giọng nói của tôi cũng run run lên

“ha ha! Tiểu nha đầu nàynói cái gì a! tôi căn bản ko quen biết cô!” Tên cao gầy bị tôi quấy rầy tỏ raphiền chán

“Chính là các người! Cácngười thừa dịp tôi uống rượu đã kéo tôi đi ra khỏi quán bar, còn chụp ảnh, nói tôi đi hầu rượu!”

“Chính là xú nha đầu đó,đại ca!!” Tiểu Bạch Long bỗng tỉnh ngộ, nhắc nhở tên cao gầy

“Cút ngay, xú nha đầu,hôm nay tôi ko có hứng thú chơi đùa với cô, hôm nay tôi tìm nhỏ này!”

“Nhưng tôi đối với cácngười có hứng thú muốn chơi đùa.....” Mông Thái Nhất!! Hắn sao lại đi ra đây,còn có Bắc Nguyên Ái tỷ và rất nhiều bạn học khác

“Mẹ nó, Ông đây hôm nayđến là muốn tìm người để giải quyết sổ sách, đi tìm nó! Tao ko có thời gian.....!”Ánh mắt mọi người đều chuyển hướng về phía “nó” , Việt Mỹ mặt càng đỏ bừng đứng yên một chỗ

“Các người nói năng lungtung cái gì?!!” Việt Mỹ kêu to

“Sao vậy? Hối hận?!! Tôi cũng ko muốn bán đứng cô! Ai bảo cô lau ko sạch mông, hại huynh đệ bọn tôi koco cách nào trốn tránh.....”

“Các người nói bậy! tôi ko có! Kêu cảnh sát, mau gọi cảnh sát.....” Việt Mỹ đã muốn phát hoảng

“Cô dám kêu cảnh sát!!”Mắt thấy cái tát của tên cao gầy kia sẽ giáng xuống, nhưng hắn lại bị một bàn tay bắt ngăn trở

Kim Ánh Minh!!!

“Là mày? Xú tiểu tử, màycòn che chở cho nó? Nó lần trước đem mấy tấm ảnh quỉ quái của mày cho bọn ta phóng lớn, dán ở trường học của mày.....”

“Anh nói bậy!!!” Việt Mỹgần như sụp đổ

“Tao nói bậy? Hừ, cómuốn tao ày xem mấy tấm ảnh mày gửi còn lưu trong điện thoại của tao ko?Còn có tên của mày.....”

“Ảnh chụp là các ngườiđán?” Chưa bao giờ thấy qua Kim Ánh Minh trở nên như vậy, giọng nói lạnh lùncủa hắn khiến cho người ta ko lạnh cũng phát run

“Nói lại ày biếtchính là do con nha đầu chết tiệt kia, mẹ nó, mày thật ngu a!” Tên cao gầy cóchút ko kiên nhẫn

“Bốp.....”

Kim Ánh Minh hiển nhiêndã động thủ, một quyền đánh xuống, làm khóe miệng tên cao gầy phải bậc máu

Tên cao gầy dường như đã bị chọc giận, hắn dữ tợn cười, xông lên đá vào bụng Kim Ánh Minh một cước, TiểuBạch Long bên cạnh cũng xông lên.....

“Đừng.....” Tôi ko suy nghĩ nhiều, thân thể đã muốn lao lên phía trước

Sao ko cảm thấy đau đớn,tôi mở mắt ra, là Mông Thái Nhất

Hắn đã đỡ một cước của“Tiểu Bạch Long”, bắt đầu hiểm ác đánh trả. Tiểu Bạch Long bị Mông Thái Nhấttừng bước ép sát, dường như đã ko còn đường sống đánh trả, Kim Ánh Minh cũng đãchiếm thế chủ động, tên cao gầy chỉ có thể chống đỡ vài phần

Mấy bạn học khác cũngbắt đầu có phản ứng, cùng nhau xông lên, hai vị kia thấy tình hình ko ổn, nênbắt đầu hướng về đại sảnh bỏ chạy

“Đừng đuổi theo.....”Giọng nói của Bắc Nguyên Ái từ phía sau truyền đến!!!

Tôi lo lắng đuổi theo sau Kim Ánh Minh và Mông Thái Nhất

“Cẩn thận.....”

Mắt thấy Tiểu Bạch Long rút từ trong ngực ra một mũi dao nhọn

Người cản bản chưa kịp phản ứng, thân thể tôi đã xông về phía Kim Ánh Minh

Kim Ánh Minh đứng ở lan can đột nhiên nhìn thấy tôi xông lên liền hoảng sợ, Mông Thái Nhất để ý “Tiểu Bạch Long” đang cầm dao đâm đến, liền dùng sức đạp lên cao gầy một cái, tên cao gầy ngã lên người Tiểu Bạch Long, hai người té lăn quay xuống đất

Phù.....nguy hiểm quá rồi!! Tôi thở dài nhẹ nhõm một hơi

Nhưng mà.....Nhưng mà tại sao cơ thể tôi còn đổ về phía trước?!! Tôi hoảng sợ nhìn Kim Ánh Minh trước mặt, hần cũng mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn tôi

“Sẽ con!!!” Tôi nghe thấy Mông Thái Nhất từ phía sau kêu to 1 tiếng

Nhưng mà lúc này, tôi cảm giác cơ thể đã hoàn toàn mất đi thế cân bằng!! Tôi đang từ trên lan can lầu hai nhào xuống!!

Tiêu đời!! Tôi sợ hãi, nhắm nghiền hai mắt lại, đầu óc đều trống rỗng.....

A? Là ai? Có một đôi tay.....Ko.....Hình như là hay đôi tay đang vội vàng ôm chặt lấy tôi!!

Cùng tôi đồng thời rơi xuống.....rơi xuống.....

Hỗn chiến tranh đoạt công chúa – 1

“Rầm_____!”

“A!!!!”

“Trời ạ! Bọn họ còn sống ko?!!”

“Đừng.....Kim Ánh Minh.....ô ô ô.....”

.....

Giữa tiếng ồn ào bần tánt, tôi chậm rãi mở mắt. Trời ạ! Mông của tôi đau quá! Nhưng sau khi té từ lầu hai xuống, tôi cũng thật may mắn khi còn sống

Tại sao vậy? Thật kì quái.....kì quái.....Má ơi!!

Khi tôi vừa cúi đầu xuống nhìn thì phát hiện, cư nhiên bên dưới tôi là hai tấm đệm thịt!! Chính là hai kẻ nước lửa khó gần, Mông Thái Nhất và Kim Ánh Minh đang bị đặt dưới mông tôi

“Mẹ nó! Sẽ con đáng chết! Cô còn muốn ngồi trên người đại ca bao lâu a! Nhanh chút lăn xuống đi! Ôi.....”

Tôi nghe hần nhắc nhở liền vội vàng đứng dậy, chỉ cảm thấy phía sau mình là một đồng người, có cả tiếng thét chói tai của nữ sinh, có Bắc Nguyên Ái từ gấp nguy ko loạn chỉ huynh mọi người, cả tiếng thét to của nam sinh

Tôi đã quên chính mình đến bệnh viện như thế nào, thật may là Kim Ánh Minh và Mông Thái Nhất ko gặp vấn đề gì nguy hiểm, chỉ bị yêu cầu nằm viện hai ngày để quan sát

“Mệt chết, Thu Thu, chúng ta cũng trở về đi” Bắc Nguyên Ái từ giải quyết đám bạn học xong xui lại trở về phòng bệnh “Hai người các cậu liệu hồn mà an phận cho tôi, ngày mai chúng tôi sẽ trở lại thăm 2 người!”

Bắc Nguyên Ái từ đàn áp sự kháng cự của Mông Thái Nhất, một tay kéo tôi ra ngoài cửa, hoàn toàn ko để ý đến tiếng la hét phía sau

“Còn nhớ Kim Ánh Minh đã cứu em ko?” Bắc Nguyên Ái từ đột nhiên đặt vấn đề khiến tôi ko thể ko đổi mặt với sự thật

“em.....”

Tại sao.....tại sao hănlại cứu tôi.....hănl ko phải vẫn thường tỏ ra thờ ơ sao.....

Vấn đề này vẫn quanh quẩn trong đầu tôi mãi cho đến ngày hôm sau tôi đến bệnh viện, Bắc Nguyên Ái tỷ rạch lệnh yêu cầu tôi phải tới bệnh viện hai ngày, càng khiến cho tôi đối với vấn đề trên mù mờ

“Tại sao ko có người nào đem cơm đến cho tôi!” Mông Thái Nhất tức giận đập mạnh cánh tay bó thạch cao thật dày, tức giận nhìn lên tủ đầu giường Kim Ánh Minh được đặt đầy hoa tươi và quà cáp

“Ko phải tôi đã chuẩn bị cơm hộp cho anh rồi sao?”

Hắc hắc.....tiểu tử này chắc là đang ghen tị! Tôi trong lòng thầm xem thường hănl

“Cô mang ko tính!”

“Là có ý gì?”

Tuy rằng cơm hộp tôi làm hănl ko ngon lắm, nhưng tôi cũng bị buộc phải chạy về nhà một chuyến mới làm xong nha!

“Cô đưa cơm cho tôi là đương nhiên a! Đồ ngốc!”

“Vậy anh còn muốn ai đưa?”

“.....” Mông Thái Nhất đột ngột đỏ mặt, im lặng trở lại

Chẳng lẽ tên Mông Thái Nhất kia đối với Tử Lôi.....còn có ý? Tôi ko nghĩ nhiều đã đoạt lấy hộp cơm trên tay Mông Thái Nhất trực tiếp ném vào thùng rác!!

Mông Thái Nhất sau một thời gian choáng váng, liền xì một tiếng bật cười, cuối cùng hóa thành cười to.....

Đồ ngốc! Tôi hung hăng trừng mắt với hănl, vẫn là Kim Ánh Minh đáng yêu, đáng yêu? Sao tôi lại dùng 2 chữ này?

“Quên đi! Xem qua hành động cố tình của cô, bổn thiếu gia sẽ rộng lượng tha thứ! Tôi đói bụng, cô đem cơm hộp đến đây!”

27. Q.6 - Chương 4: Chương 04

“Nhưng mà.....cơm hộp....tôi đã ném.....” Tôi chỉ vào thùng rác

“Không phải cô là hai cái sao?! Ngu ngốc a! Chuột chết nhiều cơm hộp như vậy, cơm hộp của cô hănl xem thường ko thèm nhìn tới đâu!”

Mông Thái Nhất vừa nói xong liền trừng mắt nhìn Kim Ánh Minh 1 cái, bỗng nhiên ánh mắt của hănl trở nên vô cùng tức giận

“Chuột chết!! Cậu đang ăn cơm hộp của ai ?!!”

“Cô ấy” Kim Ánh Minh cũng ko ngẩng đầu chỉ tay vào tôi

Ko phải chứ?! Trước một đồng cơm hộp chất cao như núi, Kim Ánh Minh lại cố tình chọn hộp cơm tôi làm?! Tôi nửa tin nửa ngờ, quay đầu nhìn lại

Là thật a! Thứ mà Kim Ánh Minh đang bỏ vào miệng chính là tuyệt kỹ “Trúng Uyên Ương” của Ma Thu Thu tôi sao? Tôi đột ngột cảm thấy thật ấm áp! Trời ạ, bộ dạng hănl ăn nhìn qua cũng thật nho nhã, rất đẹp trai a.....

“Ko cho phép cậu ăn cơm hộp của cô ấy!”

Kim Ánh Minh ăn ngấu nghiến đem vài miếng đồ ăn cuối cùng nhét vào miệng, buồn bực nói

“Ăn xong rồi”

“Kim Ánh Minh! Tên chết tiệt! Đồ con rùa! Đồ trứng thối!!”

Tôi còn đang đắm chìm trong hạnh phúc.....

“Cho người này”

“Tôi ko cần tên chuột chết như cậu bố thí! Cút sang một bên đi!!”

“Tôi ngủ”

“Chết tiệt!X&%#%#%!”

ZzZz.....

“Sẽ con! Ngày mai cô chỉ làm cơm hộp ỉnh tôi thôi! Nếu cô dám làm cho con chuột chết kia, tôi sẽ cho cô biết tay!”

“Vậy ngày mai tôi ko tới!”

“Cô thử ko tới xem!”

“Tôi muốn ăn cơm hộp cô làm”

A? Vừa nãy là Kim Ánh Minh nói chuyện sao? Hấn nói muốn ăn cơm hộp tôi làm?! A.....tôi muốn xỉu rồi đây!

“Ko cho phép làm!!”

Mông Thái Nhất xú tiểu tử này, một chút tính tốt cũng ko có! Hừ!

“Tôi chỉ ăn cơm hộp cô làm!”

A! Kim Ánh Minh còn nói rõ chỉ ăn cơm hộp tôi làm.....tôi xỉu.....

“Ko cho phép làm!!”

Hừ

“Tôi muốn ăn cơm hộp cô làm”

Tôi xỉu.....

“Ko cho phép!!”

Được rồi được rồi! Thần kinh của tôi sắp rối loạn cả lên rồi!

“Nói tóm lại.....ngày mai tôi lại đến.....”

Dọn dẹp xong đồ đạc, tôi choáng váng mơ hồ đi ra khỏi phòng bệnh

19 Hồn chiến tranh đoạt công chúa – Phần 2

“Cá vàng Sẻ con, tài nấu nướng của cô có tiến bộ nha! Rất ngon rất ngon!”

Hừ!Còn phải nói! Chuyện gì khác tôi làm ko được chứ đối với nấu nướng thì tôi siêu tự tin! Chỉ có điều cá vàng Sẻ con như hấn nói nghĩa là sao?

“A? Hôm nay sao nơi này lại im lặng như vậy?”

Tôi kinh ngạc nhìn bốn phía xung quang, Việt Mỹ đâu? Tử Lôi đâu? Cả đám nữ sinh mắt trái tim ra sức hét chói tai nữa?

“Đám phụ nữ điên loạn đó bây giờ ko thể xuất hiện ở đây nữa! Hắc hắc!” Mông Thái Nhất cười gian nhìn nhìn Kim Ánh Minh “Bà gia đã hạ lệnh cấm, ko cho phép họ thăm viếng”

Bắc Nguyên Ái tỷ? Ko phải nàng đã bảo tôi hai ngày này ko cần đến trường sao? Chẳng hiểu nàng suy nghĩ cái gì trong đầu.....

“Ko được ăn cơm hộp Sê con làm!”

Tên Mông Thái Nhất kia đúng là ko thể im lặng được một giây

Kim Ánh Minh cũng ko táp lại, vẫn tiếp tục nho nhã nhấm nháp chỗ thức ăn tôi tìm tòi nghiên cứu. Hẳn so với tên Mông Thái Nhất ăm ỹ kia đúng là một Thiên Sứ a! Ai.....tôi lại đắm chìm trong ảo tưởng của chính mình

“Ko cho phép ăn có nghe thấy ko?!”

Mông Thái Nhất vừa đe dọa xong, đã đem bốn khối “thịt bò ninh rượu đỏ” tôi phải mất bốn giờ mới làm xong ném vào mặt Kim Ánh Minh! Tên chết tiệt này! Tôi thật hận ko thể bóp chết hắn!

Hoàn toàn ko ngoài dự tính của ta, Kim Ánh Minh cũng ko tỏ ra yếu thế, lập tức đã đáp lễ Mông Thái Nhất bằng một mảnh rau diếp xanh

“Kim Ánh Minh!tên chuột thối này dám ném tôi! Tôi muốn giết cậu”

Lại một khối thịt bò bay qua mặt tôi!

Chiến tranh càng lúc càng trở nên nghiêm trọng, lửa giận trong lòng tôi càng đốt càng vượng

“Các người dừng tay cho tôi!”

“A!”

Mông Thái Nhất đang chuẩn bị đem cà mên cơm hộp đập vào đầu Kim Ánh Minh đột ngột dừng lại, kết quả là cả cà mên cơm đã đập trúng vào đầu tôi

Sê con.....cô có sao koha ha.....”

“Làm sao mà ko chứ!!? Sáng nay tôi vừa gội đầu hiện tại cả đầu lại toàn là mỡ!” Tôi đang đứng giữa trạng thái xúc động và kích động cực độ

“Vừa hay tôi ko ăn mỡ! Ha ha.....”

Mông Thái Nhất

“Anh.....”

“Thật xin lỗi”

Tiếng xin lỗi đã cắt ngang lời nói của tôi, là Kim Ánh Minh nói! Hắn chỉ cúi đầu khiến tôi ko thể nhìn thấy được nét mặt của hắn

“Thật xin lỗi!!.....từ trước đến giờ”

Hắn đang xin lỗi tôi, cái tên Kim Ánh Minh ko bao giờ để ý đến cảm nhận của người đang xin lỗi tôi?!!

Từ trước đến giờ? Những lời này là ý gì? Từ trước.....

Từ trước là khi nào

Tôi đột nhiên ko biết nên đối mặt với hắn như thế nào, cũng đột ngột ko biết nên biểu hiện cảm xúc ra sao.....

Cạch.....tôi nặng nề đóng cánh cửa phòng bệnh lại, để hai kẻ khiến tâm tình tôi phức tạp lại

Tít...tít.....tít.....

Di động ra sức kêu lên, đem tôi từ trong mộng đẹp trở về với hiện thực

Đã trễ thế này rồi, mà tên chết nào lại gọi điện thoại cho tôi a! Tôi nhắm mắt lại, tay ở trên giường sờ soạng cả nửa ngày

“Ma Thu Thu! Cô nghe điện thoại lâu vậy! Muốn chết a!”

Giọng nói ác bá này là của.....Mông Thái Nhất! Cái tên này quả thật rất có uy lực, đầu của tôi lập tức thanh tỉnh hơn phân nửa, xoay một cái đã ngồi thẳng dậy

“Mông Thái Nhất sao? Đã trẻ thế này, có chuyện gì a?”

“Sẽ con.....cô ngủ a?”

“Ừ.....ngủ.....” đã hơn hai giờ, hẳn gọi điện thoại đến ko phải là muốn hỏi cái vấn đề này chứ!!?

“À.....hôm nay....chuyện hộp cơm..thật xin lỗi.....”

“A? Anh nói cái gì?”

“Cô muốn chết sao Ma Thu Thu! Dám ko nghe thấy! Mẹ nó! Kim Ánh Minh! Cậu dám lấy gối đập đầu tôi!”

Chẳng lẽ hẳn muốn xin lỗi tôi chuyện hộp cơm? Lòng tôi đột nhiên sáng tỏ, hoàn toàn minh bạch. Tôi cảm di động, nghe từ trong điện thoại truyền ra tiếng “bình...bốp....”, y tá của bệnh viện hai ngày này nhất định sẽ rất vất vả a.....

1 phút sau.....

“Ê! Sẽ con!” Đầu dây bên kia rốt cuộc cũng truyền lại giọng nói hỗn hển của Mông Thái Nhất

“Gì.....gì chứ?”

“Ngày mai.....cô sẽ đến chứ?”

“A, ko biết”

Tôi cũng ko có hứng thú lấy tâm huyết của mình làm cơm hộp để cho các người có vũ khí chọi nhau (cuối cùng kẻ bị thương vẫn là tôi) hơn nữa sau chuyện Kim Ánh Minh xin lỗi hôm nay, tôi vẫn chưa sắp xếp được cảm xúc của chính mình

“Tôi thích ăn món thịt bò của cô! Ngày mai cô phải làm nó mang lại đây cho tôi!”

Xú tiểu tử này rốt cuộc có nghe tôi nói hay ko a! Nói tiếp nữa sẽ thành “ông nói gà, bà nói vịt” mất!

“Tôi ko muốn đi”

“Cô mà ko đến tôi sẽ ném Kim Ánh Minh từ trên lầu xuống!”

“Mông Thái NHất! Anh muốn làm gì?!”

“Sao cô lại gấp như vậy?” Giọng nói của Mông Thái Nhất đột ngột trùng xuống “Ê.....”

“Lại.....lại chuyện gì nữa?”

“Nếu mà tôi ngã từ trên lầu xuống, cô cũng sẽ lo lắng cho tôi như vậy sao?”

Tên này thần kinh thác loạn sao?! Sao lại nói ra những lời này?!

“Mông Thái Nhất, anh bị ngốc sao! Ko có chuyện gì sao có thể ngã từ trên lầu xuống được!”

“.....”

“.....”

“Nói tóm lại, nếu ngày mai cô ko đến , tôi sẽ cho cô biết tay! Nghe rõ chưa?” Mông Thái Nhất lại ko phục bản tính hung ác của mình

“Àm ỹ chết được.....”

Từ đầu dây điện thoại bên kia truyền ra giọng nói ngáy ngủ của Kim Ánh Minh

“Chuột chết! Cậu câm miệng lại cho tôi!”

“Giường số 24! Giường số 25! Các người im lặng một chút cho tôi được ko?!”

“Sẽ con! Y tá đến rồi! Tôi cúp máy đây! Y tá nơi này so với cô còn xấu hơn!”

“Ê, anh đang mắng hay khen tôi vậy?!”

Tút tut tut tut.....cuộc gọi đã bị cắt

Tôi thật là chịu ko nổi hần! Tự nhiên gọi đến nạt nộ tôi, hần thật sự muốn cái gì a?

Nhưng mà nếu như hần đã hướng tôi nói xin lỗi thì Ma Thu Thu tôi cũng ko phải người bụng dạ hẹp hòi, hơn nữa Kim Ánh Minh cũng nói chỉ ăn cơm hộp của tôi.....tôi ko thể để bọn họ đói bụng a! Ngày mai vẫn phải đến vậy!

Tôi mỉm cười chui vào trong chăn, và dĩ nhiên, tôi cũng ko quên tắt đi chiếc điện thoại di động đã làm phiền giấc mộng đẹp của mình

Hỗn chiến tranh đoạt công chúa – Phần 3

Chờ đến khi tôi trở về trường đi học trở lại thì đã là ngày thứ tư của hội văn hóa, trời ạ, ngày quyết định thắng bại trận đấu của tôi và Tử Lôi chỉ còn cách ba ngày! Tôi vẫn chưa làm được cái gì.....Xem ra vận mệnh tôi ko tránh được bị trục xuất khỏi Hayakawa

“Thu Thu, xin chào!”

“Ma Thu Thu, cố lên a!”

Vừa vào cửa gặp phải vài bạn học, ko ngờ bọn họ lại lên tiếng chào đón tôi. Tôi ngẩng đầu lên quan sát, ko đúng a, mặt trời vẫn ở phía Đông mà!”

“Thu Thu” Đại tỷ Bắc Nguyên Ái từ xa nhìn thấy đã lên tiếng chào hỏi “Nhanh lên, nhanh lên, mau cùng chị đi xem cái này!”

Tôi bị Bắc Nguyên Ái tỷ kéo một mạch tới lễ đường, trên đường đi lục tục thu được ko ít truyền đơn, mà kinh điển nhất lại là truyền đơn của tôi

Siêu cấp mỹ lực mỹ nhân, hiệp nữ Ma Thu Thu

Tối hôm qua tại bữa tiệc của năm nhất, đã xảy ra một sự “Mỹ nữ cứu anh hùng” kinh thiên động địa. Giữa thời điểm bạn học Kim Ánh Minh của trường cùng với mấy tên du côn hung ác, nguy hiểm vật lộn, Ma Thu Thu anh dũng đã ko màng chuyện sinh tử, đem thân mình ra ứng cứu, vì Kim Ánh Minh đỡ một dao nguy hiểm, chính vì nguyên nhân này mà cô ấy đã ngã lâu, ngay lúc này bệnh viện đang dốc hết toàn lực chữa trị

Hơn nữa, chuyện Ma Thu Thu làm người hầu rượu là do bạn tốt Việt Mỹ hãm hại và chuyện ăn chia ko sòng phẳng của đám du côn cũng đã khơi mào một cuộc chiến tin đồn trong trường

Càng khoa trương hơn, tôi còn nhìn thấy ở phía dưới một tờ truyền đơn, còn có hình ảnh tôi bị bắt nạt ko biết là bị chụp khi nào, phía dưới lại ghi chú rõ “Người bị hại”, mà hình Việt Mỹ đẹp long lanh thì lại đang cầm một dòng chữ “Tôi là tội nhân”

“Nói về Ma Thu Thu.....” Thời điểm tôi đi ngang qua, hiển nhiên cũng có người đem chuyện của tôi cải biên tình tiết, ở giữa các bạn học ra sức truyền tụng. Thế giới này rốt cuộc bị sao vậy?

“Bắc Nguyên Ái.....Bắc Nguyên Ái tỷ? Em ko phải bị rối loạn tâm thần chứ?” Tôi có chút kinh hoảng kéo ống tay áo Bắc Nguyên Ái

“Ha ha, chị làm sao có thể để con nhóc Tử Lôi kia thắng em! Thấy thế nào, đây là sức mạnh của truyền thông a!”

Trời ạ.....tôi hiện tại lại nghĩ đến, ko lẽ chuyện ngày hôm đó Tiểu Bạch Long xuất hiện cũng là do Bắc Nguyên Ái tỷ đã an bài sao? Nàng đúng là một người phụ nữ khủng bố

“Đến rồi!” Bắc Nguyên Ái tỷ đem tôi kéo vào bên trong lễ đường ồn ào

“Hiện tại là cuộc thị tình thần ái mộ của lễ hội văn hóa. Người tham gia có thể dùng những phương thức từ ngạc nhiên nhất đến kì quái nhất để bày tỏ tình yêu của họ đối với đối tượng mà họ ái mộ, phần thưởng

cuối cùng là họ có thể yêu cầu đối tượng ái mộ , tham gia vào vở kịch cổ tích diễn ra vào ngày cuối cùng của lễ hội văn hóa.....”

“Ách, xin hỏi có liên quan gì đến em?” Tôi bị một đồng giải thích của Bắc Nguyên Ái tỷ làm cho đầu óc choáng váng

“Thì đó, người ái mộ em mà thắng được thì em có thể tham gia diễn kịch, đây là cơ hội để em thể hiện, đề cao bản thân nhằm đánh bại Tử Lôi!”

Tôi trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Bắc Nguyên Ái giải thích “nguyên nhân” , tiếp theo sau đó, thứ khiến tôi mở to mắt há hốc mồm

Một nữ sinh đang ở trước mọi người trưng bày bộ sưu tập nhưng vật dụng Kim Ánh Minh đã từng dùng qua như : bình nước khoáng, giấy vụn, vụn gốm.....

Một nam sinh khác lại đang biểu diễn tài năng đọc tên mười tám đời tổ tông của Hà Ánh Nguyệt.....

.....

“Ha ha, trò hay đến rồi!” Bắc Nguyên Ái thần bí chỉ tay về phía khán đài.....

Mông Thái Nhất? Hắn sao lại ở trên khán đài? Hơn nữa.....trên đầu hắn còn đeo hai cái lỗ tai bằng nhưng?Trời, thật...thật....thậtđáng yêu??

“Bên dưới chú ý, chúng tôi xin giới thiệu bạn học Ma Thu Thu, hãy xem cậu ấy sẽ cho chúng ta màn trình diễn độc đáo gì?” Người chủ trì ở bên cạnh thao thao bất tuyệt diễn giải “a.....cậu ta đang ngồi xổm xuống.....trước mặt cậu ấy đến tột cùng là cái gì.....”

Mông Thái Nhất đến trung tâm của khán đài, sau đó ngồi xổm xuống , giống như một con chó con , hắn ngẩng tới ngẩng lui vài thứ ở trước mặt , rồi suy nghĩ một chút, sau đó mới kiêu ngạo cầm lấy một món đồ ra sức giơ lên

“Mông Thái Nhất vì muốn bày tỏ sự ái mộ của hắn đối với bạn học Ma Thu Thu.....” Mic rô từ khi nào đã rơi vào tay Trương Khải Chấn

“Cậu ấy có thể đứng trước 5 bộ quần giống nhau như đúc của nữ sinh, tìm ra bộ quần áo nào là của cô ấy!Để làm được chuyện này thì cậu ta phải cần rất nhiều dũng khí và tình yêu a.....”

Điều khoa trương nhất đã xảy ra, theo ngón tay chỉ trỏ của Trương Khải Chấn, từ phía sau khán đài , một tấm màn thật lớn đã được bung ra, mặt trên của tấm màn còn ghi thêm vài dòng chữ to:

Yêu nàng, sẽ nhớ kĩ mùi hương của nàng.....

Tôi nhìn thấy một màn trình diễn này thiếu chút nữa đã hôn mê. Thượng đế ơi, xin ngài hãy ban cho con hai đạo sét đi, một đạo đánh vào tên Mông Thái Nhất đáng chết kia, một đạo cho con sớm chết, siêu sinh đi!

Kết quả cuộc thi quả nhiên ko ngoài dự tính của Bắc Nguyên Ái tỷ, tôi đã thuận lợi tham gia biểu diễn kịch cổ tích, cùng với sự góp mặt của Kim Ánh Minh, Mông Thái Nhất, Tử Lôi, Hà Ánh Nguyệt, Thượng Hà Hi.....

Tôi đã có thể dự đoán được một đợt tai họa khác đang ập đến

Hỗn chiến tranh đoạt công chúa – Phần 4

“Hay quá! Ma Thu Thu! Tay em thật may mắn” Bắc Nguyên Ái tỷ vui vẻ ôm tôi kêu to

Nhận được sự phù hộ của tổ tiên Ma gia, lần này ngẫu nhiên nhân vật mà tôi rút trúng, hiển nhiên lại là vai công chúa chim sa cá lặn trong cổ tích “công chúa Bạch Tuyết”! Kết quả này thiếu chút nữa đã khiến Tử Lôi đang ở chỗ xác nhận rút thăm đem bàn mà lật

Một vài kẻ khác cũng muốn lật bàn nữa chính là đại vương ồn ào Mông Thái Nhất và kẻ thù Kim Ánh Minh , ko ngờ bọn họ lại bốc trúng vai hoàng hậu xinh đẹp và mỹ nhân gương

Kim Ánh Minh trời sinh mệnh hoàng tử hiển nhiên lại đóng vai hoàng hậu xấu xa!

Còn những người có khí chất công chúa như Hà Ảnh Nguyệt, Thượng Hà Hi.....cư nhiên lại trở thành chú lùn! Đương nhiên có cả Tử Lô!

Nhưng mà, chuyện khiến cho tim tôi thỉnh thoảng đập lại là Tần Thái “đội đồ vật quốc gia” ngoài ý muốn tham gia vào vở kịch, trở thành hoàng tử sẽ hôn môi công chúa!!!

Ô ô ô.....ta muốn khóc rồi đây! Mỗi đêm tôi đều nằm mơ thấy một con quái thú miệng đầy máu, chảy nước miếng rùng rùng ko ngừng đuổi theo phía sau tôi la to “Để cho tôi hôn! Để cho tôi hôn.....” Đến lúc thức dậy, tôi đã toát mồ hôi lạnh đầy người

Rốt cuộc cũng đến ngày cuối cùng, Bắc NGuyên Ái tỷ ngồi yên trên giảng đài, tay cầm kịch bản, tỏ ra cực kì nghiêm túc chỉ huy tôi, Mông Thái Nhất và Kim Ánh Minh. Nàng nói là để cho nhóm ba người tụi tôi diễn trước một chút để có thể cảm thụ được ko khí của ngày mai

“Diễn viên chuẩn bị sẵn sàng! Lời thoại cảnh đầu! Chuẩn bị! Sẵn sàng!”

“Gương thần hồi gương thần, trên thế giới này ai là người xinh đẹp nhất” Hoàng hậu Kim Ánh Minh vẻ mặt lạnh lùng đứng trước gương thần Mông Thái Nhất nghiêm túc hỏi “Đương nhiên ko phải là cậu a!” Mông Thái Nhất cà lơ phát phờ nhìn lên trên trần nhăm chán, hừ hừ lẩm bẩm nói

Bình thường hẳn cũng sẽ ko nguyên ý ngoan ngoãn đọc lời kịch, thêm vào đó là chuyện hôm nay tâm tình lại ko được tốt, ko chừng một lát nữa sẽ lại có một cuộc chiến tranh đẫm máu

“Cậu nói cái gì?” Kim Ánh Minh ko đổi sắc mặt, lạnh lùng nói

Quả nhiên ko sai! Cuộc chiến đã bắt đầu

“Nhìn cái gì?! Cậu có ý kiến sao?!”

“Hai người các em im miệng lại cho tôi!” Bắc Nguyên Ái tỷ bị hai tên oan gia này làm cho tức giận đến mức phải hét lên, vẫy tay ném ra hai cây phấn, nện bịch bịch vào đầu bọn họ “Tôi đã giúp các em chuẩn bị đồ diễn xuất!”

“Bổn thiếu gia ko mặc vải rách!” Mông Thái Nhất ko gật gù nhìn một đồng đồ trên bàn, bộ đồ hình tròn được chấp lại từ hai mảnh vải, một mặt màu đen, mặt mặt màu trắng bạc (đây hẳn là mặt trên của gương), hơn nữa ở phần trên còn có một cái mũ đen

“Sao lại gọi là vải rách?! Phải gọi là nghệ thuật!” Bắc Nguyên Ái tỷ liếc trắng mắt một tên ko có tế bào nghệ thuật Mông Thái Nhất

“Kim Ánh Minh, em làm sao vậy?!”

“Váy, tôi ko mặc” Kim Ánh Minh nói rõ

Bởi vì hẳn nói rất rõ, Bắc Nguyên Ái tỷ đã tức giận đến nổi đôi mắt cũng long lên!

“Em.....”

“Trừ phi cậu ta mặt trước” Kim Ánh Minh đưa ra lời nói trước khi Bắc Nguyên Ái tỷ kịp bùng nổ khiến cơn giận của nàng hạ xuống 1 bậc

“Được! Mông Thái Nhất! Em hiện tại đổi trang phục trước” Bắc Nguyên Ái tỷ liền theo lời Kim Ánh Minh chuyển hướng sang Mông Thái Nhất

“Chuột chết! Nếu cậu ko muốn mặc thì cũng đừng hãm hại tôi!” Mông Thái Nhất hỏn hỏn xốc cổ áo Kim Ánh Minh

“Buông tay” Kim Ánh Minh lạnh lùng nói

“Cậu nói cái gì?!” Mông Thái Nhất dường như muốn phát hỏa rồi

“Tôi nói là cậu buông tay!” Kim Ánh Minh dùng sức giật tay Mông Thái Nhất

Mông Thái Nhất ko để cho Kim Ánh Minh giãy dụa

Ko xong rồi! Bọn họ lại muốn đánh nhau! Tôi trong lòng căng thẳng, thân còn chưa bắt kịp phản ứng, cả người đã che chắn mặt trước Kim Ánh Minh

Mông Thái Nhất kinh ngạc nhìn tôi ngẩn ở phía trước, biểu tình vốn có chút tức giận của hắn càng lúc càng trở nên khó coi

“Tránh ra!”

Ko được tránh ra , Ma Thu Thu. Tôi nhìn ánh mắt của Mông Thái Nhất, trong lòng có chút sợ, nhưng thân thể lại ko di dời

“Cô thật sự ko tránh sao!!?” Lần đầu tiên thấy Mông Thái Nhất tức giận như vậy, tôi cũng bắt đầu dao động

.....

Loại giằng co này khiến tôi có chút mệt mỏi , tôi ko biết vì sao lại chen ngang ở chính giữa, tôi cũng ko biết vì sao Mông Thái Nhất lại tức giận!

“Rầm!” Tôi nghe thấy một tiếng sập cửa thật mạnh, Mông Thái Nhất đã biến mất khỏi tầm mắt tôi, tôi có cảm giác như toàn bộ sức lực đều bị mất hết, chậm rãi tôi ngồi xuống.....

“Thu Thu, ai.....” Bắc Nguyên Ái tỷ vỗ vỗ vai tôi, rốt cuộc lại ko nói cái gì

Kim Ánh Minh lẳng lặng nhìn tôi 1 lúc, ko nói một lời cầm lấy túi xách, hướng về phía cửa mà đi. Đi đến trước bậc giăng, hắn cũng thuận tay cầm cái váy màu tím kia lên.....

28. Q.7 - Chương 1: Hỗn Chiến Tranh Đoạt Công Chúa

Buổi tối, tôi kiên nhẫn gọi điện thoại cho Mông Thái Nhất, nhưng hắn đã cúp máy. Tôi chỉ có thể nhắn cho hắn một cái tin, hi vọng hắn sẽ nhìn thấy.....

Đã qua bốn giờ, di động vẫn ko có động tĩnh gì! Chẳng lẽ điện thoại của tôi.....bị rút hư? Tôi lo lắng cầm điện thoại tùy tiện gọi 1 cú

“A lô? Ma Thu Thu?! Con nữa đêm gọi cái gì, thần kinh a!”

A.....giọng nói này hình như là.....của mẹ! Tiêu rồi! Tôi vừa rồi ko để ý đã gọi nhầm vào số di động của mẹ!

“Mẹ, con.....con hôm nay quên chúc mẹ ngủ ngon! Ha ha ha ha.....chúc mẹ ngủ ngon!”

Tôi nhanh chóng cúp máy trước khi mẹ đem tôi ra chửi bới

Di động ko bị hư! Vậy là có chuyện gì? Mông Thái Nhất thật sự giận?Ko phải hắn là người nhỏ bọn như vậy chứ!?

Tôi gọi lại số của hắn, nhưng điện thoại vẫn tắt máy!

Một lần nữa lại gọi vào số của Mông Thái Nhất, nhưng tiếng chị gái nhân viên ở tổng tài vẫn ko sợ phiền lập đi lại một câu: số điện thoại quý khách vừa gọi hiện ko liên lạc được

“Bộp!”

Hình như là tiếng động vang ra từ cửa sổ

Nhưng mà nhà tôi ở lầu hai.....là trộm sao? Hay là quỳ.....??

Tôi run run đến gần cửa sổ, nhẹ nhàng nhấc rèm lên, lá gan tê dại, nhìn ra bên ngoài

Gì? Ko có gì cả? Đang lúc tôi thở phào nhẹ nhõm thì một vật đen đen nho nhỏ lại nện vào cửa sổ phát ra tiếng “Bịch” sau đó liền rơi xuống trước cửa

Tôi tập trung nhìn vào vật thể lạ.....hình như là tảng đá!! Thiên thạch từ trên trời rơi xuống sao?! Tôi tò mò đẩy cửa sổ ra

“Ma Thu Thu! Cô mau xuống dưới cho tôi!”

Dưới lầu vọng lên một giọng nói quen thuộc

Trời ạ! Hiển nhiên là Mông Thái Nhất! Tôi gọi điện thoại hấn lại tắt máy, hiện tại sao lại lão đảo đứng ở chỗ này? Gì? Lão đảo? Hấn uống rượu sao?

“Ma Thu Thu! Cô mau đi ra” Mông Thái Nhất mơ màng đứng ở một chỗ hét lên

Nếu lỡ xui hấn đánh thức ba mẹ thì ko hay rồi! Phải vội vàng đuổi hấn đi mới được

Nghĩ đến đó, tôi lén lén đi ra khỏi cửa, vội vàng mang giày vào, lao xuống lầu

“Mông Thái Nhất! Anh bị điên à? Tại sao chỉ có một mình? Trương Khả Chấn đâu?” Tôi vừa có chút chột vật vừa tức giận đỡ Mông Thái Nhất

“Ma Thu Thu! Cô mau tránh ra cho tôi!” Mông Thái Nhất một tay đẩy tôi ra

Tôi ko tự chủ lui về phía sau, nhưng tên kia lại một phát bắt được tôi, nhân lúc tôi chưa kịp hoàn hồn, thì người đã bị hấn ôm chặt vào lòng.....

“Mông.....Mông Thái Nhất.....buông ra.....tôi ko thở được!” Ngực tôi buồn bực ko thở nổi

“Ma Thu Thu! Cô thích Kim Ánh Minh, phải ko?”

“.....” Nhìn Mông Thái Nhất, tôi chưa từng nghĩ tới hấn sẽ hỏi tôi vấn đề này. Đột nhiên tôi ko biết nên trả lời thế nào

“Ha ha, thật ra tôi đã sớm biết, cô xem, tôi thật thông minh.....Ha ha!”

“Tôi.....tôi.....” tôi ghen lời.....đổi mặt với Mông Thái Nhất như vậy, tôi có chút thấp thỏm lo âu

“Từ khi nào thì bắt đầu? Được.....tôi giúp cô tính toán.....” Mông Thái Nhất dường như cố gắng nhớ lại, đầu ngẩng cao hơn một chút

“Mọi người hiểu lầm cô, tôi giúp cô chỉnh đốn mọi chuyện? Lúc cô đi ra khỏi phòng thay đồ?.....Hay là sớm hơn? Bắt đầu từ khi ba người chúng ta ngồi cùng một chỗ? Hay là bắt đầu từ khi tôi và cô thành lập liên minh?.....”

“Mông Thái Nhất.....” Tôi nhìn hấn, hấn luôn ở bên cạnh tôi, là người cùng tôi khóc cùng tôi cười, thì ra hấn so với tôi hiểu biết rất nhiều chuyện

“Sẽ con, cô có biết hay không , trước đó còn có một cô gái bồi rối đưa cho tôi băng vệ sinh, cô gái thay tôi xách túi, cô gái bắt lực để thấy quả trách, cô gái đem tôi về nhà còn trả tiền đầy đủ cho quán karaoke.....”

Hấn biết tất cả, thì ra hấn biết tất cả mọi chuyện!!

“Còn có cái tật cà lăm của cô ấy, tính nhát gan, cả thói xấu ăn nói lấp bắp.....”

.....

Tôi bồi rối nhìn ánh mắt kiên định của Mông Thái Nhất, Ma Thu Thu, mày làm sao vậy? Chẳng lẽ đúng như lời Việt Mỹ nói, mày quả thật là một con nhỏ hoa tâm sao? (*hoa tâm: trắng hoa) Ko phải mày luôn để ý Kim Ánh Minh sao? Tại sao khi nghe Mông Thái Nhất bày tỏ mày lại tỏ ra hồi hộp, vui sướng?

“Sẽ con, chúng ta quen nhau đi!” Một câu nói lọt vào tai khiến tôi khiếp sợ

“Quen.....quen nhau?!”

Đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng

“.....”

“Ko được từ chối!” Mông Thái Nhất nắm lấy tay tôi, ánh mắt đỏ hồng trừng trừng nhìn tôi, bắt đầu trở về với trạng thái say rượu điên loạn

“Đừng lớn tiếng a! Đừng lớn tiếng!” Tôi bị hấn lớn tiếng sợ đến mức phải vội vàng nhắc nhở, trăm ngàn lần xin anh đừng đánh thức ba mẹ tôi, nếu ko tôi chết chắc rồi

“Vậy cô trả lời tôi!” Mông Thái Nhất nắc cục một cái, ánh mắt bắt đầu mê mang

Trả lời.....Làm sao bây giờ? Tôi phải trả lời hấn như thế nào? Chấp nhận? Hay từ chối?

Ko được.....tôi ko làm được a! Làm sao bây giờ?! Làm sao bây giờ?! Dù sao hấn cũng đang say khướt a! Tôi thở dài.....

Vậy trước tiên tùy tiện cho hấn một câu trả lời như có lệ! Nói ko chừng sáng sớm ngày mai , khi tỉnh dậy hấn cũng ko nhớ rõ!

“Để tôi suy nghĩ một chút!”

“Vậy cô muốn bao lâu?”

“Một.....một tuần!”

Tôi vốn muốn nói 1 tháng, nhưng mà 1 kẻ tính tình nôn nóng như tên này nhất định sẽ ko chịu

“Ko được! Tôi mặc kệ, chỉ có thể là một ngày! Ngày mai cô phải nói cho tôi biết!” Mông Thái Nhất nũng nịu nói như đứa trẻ, khiến cho tôi nhất thời nổi cả da gà

“Được rồi, được rồi! Một ngày thì một ngày!”

Dù sao cũng là trả lời cho có lệ, ngay cả một giờ cũng ko sao.....tôi nghĩ trong lòng

Mông Thái Nhất nghe được lời của tôi, lập tức giống như một đứa bé được kẹo, mỉm cười sáng lạn. Hấn thay đổi sắc mặt thật nhanh!

“Được rồi, anh nhanh một chút về nhà đi!” Tôi nhẹ nhàng đẩy Mông Thái, ai ngờ cửa đẩy lại hoàn hảo đẩy ngã Mông Thái Nhất té xuống mặt đất ko nhúc nhích!

Ko phải chứ!!? Hấn khi nào đã trở nên yếu đuối như vậy??

Tôi sững người nhìn hấn 10 phút, cuối cùng buông tha cho việc gọi hấn tỉnh lại

Hao hết sức chín trâu hai hổ, rốt cuộc, tôi cũng đem con người cao to này mang trở về phòng, ném lên cái giường nhỏ

Nhìn khuôn mặt hấn ngủ say, lông mi thật dài che khuất cặp mắt khi phách, sống mũi cao thẳng, đôi lông mày đậm đang nhăn lại . Bởi vì nguyên nhân say rượu nên toàn bộ khuôn mặt đã đỏ bừng, khóe miệng còn treo mồm một nụ cười mỉm.....Mông Thái Nhất thì ra cũng rất đáng yêu.....

Đáng yêu? Tôi lắc lắc đầu của mình, Ma Thu Thu, siêu cấp ngang ngược Mông Thái Nhất mà mày cũng nói là đáng yêu??Ko phải mày cũng uống say rồi chứ?

Đột nhiên nhớ tới những lời vừa nói với tên kia,qua ngày mai nhất định hấn sẽ quen hết

Tôi ngã người lên bàn học, trong lòng có chút lo lo và mất mát, tôi lẩn qua lẩn lại mãi đến hừng đông mới mơ mơ màng màng ngủ

Ách.....thật bực mình.....muỗi cứ bay qua bay lại.....

Chờ đến khi tôi tỉnh lại thì trời đã sáng bạch. Hấn đi đâu rồi? Ngày hôm qua.....ko phải hấn đã uống rượu say bí tỉ rồi chạy đến tìm tôi sao? Chẳng lẽ tôi nằm mơ

Tôi xoa xoa đầu óc hỗn loạn của mình rồi nhìn sang xung quanh

A? Trên bàn học có 1 tờ giấy! Tôi vội vàng đứng dậy nhìn

Là tờ giấy Mông Thái Nhất để lại! Chữ thật sự rất khó xem:

Sẻ con

Tôi đi trước nha! Đừng quên hôm nay cô phải cho tôi một câu trả lời thuyết phục! Nếu ko cô sẽ gặp xui xẻo lớn!

Ngày hôm qua cô nhìn tôi lâu như vậy, có phải là cảm thấy tôi rất đẹp trai ko?

P.s: Bộ dạng cô ngủ thật đáng yêu! Hắc hắc! ^-=-

Siêu cấp đẹp trai Mông Thái Nhất

.....-_-

Ko phải là nằm mơ.....

Hơn nữa.....hơn nữa.....hắn vẫn còn nhớ rõ cái lời nói kia!! Trời ạ! Ngày hôm qua hắn thật sự uống say sao?!.....

Hỗn chiến tranh đoạt công chúa – Phần 6

Hôm nay là ngày cuối cùng của lễ hội văn hóa trong trường, tôi đã mặc xong trang phục diễn xuất, ngồi ở phía sau sân khấu, lo lắng đứng ngồi ko yên.....Bởi vì trong khán phòng lần này ngoài mọi người ra còn có ba mẹ và hai ông anh tôi đến xem, phải biết rằng ngoại trừ việc họp phụ huynh, bọn họ chưa bao giờ đến trường a!

“Nghe nói con hôm nay tham gia diễn kịch.....” Mẹ vào bữa điểm tâm đã hỏi tôi chuyện này

“Ách.....Phải” Tôi cẩn thận buông bát đĩa trong tay, mẹ làm sao mà biết?

“Một nam sinh, đã gọi điện thoại đến mời mẹ đi xem, chính là cái tên lúc con mất tích đã gọi đến” Mẹ vẫn nghiêm túc vừa ăn vừa nói “Chỉ có điều hắn thật ko lẽ phép.....”

Ko xong rồi! Nhất định chính là cái tên chuyên gây họa Mông Thái Nhất, tôi rụt cổ chờ bão táp tràn xuống s “r”>Loại giằng co này khiến tôi có chút mệt mỏi, tôi ko biết vì sao lại chen ngang ở chính giữa, tôi cũng ko biết vì sao Mông Thái Nhất lại tức giận!

“Rầm!” Tôi nghe thấy một tiếng sập cửa thật mạnh, Mông Thái Nhất đã biến mất khỏi tầm mắt tôi, tôi có cảm giác như toàn bộ sức lực đều bị mất hết, chậm rãi tôi ngồi xuống.....

“Thu Thu, ai.....” Bắc Nguyên Ái tỷ vỗ vỗ vai tôi, rốt cuộc lại ko nói cái gì

Kim Ánh Minh lẳng lặng nhìn tôi 1 lúc, ko nói một lời cảm lấy túi xách, hướng về phía cửa mà đi. Đi đến trước bậc giảng, hắn cũng thuận tay cầm cái váy màu tím kia lên.....

Hỗn chiến tranh đoạt công chúa – Phần 5

Buổi tối, tôi kiên nhẫn gọi điện thoại cho Mông Thái Nhất, nhưng hắn đã cúp máy. Tôi chỉ có thể nhắn cho hắn một cái tin, hi vọng hắn sẽ nhìn thấy.....

“Đừng làm mất mặt Ma gia” mẹ gấp một quả trứng gà bỏ vào bát tôi “Mẹ ba và anh sẽ đi xem con biểu diễn”

Tôi ngây ngốc nhìn quả trứng, trong lòng ánh lên cảm xúc ấm áp đã lâu ko trải qua.....

Kim Ánh Minh mặc váy dài ngồi bên cạnh tôi, ngũ quan vốn xinh xắn của hắn càng thêm nổi bật, vừa xinh đẹp lại có chút bức người. Ông trời đúng là ko có mắt nha! Chỉ giả gái thôi mà đã xinh đẹp như vậy, thật làm cho tự nhìn mình trong gương cũng phải tức điên!

Hơn nữa, Hà Ánh Nguyệt đóng vai chú lùn cũng thật xinh đẹp, làm cho công chúa Bạch Tuyết như tôi quả thực rất giống mù phù thủy độc ác.....Ai.....lòng tôi cảm thấy chua xót

Nhìn Tử Lô và Thượng HàHi đứng bên cạnh nàng, mặc bộ quần áo đơn giản nhưng lộng lẫy căn bản càng thêm xinh đẹp như tinh linh

Chú lùn đẹp như tinhlinh, một hoàng hậu so với Bạch Tuyết còn xinh đẹp hơn, một công chúa BạchTuyết xấu như phù thủy, tôi không biết rốt cuộc đây là cái vở kịch gì.....

“Ma Thu Thu, chúc mừngcô nha, nghe nói cô sẽ vì những học sinh năm nhất dâng nư hôn đầu cho tên con trai xấu xi nhất trường, tôi thật mong chờ đó!” Tử Lôi đắc ý dương dương tự đắcchứng tôi nói móc “Hi vọng cô sẽ diễn xuất nổi bậc hơn chúng tôi nha!”

Nhìn thấy Tử Lôi làm tởnhở đến Mông Thái Nhất, cái màn thổ lộ tối hôm qua bây giờ vẫn còn hiện ra rõmồn một trước mắt

5 phút sau

“Được rồi được rồi! Mỗidiễn viên đều có vị trí riêng! Chúng ta chuẩn bị bắt đầu! ” Bắc Nguyên Ái tỷ mồmhôi đầy trăn đối với hậu trường kẻ to

“Này, bắt đầu ” Kim ÁnhMinh thúc nhẹ vào tôi đang ngồi sững người, tôi lấy lại tinh thần vội vàng đứngdậy

“Mông Thái NHẤT vẫn chuatới sao? Chúng ta sẽ thay đổi người!”

Hắn ko tới sao? Hay làcòn giận đối? Trong lòng tôi có chút khổ sở

“Ai nói có thể tùy tiệnđổi người!”

Trong lòng tôi đột ngộttrở nên vui vẻ! Giọng nói bá đạo này ko phải là của hắn thì còn của ai?

Chỉ thấy Mông Thái Nhấttức giận đi về phía chúng tôi, trên người đã mặt sắn bộ đồ tượng trưng cho tấmgương của Bắc Nguyên Ái tỷ

“Xú tiểu tử! Em cuốicũng vẫn đến đây a!” Bắc Nguyên Ái tỷ cười vỗ vỗ đầu Mông Thái Nhất

“Bà già! Ngừng tay! Đầutôi không phải là thứ để cho bà tùy tiện muốn sờ thì sờ!” Mông Thái Nhất đẩybàn tay của Bắc Nguyên Ái tỷ ra, ý tứ hàm xúc nhìn thoáng qua tôi đangngây ngô cười đứng bên cạnh Bắc Nguyên Ái, hại tôi đỏ mặt cúi đầu

“Hừ” Kim Ánh Minh lạnhnhư băng lên tiếng hừ hừ, làm cho nhiệt độ của tình huống lập tức lạnh xuôngvài phần

“Chuột thối! Cậu hừ hừcái gì!” Mông Thái Nhất lại nổi xung thiêng

“Được rồi, được rồi! Cóchuyện gì thì diễn xong nói sau!” Bắc Nguyên Ái tỷ nói xong liền đem Mông TháiNhất đẩy lên khán đài, ánh mắt có ý bảo muốn cùng ta và Kim Ánh Minh đứng chungmột chỗ

Cứ như vậy, vở diễncánh thức bắt đầu

Nhạc nền vang lên, người kể chuyện ở cánh gà bắt đầu đọc lên lời dẫn truyện

“Ngày xưa ngày xưa, ởmột vương quốc nọ, có một vị hoàng hậu mỹ lệ. Vào một ngày mùa đông tuyết rơi,hoàng hậu hạ sinh một bé gái, làn da của nàng trắng hơn tuyết, môi hồng hơnmáu. Hoàng hậu đặt tên cho nàng công chúa là Bạch Tuyết.....”

Oa! Ở dưới khán đài thậtnhiều người xem nha! Có vẻ như toàn bộ hội trường đều chật ních! Tôi cảm giácbản thân mình cũng bắt đầu lo lắng, hô hấp càng ngày càng dồn dập, chân cũngbắt đầu run lên rồi! Đây là lần đầu tiên cả nhà chú ý đến tôi, tôi nhất địnhphải.....

“Ko sao chứ!?” Kim ÁnhMinh nhìn tôi hỏi

“Ừ.....haha” Tôi yếu ớtmỉm cười với hắn

Đột nhiên có cảm giácnhư bàn tay mình đang bị người nắm giữ.....người đó hiển nhiên là Kim Ánh Minh!Tôi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn

“Lúc Linh sợ hãi , nóthường rất cần sự ấm áp!” Kim Ánh Minh mỉm cười, khiến cho tôi thật hưng phấn,dường như đã quên bản thân mình ở đâu, về mặt đồ bưng

“Đến lượt em lên sânkhấu!”

Thấy tôi ko phản ứng, Bắc Nguyên Ái tỷ một tay đẩy tôi lên trên khán đài

Thật may là cảnh này diễn rất ít, ko phụ lòng mong đợi Bắc Nguyên Ái tỷ dạy dỗ vài ngày, cảnh này đã khiến ọi người ầm ầm vỗ tay

Lời dẫn truyện lại tiếp tục

“Sau khi, hoàng hậu qua đời, quốc vương đã cưới một hoàng hậu mới. Hoàng hậu mới lại ko thích kẻ xinh đẹp hơn mình, hôm nay.....”

Trên khán đài, bức màn che Kim Ánh Minh và Mông Thái Nhất lập tức được mở ra

“Gương thần hồi gương thần! Trên thế giới này, ai là người xinh đẹp nhất?” Hoàng hậu Kim Ánh Minh lạnh lùng hỏi tấm gương đứng đối diện, cao hơn hẳn ko bao nhiêu

“A.....là Kim Ánh Minh nha!”

“Đúng a! Là Kim Ánh Minh! Kim Ánh Minh!”

“Cậu ấy sao lại đóng vai hoàng hậu?! Ko phải là vai hoàng tử sao?!”

“Nhưng thật đẹp nha.....”

.....

Kim Ánh Minh ngoài dự đoán của mọi người đã làm cho toàn trường rung động, Mọi người vừa mừng vừa sợ. Kẻ đóng vai gương thần Mông Thái Nhất ghen tức phát điên

“Gương Thần, Gương Thần! Trên thế giới ai là người xinh đẹp nhất?”

“.....”

Tiêu rồi! Tật xấu của Mông Thái Nhất lại tái phát!!

“Gương thần, ai là người xinh đẹp nhất?” Hoàng hậu lại hỏi gương thần

“Ko nói cho người biết, cho người tức chết!”

“Gương thần, ta hỏi lại một lần cuối cùng, là ai?!” Hoàng hậu kiềm chế cơn giận tức giận hỏi lại

“Là Mông Thái Nhất!”

“Gương thần ko nghe lời cũng là đồ vô dụng!” Hoàng hậu Kim Ánh Minh lạnh lùng đẩy gương thần ra

Trong hội trường mọi người đều nhắm mắt lại, ko dám tiếp tục nhìn nữa. Bắc Nguyên Ái tỷ ôm đầu muốn khóc Ko ngoài dự tính, gương thần đã nhảy dựng lên, chặn trước mặt hoàng hậu

“Người tức chết đi! Ko được đi.....”

Mọi người dưới khán đài xem kịch đều sửng sốt, còn tưởng rằng đây tình tiết mới được bố trí

Mông Thái Nhất ko tình nguyện nhìn tôi, cuối cùng cũng học ra được một từ “Công chúa Bạch Tuyết”

“Thật xin lỗi, tôi mang gương đi sửa, hoàng hậu, ngài tiếp tục.....” Tôi kéo Mông Thái Nhất xuống đài

“Lời dẫn truyện!! Lời dẫn truyện!!” Bắc Nguyên Ái tỷ đột ngột lấy lại tinh thần, đối với người dẫn truyện đang sợ ngây người la to

“Hôm nay tâm tính gương thần ko tốt, đi chống đối hoàng hậu nên đã bị hoàng hậu sửa chữa, về sau này, gương thần đã nhận ra tình hình thực tế, trên thế giới này, người xinh đẹp nhất chính là công chúa Bạch Tuyết”

Mông Thái Nhất sau khi nghe thấy, liền một phen né giãy khỏi tay tôi xông lên khán đài, đối với người dẫn truyện mắng to

“Mẹ nó! Cậu dám nói đại ica bị tên kia giáo huấn sao!!? Cậu chán sống à! Rõ ràng hắn đã bị tôi sửa chữ ột trận thật thảm! Cậu con mắt dài hơn cái mông a!”

Người dẫn truyện đánh thương giống như chim cú co người lại. Bắc Nguyên Ái tỷ nhân dịp cây cối chelại cùng những chú lùn xuất hiện đem gương thần trở về hậu trường

Dưới khán đài tiếp tục thẫn thờ

Mà sự xuất hiện của hoàng hậu càng làm sự nhiệt tình của mọi người dưới khán đài tăng vọt, tuy rằng quả táo độc đã biến thành quả chuối đen, nhưng điều đáng ăn mừng là, vì sự xuất hiện của “chú lùn” Hà Ảnh Nguyệt đã thu hút rất nhiều sự ủng hộ của mọi người, còn đối với công chúa Bạch Tuyết như tôi đây, thì lại trở nên vô cùng thê thảm

Rốt cuộc cũng đã đến màn cuối

Bị hoàng hậu hạ độc, công chúa Bạch Tuyết hôn mê bất tỉnh, chỉ có nụ hôn của hoàng tử mới thức tỉnh nàng

“Bắc Nguyên Ái tỷ! Em cần hôn Tần Thái có được ko? Ko thể giả vờ được sao?” Tôi vẻ mặt cầu xin

“Ko được, ko được, ko được bỏ qua! Giả vờ sẽ ko có cảm giác chân thật! Thu Thu! Em phải có tinh thần hiển mình vì nghệ thuật mới được a!” Bắc Nguyên Ái tỷ kiên quyết nói

Ko muốn Ko muốn! Trước mặt toàn bộ bạn học mà bị tên Tần Thái béo như vậy hôn, hơn nữa hân còn chảy nước miếng..... Ô ô ô !

Đang lúc tôi đánh mất hi vọng thì một tin tức phần chấn lại truyền đến

“Cô Bắc Nguyên Ái ! Kohay rồi! Hoàng tử đột ngột ko thấy nữa!” Một bạn học thở hồng hộc chạy tới

Ko thể nào? Sao lại đúng dịp như vậy??

“Sao lại thế này?!! Đã chạy đi đâu?” Bắc Nguyên Ái tỷ gấp gáp đến mức giậm chân

“Vừa rồi còn ở đây! Gương thần cũng ko thấy.....”

“Mông Thái Nhất!!” Bắc Nguyên Ái tỷ rốt cuộc cũng hiểu rõ được mọi chuyện

“Ai nha, Ma Thu Thu, nhất định hân nghe được đối tượng phải hôn là cô, nên rõ ràng đã biến mất.....” “Tử Lô một bên thổi gió lạnh “Một kẻ xúi quẩy như cô, ko cần liên lụy đến chúng tôi chứ”

“Vậy hiện tại làm sao đây?” Mọi người nghe nói hoàng tử biến mất, đều vây lại một đám

“Đổi người!” Bắc Nguyên Ái tỷ kiên quyết nói “Kim Ánh Minh!”

Hỗn chiến tranh đoạt công chúa – Phần 7

“Sao lại thế sao lại thế chứ??”

“Im miệng, trừ khi các người chọn được người tốt hơn!” Bắc Nguyên Ái tỷ hùng hổ cắt lời Tử Lô

Toàn trường nhất thời trở nên im lặng, hết sức im lặng.....

Tôi theo bản năng nhìn về Kim Ánh Minh, chỉ thấy hân vẻ mặt ko biểu tình bị Bắc Nguyên Ái tỷ kéo ra 1 phía thay quần áo

Mà nụ cười mỉm của Hà Ảnh Nguyệt lại có chút mất mát.....

Biểu tình của những người khác cũng rất kì lạ, ngay cả Tử Lô cũng trở nên im lặng, mãi cho đến khi Kim Ánh Minh thay xong đồ.....

Hình thể hoàn mỹ, đường cong viên mãn rõ rệt, mũi thẳng, bộ trang phục theo cung cách cung đình càng làm nổi bật khí chất cao quý của hân, hân căn bản sinh ra chính là để làm hoàng tử trong truyện cổ tích!

Bởi vì thay quần áo nhanh nên mái tóc cũng có chút hỗn độn che khuất ánh mắt của hân, làm cho người ko thấy vẻ mặt Kim Ánh Minh, nhưng lại tấn mất sự hấp dẫn chết người

“Tóc rồi rồi.....”

Hà Ảnh Nguyệt nhẹ nhàng đi đến trước mặt Kim Ánh Minh, giúp hân gạt sợi tóc rối, hành động vô cùng tự nhiên, thân thiết

Đứng cùng với hai người tỏa sáng ấy khiến tôi ko dám nhìn thẳng vào họ . Tôi vội vàng chạy lên khán đài
Cảnh cuối cùng cũng bắt đầu, tôi lo lắng nằm trên cái bàn dát đầy hoa tươi, chờ đợi hoảng từ đến.....

Cùng với âm nhạc, cả lời dẫn của người kể chuyện, và tiếng hoan hô điên cuồng, tiếng hét chói tai dưới khán đài, tôi biết hoàng tử đang đến . Tôi căng thẳng đến nỗi trái tim muốn vỡ ra khỏi lồng ngực, ngón tay run ko yên

Thảm rồi.....tôi có cảm giác hoàng tử đang đến gần!? Làm sao bây giờ?! Làm sao bây giờ?! Tôi căng thẳng chết mất!!

Tôi hơi mở mắt, đã thấy gương mặt anh tuấn của Kim Ánh Minh càng ngày càng gần.....càng ngày càng gần.....càng ngày càng gần.....

Đến thời điểm tôi chắc chắn rằng giây tiếp theo bờ môi tôi sẽ chạm vào môi hắn, thì hoàng tử đột ngột bị kéo sang một bên!

Tôi hoảng sợ, quên cả diễn kịch, đứng dậy mở to mắt nhìn

Quả nhiên là hắn! Mông Thái Nhất! Hắn đã đổi y phục diễn xuất bằng quần áo hàng ngày , vọt lên sân khấu
“Ko cho phép cậu hôn cô ấy! Đồ chuột thối!” Mông Thái Nhất ở trước mặt tôi hỏn hỏn nói (Rin:Mông ca này thiệt là..... há há.....làm hỏng chuyện tốt của tiểu Minh :d)

“Cút ngay!” Kim Ánh Minh lạnh lùng nói

“Tôi đến đóng vai hoàng tử, công chúa là của tôi!” Mông Thái Nhất gầm lên

Toàn trường bị hình ảnh trước mắt làm cho sợ ngây người, thở lớn cũng ko dám thở, khẩn trương quan sát tình huống phát triển

Trên khán đài ngoài một kẻ ngơ ngác như tôi , còn có hai tên giống như gà chọi, Mông Thái Nhất và Kim Ánh Minh!

Kim Ánh Minh lạnh lùng nhìn Mông Thái Nhất, đột ngột, hắn gia tăng tốc độ, đẩy Mông Thái Nhất đứng chắn trước tôi ra, chớp cơ hội nâng đầu tôi lên, định hôn!

Đây là lần đầu tiên tôi cùng với Kim Ánh Minh thân cận như vậy, tôi sợ tới mức máu mũi thiếu chút nữa đã phun ra!!

“Ko cho phép hôn!” Mông Thái Nhất kêu to 1 tiếng, đem miệng tôi bịt lại khi môi tôi còn cách môi Kim Ánh Minh vài li , khiến tôi ngây ngốc tại chỗ

Kim Ánh Minh rốt cuộc là làm sao vậy? Bình thường hắn ko như thế a!

“Tránh ra” Kim Ánh Minh vẫn như cũ , mặt ko đổi sắc , lạnh lùng nói

Trước cục diện đang giằng co, một nam sinh “có ý tốt” dưới khán đài liền ồn ào nói:

“Đã có hai hoàng tử, thì để cho công chúa Bạch Tuyết chọn một cũng được!” (Rin: ...mình đề nghị bạn Thu Thu hôn cả hai nè...hắc hắc *cười gian*)

Chọn.....chọn một người? Tên chết tiệt nào đưa ra cái chủ ý này vậy?!!

Nhưng mà hai tên kia dường như đã nghe lọt vào tai lời nói đó, bọn họ liền trừng mắt nhìn tôi

Ko phải chứ? Một tên Mông Thái Nhất ngu ngốc tôi chịu đựng còn chưa đủ hay sao, nay ngay cả Kim Ánh Minh cũng muốn tham gia náo nhiệt??

“Sẽ...à không, công chúa Bạch Tuyết! Cô quyết định hoàng tử của mình là ai!”

Tôi về mặt van xin nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Mông Thái Nhất và Kim Ánh Minh, sự tình sao lại trở thành như vậy a!

“Cô nói mau! Hoàng tử rốt cuộc là ai! Cô đã nói hôm nay sẽ cho tôi 1 câu trả lời thuyết phục!” Mông Thái Nhất thấy tôi ko nói lời nào, gấp đến độ phải ép hỏi

“tôi....tôi.....”

Kim Ánh Minh, Mông Thái Nhất.....tôi biết chọn như thế nào, tôi biết chọn như thế nào đây?! Tôi quỳnh quáng , nước mắt lại chảy ra

“Ma Thu Thu.....”

“Mông Thái Nhất! Anh và Thượng Hà Hi đã có hôn ước, sao anh lại đi tìm người phụ nữ khác!” Tử Lôi nổi giận ùng ùng chạy lên khán đài. Tôi ngạc nhiên nhìn lại đã thấy Tử Lôi đẩy Thượng Hà Hi ko rõ biểu tình đứng giữa khán đài

Nàng cũng chạy lên đây! Còn nữa, nàng nói, nàng cùng Mông Thái Nhất có hôn ước?!!!! Chuyện này.....chuyện này.....là sao?!!!!

Tôi kinh ngạc nhìn thoáng qua Mông Thái Nhất chỉ thấy hấn tức giận ngập trời, tức đến mức mặt đã ửng hồng nhìn Thượng Hà Hi, một câu cũng ko nói

Dưới khán đài như ong vỡ tổ, mọi người đều sôi nổi bàn tán

Kim Ánh Minh đối với Mông Thái Nhất lạnh lùng hừ một tiếng, lại xoay người dự định dắt tay tôi đi

“Minh.....” Một giọng nói tao nhã từ bên cạnh truyền tới. Tôi nghiêng đầu đã thấy.....người gọi hấn hiển nhiên là Hà Ánh Nguyệt!

“Diễn kịch ko phải là thật sao, xuống khán đài đi!”

Tôi có cảm giác bàn tay Kim Ánh Minh cứng lại một chút.....

Đâyđây là cục diện gì a!

Mông Thái Nhất tức giận nhìn Thượng Hà Hi 1 chút, lại lo lắng nhìn sang tôi một chút

Mà dưới khán đài ,tiếng mọi người xôn xao bàn tán ngày càng lớn, dường như cũng có tiếng nói của ba mẹ.....

Nhưng tôi lại ko nghe thấy cái gì , cũng ko nhìn thấy gì cả.....Đầu óc của tôi hỗn loạn chưa từng có.....

Chuyện này là sao.....

Chuyện này là sao?!!!

Hà Ánh Nguyệt và Kim Ánh Minh sao?!

Thượng Hà Hi sao làm sao có thể cùng Mông Thái Nhất có hôn ước?!!

Trời ạ!!!!

Suy cho cùng mọi chuyện sao lại thế này?

Vở kịch này rốt cuộc nên diễn như thế nào?!!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chim-se-ban-mai>